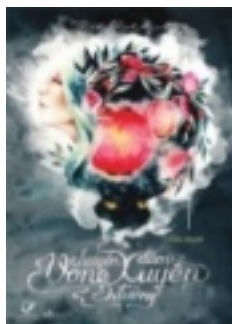

Chuyện Đêm Vong Xuyên Đường

Contents

Chuyện Đêm Vong Xuyên Đường	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chuyện Thứ Nhất: Ma Xó	9
3. Chương 3: Chuyện Thứ Hai: Người Mặt Ngọc	28
4. Chương 4	32
5. Chương 5: Chuyện Thứ Ba: Ấm Trà Sắt Đen	38
6. Chương 6	44
7. Chương 7	56
8. Chương 8: Chuyện Thứ Tư: Anh Không Phải Là Cá	61
9. Chương 9	68
10. Chương 10: Chuyện Thứ Năm: Con Thuyền Màu Xanh	75
11. Chương 11	80
12. Chương 12	92
13. Chương 13	106
14. Chương 14: Chuyện Thứ Sáu: Thanh Dao Cửa Liễu Dạ	108
15. Chương 15	116
16. Chương 16	127
17. Chương 17: Chuyện Thứ Bảy: Sách Mộng Gối Đầu	136
18. Chương 18	141
19. Chương 19	154
20. Chương 20: Chuyện Thứ Tám: Chuối Hạt Ly Biệt	164
21. Chương 21	165
22. Chương 22	177
23. Chương 23: Chuyện Thứ Chín: Hồ Linh	181
24. Chương 24	189
25. Chương 25: Ngoại Truyện 1	202
26. Chương 26: Ngoại Truyện 2	205

Chuyện Đêm Vong Xuyên Đường

Giới thiệu

Bạn sẽ trả lời thế nào khi có mỹ nam số một, vẻ mặt lạnh lùng như băng tuyết vừa mới gặp bạn lần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-dem-vong-xuyen-duong>

1. Chương 1

Trong cơn gió lốc, cửa sổ nhà ai không đóng chặt, đập vào tường kêu rầm rầm.

Nửa đêm canh ba, không có chuyện gì chứ? Mặc dù có chút lo lắng, nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn ngồi trong quây không dám đi ra ngoài.

Trong cửa hàng lặng phất như tờ, nói ra cũng thấy kỳ, rõ ràng là cùng một nơi, chỉ có điều vắng đi hai người, sao cảm giác lại khác nhau đến vậy? Bình thường tôi không hề cảm thấy tĩnh lặng đến mức khó chịu như thế này, những đồ vật cũ kỹ nắp trong xô xinh dường như đều có sinh mệnh, trong bóng tối dường như có muôn vàn ánh mắt, chúng lén lút thì thầm. Tôi hơi thấp thỏm, co người lại, lập tức cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Bình thường những lúc Thanh Minh có ở đây, tôi không bao giờ đi vào trong quây. Một là vì không gian bên trong chật hẹp, hai là vì như tôi thấy, cái tủ quây này giống như thuộc về Thanh Minh, khắp nơi đều đánh dấu mây chữ “Đồ riêng của Thanh Minh”. Lúc này nép mình trong địa bàn của anh, khắp nơi đều lưu dấu tích của Thanh Minh, tự nhiên tôi lại có cảm giác an toàn hơn một chút.

Cảm giác căng thẳng ban nãy đã bay biến đi đâu mất, tôi định thần lại, sợ cái gì, tôi còn có dấu ấn bảo vệ cực mạnh nữa cơ mà. Hơn nữa Dao nói rồi, anh sẽ quay trở lại ngay. Anh chàng đó tuy có lúc mồm mép, nhưng lúc then chốt vẫn rất đáng tin cậy.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, cánh cửa “kẹt” một tiếng rồi mở ra, một luồng gió lạnh từ ngoài xộc thẳng vào trong.

Người đứng ở cửa ra vào không phải là Dao.

Đứng đó là anh chàng hàng xóm mà tôi thường gặp. Anh ta nhìn quanh, thấy tôi, mắt liền sáng lên:

- Ngoài đường gió to quá, tôi có thể tránh gió ở đây không?

Đã bước vào cửa thì là khách, tôi mời anh ra vào trong.

Hình như anh ta rất hứng thú với đồ cổ, đi qua đi lại liên tục quanh chiếc giá, thỉnh thoảng còn tấm tắc khen, cuối cùng anh ta hỏi tôi, cửa hàng có bán chìa khóa không?

Đã bán khóa thì dĩ nhiên sẽ có chìa khóa. Tôi chỉ cho anh ta chỗ để chìa khóa, sau đó hỏi anh ta:

- Có phải là tìm chìa khóa của chiếc khóa lần trước không?

Anh ta chọn đi chọn lại từng chiếc một, khoe miệng tươi cười nhưng không trả lời câu hỏi của tôi.

Cuối cùng một chiếc chìa khóa đã nằm gọn trong lòng bàn tay anh ta. Anh ta nhìn tôi, cười rất bí hiểm:

- Cô đoán xem tôi chọn chiếc nào?

Chiếc nào đây? Không thể là chiếc chìa khóa đồng bộ được, tôi rất rõ góc này, tuyệt đối không có chiếc chìa khóa cùng loại. Không phải mua chìa khóa cửa khóa Tam Hoàn chứ?

Ồi, tôi nghĩ mãi mà vẫn không ra, bèn lắc đầu.

Anh ta xòe bàn tay ra, nằm trong lòng bàn tay là một chiếc chìa khóa loại khóa chữ Thọ. Tôi suýt nữa thì nhảy dựng lên, anh tìm thấy nó ở đâu?

Ở trong góc kia.

Ở trong góc kia? Có lẽ thực sự là tôi không nhìn thấy. Không thể phủ nhận rằng trên thế giới này vẫn có duyên phận, có những thứ luôn luôn chỉ chọn những người có duyên với nó. Thanh Minh sau khi bán đi một thứ đồ gì đó luôn luôn cảm khái như vậy, giống như mù tú bà trong kỹ viện chẳng nở nhìn hoa khôi chuộc thân.

- Bao nhiêu tiền? – Anh ta hỏi.

Tôi ngần ra một lúc, tôi không biết giá của chiếc chìa khóa này là bao nhiêu. Nếu bán rẻ thì chết. Tôi lật bảng giá mà Thanh Minh để lại, trên cột chìa khóa, ghi rõ ràng “Chìa khóa chữ Thọ đời Thanh, một trăm tệ”.

Vẫn rẻ chán, chỉ bằng giá thường trên thị trường.

Người đàn ông đưa tiền cho tôi không chút đắn đo, nhìn bên ngoài gió vẫn còn to, liền quyết định ngồi lại trên ghế, tán gẫu với tôi. Hóa ra anh ta tên là Hà Mục, người bản địa, còn bạn gái anh ta tên là Lý Chân. Tôi thắc mắc sao không thấy bạn gái anh ta ra ngoài, anh ta giải thích rằng cô ấy sức khỏe không tốt, nên cả ngày chỉ ở trong nhà nghỉ ngơi. Nói đến người bạn gái thanh mai trúc mã, giọng anh ta trở nên dịu dàng đến lạ lùng. Đúng là một người đàn ông tốt.

Hai người nói chuyện khiến thời gian trôi qua thật mau, tôi dường như quên mất rằng Dao vẫn chưa quay trở về.

Hà Mục ngồi trên chiếc ghế Dao vẫn hay ngồi, trong làn ánh sáng dịu dàng, trong phút chốc tôi dường như thấy anh ta trở thành Dao. Lúc này tôi mới nhận ra rằng Dao vẫn chưa quay về.

Không xảy ra chuyện gì chứ? Tôi hơi thấp thỏm lo lắng.

Tiếng gió ngoài cửa vẫn rít vù vù, xen kẽ trong đó là một tiếng động gì đó rất có quy luật. “Lạch cạch lạch cạch”, giống như trẻ con nhà ai đang rải những viên bi thủy tinh lên sàn nhà, nghe kỹ lại thì hình như từ trong cửa hàng vọng ra. Là trên nóc cửa hàng, tôi nhìn điện thoại di động, đã bốn giờ sáng rồi. Lúc này ngay cả những đứa trẻ hư cũng đã ngủ ngon giấc. Huồng hồ, Vong Xuyên đường không có tầng hai.

Tôi nhìn Hà Mục, anh ta đang thất thần nhìn nóc nhà, xem ra cũng nghe thấy tiếng động giống tôi. Tôi đang muốn tìm một chủ đề nói chuyện để xua tan đi bầu không khí khiến người ta nghi thần ngờ quỷ này, nhưng Hà Mục lại cắt lời trước:

- Cô đã nghe chuyện ma xó bao giờ chưa?

Tôi lắc đầu, đợi anh ta kể tiếp:

- Gần như trong mỗi căn nhà đều có một con ma xó, loại ma quỷ này thực ra không làm tổn hại gì đến ai, chỉ là thi thoảng phát ra những âm thanh như trò đùa nhảm, ví dụ như tiếng bắn bi trên lầu lúc nửa đêm, tiếng kéo đồ vật trên nền nhà. Cô chắc chắn đã từng nghe thấy chứ?

Đúng là tôi đã từng nghe, hơn nữa không chỉ một lần.

- Nói cho cùng, ma xó chỉ là một sinh vật cô đơn mà thôi. Khi tôi còn nhỏ, trong nhà không có ai cùng trang lứa, tôi thường chạy đến lầu nhà Tiểu Chân để chơi bắn bi, và thường làm cho cô ấy sợ chết khiếp. Sau này phải xin lỗi mãi cô ấy mới tha thứ cho tôi.

Nhớ lại những chuyện thuở nhỏ, Hà Mục cười như một đứa trẻ thơ.

Anh không sợ sao? Tôi muốn hỏi anh ta, nhưng lại không nói ra.

Điện thoại của tôi đổ chuông, mảnh trăng khuyết màu đỏ trên màn hình không ngừng nhảy múa, là Thanh Minh gọi. Điện thoại là Dao đưa cho tôi, khá là hiện đại, chức năng thì hết sảy, số điện thoại không cần nhập vào, cần gọi cho ai thì cứ thế gọi luôn là được. Đáng tiếc là chỉ có thể gọi kiểu đó cho Dao và Thanh Minh thôi, còn số của những người khác, thì phải tự tay nhập vào.

Tôi bấm phím nghe, giọng của Thanh Minh vang lên:

- Hạ, em có ở cửa hàng không?

- Có.

Tôi cúi kính đáp lại, tôi đương nhiên là ở cửa hàng, nếu không thì còn biết đi đâu.

- Trong cửa hàng có khách à?

Giác quan thứ sáu của Thanh Minh đúng là quá nhạy cảm, qua điện thoại mà cũng “ngửi” thấy trong cửa hàng có khách, khiến tôi phục sát đất. Anh lại hỏi:

- Dao đâu?

Tôi chần chừ trong giây lát:

- Dao ra ngoài vẫn chưa quay về, anh ấy không... có chuyện gì chứ?

- Cậu ấy không sao đâu! – Thanh Minh quả quyết trả lời.

- Vâng.

Thực ra tôi có điều muốn hỏi.

- Gió to, cẩn thận.

Thanh Minh gác điện thoại rồi, bên tai tôi chỉ còn tiếng tút tút kéo dài.

Còn anh, bao giờ anh quay lại... Đến một câu tôi cũng chưa kịp hỏi, anh đã gác máy rồi. Thôi bỏ đi, Thanh Minh vẫn là một người chuyên quyền độc đoán như vậy.

Tôi đặt điện thoại xuống. Hà Mục đứng dậy.

- Gió đã nhỏ bớt rồi, tôi phải đi đây, nếu không Tiểu Chân sẽ lo lắng.

- Vâng, anh đi cẩn thận. Tạm biệt.

Tôi tiễn anh ta ra cửa, bên ngoài gió quả nhiên đã nhỏ đi một chút.

- Chúng ta sẽ còn gặp mặt, lúc đó sẽ nói chuyện lâu hơn.

Anh ta buông lại một câu rồi mất hút trong bóng đêm xa mờ.

Tôi đóng cửa, tiếp tục quay về quầy đọc sách, nhưng hình như không thể đọc tiếp được nữa.

Một phút sau, cánh cửa lại bị đẩy mạnh, Dao ào vào cửa hàng. Bộ dạng Dao trông rất rầu rĩ, trên khuôn mặt còn vài vết xước mờ mờ, hơn nữa anh còn ra ngoài lâu như thế.

- Sao thế? Anh bị ai đánh à?

- Ôi, con gái đúng là động vật không biết lý lẽ – Dao vừa đau lòng xoa xoa khuôn mặt của mình vừa ngồi lên ghế.

- Đáng thương thay cho khuôn mặt đẹp trai của mình... Á! Cái gì thế này?

Anh nhảy dựng lên còn nhanh hơn cả khi ngồi xuống.

- Chiếc chìa khóa này sao lại vứt ở đây?

Chiếc chìa khóa Hà Mục đã mua, chắc là lúc rời đi đã quên đem theo. Dao khịt khịt ngửi xung quanh, sau đó hỏi tôi:

- Ai vừa tới đây?

- Một người khách, vừa nãy mua chiếc chìa khóa này, chắc là lúc đi quên đem theo – Tôi thuận tay cất chiếc chìa khóa đi – Ngày mai tiện đường em sẽ đem qua cho họ.

- Hả, anh thấy ấn đường của em bị đen, đừng đi thì tốt hơn! – Dao cười rạng rỡ khác thường, vẻ mặt vô cùng đáng ăn đấm.

- Bớt trù ẻo em đi...

Anh chàng này, hôm nào cũng dọa tôi, đừng hòng tôi tin.

Sáng tháng tám bỗng mát mẻ không ngờ. Tôi nghĩ tới trận gió to đêm qua đã làm gãy rất nhiều cành cây, chúng nằm ngổn ngang trên mặt đất. Tôi bước đến cửa nhà Hà Mục, cửa ra vào vẫn đóng chặt, không biết anh ta đã dậy chưa, tôi do dự một lát, rồi vẫn bước tới gõ cửa.

Cửa mở ra nhanh tới không ngờ, Hà Mục đứng trước cửa, nhìn thấy tôi, anh ta cũng tỏ vẻ kinh ngạc. Tôi đưa chiếc chìa khóa, anh ta liền thở phào một cái:

- Hôm qua lúc về tới nhà, tôi tìm đi tìm lại mà không thấy đâu, còn tưởng đã làm rơi dọc đường cơ.

Tôi vốn định lập tức cáo từ, nhưng Hà Mục lại rất nhiệt tình mời tôi vào phòng khách, còn nói sẽ gọi bạn gái ra chào tôi một câu.

Căn hộ này tôi chưa từng bước vào, bên trong nhìn không cũ kỹ như bên ngoài. Đồ trang trí trong phòng khách xem ra vẫn còn rất mới, giấy dán tường màu đỏ sậm, trần nhà màu đỏ sậm, khiến người ta cảm thấy có chút ngột ngạt. Có lẽ là họ có nuôi mèo, trên lầu vang đến những tiếng như mèo cào, còn có những tiếng gừ gừ khe khẽ.

Hà Mục dìu Lý Chân chậm chậm đi ra, sắc mặt của cô gái rõ ràng không tốt, trắng bệch, vô cùng nhợt nhạt. Tôi vội đứng dậy chào cô ta.

Cô ta rất kinh ngạc, đó là vẻ mặt của một người bỗng thấy người lạ xuất hiện trong nhà mình, tôi vội vàng giải thích rằng mình đem chìa khóa đến trả cho bạn trai của cô ta.

- Bạn trai? – Cô ta chờ người ra một lúc, ngồi trên ghế sofa.

- Tôi sống ở đây một mình, chẳng có bạn trai nào hết.

Hà Mục ngồi ngay bên cạnh, dịu dàng đặt tay lên vai cô ta, mỉm cười nhìn tôi.

- Hà Mục, anh...

- Cô gọi Hà Mục?

Lý Chân dường như phản ứng ngay tắp lự với cái tên ấy, phản ứng rất dữ dội, tâm trạng dường như rất kích động.

Tôi miêu tả cho cô ta về tướng mạo của Hà Mục, tôi tả rất tỉ mỉ, bởi vì mắt tôi vẫn nhìn chăm chăm về phía anh ta, anh ta cũng vui vẻ nhìn lại tôi. Lý Chân dường như chú ý đến ánh mắt của tôi, giọng cô ta bỗng run run:

- Anh ấy đang ở đây phải không?

Tôi gật đầu:

- Đang ngồi bên cạnh cô đó.

Cô ta gần như lập tức khóc òa lên:

- Anh Mục, anh ở đây sao? Tại sao... Tại sao anh không ra gặp em?

Cánh tay cô ta xuyên qua thân thể Hà Mục, khua khua trong không khí.

- Anh Mục, em nhớ anh nhiều lắm...

Hà Mục giơ tay lau nước mắt cho cô ta, nước mắt xuyên qua tay anh ta, rơi trên ghế sofa. Không khí dịu dàng lướt qua mặt cô ta, ngoài nó ra, cô ta chẳng cảm nhận được điều gì khác.

Về lý mà nói tôi phải rất cảm động mới phải, nhưng tôi cảm động không nổi. Bởi vì tôi đã nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp đứng ở chân cầu thang, mặc áo màu đỏ, nửa cười nửa không đang nhìn tôi, trên chiếc cổ mảnh mai đeo khóa Trần Quý, và... chiếc khóa đã bị mở.

Lý Chân đã khóc đến mức ngã vật ra.

Tôi muốn bỏ chạy, giơ tay ra kéo Lý Chân, nhưng tay của cô ấy lạnh ngắt, không một chút sức sống. Tôi lạnh run người, vội rút tay lại, Hà Mục vẫn ngồi yên trên ghế sofa, thích thú nhìn tôi.

- Anh muốn gì? – Tôi nhìn anh ta, anh ta vẫn im lặng. Khoảnh khắc ấy, gương mặt anh tuần dui dằng đó thật đáng ghét.

Cô gái áo đỏ nháy mắt đã bay đến trước mặt tôi, hai con mắt nhìn tôi trừng trừng, giơ những ngón tay thon thon ra, nhưng không chạm lên mặt tôi. Cô ta nhìn vào tay trái của tôi, dường như vẫn hơi dè chừng chiếc vòng đeo tay.

Nhưng cũng chẳng chần chừ bao lâu, cô ta vẫn vươn tay ra, bàn tay lạnh như đá ướm quanh cổ tôi, dường như đang muốn tìm một chỗ thích hợp để ghé miệng vào, mái tóc cô ta bốc lên mùi mốc nồng nặc, quệt sát vào mặt tôi. Ghế sofa phía dưới như một tấm lưới lớn, quấn chặt lấy tôi, tôi giống như con côn trùng nhỏ mắc trong mạng nhện, hết đường giãy giụa.

Tôi gắng sức nhúc nhích cánh tay trái, đáng tiếc hoàn toàn vô ích, cánh tay tôi dường như đã bị ai đó giữ chặt. Là Hà Mục! Anh ta đứng bên cạnh nữ quỷ kia, dui dằng nhìn tôi như thể nhìn người tình vậy.

Tại sao? Rốt cuộc là tại sao? Tại sao Hà Mục lại làm như thế?

Tôi nhìn anh ta, anh ta chẳng nói gì, chỉ im lặng nhìn tất cả mọi việc diễn ra trước mắt.

Tôi sẽ chết, có lẽ tôi sẽ chết thật. Nghĩ đến lời Dao nói ẩn đường tôi bị đen, tôi tuyệt vọng, nếu như tôi nghe lời Dao thì đã không có kết cục này.

Thần trí dần trở nên mơ hồ, đầu đau vô cùng, rất mệt, mệt quá, sắp không thể thở được nữa rồi. Tôi chẳng ngửi được mùi gì nữa, khuôn mặt dui dằng của Hà Mục nhòe dần đi trước mắt tôi.

Buồn ngủ, rất buồn ngủ, Thanh Minh, Thanh Minh liệu có đến cứu tôi không, Thanh Minh, anh đang ở đâu...

- Thanh Minh... – Tôi cố gắng kêu lên, nhưng chỉ thều thào được hai tiếng không rõ ràng.

Dấu mặt trăng khuyết màu đỏ trong lòng bàn tay hình như nóng lên. Bàn tay trái của tôi tự động giơ lên thoát ra khỏi gọng kìm của Hà Mục, đập một cái vào người con gái kia. Hà Mục lùi lại, đỡ lấy cơ thể hơi loạng choạng của cô ta, ánh mắt thoáng ngạc nhiên, rồi lại nở nụ cười.

Không thể phủ nhận, nụ cười của anh ta quả thực dui dằng vô cùng, tươi tắn như một anh hàng xóm. Nhưng trong mắt tôi, nụ cười ấy còn đáng sợ hơn khuôn mặt dữ tợn của nữ quỷ rất nhiều lần.

- Tôi biết, cô không đơn giản như thế.

- Mi còn biết những gì? – Một giọng nói có chút giễu cợt vang lên bên tai tôi, người con gái kia nghe thấy liền lùi lại, trốn đằng sau anh ta. Tôi cố mở to mắt, nhưng chỉ nhìn thấy một sợi xích dài và nhỏ quấn trên người cô ta. Một đầu của nó đang bị một người nắm chặt. Người đó toàn thân áo trắng, đội mũ nhọn trắng, ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa.

- Ở trên này lâu quá rồi đó, cũng nên xuống dưới đi.

Cô ta giãy giụa mấy cái rồi tan đi như khói.

Người mặc đồ trắng chẳng thèm nhìn Hà Mục ở bên cạnh lấy một cái, chỉ cười hì hì với tôi:

- Sao nào? Cô cũng đi cùng tôi chứ?

Tôi cố gắng lắm mới lắp bắp được một câu:

- Anh, anh là... Bạch Vô Thường?

- Thật vô vị, ai cũng đoán sai, bản đại gia là Hắc Vô Thường.

Anh ta rõ ràng bất mãn với câu trả lời của tôi:

- Cho dù là ở thế giới nào, hắc bạch lẫn lộn cũng là chuyện rất bình thường.

Bình thường cái con khỉ. Nhưng tôi chẳng còn sức mà phản bác anh ta nữa, hơn nữa dù còn sức thì tôi cũng không dám, nhất là lại còn vừa mới tận mắt thấy anh ta biến nữ quỷ thành khói.

- Ừ...

- Ấy này, cô muốn đi cùng tôi thật sao? Tôi không chấp nhận di dân bất hợp pháp đâu.

Đó là âm thanh cuối cùng mà tôi nghe thấy, sau đó tôi mơ mơ hồ hồ ngửi thấy mùi đàn hương thoang thoảng, như có như không, vô cùng quen thuộc, đó là mùi của Thanh Minh. Những ngón tay mùi đàn hương vượt trán tôi, cảm giác man mát và dịu dàng biết bao, cuối cùng tôi cũng có thể an tâm ngủ thiếp đi.

Tôi tỉnh dậy vì nóng, cảm thấy cổ nóng tới mức toát mồ hôi, tôi mơ màng mở mắt ra, thấy một đồng lông lá đen sì sì nằm bên cạnh gối. Nhớ đến mái tóc của nữ quỷ ngày hôm qua, tôi hét toáng lên:

- Aaaaaaa...!

Thanh Minh từ ngoài cửa ngó đầu vào xem.

- Sao thế?

Tôi chỉ tay vào thứ kia, run đến nỗi chẳng nói nên lời. Thanh Minh chỉ “à” một tiếng, xem như chẳng có việc gì xảy ra rồi lại quay ra ngoài.

Này, anh đừng đi. Thứ kia động đấy, cái đồng lông lá đen sì sì đó đang động đấy, lại còn ngáp một cái thật to.

- Ngoao, sáng sớm ra em kêu ầm ĩ cái gì thế, định dọa chết anh hả!

Con mèo đen vươn người lười nhác, lớn tiếng trách móc tôi.

Hóa ra chỉ là một chú mèo đen, đúng là một chú mèo đen thật, chỉ trừ đôi mắt màu hổ phách, còn toàn thân đều một màu đen tuyền, khi cuộn người lại thì chẳng nhìn ra nổi đó là thứ gì. Thấy tôi tò mò nhìn nó, nó lại ngáp thêm một cái nữa:

- Nhìn cái gì mà nhìn, chưa nhìn thấy mèo đẹp bao giờ à?

- Ha ha ha...

Tôi cười tới mức chảy nước mắt, cái gì mà động vật vừa đẹp dễ vừa mạnh mẽ, hóa ra Dao chỉ là một con mèo đen, chẳng trách lại không muốn cho tôi biết.

Vậy tại sao đột nhiên lại biến thành mèo nhỉ? Còn nữa, mái tóc của Dao rõ ràng là màu hạt dẻ cơ mà? Sao khi biến thành mèo, nó lại biến thành màu đen?

Còn chưa nghĩ ra câu trả lời thì tôi đã bị đập một cái. Nhìn lại, con mèo đen trên giường đã trở thành anh chàng đẹp trai đang cuộn tròn trong chăn.

- Ngủ đủ rồi thì mau dậy đi! Chiếm giường của bản thiếu gia cả ngày trời, báo hại người ta phải thu nhỏ lại mới nằm vừa.

Hóa ra là như thế... Nghĩ lại thì tại sao tôi lại ở đây? Hà Mục đâu? Lý Chân đâu? Bọn họ là thứ gì vậy?

Người mặc đồ trắng ngày hôm qua có đúng là quỷ Vô Thường không? Nhân viên công vụ của cõi âm đều có dáng vẻ lưu manh như vậy sao?

Có rất nhiều, rất nhiều câu hỏi chất chứa trong lòng tôi nôn nóng muốn tìm lời giải đáp.

Thanh Minh không ngồi trong quầy như mọi khi mà đứng tựa bên cửa ra vào, chăm chú nhìn ra ngoài. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh vào ban ngày. Công bằng mà xét thì anh rất đẹp trai, đó là một vẻ đẹp rất

trầm tĩnh. Nói một cách tích cực là trầm tĩnh, mà tiêu cực thì là u uất. Cho dù là ban ngày nhưng dường như lúc nào Thanh Minh cũng có thể hòa mình vào bóng tối của một góc nào đó.

Ánh nắng chiều dát lên khuôn mặt nhìn nghiêng của anh một thứ ánh sáng ấm áp và dịu dàng, khiến sắc mặt anh không còn xanh xao như vào ban đêm. Tôi ngơ ngẩn ngẩn, đột nhiên cảm giác con người đang đứng trước mặt tôi kia có thể biến mất bất cứ lúc nào, biến mất mà không để lại chút dấu vết gì.

Nếu như Thanh Minh thật sự biến mất thì sẽ thế nào? Tôi tự hỏi bản thân.

Tôi không biết câu trả lời, cũng không muốn biết.

Thanh Minh quay mặt lại, lặng lẽ nhìn về phía tôi, dường như đang đợi tôi cất lời. Quá nhiều câu hỏi đang bủa vây lấy tôi, trong phút chốc không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu. Hồi lâu, tôi mới rụt rè lên tiếng:

- Hóa ra con mèo đen trong kia là Dao...
- Ủ! – Thanh Minh gật đầu, sau đó lại im lặng.
- Hà Mục... Người đàn ông trong căn nhà đó là thứ gì?
- Ma xó!- Thanh Minh trả lời rất ngắn gọn.

Ma xó? Chính là thứ mà Hà Mục đã từng kể với tôi, ẩn mình trong mỗi căn nhà, thích phát ra những tiếng động để dọa trẻ con ư? Cảm giác ma xó cũng chỉ là thích đùa ác một chút thôi. Vậy tại sao Hà Mục lại muốn đẩy tôi vào chỗ chết? Cho dù nhìn từ phương diện nào thì trông anh ta cũng giống một người bình thường, cũng chính vì vậy, nên tôi mới không chút đề phòng khi bước vào căn nhà đó. Vậy nữ quý áo đỏ có quan hệ gì với anh ta? Lý Chân với anh ta có quan hệ gì? Tôi nhớ tới bàn tay lạnh ngắt không giống với người bình thường của Lý Chân. Lý Chân có phải là người không? Còn nữa, Hắc Vô Thường là như thế nào?

Một chuỗi câu hỏi cứ thế tuôn ra.

- Cho dù thành yêu tinh gì đi nữa, thì lâu ngày cũng sẽ hút tinh khí của người sống, cô gái áo đỏ chắc là bị ma xó hút hết tinh khí nên mới biến thành oan hồn, không có cách nào ra khỏi nhà được.

Thanh Minh ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Còn cô gái nằm trên sofa, tuy nhìn bằng mắt thường thì vẫn còn sống, nhưng vốn đã không còn là người nữa.

Tôi không rõ, nếu như không còn là người, vậy Lý Chân đến cửa hàng mua khóa bạc đêm đó là ai?

Đầu óc tôi vẫn rối mù, tôi lại nghe thấy một tràng cười của Dao.

- Ái chà, giải thích như đại ca, thì đầu óc ngốc nghếch như Tiểu Hạ làm sao mà hiểu được? – Dao ngồi trên ghế mây, cười híp cả hai mắt lại.
- Đến cầu xin anh đi, anh nhất định không giấu diếm gì, nhất định kể tường tận à nghe.

Lại còn nói tôi ngốc nghếch nữa cơ đấy! Tôi thấy chỉ số thông minh của mình vẫn còn cao chán... Chỉ ít là so với loài mèo, nhất định không thua kém!

- Chàng đẹp trai ơi! Em chưa từng thấy một người nào đẹp đến mức khiến người ta phải sững sờ như anh! Đúng là tiên nhân hạ phàm! Dao đại nhân vạn năng, xin hãy nói cho em biết đi!

Toàn những lời buồn nôn! Tôi phục tôi quá, mặt không đổi sắc, tim không đập loạn mà có thể thốt lên những lời sến súa đến thế. Còn cách nào khác nữa đâu, thời buổi này những kẻ sùng bái bản thân đều khoái nghe những lời như thế, đương nhiên loài mèo cũng không phải ngoại lệ!

Về mặt của Dao còn tươi hơn hoa.

Theo như Dao nói, Hà Mục là ma xó của căn hộ đó, đương nhiên đã tồn tại từ trước đó rất lâu. Theo thời gian, anh ta đã tu thành hình người, vì chỉ có một mình quá cô đơn, nên thường tìm đứa trẻ của gia đình sống ở đó để chơi cùng, đó chính là Lý Chân. Lâu ngày, giữa hai người đã nảy sinh tình cảm. Đáng tiếc là sau đó Lý Chân chuyển nhà, Hà Mục rất hụt hẫng, không còn lòng tin đối với con người nữa, liền chuyển

mục tiêu sang những người khách thuê phòng đến sau. Cô gái áo đỏ đó có lẽ là người khách ở trước đây, sau khi đã bị hút cạn tinh khí, linh hồn cô ta vất vưởng không chịu rời khỏi căn nhà đó.

Dao nói đến đây, tôi lại chen vào hỏi:

- Vậy tại sao cô gái áo đỏ đó còn giúp Hà Mục?

Dao nửa cười nửa không nhìn tôi, đương nhiên là vì tình yêu rồi. Cô gái áo đỏ đó đến tám mươi phần trăm là đã yêu Hà Mục. Còn Lý Chân, năm đó chuyển nhà đi không lâu thì chắc đã chết, không hiểu sao vẫn còn cử động được. Cuối cùng, Dao nói thêm một câu:

- Thật nực cười, rõ ràng mình đã không còn là người, vậy mà còn đi mua khóa để trấn áp oan hồn khác.

Vậy còn Lý Chân? Có phải sau này cô ta đã quay trở lại không? Chẳng lẽ trước đây cô ta không hề phát hiện ra rằng Hà Mục vốn không phải là người sao?

Dao nhếch mép cười chế giễu, chẳng phải em cũng không nhận ra sao?

Tôi chẳng còn gì để nói, đúng thế, từ khi bắt đầu cho đến bây giờ, tôi chưa từng hoài nghi Hà Mục, trông anh ta dịu dàng đến thế cơ mà. Tôi nghĩ cũng có khả năng oan hồn cô gái áo đỏ đã yêu anh ta thật.

Chỉ là, tại sao anh ta phải đối phó với tôi?

Lúc này tôi mới nghĩ ra câu hỏi quan trọng này, tại sao Hà Mục phải đối phó với tôi?

- Bởi vì em có thể nhìn thấy hắn – Thanh Minh và Dao đồng thanh đáp.

Cũng đúng, có lẽ trong mắt những người đó, tôi chỉ là một loại thức ăn mà thôi, ăn thì đâu cần lý do.

Tôi hiểu ra, bắt đầu thu dọn cửa hàng, cho dù thế nào thì tôi cũng vẫn còn sống, vẫn còn tồn tại trên cõi đời này.

Trời dần ngả sang màu đêm, thời gian mở cửa của Vong Xuyên đường lại đến rồi...

2. Chương 2: Chuyện Thứ Nhất: Ma Xó

Đó là một chiếc khóa chữ Thọ thời nhà Thanh, kiểu dáng vô cùng tinh xảo.

Tuy rất cũ kỹ nhưng không khó để nhận thấy vẻ đẹp ban đầu của nó.

Không khí tràn ngập mùi thơm của bánh nướng mới ra lò, tôi chậm rãi thưởng thức bánh pho mát và cà phê Mocha.

Đúng là một sự hưởng thụ.

Ngồi giữa quán cà phê điểm tâm kiểu Tây toàn những nam thanh nữ tú như thế này, đối với một người thuộc tộc SOHO[1] rất ít khi ra khỏi nhà như tôi, thực sự là những khoảnh khắc đẹp để hiếm có.

[1] SOHO: Viết tắt của cụm từ Small Office Home Office, chỉ những người làm việc tự do, làm việc ở nhà như nhà văn, nhà nghệ thuật, kiến trúc sư, nhân viên thu tiền,... (ND)

Trong sách thường nói, những khoảnh khắc đẹp dễ thường ngắn ngủi. Chân lý này lại một lần nữa được kiểm chứng trên chính bản thân tôi.

Vì tôi đã ngửi thấy một mùi quen thuộc. Mùi thịt thối rửa nồng nặc, xen lẫn với mùi tanh tươi – thứ mùi của tử thi khiến ta buồn nôn, chỉ cần ngửi qua một lần là sẽ không thể nào quên. Mùi này tuyệt đối không thể phát ra từ những con người hoặc động vật bình thường. Tôi đã đặt chiếc cốc trong tay xuống, bắt đầu tìm nơi bốc ra mùi đó.

Đại đa số SOHO đều không thích ra khỏi nhà, nên mới chọn lựa làm việc tại nhà. Tôi cũng không phải là ngoại lệ, chỉ có điều nguyên nhân khiến tôi không ra khỏi nhà, ít nhiều cũng có chút khó nói.

Đó là vì hễ bước chân ra khỏi nhà là sẽ gặp phải những thứ mà tôi không muốn nhìn thấy. Người ta thường gọi chúng là linh hồn hoặc là ma quỷ.

Ví dụ như cô gái đang ngồi trong góc sát tường kia, hoàn toàn lạc lõng với những thứ sáng sủa và đẹp đẽ xung quanh. Cô ta cúi đầu, chăm chú nhìn vào menu đặt trên bàn, mái tóc dài ướt sũng rủ sang hai bên, không ngừng nhỏ tí tách những giọt chất lỏng trắng đục dính màu đỏ thẫm.

Ở phía đó đang tỏa ra mùi tanh hôi nồng nặc, là thứ mùi tôi thường xuyên ngửi thấy. Tôi rùng mình vì đã lường trước được cảnh tượng tiếp theo.

Vì đã dự phòng trước sẽ phát sinh tình huống này, nên tôi quyết định cúi thấp đầu giả vờ không thấy gì như mọi khi.

Nhưng hình như đã muộn.

Cô gái đó nhìn về phía tôi, có lẽ vì đã cảm nhận được ánh mắt của tôi.

Cô ta chậm chậm ngẩng đầu lên, lịch sự cười với tôi. Hai hốc mắt đen ngòm nhìn thẳng vào tôi.

Khoảnh khắc này tôi thực sự nghi ngờ mình là thần đen đủi, nếu lúc mới ngửi thấy mùi thối mà tôi lén chuồn đi thì có phải hay hơn không.

Không khí dường như càng lạnh hơn, nhiệt độ xung quanh giảm xuống nhanh chóng. Rất lạnh, đương nhiên là phải lạnh rồi, vì lớp da trên khuôn mặt cô ta đang từ từ rơi xuống, rữa nát. Bạn có thể tưởng tượng được rằng có một khuôn mặt rữa nát đang cười với bạn không?

Chẳng nói chẳng rằng, tôi vụt dậy chạy thẳng ra ngoài.

Tôi thường xuyên nhìn thấy những thứ này, nói cách khác, tôi có một đôi mắt âm dương. Thông thường mà nói, những người có mắt âm dương thường có một năng lực đặc biệt nào đó, có thể dùng nó để tự bảo vệ mình, kết nối, thậm chí là sai khiến tà ma quỷ mỵ. Những người này theo cách nói của người đời chính là pháp sư, bán tiên gì đó. Nhưng bất hạnh ở chỗ, tất cả những năng lực ấy tôi đều không có. Cái tôi có chính là khả năng đen đủi thu hút ma quỷ. Tôi nhìn thấy được chúng, hơn nữa còn có thể gọi chúng lại, giống như một bữa cơm miễn phí hấp dẫn người đói vậy. Nói thế có lẽ đủ để bạn hình dung từ bé đến lớn tôi đã phải sống khổ sở đến mức nào. Nếu không có ông nội bảo vệ, thì chắc chắn tôi sẽ không sống nổi tới ngày hôm nay.

Tuy vậy, những thứ tôi thường nhìn thấy đa phần chỉ là linh hồn, không có thể xác, thực chất chúng không gây nguy hại gì đối với con người.

Nhưng trường hợp linh hồn những kẻ chết thảm, chết oan thì ngoại lệ, chúng thường ôm oán hận mà không chịu đầu thai siêu thoát, vương vấn nhân gian, oán khí trùng trùng. Những linh hồn do oán khí kết thành này cũng khá gần với thực thể, thậm chí còn bốc mùi. Cô gái vừa nãy có lẽ là một người chết thảm. Nói tóm lại, những thứ này không phải là thứ mà một kẻ xui xẻo như tôi có thể dây vào được.

Ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn.

Từ khi biết nhớ mọi chuyện tới nay, trong đầu tôi lúc nào cũng chất đầy những ký ức linh tinh như thế này. Nghe nói là do số mệnh, tôi được sinh ra vào lúc bốn giờ bốn phút sáng sớm ngày rằm tháng bảy Âm lịch. Ngày rằm tháng bảy theo Đạo gia gọi là “Tết Trung Nguyên”, nhà Phật gọi là “Tết Vu Lan”, còn dân gian gọi là “Tết Quỷ”, cho dù là theo nhà nào, thì cũng đều không phải là ngày tốt.

Sau khi sinh ra, tôi khóc suốt ngày suốt đêm, không chịu bú sữa, mọi người trong nhà đều mệt mỏi sầu não. Không lâu sau đó, ông nội của tôi người chưa từng về nhà đã trở về. Khi ông bế tôi trong lòng, tôi mới ngừng khóc.

Khi cha tôi còn rất nhỏ, ông nội tôi đã xuất gia lên núi Thanh Thành làm đạo sĩ. Lúc ông đột ngột quay về, cả nhà đều rất kinh ngạc. Khi ông nói muốn đưa tôi đi, cha tôi có ngăn cản, nhưng ông nội chỉ nói một câu: “Nếu như để nó lại đây cho các con nuôi, thì không đầy một tháng nó sẽ chết”. Người nhà thấy tôi khi đó mặt đã tím tái, nên chẳng敢 thêm câu nào.

Thế là cái mạng nhỏ của tôi đã được nhặt lại, tôi sống trong đạo quán suốt thời thơ ấu.

Tôi tên là Hạ Chí.

Dĩ nhiên là tôi không phải họ Hạ, sở dĩ có cái tên ấy là vì nghe nói Hạ Chí là ngày dương thịnh nhất trong năm, cho nên cái tên đó có thể át đi chút âm khí trong số mệnh của tôi.

Tôi còn có một cái tên húy khác, không thể cho ai hay, lúc đó tôi không hiểu, tên mà không để cho người khác biết, thì còn gọi gì là tên?

Cho dù lúc đó còn mù mờ, nhưng tôi vẫn nghe theo lời ông nội. Bây giờ ông đã không còn nữa, cái tên này cũng trở thành hồi ức, thì thoảng tôi mới nhớ đến nó.

Từ nhỏ tới lớn, người tôi không rời các loại bùa chú, bởi bùa có thể giữ cho những thứ kia không thể lại gần tôi. Nhưng chỉ là không lại gần thôi. Chúng vẫn có thể bám theo, lẩn vờn xung quanh, cười với tôi bằng một vẻ ma quái và xấu xa, thậm chí còn giơ tay vẫy gọi để dụ dỗ. Cho dù thế nào đi nữa, tôi vẫn nhìn thấy chúng.

Tôi là một người nhát gan, dù đã gặp quá nhiều, nhưng chúng vẫn khiến tôi khiếp sợ.

Trời bắt đầu tối, mặt trời vừa mới đây thôi còn treo trên bầu trời giờ đã không thấy đâu nữa. Lúc này là “giờ tan ca” bình thường của mặt trời, nhưng với tôi thì chẳng khác gì thảm họa.

Đêm tối, trên đường phố, tôi chỉ có một mình, lại thêm thứ kia ở sau lưng, bốn yếu tố ấy gộp lại, chỉ có thể tạo ra một kết cục: Tôi sẽ chết. Nếu như tính toán chuẩn hơn một chút, tôi tin rằng mình sẽ chết chắc.

Mùi tanh thối càng lúc càng gần, tôi không cần quay lại cũng biết cô gái tóc dài ấy đang ngày một đến gần tôi hơn.

Cô ta theo tôi ra khỏi quán.

Tuy tôi có bùa chú hộ thân nên cô ta không thể lại gần tôi, nhưng cứ như vậy cũng không phải là cách hay. Hơn nữa tuyệt đối không thể để cô ta biết được chỗ tôi ở, kết giới[2] trong nhà tôi ước chừng không đủ mạnh để có thể ngăn được cô ta. Tôi không muốn mình có thêm một lảng giềng ghê gớm.

[2] Kết giới: Từ này xuất phát từ kinh Phật, tiếng Phạn là “sm – bandha” hoặc “bandhaya – sman”, có nghĩa là “Khu vực đã được làm phép để bảo vệ”. (ND)

Tôi cẩn thận chạy theo hướng ngược lại. Điều quan trọng nhất bây giờ là không thể dẫn thứ này về nhà, có thể đi xa được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Cả cuộc đời mình, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy khả năng nhớ đường kém là một khuyết điểm chí mạng. Tôi phát hiện mình đã bị lạc đường, mà những con ngõ của các thành phố miền Nam luôn có rất nhiều lối rẽ. Sau một hồi rẽ trái rẽ phải tôi phát hiện mình đã đi tới một con đường chưa bao giờ đi qua.

Đây là khu thành cổ với các ngôi nhà dọc con phố đều có lịch sử lâu đời, vách tường ẩm ướt bám đầy dây leo, những ngọn đèn đường loang lổ cũ kỹ theo năm tháng, ánh hoàng hôn le lói, con phố tĩnh lặng không có lấy một bóng người.

Trời vừa tối, đường phố trong một thành phố nhỏ miền Nam yên tĩnh đến mức này thì có phần hơi quá đáng.

Nhưng tôi cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, vì “nó” đang xộc đến sau lưng tôi, thậm chí có thể cảm nhận được cái mùi lạnh lẽo, ghê rợn khiến người ta dựng tóc gáy. Tôi không dám quay đầu lại, chỉ biết đi thẳng về phía trước. Đi ít nhất cũng phải tới nửa tiếng đồng hồ, cảnh sắc bên đường vẫn không hề thay đổi, qua tiếp một ngã tư nữa, vẫn là con phố giống hệt như vậy, đến những căn nhà bên đường cũng giống y đúc.

Sau khi đi qua ít nhất năm ngã tư như vậy, lòng tôi chùng xuống, cuối cùng bắt đầu bình tĩnh. Lẽ nào tôi bị ma dẫn lối, này giờ đi đi lại lại một chỗ ư? Trong đạo quán, tôi được ông nội bảo vệ đã quá lâu, suốt ngày ở trong nhà nên rất hiếm khi gặp nguy hiểm thực sự. Bây giờ đơn độc gặp phải tình cảnh này, đầu óc tôi rối loạn, tê dại, không biết phải phản ứng thế nào nữa.

Dần dần tôi nhớ lại lời ông nội nói năm xưa, nếu như gặp phải trường hợp như thế này, chớ nên hoảng hốt. Trước tiên phải bình tĩnh, ma dẫn lối chỉ là ảo giác về thị giác, hít một hơi thật sâu, bây giờ chỉ có thể tự cứu mình mà thôi. Tôi giậm chân, mặt đường rất cứng, có lẽ tôi vẫn còn chưa đi ra khỏi đường cái.

Dừng bước, tôi thầm suy tính xem có cách nào để đối phó với thứ này không. Tôi nhớ ra trong túi vẫn còn mấy chiếc bùa dự phòng, có lẽ vẫn có chút tác dụng. Đưa tay mò túi, không mò thì không lo, nhưng vừa mò thì tôi liền toát mồ hôi lạnh, hóa ra chiếc túi đeo bên hông không biết đã mất từ lúc nào.

Có phải bị nó trộm mất rồi không? Tôi lập tức loại bỏ ý nghĩ nực cười đó, dù sao thì bùa chú trong chiếc túi đó vẫn còn chút linh lực, những hồn ma bình thường không thể chạm vào chúng.

Chỉ còn một khả năng, có lẽ là lúc tôi ra khỏi quán, vì đi quá gấp nên đã đánh rơi trong quán.

Chó cắn áo rách, câu nói này tôi đã thực sự trải nghiệm rồi.

Cho dù từ trước tới nay tôi luôn đen đủi, nhưng xui xẻo tới mức này quả thật rất hiếm thấy. Viết lách thâu đêm suốt sáng, vất vả lắm mới hoàn thành công việc để ra ngoài hít thở khí trời một chút, thế mà còn gặp phải ả này, hơn nữa còn là một ả oán khí chất chồng. Bây giờ lại còn bị giam ở đây, đến bùa cứu mạng cũng chẳng biết đã rơi ở đâu.

Lẽ nào hôm nay tôi bị ma dẫn lối, dẫn tới bước đường cùng, kêu trời trời chẳng thấu, kêu đất đất không hay sao?

Giờ đâu phải lúc than thân trách phận, than vãn thở dài nữa! Thứ đó đã bay đến trước mặt tôi, mùi thối rửa tanh tưởi nồng nặc của xác chết ập đến, hai hố mắt đen ngòm nhìn tôi chằm chằm. Tình cảnh này gợi tôi nhớ đến một giấc mơ khi tôi còn nhỏ, trong mơ cũng có một đôi mắt nhìn tôi trừng trừng như thế.

Tôi rùng mình, nín thở, cố nhịn cơn buồn nôn, dời mắt khỏi khuôn mặt của cô ả. Ả dường như cũng hơi sợ, nên vẫn chưa đưa tay ra tóm lấy tôi, mà chỉ đứng im bất động.

Cho dù đã gặp không ít thứ kỳ quái, tôi vẫn không thể chịu được hai hố mắt đen ngòm đang trừng trừng trước mặt, không thể trốn tránh được, đành vậy, thế là tôi nghiêng rặng cằm chảy máu ngón tay giữa, khẽ đọc chân ngôn cứu tự[3]:

[3] Chân ngôn cứu tự: Cũng gọi là Áo nghĩa cứu tự, gồm chín chữ Lâm, Bình, Đẩu, Giả, Giai, Trận, Liệt, Tại, Tiền tương đương với chín thế thủ ấn. Chín thế thủ ấn này là cách dùng để phá và phong ấn ma tà theo phái Mật tông. (ND)

- Phá!

Mùi tử thi thối rửa trong không trung liền tản đi, khi mở mắt ra, cô gái đó đã biến mất, cảnh sắc bốn bề cũng thay đổi. Quá đơn giản, hóa ra đánh đuổi tà ma dễ dàng vậy sao?

Có thể nói là quá dễ dàng.

Trở lại vấn đề của tôi, ngón tay bị cắn chảy máu vẫn còn đang nhói đau. Cho dù thế nào, ít nhất nó biến mất là tốt rồi.

Tôi thở phào một cái, nhìn ngó xung quanh. Trăng sáng nhô cao, hóa ra tôi chỉ vừa mới chạy qua một con phố, nơi đây chỉ cách nhà tôi vài con ngõ thôi.

Con phố này hiếm khi tôi tới, nhưng vẫn có ấn tượng về nó. Tôi còn nhớ đi thẳng về phía trước một đoạn, có con ngõ nhỏ có thể đi tắt ra đường cái. Đi đường tắt thôi, sau khi trải qua chuyện này, cho dù thế nào, bây giờ tôi chỉ muốn mau chóng về nhà.

Đi về phía trước được mấy phút, liền nhìn thấy một ngõ nhỏ, đi xuyên qua con ngõ này, rẽ một cái là sẽ nhìn thấy con đường ban nãy tôi đến. Ôi, xem ra khả năng nhớ đường của tôi vẫn chưa tới mức sa sút thảm hại.

Tâm trí tôi vừa bị cô gái ban nãy làm cho khiếp đảm một trận, giờ lại phủ thêm chút bóng đen. Tôi quyết định lát nữa khi đi qua hàng bánh ngọt Tần Ký trong con ngõ này, nhất định phải mua ít bánh xốp bơ đã lâu chưa ăn để bồi dưỡng sau sự sợ hãi tối nay.

Ở đây không có đèn đường, nhưng trăng sáng vàng vạc, dường như mọi thứ trong bóng râm cũng có thể nhìn thấy rất rõ. Những nhà dân hai bên đường đều rất cổ kính, cho dù là ban ngày, con ngõ nhỏ này cũng được một vẻ âm u ảm đạm. Nhưng nó chẳng hề khiến người ta mất vui, tôi thích đi qua con đường này,

vì ở đây sạch sẽ, không có bất cứ linh hồn nào, thậm chí không có lấy một chút tà khí, so ra thì những con phố lớn rực rỡ ánh đèn còn đáng sợ hơn nhiều.

Nhưng hình như trong ấn tượng của tôi, con ngõ này không dài như thế, đi gần chục phút rồi, đáng nhẽ phải đến lối ra từ lâu mà sao vẫn chưa thấy.

Tôi thăm rên rỉ trong lòng, lại bị ma dẫn lối sao, làm ơn tha cho tôi đi, xui xẻo thì cũng phải có giới hạn chứ. Nhưng rõ ràng là không phải vậy, cảnh vật hai bên đường đang thay đổi, không bị lặp lại, hơn nữa đã nhìn thấy chiếc đèn lồng của hàng bánh ngọt Tần Ký ở phía xa xa. Xem ra tôi nhớ nhầm rồi, rốt cuộc vì chuyên ru rú trong nhà, chẳng có thói quen dạo phố, nên đi nhầm đường cũng là chuyện hết sức bình thường trong cuộc sống của tôi.

Xa xa là ánh đèn lồng của cửa hàng Tần Ký, tôi reo lên một tiếng vui mừng, bánh xốp bơ ơi, ta đến với mi đây.

Cửa hàng bánh Tần Ký là một cửa hàng có từ lâu đời, rất đông khách.

Nó được mở từ trước khi tôi chuyển đến đây, chủ hàng là một người đàn ông An Huy thật thà và trầm tính, ít nói, gặp ai cũng tươi cười, đồ điểm tâm rất ngon, giá cả phải chăng, người lại hiền hòa, nên rất được người vùng này yêu mến. Dần dần cửa hàng cũng có tên tuổi, thậm chí còn có người vì muốn mua đồ điểm tâm của cửa hàng này mà lái xe hơn nửa vòng thành phố đến đây mua. Tôi thích ăn bánh xốp bơ của nhà này nhất, mùi vị của nó đúng là số một.

Mặt tiền của hàng Tần Ký là tòa kiến trúc kiểu “Huy phái”[4], tường trắng, ngói đen, biển hiệu bằng gỗ son, vô cùng trang nhã. Điểm khác biệt của nhà này với những nhà khác là một chiếc đèn lồng trắng treo trước hiên, bên trên có vẽ một mảnh trăng non màu đỏ. Giữa con phố rực ánh đèn màu, chiếc đèn lồng giấy trở nên vô cùng nổi bật và tự nhiên, như thể sinh ra nó đã như vậy rồi.

[4] Kiến trúc “Huy phái” là lối kiến trúc kiểu cổ của vùng An Huy, nó bắt nguồn từ kiến trúc nhà ở của cư dân khu vực Huy Châu, tỉnh An Huy trong thời Tống (618 – 1279) đến giữa thời Minh (1368 – 1644), thịnh hành và phát triển thành một trường phái kiến trúc riêng biệt của Trung Quốc. (ND)

Giờ tôi đã đứng trước cửa hàng Tần Ký. Đèn lồng giấy vẫn là đèn lồng giấy, mảnh trăng non phía trên vẫn còn đó, chỉ có điều, dù có nhìn từ góc độ nào đi chăng nữa, thì nơi đây cũng hoàn toàn không giống với cửa hàng Tần Ký mà tôi biết. Chỗ ban ngày đặt quầy hàng, giờ đã trống rỗng. Khe cửa hắt ra thứ ánh sáng yếu ớt, trong nhà rất im ắng, không nghe thấy tiếng động nào. Điều quan trọng nhất là tấm biển hiệu bằng gỗ đỏ trên cửa khắc rõ ràng ba chữ lớn – “Vong Xuyên đường”.

Lẽ nào tôi lại đi sau thời đại lâu như vậy? Rốt cuộc cửa hàng Tần Ký chuyển đi từ lúc nào? Tại sao tôi hoàn toàn không biết gì, không thể thế. Vậy chắc là đổi tên? Đã bao năm như thế, bây giờ ông chủ không muốn mở cửa hàng nữa ư? Hay đã nhượng cho người khác, chuyển nghề rồi sao?

Dù nói thế nào, sự thực đang bày ra trước mắt, rất rõ ràng, nơi đây không còn là hiệu bánh Tần Ký nữa rồi.

Theo lý mà nói, đáng lẽ tôi phải rời khỏi đây từ lâu, vì đối với tôi mà nói, lang thang bên ngoài vào buổi tối là chuyện chẳng hay ho gì, kinh nghiệm đau thương của bao nhiêu năm qua đã nói cho tôi biết, gặp những chuyện kỳ quái thì không nên truy cứu đến cùng làm gì.

Nhưng không may, tôi thuộc loại ăn đòn đau nhưng không nhớ đời.

Lần này cũng vậy, trong lòng tôi bỗng trào dâng một thôi thúc mãnh liệt, muốn vào trong xem thử. Hãy coi như vì bánh xốp bơ, hời địa chỉ mới của Tần Ký cũng được, tôi tự an ủi mình như vậy. Đẩy cánh cửa quen thuộc, tôi bước vào bên trong.

Trên những chiếc giá cạnh bốn bức tường xung quanh chất đầy những đồ linh tinh phủ đầy bụi, nhìn có vẻ rất cũ kỹ, giữa những chiếc giá chất những quyển sách đã ngả vàng, trong góc nhà xếp đầy sách có một tủ quần áo vô cùng chắc chắn.

Sở dĩ nói nó vô cùng chắc chắn vì trọng lượng mà nó đang gánh chịu nặng tới kinh người, bên trên cơ man là sách và giấy vút bừa bãi, phần lớn đều là những khối sách nặng như kiểu cuốn Từ hải[5], chất cao hơn

nửa người, ở giữa còn bày mấy thứ đồ như ống cắm bút, giá gác bút...

[5] Từ hải: Tên một bộ từ điển lớn của Trung Quốc. (BTV)

Cho dù nhìn thế nào thì nơi đây cũng chỉ là một cửa hàng bán đồ cũ hết sức bình thường, tất cả đều cũ kỹ như thế, gọi lên trong tôi một chút cảm giác thân thiết.

Vấn đề là, đám bụi bặm ấy nhìn qua cũng biết nó phải tích tụ ít nhất là nửa năm rồi, nhưng rõ ràng hai tuần trước tôi còn tới Tần Ký mua bánh.

Vậy cái cửa hàng sách cũ giống như đồ cổ mới được khai quật đang ở trước mắt này là thế nào?

Núi sách trên tủ quầy bỗng lay động, hóa ra có một người bị vùi trong núi sách bừa bộn ấy, hay chính xác hơn là có một người đang ngồi trong đó. Đến bây giờ tôi mới chú ý đến anh ta vì quả thực anh ta quá hài hòa với xung quanh, toàn thân giống như một bộ phận của chiếc bàn.

Anh ta mặc bộ quần áo đen, ngồi ở đó không động đậy, lặng lẽ như chiếc bóng, nhưng khi ngẩng đầu lên, cảm giác này lập tức biến mất.

Vì dung mạo của anh ta thực sự... quá đẹp trai, giống như búp bê vậy. Tôi không thể tìm được từ nào để diễn tả, chỉ có thể nói khuôn mặt đẹp tuyệt trần nhưng lại không hề có chút gì ẻo lả, tóc đen, mắt đen, làn da trắng xanh mỏng manh. Đó là nước da lâu ngày không thấy ánh nắng mặt trời, tương phản với nó là đôi mắt đen như mặc ngọc (ngọc đen), ánh lên thứ ánh sáng màu lam tối vô cùng sắc bén. Bị ánh mắt sắc sảo này soi xét, tôi mới nhớ ra mình là khách không mời mà đến.

Đúng lúc tôi muốn nói gì đó để giải thích thì người đó cất lời. Câu đầu tiên đã làm tôi ngây người. Những lời giải thích trong miệng tôi chưa kịp thốt ra thì đã bị nuốt trôi hết xuống bụng.

- Chậm quá! – Anh ta nói.

- Gì?

- Từ lúc này, ở bên ngoài đã ồn ào chết đi được, em đến chậm quá!

- O, xin hỏi anh đây, chúng ta có quen nhau không?

Thoạt đầu tôi cứ ngỡ anh ta nhận nhầm người. Sau đó tôi thấy đêm khuya tĩnh lặng thế này mà anh ta còn chê là ồn ào, thì đến tám phần anh ta là người bị suy nhược thần kinh, có lẽ là thần kinh có vấn đề, nếu không một người bình thường sao lại chọn một nơi như thế này để mở một hàng đồ cũ? Quả là “Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen”, một người đẹp trai như thế mà lại có vấn đề.

Thật là tội nghiệp!

Tôi nhìn anh ta với vẻ rất thương cảm, chỉ thiếu nước khắc hai chữ “đáng thương” lên trên trán nữa thôi.

- Quả nhiên là như vậy... – Anh ta nhìn chăm chú vào ngón tay tôi, rồi phun ra câu nói mập mờ ấy, những ngón tay thon dài lướt đến giá sách bên cạnh, gõ hai tiếng “cạch cạch”.

- Dao, ra đây!

Cùng với hai tiếng “cạch cạch” ấy, “kẹt” một tiếng, nơi vốn là bức tường bên cạnh giá sách – sở dĩ nói là “vốn là”, vì khi tôi chăm chú quan sát, trên bức tường bằng phẳng đó đột nhiên lại hiện ra một cánh cửa. Cánh cửa chậm chậm mở ra, một thiếu niên từ trong đó bước ra ngoài.

Không chỉ là thiếu niên, mà còn là một thiếu niên rất đẹp trai.

Nếu là bình thường, tể bào mê trai của tôi nhất định sẽ trỗi dậy, lập tức chụp lấy máy ảnh rồi chụp điên cuồng. Mái tóc tuyệt đẹp màu hạt dẻ, làn da trắng mịn, khóe mắt cong cong, nụ cười khiến người ta như được tắm trong gió xuân. Quả không hổ là một anh chàng tuyệt đẹp, quan trọng hơn là anh ta lại rất có sức hút, toàn thân toát ra một sức hút âm áp tựa như ánh nắng mùa xuân thắm ba.

Stop stop...

Vấn đề là chàng trai đẹp như nắng tháng ba ấy vừa chui ra từ bức tường. “Người đẹp” có thể có rất nhiều cách xuất hiện, nhưng dù thế nào thì tôi cũng chưa từng thấy ai từ một bức tường chui ra, nên đầu tôi có

ngốc đến mấy thì cũng không thể tiếp tục si mê như bình thường được nữa. Anh ta nhìn vẻ mặt có phần ngỡ ngàng, kinh ngạc của tôi và cười một cách rất sung sướng.

- Không cần phải ngạc nhiên thế đâu, chỉ là cửa và tường cùng màu với nhau thôi – Anh ta quay người mở cửa – Đây, em xem, đây là gian trong.

Tôi dám cá lúc anh ta chui ra, phía sau chắc chắn là một bức tường, nhưng bây giờ, ở đó thực sự có một căn phòng. Tôi cố gắng tự an ủi bản thân, tôi vừa nhìn nhầm thôi, nhất định là nhìn nhầm, một anh chàng đẹp trai đến thế, làm sao lại có thể là “thứ đó” được.

Nhìn khuôn mặt thay đổi biểu cảm liên xoành xoạch của tôi, Dao càng cười sung sướng hơn.

- Tôi là Dao, còn em?

Chút lý trí còn lại trong tôi đang gào thét, không được nói tên họ cho người lạ biết, đặc biệt là với những sinh vật khả nghi có lai lịch bất minh, vừa chui ra từ trong tường kia. Có điều, thứ khả nghi ấy lại là một anh chàng quá đẹp trai, cho nên rốt cuộc tôi vẫn thối bại trước nụ cười rạng rỡ ấy.

- Tôi là Hạ Chí.

- Hạ Chí à, cái tên đẹp...

Dao vui vẻ quay người về phía tên búp bê ở trong quây.

- Này, Thanh Minh, cô bé này giống cậu, đều là dùng tiết khí[6] để đặt tên đấy!

[6] Người Trung Quốc đặt một năm có hai mươi tư tiết khí, bao gồm: Lập Xuân, Vũ Thủy, Kinh Trập, Xuân Phân, Thanh Minh, Cốc Vũ, Lập Hạ, Tiểu Mãn, Mang Chủng, Hạ Chí, Tiểu Thử, Đại Thử, Lập Thu, Xử Thử, Bạch Lộ, Thu Phân, Hàn Lộ, Sương Giáng, Lập Đông, Tiểu Tuyết, Đại Tuyết, Đông Chí, Tiểu Hàn, Đại Hàn. (ND)

Búp bê xinh đẹp có tên gọi Thanh Minh lại ngẩng đầu lên một lần nữa, khuôn mặt không một chút biểu cảm đồ nhìn tôi một cái.

Vị đại ca này, anh định diễn vai búp bê đến cuối cùng sao? Hãy học Dao một chút đi, cười một cái thì có chết ai đâu? Thanh Minh đúng không? Cái tên này quá hợp với anh, anh sinh ra vào tiết Thanh Minh à, chắc chắn là thế rồi. Không, anh là người đại diện cho tiết Thanh Minh sao?

Tôi phục bố mẹ anh sát đất...

Tôi nghĩ đủ thứ linh tinh nhưng không nói gì.

Anh ta ngừng lại một lúc, rồi dùng ngữ điệu hết sức bình thường, bình thường tới mức như thể khen quyển sách này khá hay, hay hơn tới nay bạn ăn cà rốt hay cải thảo, kết hợp với gương mặt không chút biểu cảm, nói một câu sỗ tẩn óc:

- Em, hãy ở bên tôi nhé!

- Gì cơ?

Cái tên búp bê Thanh Minh này tuy ít nói, nhưng nói câu nào cũng khiến người ta mơ hồ khó hiểu...

Nguồn ebooks: .luv-ebook

1

Quá khứ ào về trong tâm trí tôi, từ tiểu học cho tới đại học. Khi còn học tiểu học thì tôi bị bọn con trai cùng lớp bắt nạt, gọi là “giả tiểu tử”, “giả đạo sĩ”, thời trung học thì cậu bạn cùng bàn xin với cô giáo cho đổi chỗ, với lý do là tôi u ám quá khiến cậu ta phát sợ. Không ai muốn ngồi cùng bàn với kẻ ngày ngày kẻ chiếc cặp nhét đầy bùa chú, có thể móc bùa trong người ra hàng nắm hàng nắm đủ các loại bùa, trên người còn ám mùi hương khói.

Đương nhiên là cô giáo không đồng ý với lý do đó, cho nên cậu bạn đen đui đó phải tiếp tục ngồi cùng bàn với tôi suốt ba năm. Tôi rất thông cảm với cậu ta, nhưng người đáng được thông cảm hơn phải là tôi mới phải.

Buổi họp mặt khi tốt nghiệp đại học, các bạn nam cùng lớp coi tôi như bạn khác lớp, hơn nữa còn coi là nam sinh. Ai bảo tôi luôn ăn mặc rất trung tính. Trong đạo quán, tôi thường ăn mặc như con trai, nghe nói trước khi thành niên nếu cố ý làm lẫn lộn giới tính thì có thể khiến tà ma tránh xa trẻ con. Bây giờ thì tôi hoài nghi rằng, chưa biết chừng lý do cơ bản chẳng qua là vì ông tôi lười vào thành phố mua quần áo con gái cho tôi. Nhưng được cái là ăn mặc như con trai thì rất tiện cho việc sống trong đạo quán, cho nên dần dần tôi cũng quen với cách ăn mặc này.

Cho dù bây giờ đã thành niên, ông cũng đã mất, nhưng tôi vẫn còn giữ thói quen ăn mặc này. Dù sao với một người chẳng mấy khi ra khỏi cửa như tôi thì những điều như con gái mặc để làm đẹp lòng người khác đều là nhắm nhĩ cả thôi.

Chính vì vô vàn lý do kỳ lạ không thể hiểu nổi mà lại hết sức tự nhiên ấy, nên đời sống tình cảm của tôi suốt hai mươi một năm qua cho đến giờ phút này vẫn chỉ là trang giấy trắng.

“Em, hãy ở bên tôi nhé”. Đây có phải là tỏ tình không? Cho dù nghe kiểu gì cũng là như vậy, đúng không?

Hóa ra anh chàng nhìn lạnh lùng như băng này lại là người có nội tâm đầy nhiệt huyết ư? Xin lỗi vì tôi đã trách nhầm anh. Nhưng bây giờ tôi phải làm thế nào?

Lẽ nào, tình trạng FA[7] trong suốt hai mươi một năm qua của tôi đến hôm nay đã chấm dứt? Nói ra thì tiến độ như thế này là quá nhanh. Chúng tôi chỉ vừa mới biết nhau. Làm tổn thương trái tim yếu đuối của mỹ nam không phải là sở trường của tôi, trước một anh chàng đẹp trai hiếm có như thế này, tôi có thể cân nhắc.

[7] FA: Viết tắt của cụm từ Forever Alone có nghĩa là “Mãi mãi cô đơn”.

Dường như chờ quá lâu mà không thấy trả lời, Dao nhìn về phía tôi. Anh ta giơ tay trước mặt tôi khua khua hai cái:

- Này, còn tỉnh không đấy?

Tôi không trả lời, vì tâm trí tôi bây giờ đang bồng bềnh trong vô vàn những bong bóng màu hồng.

Anh ta bèn quay đầu lại nhìn Thanh Minh:

- Ông anh, hình như thần kinh của cô ấy không bình thường thì phải. Anh xem lúc nãy có nói gì kỳ quặc không?

Kẻ gây họa nói với giọng hết sức nghiêm túc:

- Sao lại thế được? Tôi chỉ nói muốn giữ cô ấy ở lại làm việc thôi mà!

Làm việc? Hả? Ó? Làm việc! Trong đầu tôi lập tức vang lên một tiếng còi báo động, ảo tưởng màu hồng bắt buộc phải ngừng lại.

Hóa ra vừa rồi anh ta chỉ muốn giữ tôi lại làm việc thôi sao? Khốn kiếp, anh ta nói năng rõ ràng một chút không được sao? Đừng tùy tiện khiến người ta hiểu nhầm có được không? Trái tim pha lê mỏng manh của tôi đã vỡ vụn mất rồi. Tùy tiện làm tổn thương trái tim trong trắng thuần khiết của thiếu nữ là có tội đấy, anh biết chưa?

Nhưng kẻ đầu sỏ lúc này lại một lần nữa đính chính:

- Tôi không phải loại người nói năng bừa bãi.

Rất bức, thực sự rất bức.

Tôi cảm thấy mình có thể bị nhồi máu cơ tim mà chết bất cứ lúc nào. Có câu thế nào nhỉ, sợ nhất là lưu manh có văn hóa, gặp phải tên con trai đẹp đến khó tin thế này, hơn nữa lại còn nói năng đầy lý lẽ, tôi không biết nên cười hay nên khóc đây.

Dao thì thảo câu gì đó, tôi không nghe rõ, anh ta vỗ vỗ vào đầu tôi.

- Này, Tiểu Hạ, có nghe tôi nói không?

- Có, đang nghe.

- Em có đồng ý làm việc ở đây không?

- Làm cái gì? Nhân viên à?

Tuy đầu óc rối mòng mòng, nhưng thần trí tôi vẫn vô cùng tỉnh táo. Nhìn cửa hàng này, những đồ vật cổ quái chất thành núi, bụi bám đầy giá sách, trong góc còn có mạng nhện, chẳng giống như một cửa hàng làm ăn được chút nào.

Thời này đồ mới còn chưa chắc đã có người mua, huống hồ là đồ cũ. Lẽ nào muốn thuê tôi quét dọn vệ sinh sao?

- Ồ, nhân viên tạp vụ.

Dao cười trông rất giống hồ ly, mắt nhắm tít lại thành một đường thẳng.

- Không!

Tôi quả quyết từ chối. Tốt xấu gì tôi cũng tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, sao có thể cam tâm làm nhân viên quét dọn vệ sinh, chịu sự quản lý của người khác trong cái cửa hàng đồ cũ đến vạn năm chả có ma nào thêm ngó tới này chứ? Có thời gian thì chẳng thà nhận thiết kế thêm mấy bản vẽ còn hơn.

- Em thực sự không muốn? Chắc chắn chứ? Lương rất cao đấy.

Dao ghé sát tai tôi, thì thào:

- Tôi có thể... nhé.

Coi như anh cao tay...

Vì câu nói đó, tôi đã nhận lời làm công ở đây. Thực tế chứng minh, sau này nếu gặp phải những người cười như hồ ly, thì tốt nhất là tránh xa một chút, bạn tuyệt đối không đối phó nổi hần ta đâu.

Ngoài dăn dò thời gian làm việc theo quy định ra, Thanh Minh không nói thêm gì, tiếp tục ẩn mình sau đồng sách. Còn Dao – kẻ có nụ cười giống hồ ly thì tiễn tôi ra ngoài cửa.

Khi quay đầu vẫy tay với Dao, tôi bỗng thấy Thanh Minh đứng phía sau Dao, lặng lẽ nhìn tôi, nhưng khó hiểu ở chỗ, vẻ mặt của anh ta lúc này dường như rất dịu dàng. Có điều giây phút thấy tôi quay lại, khuôn mặt ấy lập tức trở lại vẻ nghiêm túc.

Giở mặt còn nhanh hơn giở sách, tôi thầm than trong lòng.

Kệ anh ta, bây giờ tôi chỉ muốn mau mau chóng chóng về nhà ngủ một giấc.

Đường phố rất tĩnh lặng, tôi xem giờ, đã sắp mười một giờ rồi, vốn định hỏi địa chỉ mới của cửa hàng Tần Ký, nào ngờ lại dừng dằng ở đó lâu đến thế, kết quả là quên luôn việc cần hỏi.

Thôi để lần sau vậy, dù sao sau này còn làm việc ở đó mà.

Cửa hàng xem ra rất khả nghi và ông chủ khiến người ta phát bực này cũng không đến mức đáng ghét. Có điều tôi đã trót hồ đồ, nhận lời sẽ làm việc ở đây, lại còn làm vào buổi tối, tôi cũng rất là hối hận.

Trong tay tôi nắm chặt “thẻ ra vào” do Dao đưa cho. Đó là một cái vòng đeo tay không biết được làm tay chất liệu gì, từng hạt từng hạt giống ngọc sáng bóng, mỗi nối là chiếc khóa nhỏ màu bạc, phía trên còn khắc hoa văn mặt trăng khuyết màu đỏ, trông khá đẹp.

Cái thẻ ra vào này cũng thật xa xỉ quá. Thôi cứ coi như một món trang sức vậy, tôi đeo nó lên tay.

Lập tức một lượng lớn âm thanh như sóng biển dội về, tiếng rao, tiếng cười, tiếng nói chuyện rất to, tiếng bánh xe và cả tiếng chó sủa xa xa. Đôi tai của tôi dường như đang bị nút chặt bỗng đột ngột được tháo ra.

Trên phố người người qua lại, giống như tôi đang ở trong chợ.

Tôi bỗng nhớ tới lời Thanh Minh nói khi tôi vừa bước vào cửa hàng, “Từ lúc này, ở bên ngoài đã ồn ào chết đi được, em đến chậm quá!”. Ồn ào chết đi được, đúng, đúng là ồn ào chết đi được. Nhưng lúc đó rõ ràng là rất yên tĩnh, vừa mới đây thôi vẫn thế, con phố này luôn luôn yên tĩnh, nhưng giờ đây, trên phố thực sự

rất nhộn nhịp, mọc ra rất nhiều cửa hàng mà tôi không biết và một đám người âm ỉ không biết chui từ đâu ra nữa.

Rõ ràng chỉ là một con phố nhỏ của khu thành cổ, sao giờ nhìn lại giống chợ đêm náo nhiệt của thành phố thế? Đây là... đâu?

Đây có đúng là con phố ngày ngày tôi vẫn đi qua không?

Tôi chỉ đeo cái vòng lên tay thôi mà...

Lẽ nào, đây chính là vấn đề sao?

Tôi vô thức nhìn cái vòng trên cổ tay, chần chừ không biết có nên tháo nó ra hay không.

Sau đó tôi phát hiện ra một sự thực khiến tôi rợn tóc gáy, cái vòng tay này không tháo ra được nữa, cho dù kéo, lôi thế nào nó cũng không ra, nó dính chặt vào da, những hạt vòng vốn lạnh ngắt bỗng nóng dần lên. Là ảo giác chăng? Tôi cảm giác bên trong những hạt vòng dường như biến thành nước, long lanh trong suốt, thấp thoáng có thể thấy được mảnh trăng màu đỏ đang lay động bên trong.

Tôi sợ hãi, cái gì thế này? Không đen đủi thế chứ! Nhớ lại khuôn mặt đẹp trai quá mức của Thanh Minh; nhớ lại nụ cười ranh mãnh của Dao, và bức tường kỳ dị phía sau lúc anh ta xuất hiện; nhớ lại những bụi bặm và mạng nhện bên trong cửa hàng; đó tuyệt đối không thể là một cửa hàng mới dọn đến được hơn nửa tháng. Theo kinh nghiệm vô số lần đen đủi trong cuộc đời hai mươi mốt năm của tôi, chỉ có một khả năng, tôi lại gặp phải phiền phức rồi.

Nhưng cho dù là Dao hay Thanh Minh, đều không giống với những thứ trước kia tôi đã từng gặp, bọn họ tịnh không chút tà khí. Hoặc là họ đã inh tới mức tôi không thể nhìn ra. Nếu là trường hợp thứ hai, tôi không dám nghĩ tiếp, càng lúc càng thấy lạnh toát. Vậy bọn họ là cái gì? Đây là đâu?

Tôi quyết tháo cái vòng ra bằng được, mặc dù đau đến phát khóc, nhưng những hạt vòng ấy vẫn nằm nguyên chỗ cũ, không nhúc nhích, tỏa sáng long lanh, dường như đang cười nhạo tôi. Chuyện ban chiều, con phố kỳ quái lúc này, những cảm xúc tích tụ, đè nén thành một khối, tôi co ro trong góc, cuối cùng không nén được, bật khóc thút thít.

Dòng người trước mặt dừng lại vì tiếng khóc của tôi, phía xa có mấy người đang nhìn về phía tôi.

Tôi cố gắng hết sức kìm tiếng khóc, ở một nơi không biết là toàn quỷ hay người như con phố này, thu hút sự chú ý chính là hành vi ngu xuẩn nhất.

Nhưng đã quá muộn, có rất nhiều người nhìn về phía tôi, trong mắt họ, có lẽ tôi còn kỳ quái hơn.

Tôi ngừng thổn thức, xóc lại tinh thần.

Một bàn tay chìa trước mặt tôi:

- Cô không sao chứ?

Đó là một bàn tay vô cùng xanh xao, gầy trơ xương, móng tay hơi xanh, đôi chân trước mặt tôi gầy như que củi, đôi giày kiểu dáng hết sức cổ quái, mới tinh, không vương một hạt bụi đường.

Tôi chậm chậm ngẩng đầu lên. Trước mặt là một người đàn ông rất bình thường, toàn thân mặc đồ trắng, tao nhã, gầy gò. Anh ta đưa tay về phía tôi, trên khuôn mặt nở nụ cười cứng nhắc.

- Cô không sao chứ?

- ... Không sao! – Tôi nhất thời nghẹn lời – Cảm ơn anh.

Có gì đó không ổn.

- Cô không sao chứ?

- Tôi không sao, cảm ơn.

- Cô không sao chứ?

Đường như người đàn ông trước mặt hoàn toàn không nghe thấy những lời tôi nói, anh ta vẫn giơ tay ra, khẽ mỉm cười, hết lần này đến lần khác máy móc nhắc lại câu hỏi.

Mắt anh ta hoàn toàn không nhìn tôi, ánh mắt trống rỗng vô hồn ấy nhìn xuyên qua cơ thể tôi, dán chặt ở phía sau, cánh tay gầy guộc chìa ra tóm lấy tôi. Tôi nghĩ tôi nên chạy trốn, trên thực tế tôi đã định làm vậy, nhưng tôi phát hiện ra chân tôi không nhấc nổi nữa.

Toàn thân dường như đã bị ai đó dùng keo gắn chặt xuống mặt đất.

Không khí xung quanh đông đặc, những tiếng ồn ào trong phút chốc tan biến, không còn thấy ai trên phố nữa, tôi bị phốt phờng đông đúc vút bỏ rời.

Dính chặt trên mặt đất, mắt tôi trừng trừng nhìn cánh tay gầy trơ xương vươn về phía mình mà không có cách nào khác.

Đã lâu rồi không có cảm giác này, bị bóp cổ như một con gà đang bị người ta cắt tiết, không thể thở nổi.

Nghe nói người sắp chết sẽ nhìn thấy đèn kéo quân[8]. Tôi nhìn thấy đèn kéo quân của tôi rồi, từ nhỏ tới lớn, những cảnh tượng buồn tẻ như bay về trước mắt tôi, hình ảnh cuối cùng là khuôn mặt không chút cảm xúc của Thanh Minh. Toàn bộ quá trình chỉ vùn vụt gần một phút.

[8] Ý nói hàng chuỗi sự việc xảy ra trong cuộc đời liên tiếp hiện lên, tựa như chiếc đèn kéo quân xoay vòng liên tục. (ND)

Thật ngán ngùi biết bao! Tôi rút ra kết luận. Đến lúc này rồi mà còn tâm trí bình luận cuộc đời mình.

Thật là lạc quan! Tôi lại rút ra một kết luận nữa.

Sức nặng trên cổ càng gia tăng, tôi đã không còn lý trí để thưởng thức bộ phim đèn kéo quân nữa, nỗi đau đón vì thiếu dưỡng khí điều khiển tôi. Mắt mờ dần, tất cả cảm giác của cơ thể đều tập trung vào sức mạnh đang bóp nghẹt cổ tôi.

Rất, rất khó chịu, tôi chỉ có thể suy nghĩ được một vấn đề là làm thế nào để thoát khỏi nó.

Tay phải bỗng nóng rực lên, chỗ đeo cái vòng tay trở nên bỏng rát.

Tôi bị đẩy nhẹ một cái, thứ sức mạnh đang thít cổ tôi đột nhiên biến mất. Hai chân mềm nhũn, dường như sắp ngã quỵ xuống đất, luồng không khí mới mẻ tràn vào trong tôi, tôi thở hồng hộc. Tôi chưa từng cảm thấy được tự do hít thở lại tuyệt thế này.

Tôi cố gắng để nhìn rõ cảnh tượng trước mắt. Người đàn ông vẫn giữ nguyên tư thế giơ tay bóp cổ tôi, chỉ là cổ tay đã bị một bàn tay khác siết thật chặt, một bàn tay xanh xao tới mức gần như trong suốt, những đốt ngón tay cũng lộ rõ ra. Mái tóc đen tung bay trong gió, để lộ ra khuôn mặt anh tuấn, còn cánh tay kia đang dìu tôi thật chắc.

Là Thanh Minh.

Nhận ra điều này tôi mới yên tâm, sau đó ngất luôn.

Lúc tôi bị chuông điện thoại đánh thức đã là mười giờ sáng.

Đầu hơi ngâm ngấm đau. Đúng là một giấc mộng dài.

Biên tập viên quen thuộc gửi tin nhắn tới, toàn bộ bản thảo đã được duyệt. Đúng là một tin tốt lành.

Tuy vẫn còn sớm, nhưng tôi vẫn lè mề bò dậy khỏi cái ổ của mình. Ánh nắng đầu thu rất rực rỡ. Tôi kéo rèm cửa sổ ra, trong giấy lát căn phòng sáng bừng lên, tôi suy tính xem có nên tổng vệ sinh căn phòng bờ bãi này không.

Căn hộ chênh chếch phía đối diện hình như lại cho thuê rồi, người của công ty dọn nhà đang bận rộn chuyển đồ. Tôi thăm đoán xem khách thuê nhà lần này có thể kiên trì ở được bao lâu. Trong căn hộ đó có thứ gì đó tồn tại, lâu ngày tạo thành một thứ mùi cũ kỹ, mục nát, bèn bĩ, lan tràn khắp nơi.

Mỗi lần đi qua căn nhà đó, tôi đều có cảm giác bị ai đó nhìn trộm. Sau khung cửa sổ có những hoa văn điêu khắc đẹp đẽ, có một đôi mắt lạnh lùng đang chăm chú quan sát tất cả.

Trực giác mách bảo tôi thứ đó vô hại, tôi cũng không muốn tìm hiểu xem rốt cuộc đó là thứ gì. Mỗi thứ tồn tại đều có ý nghĩa riêng của nó.

Căn hộ này cũng đã có từ lâu, từng viên gạch viên ngói đều có dáng vẻ riêng, nơi nơi đều tỏa ra một thứ mùi cũ kỹ. Tuy căn hộ rất đẹp, nằm ở vị trí không tồi, giá cho thuê cũng khá hợp lý, nhưng khách thuê phòng đều không ở được lâu. Tôi nhớ vị khách thuê lâu nhất ở được hai tháng, lúc dọn đi, tinh thần người ấy có vẻ bất thường.

Không biết vị khách này có thể trụ được mấy ngày. Tôi thầm cầu nguyện cho người láng giềng chưa biết mặt.

Người hàng xóm ở căn nhà đối diện cũng là một người kỳ lạ. Đó là một tòa nhà có ba tầng, những người ở tầng một và tầng hai tôi đều đã gặp cả, duy chỉ có người chủ căn hộ đối diện ở tầng ba là tôi chưa thấy bao giờ. Một dạo tôi còn cho rằng không có người ở đó, nhưng khung cửa sổ sạch như lau như lry và bồn cây tươi tốt, cho thấy người chủ ở đây là một người rất chăm chỉ. Thậm chí có tối từ căn hộ đó còn vọng ra tiếng đàn dương cầm du dương.

Ngày thứ vui đoán mò về người láng giềng, tôi vừa ngâm nga mấy câu hát vừa mở vòi nước, vô tình liếc nhìn cổ tay mình một cái, thấy cái vòng đeo trên đó rất đẹp. Á! Đợi đã... tôi đã mua thứ này lúc nào thế?

À, là Dao đưa cho tôi.

Dao, Thanh Minh, người đàn ông kỳ quái suýt nữa lấy mạng tôi, con phố kỳ lạ, ký ức cuối cùng trong đầu chính là hình bóng của Thanh Minh. Cổ tôi ngâm ngấm đau, cảm giác ngạt thở tối qua quá thật.

Thật là đáng sợ! Tôi lấy hết dũng khí, chạy như bay đến bên chiếc gương soi, quả nhiên, trên cổ tôi vẫn còn hằn dấu tay xanh tím. Không phải là nằm mơ.

Cảm giác đốn đau trên cổ và chiếc vòng tay sáng long lanh đang nhắc nhở tôi, sự việc tối qua không phải là một cơn ác mộng. Chỉ là tôi không muốn nhớ lại mà thôi.

Con đã chúc thêm phiền phức rồi... ông ơi!

Bắt đầu làm việc sau chín giờ tối, sáu giờ sáng tan ca.

Chín giờ tối đến sáu giờ sáng, mới nghe qua cứ tưởng là chín giờ sáng đến sáu giờ tối, là thời gian làm việc đúng theo tiêu chuẩn. Thực tế thì có cửa hàng đồ cũ nào lại chọn thời điểm đêm khuya thanh vắng để mở cửa không? Trừ phi... trừ phi là không muốn có khách đến mua hàng.

Ngoài ra còn có một khả năng khác nữa, cửa hàng này mở ra không phải để dành cho người thường...

Nghĩ đến điểm này, tôi cảm thấy cổ mình càng đau hơn, nhưng cảm giác sợ hãi ấy chẳng thể nào vượt qua được sự mê hoặc trong lời hứa của Dao.

Câu mà Dao nói bên tai tôi là: “Tôi có thể thay đổi thể chất mắt âm dương của em”.

Đối với một kẻ từ khi sinh ra, hễ ra đường là gặp chuyện đen đủi như tôi, câu nói này chẳng khác gì nắng hạn gặp mưa rào. Dao thực sự rất ranh mãnh, anh đã nhìn trúng điểm yếu chết người của tôi.

Nhưng tại sao sau khi tôi ký tên vào hợp đồng thì những thứ kỳ quái mà tôi gặp lại còn nhiều hơn cả lúc trước, nguy hiểm gặp phải cũng nhiều hơn? Tôi không khỏi buồn bã nghĩ, nếu lúc đó không có Thanh Minh, thì bây giờ tôi đã đi châu Diêm Vương rồi.

Tại sao Thanh Minh lại xuất hiện ở đó? Là để cứu tôi sao? Ký ức sau đó trống rỗng. Là anh đã đưa tôi về sao? Trí tưởng tượng một khi được triển khai thì khó mà dừng lại được. Tôi nhớ tới khuôn mặt đẹp trai quá mức đó, thậm chí trước khi làm rõ thân phận của đối phương, vẫn nên vạch rõ ranh giới thì tốt hơn.

Tóm lại, từ giờ tới chín giờ vẫn còn sớm, hôm nay lại là một ngày đẹp trời hiếm có, dọn dẹp nhà cửa cũng là công việc quan trọng, tôi không muốn nhàn rỗi nữa.

Bùa chú ở bốn góc nhà hơi long ra, đây là bùa lần trước sư đệ mang tới đổi cho tôi, cũng khá lâu rồi. Sắc đỏ chu sa cũng đã nhạt màu, sư đệ có lẽ cũng sắp tới rồi. Cứ cách một thời gian, cậu ấy lại đến thăm tôi, đồng thời giúp tôi thanh tẩy chỗ ở, củng cố kết giới.

Ban đầu là ông nội tôi, bây giờ là sư đệ. Một người không có ai chăm sóc sẽ không thể sống nổi như tôi thực ra chỉ là đồ bỏ đi.

Có lẽ vì đã quá lâu rồi không tiếp xúc trực tiếp với người khác, có lẽ vì tôi cũng thực sự muốn thoát khỏi cái thế chất này, nên tôi đã khinh suất mà đồng ý với Dao.

Cho dù là ở thế giới nào, hợp đồng cũng đều rất quan trọng.

Cho dù thế nào, tôi cũng không thể không đổi mặt.

Những giờ phút thanh tịnh luôn trôi qua nhanh chóng, gương mặt nhìn bầu trời xanh đang ngả dần sang sắc tối bên ngoài, tòa chung cư đối diện đã sáng đèn, chiếc đồng hồ ở đầu giường chỉ tám giờ.

Sau khi kiểm tra đồ tùy thân một lượt, tôi khóa cửa nhà.

Đúng hẹn là một thói quen tốt, và tôi lại càng phát huy triệt để thói quen này. Tôi ra khỏi nhà trước giờ làm một tiếng đồng hồ, dù chỉ cần hơn mười phút là có thể tới Vong Xuyên đường, bởi tôi không biết trên đường sẽ gặp phải những chuyện gì. Tôi là người bảo thủ, ngày đầu tiên đi làm, đến muộn tuyệt đối không phải chuyện hay ho, cho dù đó chỉ là một cửa hàng mà thôi.

Cảm giác thật kỳ diệu. Tôi rất hiếm khi ra khỏi nhà sau sáu giờ, ban đêm là thời gian hoạt động của một số thứ, trong bóng đêm một số thứ trở nên mạnh bạo hơn. Đứa đứng từ xa quan sát, đứa to gan hơn thì lại gần, khiến da đầu tôi tê rần.

Khi đi qua căn nhà đó, tôi liếc vào trong, nhà đã lên đèn, tôi không còn cảm giác bị người khác nhìn trộm nữa.

Đường phố rất náo nhiệt, đúng là con phố mà tôi quen thuộc. Nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, dường như thông thoáng hơn một chút.

Tôi cẩn thận đi vào giữa đường để tránh bóng râm, đây là thói quen đã hình thành qua nhiều năm, tôi cố gắng hết sức tránh những thứ luôn quần quanh trong bóng râm kia. Cuối cùng tôi phát hiện ra tại sao con phố lại thông thoáng hơn rồi, trên suốt con đường, cả trong bóng râm đều rất sạch sẽ. Tà ma quỷ mỵ sạch trơn, điều này thực sự không bình thường.

Thói quen là một thứ rất đáng sợ, tôi bỗng cảm thấy con phố lớn sạch sẽ này thực sự rất bất thường.

Có lẽ tôi bị sốt mất rồi, tôi giơ tay đo thử nhiệt độ, nhưng có một bàn tay khác hành động còn nhanh hơn cả tôi, lạnh toát. Lúc bàn tay ấy đặt lên trán, tôi rùng mình.

- Nhìn em đứng ngây ra ở đây, anh còn tưởng em bị sốt đấy.

Dao rút tay lại, lượn đến trước mặt tôi. Đứng ở chỗ sắp bóng, đôi đồng tử của anh có màu hổ phách, lóe lên trong bóng tối. Hình ảnh này khiến tôi nhớ đến một số loài động vật thuộc họ mèo.

Tôi ngẩn người nhìn Dao, hỏi một câu:

- Anh là hồ ly tinh à?

Anh cốc một cái đầu gối vào trán tôi.

- Đừng có so sánh anh với loài động vật thấp kém đó! – Dao vênh mặt – Anh cao quý hơn chúng nhiều.

- Vậy anh là cái gì?

Dao không trả lời tôi, vì điện thoại của anh đổ chuông.

- Sắp chín giờ rồi, vào đi kéo muộn đấy.

Dao nhìn điện thoại, một con hồ ly tinh mà cũng có điện thoại... Tôi thoáng kinh ngạc, xem ra dù ở thế giới nào đi nữa cũng đều phải theo kịp thời đại thôi.

Có lẽ vẻ mặt tôi quá đổi kinh ngạc, Dao nhìn tôi với vẻ bất lực:

- Em cho rằng anh từ xã hội nguyên thủy tới đúng không?

Tôi lắc đầu quây quây:

- Không, hồ ly tinh rất thần thông quảng đại, hoàn toàn không cần dùng điện thoại di động.

Tôi nhìn rõ đường gân xanh trên đầu Dao nổi lên.

- Anh không phải là hồ ly tinh!

Điện thoại bị vứt vào tay tôi. Dao đi về phía trước, không ngoảnh đầu lại.

Tôi ngoan ngoãn đi theo sau Dao, không dám nói gì.

Kể thức thời mới là tuần kiệt.

Mới đi được mấy bước đã gần đến cửa hàng, từ xa tôi nhìn thấy Thanh Minh đang nghiêng người tựa cửa, khuôn mặt như ngọc không chút biểu cảm, chiếc đèn lồng tỏa ánh sáng dịu dàng, khiến cho toàn thân anh sinh động thêm mấy phần. Nhìn thấy chúng tôi, anh quay người đi vào bên trong.

Không hiểu vì sao, Dao bên cạnh tôi lại khẽ cười thành tiếng.

Trên giá tích một lớp bụi rất dày, trong góc nhà chẳng đầy mạng nhện, chỗ nào cũng là đồ cổ không biết từ đời nào đời nào, những cuốn sách cuộn chặt thành đống vứt lung tung trong góc, phần lớn giấy đã ngả vàng, thậm chí có một số quyển chỉ mới chạm nhẹ vào đã mủn nát ra. Rốt cuộc bao lâu rồi chưa quét dọn đây? Tôi nhìn cửa hiệu này, đột nhiên cảm thấy không còn chút sức lực nào.

Quét dọn sạch sẽ chốn này chắc chắn mất rất nhiều thời gian và công sức. Trời sắp sáng mà tôi mới chỉ quét dọn được có hơn một nửa. Tên Dao gian xảo này, lần này hần hời to rồi...

Dao dường như biết trong lòng tôi đang nghĩ gì, co người trên chiếc ghế mây duy nhất không chất đầy đồ linh tinh đằng sau tôi, uể oải nói:

- Từ sau đợt trước chưa quét dọn lần nào!

- “Đợt trước” rốt cuộc cách đây bao lâu chứ, đừng nói là mấy năm rồi nhé!

Nhìn tình hình này, không chừng đúng là mấy năm rồi chưa quét dọn thật ấy chứ.

Rất lâu sau không nghe tiếng trả lời, tôi quay đầu lại nhìn, Dao nằm gọn trong chiếc ghế mây, ngủ mất rồi.

Trong cửa hàng rất yên tĩnh, từ khi tôi bước chân vào đây tới giờ, Thanh Minh vẫn không hề có động tĩnh gì, luôn ở sâu trong quây. Tôi cứ ngỡ anh đã ngủ, đang định đi tới xem thì anh đột nhiên ngẩng đầu lên, khiến tôi giật bắn.

Không biết tại sao, tôi cảm thấy hơi sợ anh.

Không dám qua đó nữa, tôi đành tiếp tục cầm đầu vào quét dọn.

Quả nhiên tôi mà cố gắng thì cũng lợi hại lắm đó, cửa hàng đã biến đổi hoàn toàn, trở nên gọn gàng sạch sẽ, trông cũng không âm u nữa. Tôi hài lòng say sưa ngắm nghía thành quả lao động của mình.

- Hạ.

- Gì cơ?

Thanh Minh đang gọi tôi? Không phải chứ?

- Hạ, lại đây.

Đúng là Thanh Minh gọi tôi.

Hừ, dựa vào cái gì mà anh gọi tôi một tiếng là tôi phải qua luôn chứ, như đối xử với con cún vậy. Trong lòng có chút tức giận mơ hồ nên tôi cứ đứng ì tại chỗ.

- Tôi đang gọi em, không nghe thấy à? – Thanh Minh khẽ nhướn mày, giọng nói cũng trở nên mất kiên nhẫn – Lại đây!

Được thôi, tôi thua rồi, xét về khí thế thì tôi đã thua người ta rồi, huống hồ tôi còn là nhân viên. Không sai, nhân viên thì phải ngoan ngoãn nghe lời ông chủ.

Tôi cúi đầu, lò dò từng bước đi qua đó.

- Giơ tay ra.

Tôi làm theo.

- Không phải tay này.

Trước khi Thanh Minh kịp nổi giận, tôi vội vàng đổi tay, tay trái, chính là tay đeo cái vòng kỳ quái đó.

Thanh Minh dùng hai ngón tay kẹp lấy tay của tôi, nhìn chăm chú hồi lâu như thể đang nghiên cứu một thứ quý hiếm kỳ lạ nào đó, nhìn đến mức khiến cho trong lòng tôi cảm thấy thấp thỏm bất an. May mà anh dùng ngón tay chứ không dùng kẹp phẫu thuật để kẹp, nếu không có lẽ tôi sẽ tưởng rằng tay mình đã bị tàn phế cũng nên.

Hồi lâu, anh rút ra một con dấu, một con dấu bình thường rồi đóng vào lòng bàn tay tôi một dấu hình trăng khuyết màu đỏ.

Tôi phải vất vả lắm mới ngăn được mình không nhìn anh bằng ánh mắt nhìn kẻ ngốc.

- Trời sáng rồi, em có thể về nhà.

- Ủ, vậy tạm biệt.

Sau khi bước ra khỏi cửa, tôi thực sự không kiềm chế được, cười ầm lên.

Cử chỉ của con người này, những người bình thường như tôi thực sự không hiểu nổi. Đóng dấu vào lòng bàn tay tôi là có nghĩa gì, dấu kiểm định chất lượng ư?

Mãi tôi mới nhin cười được, sau lưng lại vang lên giọng nói lười biếng của Dao.

- Để anh đưa em về! – Dao nheo cặp mắt, ngáp dài mấy cái.

- Không cần đâu, em tự về cũng được.

Nói đùa chứ, ai mắc nợ ân tình với anh ta hẳn sẽ rất thắm.

- Anh đưa em về, bảo đảm an toàn cho nhân viên là công việc của anh.

- Đừng nói là anh là bảo vệ nhé...

- Bingo[9], đúng đấy...

[9] Bingo: Một từ tiếng lóng trong tiếng Anh, có nghĩa là “chính xác”.

Dao ngáp cái cuối cùng, mở mắt, rút từ trong túi ra một chiếc kính râm.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của tôi, Dao giải thích là anh sợ ánh sáng quá mạnh.

- Này, thật ra em muốn hỏi, anh không sợ ánh sáng mặt trời sao?

Dao nhìn tôi với vẻ mặt đầy khinh bỉ:

- Anh đâu phải là quỷ.

- Nhưng anh cũng không phải là người đúng không? – Tôi cẩn thận quan sát sắc mặt của Dao, định bụng hễ mặt anh biến sắc là lập tức chuồn ngay.

- đương nhiên không phải, sao anh có thể là loại sinh vật tầm thường như con người chứ! Anh đẹp đẽ, mạnh mẽ hơn nhiều!

- Vậy là hồ ly tinh à?

Không ngoài dự tính, đầu tôi lại bị cốc một cái đau điếng.

- Đầu em chỉ nghĩ được mấy thứ đó sao? Bản đại gia đã nói rồi, anh không phải là loại sinh vật hạ tiện như bọn hồ ly ấy!

- Thế anh là cái gì?

- Anh là cái gì?

Dao áp sát tôi, tôi bất giác lùi về phía sau một bước. Qua lớp kính râm, tôi không nhìn được rõ ánh mắt anh, chỉ thấy khoe miệng anh hình như đang cười, lại hình như không phải.

Sự yên lặng khiến người ta khó xử vậy lấy chúng tôi không biết bao lâu. Đúng lúc tôi cho rằng sẽ tiếp tục im lặng như vậy thì anh cất tiếng, giọng điệu không cợt nhả như mọi khi mà hơi lạnh lùng:

- Anh là cái gì, sau này em sẽ biết.

Dao im lặng suốt dọc đường. Tôi rất hối hận, có lẽ đây là chuyện mà Dao không hề muốn nhắc tới.

Khi ngang qua căn nhà đó, tôi không tìm được, nhìn vào trong đó một cái, nhưng bị Dao ngăn lại, đưa tôi về chung cư.

- Đừng dây vào nó thì tốt hơn.

Đưa tôi về phòng, Dao dặn câu này rồi đi mất.

Đúng là một người kỳ lạ.

Phần lớn thời gian, Dao đều cuộn mình ngủ gật trên chiếc ghế mây, ngủ rất say, cho dù lấy ngón tay chọc chọc vào mặt anh, anh cũng không thêm đếm xỉa tới tôi. Thanh Minh thì lại luôn âm thầm ngồi trong không gian nhỏ nhỏ của tủ quầy để đọc sách, thấy anh chăm chú đến vậy, tôi thực sự hoài nghi liệu có phải Thanh Minh trốn trong đó đọc sách mười tám cọng không.

Nhưng mỗi khi tôi có ý nghĩ này, Thanh Minh lại từ trong quầy bước ra, đi lại mấy vòng quanh cửa hàng, gọi một cách lịch sự ấy là: Thị sát.

Thỉnh thoảng cũng có lúc Thanh Minh không thị sát và cũng không chui trong quầy, khi đó chỉ có một tình huống xảy ra, đó là cửa hàng có khách.

Nếu như là khách nữ, Dao sẽ lập tức ngồi bật dậy, niềm nở nhiệt tình chào đón. Tốc độ thay đổi nhanh chóng mặt, khiến tôi cứ ngỡ vừa nãy thấy Dao nằm ngủ chỉ là ảo giác.

Tôi từng hỏi, những lúc như thế tôi phải làm gì? Kết quả là bị Dao lườm ột cái và nhận được ba chữ “Ở yên đấy” từ Thanh Minh.

Được thôi, tôi biết tôi chẳng làm được việc gì, bảo tôi ở yên thì tôi ở yên, chẳng phải là “làm cảnh” sao? Không vấn đề gì, tôi rất giỏi khoản này. Nhưng việc làm ăn của cửa hàng này không được tốt lắm, tôi làm việc đã được nửa tháng mà chỉ thấy có mấy vụ làm ăn, thời gian còn lại, tôi thường ngồi trơ mắt nhìn thời gian trôi qua. Tuy rằng hơi vô vị, nhưng tôi cũng thấy mừng vì được yên tĩnh.

Tối tháng sáu, nóng nực không để đi đâu cho hết. Chiếc quạt trần cũ kỹ tới mức kỳ dị của cửa hàng chạy lờ đờ lờ đờ, chẳng có chút gió nào, tiếng ngáy của Dao vang lên từng nhịp từng nhịp. Buông cuốn sách cũ sắp bong gáy trên tay xuống, tôi cũng bắt đầu mơ màng cảm thấy buồn ngủ, bèn đẩy Dao dịch ra một chút, kiểm chỗ ngồi thoải mái hơn. Đúng lúc định nhắm mắt thì chuông gió treo trên cửa vang lên hai tiếng “kính coong”.

Có khách vào cửa hàng rồi, ngay lập tức tôi tỉnh táo trở lại.

Người bước vào là một cô gái trẻ, mái tóc dài che lấp nửa gương mặt, dáng vẻ trang nhã thanh tú. Trông bộ dạng có vẻ là nữ sinh của một trường gần đây, tình cờ bước vào cửa hàng.

Đã đến thì là khách, tôi bắt đầu chào hỏi mời mọc:

- Bạn ơi, xem cái trâm bạc cổ này đi, có từ thời Dân Quốc đấy, giá cả hợp lý, chất lượng tốt, dùng để búi tóc rất đẹp đấy.

Cô gái có vẻ không mấy quan tâm, chỉ liếc qua một cái rồi nhìn sang chỗ khác.

Cô ta nhìn xung quanh một hồi lâu, rồi hỏi tôi:

- Khóa, có không?

Giọng nói của cô ta rất nhỏ, nhỏ tới mức tôi gần như không nghe thấy gì.

- Gì cơ?- Tôi bất giác hỏi lại.

- Tôi cần khóa, loại thật chắc chắn.

Lần này nghe rõ rồi.

Một cửa hàng đồ cổ có thực lực hùng hậu như Vong Xuyên đường (theo lời Dao nói) đương nhiên là không thể không có khóa rồi.

Trên tầng thứ hai của chiếc giá sát tường có một đồng khóa, đủ kiểu đủ loại, thích gì có nấy, từ loại tinh xảo như khóa Trường Mệnh cho đến loại to nặng chắc chắn như khóa Tam Hoàn. Tôi dẫn cô gái tới góc đó, quả nhiên cô ra đã bị chúng thu hút, cô ta chọn lựa rất kỹ càng. Từng chiếc rồi từng chiếc bị đặt qua một bên, chiếc cuối cùng được giữ lại trong tay cô ta là một chiếc khóa bạc có màu xỉn đen.

Đó là chiếc khóa chữ Thọ thời nhà Thanh, kiểu dáng vô cùng tinh xảo. Tuy đã rất cũ, nhưng cũng không khó nhìn ra được vẻ đẹp ban đầu của nó. Nhưng tuyệt đối không thể gọi đó là một chiếc khóa chắc chắn được. Thực lòng mà nói, nó chẳng có chút giá trị sử dụng thực tế nào. Kỳ lạ là trước đây khi dọn dẹp đồ đạc, sao tôi lại không hề chú ý tới nó chứ.

Cô gái nắm chặt chiếc khóa trong tay, giống như nhặt được bảo bối vậy.

- Tôi lấy cái này.

Tôi nhìn Thanh Minh, dường như lúc này Thanh Minh mới chú ý đến cô ta. Anh chỉ thò đầu ra thản nhiên báo giá:

- Bảy nghìn.

Bảy nghìn tệ? Lẽ nào đây là hắc điểm[10], ba năm không mở cửa, hễ mở cửa là kiếm được món hời tiêu đủ ba năm sao?

[10] Hắc điểm: Hàng quán do kẻ xấu lập ra nhằm giết người, cướp của, bán giá đắt cắt cổ để kiếm lời phi pháp. (ND)

Giá thị trường của chiếc khóa bạc cổ này nhiều lắm cũng chỉ khoảng ba trăm tệ. Tôi vừa thầm chửi mắng Thanh Minh không biết buôn bán, vừa tuyệt vọng nghĩ, quả này hỏng rồi. Mãi mới có khách vào mua hàng.

Cô gái kia lại không hề để tâm, nhanh chóng quẹt thẻ, cầm chiếc khóa ra khỏi cửa hàng. Hóa ra trong cái quầy cũ rích ấy còn có máy POS[11], tôi kinh ngạc đến mức quên cả việc gói món hàng lại cho khách. Thấy cô gái đó đi ra khỏi cửa, tôi mới sực nhớ ra, vội vàng cầm chiếc hộp tinh xảo chạy theo cô ta.

[11] Máy POS: Máy bán hàng, máy chấp nhận thanh toán thẻ.

Ngoài cửa trống huơ trống hoác, không có một bóng người, làm gì có cô gái nào?

Người này đi nhanh thật đấy...

Trong bóng tối phía xa, có mấy người không rõ mặt mũi đang nhìn tôi. Tôi không khỏi rùng mình, ý thức được bây giờ đang là canh ba nửa đêm.

Không biết Dao tỉnh dậy từ bao giờ, lặng lẽ đứng ngay sau lưng tôi. Quay phắt đầu lại, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng long lanh trong bóng tối của Dao, tôi khiếp đảm, vô tình lùi lại một bước, liền bị Dao nắm tay, kéo vào trong cửa hàng.

- Với thể chất của em mà nửa đêm nửa hôm dám chạy ra ngoài, muốn chết hả?

Tôi biết thân biết phận, cầm cúi xếp lại đồ trên giá. Dao lại lớn tiếng trách móc Thanh Minh không chịu trông chừng tôi, ngộ nhỡ bị mất nhân viên, lấy ai ra làm việc đây. Thanh Minh đương nhiên không thêm

đếm xỉa đến Dao. Dao tự nói một mình một hồi, cuối cùng cũng thấy nhạt nhẽo, bèn cuộn mình nằm trên ghế mây ngủ bù.

Tôi cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Thanh Minh, sợ bị anh mắng. Trong thời gian làm việc không được phép tự ý rời khỏi cửa hàng một bước. Trên hợp đồng đã ghi rất rõ như vậy. May mà anh không mắng, chỉ vỗ vỗ lên chiếc ghế bên cạnh quầy, không nói một lời nào.

Tôi giống một chú cún con, vẫy vẫy cái đuôi mà đi tới.

Nhìn tôi ngáp liên tục, Thanh Minh không đưa sách cho tôi như mọi khi, mà không biết lấy từ đâu ra một chiếc gối ôm và đưa cho tôi.

Có những lúc anh rất giống con người, tôi dựa vào quầy, mơ mơ màng màng thiếp đi lúc nào không biết.

Chẳng ngờ mấy ngày sau, tôi gặp lại cô gái đó, cô ta đứng trước căn hộ đó, chuẩn bị lấy chìa khóa để mở cửa. Ngẩng mặt nhìn thấy tôi, hình như cô ta hơi kinh ngạc, tôi cũng ngạc nhiên. Hóa ra cô ta chính là người khách thuê phòng mới tới.

Cô ta nhìn tôi một cái, coi như là chào hỏi nhau.

- Ở đây đã quen chưa? – Nhớ tới lời cảnh cáo của Dao, tôi không nén được hỏi.

Có lẽ cô ta không ngờ tôi sẽ hỏi vậy nên đứng ngây ra một lát, khi cô ta đang chuẩn bị nói gì đó, thì vừa hay cánh cửa mở ra nên không nói gì nữa, chỉ gạt đầu rồi bước vào bên trong. Người mở cửa là một chàng trai cao lớn, tuấn tú, hòa nhã, chắc là bạn trai của cô ta. Ánh mắt anh ta nhìn cô ta hết sức dịu dàng tình cảm, trông thấy tôi đang nhìn, anh ta còn cười chào tôi.

Có lẽ cũng không cần quá lo lắng, tất cả xem ra đều rất bình thường, mặc dù căn hộ này có gì đó khiến người ta phải chú ý. Tôi cũng cười cười đáp lại, chuẩn bị quay lưng rời đi. Nhưng trong khoảnh khắc xoay người đi, tôi thấy rõ môn một ở cửa sổ tầng hai thoáng có một bóng người, nhưng khi nhìn lại thì không thấy đâu nữa. Tôi không muốn tìm hiểu nhiều như vậy, tôi cũng chẳng có cái bản lĩnh này.

Những ngày sau, tôi không gặp lại người con gái đó thêm một lần nào nữa, nhưng lại thường xuyên chạm mặt với bạn trai của cô ta, những lúc ấy thường thì hai người chỉ cười với nhau một cái rồi mỗi người đi một hướng.

Thứ mùi cũ kỹ của căn hộ đó đã biến mất, tôi cho rằng chuyện này cũng chỉ cứ thế mà trôi qua thôi.

Sau này tôi hỏi Thanh Minh chiếc khóa bạc đó tại sao lại đắt như vậy? Thanh Minh hiếm khi tỏ ra kiên nhẫn đến thế, trước sự hiếu học của tôi anh đã giải thích cặn kẽ cho tôi từng chút một.

Khóa Trấn Quỷ – xét theo tên gọi, là loại khóa chuyên dùng để trấn áp các loại hồn ma quỷ quái.

Suy nghĩ đầu tiên của tôi là “Quả nhiên không phải là thứ đồ tốt đẹp gì”.

- Cô ta mua chiếc khóa đó là để trấn quỷ sao? Lẽ nào cô ta là pháp sư?

- Người bình thường sẽ không biết cách dùng khóa Trấn Quỷ – Thanh Minh mau chóng phủ nhận.

Nghe nói chiếc khóa này là chiếc khóa mà Hắc Bạch Vô Thường đã từng dùng, Dao đã nói vậy. Về điều này tôi vô cùng hoài nghi. Đồ dùng của Hắc Bạch Vô Thường có thể tùy tiện mà rơi vào cái nơi quỷ quái này sao? Nhưng, nếu nói như vậy thì đồng đồ đồng nát trong căn nhà này đều là bảo bối sao? Lẽ nào đây đều là pháp bảo? Vậy thì rất đáng giá rồi. Trong giây lát tôi phấn chấn hẳn lên.

Nhìn thấy tôi không ngừng đưa mắt lảo liên dò xét tứ phía, Thanh Minh ho khê một tiếng, rồi quay người trở lại tủ quầy. Chỉ một thoáng, tôi nhìn thấy khóe miệng của anh khê cong lên.

Anh cười, anh cười ư.

Tôi đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ.

Về một mức độ nào đó, Thanh Minh cũng không phải là một ông chủ tệ, ví dụ như anh cho phép mỗi tuần tôi được nghỉ ít nhất một ngày, hơn nữa còn mắt nhắm mắt mở mỗi lần tôi đến muộn về sớm. Xét về điểm

này, so với những người làm thuê khác, tôi còn may mắn hơn chán vạn. Tôi thường tranh thủ những ngày nghỉ ở nhà ngủ, thi thoảng cũng đi dạo phố.

Có lẽ nhờ phúc của con dấu ở lòng bàn tay, gần đây quanh tôi rất thanh tịnh, về cơ bản những chuyện như nghe thấy tiếng ma hồn quỷ khóc khi nằm ngủ cũng không còn nữa.

Tôi quan sát rất tỉ mỉ dấu ấn đó, mặt trắng vẫn đỏ thắm tươi rói, không biết mực dấu được chế từ chất liệu gì, không hề phai sắc chút nào, nhìn gần màu chu sa đỏ thắm dường như chìm hẳn vào da thịt.

Theo như lời giải thích của Dao thì đây là Thanh Minh tăng cường bảo vệ cho tôi, vì vận xui của tôi quá mạnh, chỉ một chiếc vòng đeo tay thôi không ăn thua.

Tôi nghĩ bụng, cái vòng đeo tay ấy là của anh cho, chẳng thà anh thừa nhận là anh không lợi hại bằng Thanh Minh đi cho rồi.

Tôi nhìn Dao:

- Cũng có nghĩa là khả năng của anh không mạnh bằng Thanh Minh, phải không?

Ngay lập tức, tôi bị cốc một cái đầu điên.

Những khi đuối lý hoặc không nói lại được tôi, Dao luôn thích dùng một cái cốc mạnh để kết thúc cuộc đối thoại. Khi cửa hàng mở cửa, Dao thường ngủ trên ghế mây. Thỉnh thoảng bị Thanh Minh đánh thức, anh ta sẽ đưa tôi về với vẻ rất miễn cưỡng, cực kỳ thiếu ga lăng. Tôi luôn cảm thấy dường như trong từ điển của Dao không có từ này.

Nói tóm lại, mọi hành vi của Dao hoàn toàn không xứng với khuôn mặt tuyệt mỹ của anh ta.

Nhưng cũng có ngoại lệ, đó là khi cửa hàng có một nữ khách hàng xinh đẹp bước vào, ngay lập tức Dao rũ bỏ dáng vẻ lười nhác, ra vẻ ân cần bận rộn sau mông người ta, hơn nữa còn rất biết cách bắt chuyện. Thấy chị già thì gọi em ngọt xớt, nhìn thấy bà thím thì gọi “chị ơi” ngọt lịm, từ ngữ sến rện, khiến tôi chỉ biết chôn chân đứng cạnh quầy tròn mắt nhìn. Thanh Minh ở bên cạnh vẻ mặt thờ ơ như không nhìn thấy, như thể đã quen với việc ấy từ lâu.

Nói cho cùng, có lúc Dao cũng rất ga lăng, đáng tiếc rằng sự ga lăng ấy lại là sự phục vụ có thu phí.

Gần đây cửa hàng làm ăn rất tốt, gần như tối nào cũng có khách. Thanh Minh thỉnh thoảng ra ngoài có công chuyện, lúc đó tôi lại có một nhiệm vụ mới, đó là đứng ở quầy làm lễ tân, giúp Dao chào mời khách hàng.

Đồ trong quầy thì muôn hình vạn trạng, nhưng chẳng có mấy thứ hữu dụng, trong đó có một ngăn kéo nhét đầy sổ. Tôi không lạ gì loại sổ này, đây chính là loại sổ bìa da mềm mà trước kia học sinh tiểu học hay dùng, bên ngoài là bìa da, bên trong kẻ ô[12]. Tất cả từ nợ nần cho đến xuất hóa đơn đều ghi chép trong những cuốn sổ này. Cuốn sổ ô màu đỏ là ghi thu vào, cuốn sổ ô màu xanh là xuất hóa đơn, cuốn sổ ô màu đen là ghi nợ.

[12] Chữ Hán là chữ khối vuông nên có loại sổ kẻ ô vuông, cũng tựa như loại vở kẻ ô ly của ta. (ND)

Khách đến nơi này quả thực chưa từng thiếu nợ, nên tôi chưa bao giờ phải viết vào cuốn sổ ô màu đen. Trái lại, loại sổ ô màu đỏ ghi chép dày đặc mấy cuốn liền. Không có gì ngoài những khoản doanh thu kiểu như ngày mười tám tháng mười, đây chuyển một chuôi, chín vạn; ngày mười hai tháng ba, sách ba quyển, bảy nghìn. Giá tiền phần lớn đều đắt kinh khủng.

Mới đầu còn kinh ngạc, giờ thì tôi đã quen rồi. Vừa nãy Dao lôi một chum tương sườn mẻ, bắn bắn cũ cũ từ trong góc ra, bán với giá một trăm nghìn ột ông già xám xám. Nếu là trước đây, tôi nhất định sẽ kêu ca hồi lâu, anh coi đó là chiếc chum sứ Thanh Hoa đời Thanh sao?

Bây giờ thì tôi chẳng buồn nhướn mày, ngồi bên quầy, mau chóng thu tiền, sau đó cúi đầu. Tôi thực sự không muốn nhìn ông già đó, bởi vì toàn thân ông ta mọc đầy lông màu xám, trên mặt còn lơ thơ vài sợi râu, lúc nói chuyện cứ nhe hai cái răng vàng khè, chòm râu rung rung, trông như một con chuột già.

Đáng tiếc là tôi vẫn chậm một bước, trước khi bước ra ngoài cửa, ông ta còn cười với tôi một cách bí hiểm:

- Hi hi, cô gái, công việc này quả không tồi, làm cho tốt nhé!

Tôi giật mình, công việc tốt? Ngày ngày phải tiếp đón những người như ông, lâu ngày không bị điên mới là lạ. Tôi miễn cưỡng nở một nụ cười với ông ta, cũng coi như là làm tròn nghĩa vụ tiếp đón khách hàng.

Mắt nhìn theo bóng ông già khuất nhanh vào màn đêm, tôi gấp sổ lại. Dao đi tới, vỗ nhẹ vào đầu tôi một cái:

- Tiểu Hạ à... – Dao cố ý kéo dài giọng ra – Đối với khách hàng, sao em có thể bất lịch sự như thế, hả?

Tay anh trượt trên đầu tôi, rất nhẹ.

Tôi hất tay Dao ra. Thanh Minh vốn đã dặn tôi, hết sức hạn chế nói chuyện với khách hàng. Anh không nói tôi cũng rõ, những vị khách tới lúc nửa đêm đó, phần lớn đều không phải là người bình thường, thế mà Dao còn cố ý chinh tôi.

- Tiểu Dao à... – Tôi làm bộ than thở – Gần đây phong thái “chàng đẹp trai” của anh đi đâu rồi?

Ba chữ “chàng đẹp trai” quả nhiên có tác dụng. Dao lập tức thu tay lại, trưng ra vẻ mặt hết sức tự mãn, thuận tay vuốt tóc, chỉ thiếu mỗi nước xung quanh tỏa ánh hào quang mà thôi.

Tôi cúi đầu cười thầm, anh chàng này có lúc đúng là ngốc đến không ngờ.

Bên ngoài hình như nổi gió, gió cuốn những chiếc lá ném ra xa, phát ra âm thanh xào xạc. Mèo hoang bên đường kêu ngoao ngoao, tiếng kêu như tiếng trẻ con đang khóc. Dao đứng ở cửa ngõ ra rồi kêu:

- Tiểu Hạ, anh ra ngoài một chút, em ngồi trong quầy không được ra ngoài, anh sẽ quay về ngay.

3. Chương 3: Chuyện Thứ Hai: Người Mặt Ngọc

“Sau khi có được khuôn mặt của Cửu Viễn, ta phát hiện những thứ mình muốn ngày càng nhiều, ta muốn có giọng nói của nó, muốn có trái tim của nó...”

Cửa hàng đồ cổ thường có một số khách quen, cứ cách dăm ba ngày lại tìm đến, có thể không mua gì mà chỉ ngồi chơi uống trà nói chuyện phiếm, trong số đó có không ít người rất thú vị.

Cửu Viễn là một trong số đó.

Anh luôn đeo một chiếc mặt nạ bằng ngọc, không có ngũ quan, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt. Lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi giật cả mình, sau này gặp nhiều lần nên cũng dần quen.

Tôi rất tò mò về tướng mạo của anh, cho nên thường không kìm được dán mắt vào chiếc mặt nạ đó. Cửu Viễn là một người rất hòa nhã, cho dù phát hiện tôi đang nhìn chằm chằm vào mặt mình, anh cũng không hề tức giận, ngược lại còn thường xuyên nói chuyện với tôi. Về điểm này, anh ta quả thực hơn Dao rất nhiều. Cho nên tôi rất quý Cửu Viễn, mỗi lần anh đến cửa hàng, tôi đều thấy rất vui.

Cửu Viễn thường đến vào dịp cuối tuần, anh nói mình là viên chức nhà nước.

Tôi không biết bây giờ có cơ quan cho phép nhân viên đeo mặt nạ đi làm. Hoặc cũng có thể, mỗi khi đi làm, Cửu Viễn không đeo mặt nạ chẳng?

Lại là một ngày cuối tuần, việc buôn bán của cửa hàng không được tốt lắm, đường phố bên ngoài chỉ lác đác vài người qua lại. Thanh Minh không ở đây, tôi nằm bò ra bên quầy, vừa thăm thách móc Dao lười biếng chỉ biết ngủ, vừa đếm cừu giết thời gian.

Đúng lúc này, Cửu Viễn bước vào, nhìn thấy dáng vẻ nhàm chán của tôi bèn bật cười. Giọng của anh rất êm tai, đáng tiếc là không thấy được nụ cười.

- Để tôi kể chuyện cho em nghe nhé – Cửu Viễn nói.

Tất nhiên tôi rất vui, bê ghế đến mời anh ngồi, nghe anh chậm rãi kể.

Đã lâu lắm rồi, dưới thời Dân Quốc, có hai anh em tuy cùng cha khác mẹ, nhưng tình cảm vô cùng khăng khít, người em rất quần quýt người anh, người anh cũng rất yêu thương người em.

Vốn dĩ mọi chuyện đều tốt đẹp.

Chỉ là, người em sinh ra đã có dung mạo vô cùng đẹp đẽ, còn đẹp hơn cả con gái, đặc biệt là khuôn mặt, giống hệt người mẹ làm thiếp của mình.

Xưa nay vẫn nói hồng nhan là mề họa, cho dù là đàn ông cũng không phải ngoại lệ.

Người em vốn là một người cực kỳ thanh cao, ở bên ngoài thường bị lũ vô lại coi là con gái và chọc ghẹo. Sau này, anh ta không thể chịu đựng thêm được nữa bèn đi học một chút võ công, dạy cho bọn vô lại một trận, từ đó về sau chẳng có ai dám kiêu chọi với anh ta nữa.

Đáng tiếc là thế gian này luôn có những kẻ “Ghen ăn tức ở”, nhìn anh em nhà người ta tình cảm thâm thiết, trong lòng lại thấy khó chịu, ghen tức, lời qua lời lại, thậm chí còn đồn đại những tin đồn chẳng tốt đẹp gì về quan hệ giữa hai anh em... Người em cực kỳ tức giận, cũng may là người anh không thêm để ý.

Nói đến đây, Cửu Viễn lại thở dài, có vẻ vô cùng căm hận những kẻ độc mồm độc miệng đó.

Hai anh em họ ở bên nhau từ bé tới lớn, chơi cùng nhau, sống cùng nhau, chưa bao giờ phân chia trưởng thứ sang hèn. Người anh cũng chưa bao giờ ý vào thân phận của mình mà bắt nạt em, có cái gì cũng phần cho em một nửa, cho dù lớn rồi cũng vẫn không thay đổi thói quen đó.

Đáng tiếc là trên thế gian này, có một thứ không bao giờ có thể chia sẻ được với người khác, đó chính là tình yêu.

Sự tình nói ra thì đơn giản. Gia đình sắp đặt hôn sự cho người anh, vị hôn thê chính là cô con gái độc nhất của ông chủ cửa hàng vải bên cạnh. Người con gái này tuổi vừa đôi tám, đương tuổi xuân thì, còn nhỏ hơn người em hai tuổi. Cô gái tên là Lăng, lúc còn nhỏ thường chơi đùa cùng cả hai anh em, vốn là bạn thanh mai trúc mã. Người anh đương nhiên rất vui mừng, so với việc phải lấy một người con gái mà anh chưa từng biết mặt thì được lấy Lăng vẫn tốt hơn rất nhiều. Huống hồ Lăng lại là con gái độc nhất, lấy được cô thì đương nhiên sẽ trở thành người thừa kế của cửa hàng vải. Cả gia đình đều vui mừng phấn khởi, chỉ trừ người em.

Người em và Lăng vì tuổi tác gần nhau, từ nhỏ đã thân thiết, lâu ngày dần dần tình cảm trở nên sâu đậm. Người lớn hai nhà thường hay trêu đùa gán ghép, ngày qua tháng lại, người em cũng có chút cảm mến. Ai ngờ người con gái nhà bên ấy sắp lấy chồng, mà tân lang lại là người anh trai yêu quý. Cảm giác của người em, chẳng cần nói ra cũng có thể biết được là như thế nào. Trong con mắt người ngoài, dù sao mình cũng chỉ là con thứ, người em chẳng còn cách nào khác, chỉ biết một mình sầu tủi mà thôi.

Lâu dần, người anh chợt phát hiện ra người em chẳng còn bám dính lấy mình như xưa nữa, mỗi lần gặp thường trốn tránh anh, mỗi ngày ăn xong thường nhanh chóng trở về phòng riêng. Vì lẽ gì thì cũng không khó đoán, nhưng đó là chuyện lớn của cả đời người, đâu có thể nhường cho em trai được? Vì thế cho nên quan hệ giữa hai anh em họ dần dần nguội lạnh mà xa cách.

Không lâu sau, cả nhà tổ chức đám cưới linh đình cho người anh.

Giờ ván đã đóng thuyền, người em cũng đành từ bỏ mối tình riêng. Vốn dĩ người em có dung mạo tuấn tú, gia cảnh giàu có, cũng không ít nhà đã đánh tiếng cầu thân, người cha rất yêu thương cậu con trai nhỏ, nên đã chọn cho anh ta một cô dâu xinh đẹp đợi ngày thành thân.

Nếu như sự tình phát triển thuận lợi như thế thì hai anh em họ nhất định sẽ êm ấm hòa thuận sống cùng nhau.

Nhưng cuộc đời luôn có những điều không như ý muốn.

Người anh vẫn luôn cảm thấy người vợ mới cưới chưa dứt tình với người em, thậm chí hai người chỉ nhìn nhau một cái anh ta cũng nghi ngờ bóng gió. Kỳ thực chuyện đó cũng hợp lý thôi, người em quá tuấn tú, khi đi ra ngoài các dì các cô nhìn thấy đều đỏ mặt. Người anh không có cách nào khác, cả ngày dù chẳng có việc gì cũng mắng nhiếc vợ, trút giận lên đầu cô. Tính tình người vợ cũng cứng cỏi ngang ngạnh, anh không cho tới làm tới cứ làm, cho nên cô càng ân cần với người em.

Người em là một người thông minh sáng suốt, trước sự đối đãi của chị dâu, anh chỉ luôn tỏ ra lịch sự nhã nhặn, không hề dám trái lễ dù chỉ một chút. Nhưng càng như vậy, chị dâu càng thấy anh đáng yêu. Dù gì

trước đây hai người cũng là thanh mai trúc mã, khi trước còn nhỏ nên cô không hiểu rõ lòng mình, nhưng giờ ngày ngày tiếp xúc, rốt cuộc cô đã thực sự đem lòng yêu em chồng mất rồi.

Tình yêu đến muộn vô cùng mãnh liệt, Lăng cũng ngốc nghếch, có một đêm, bỗng chạy vào phòng của em chồng. Nào ngờ, người anh trai vốn đã theo sát sau cô, chỉ chờ cô chạy vào phòng em trai là xuất hiện để bắt quả tang.

Tuy rằng hai người không hề làm gì, nhưng bị người khác bắt gặp trong hoàn cảnh như vậy thì cũng chẳng còn thể diện gì nữa. Khi ấy người em lao ra ngoài, từ đó trở đi không thấy quay trở lại nữa.

- Vậy anh ta đi đâu? – Tôi hỏi Cửu Viễn.

Cửu Viễn im lặng, tôi không biết dưới chiếc mặt nạ bằng ngọc kia là vẻ mặt gì, nhưng tôi đành ninh rằng, hẳn đó phải là vẻ mặt u buồn.

Người em xấu hổ, phấn uất vô cùng, bèn chạy ra ngoài. Người anh cũng gấp rút đuổi theo.

Chỉ còn Lăng ở lại, vừa xấu hổ vừa tức giận, cuối cùng uất ức u sầu, chẳng bao lâu sau thì qua đời.

Hai đứa con trai mất tích, con dâu mới thì qua đời, hỷ sự biến thành tang sự, đúng lúc người trong nhà cảm thấy bị thương khôn xiết thì có người nói bắt gặp người em ở bên ngoài, gọi anh ta về nhà nhưng anh ta không chịu. Người nhà vội vàng đi theo hướng mà người kia mách, nhưng chẳng thấy người em đâu.

Từ đó về sau, không ai gặp lại hai anh em họ nữa.

Cửu Viễn kể đến đây thì không chịu kể tiếp.

Sau đó thì sao? Hai anh em họ ra sao? Tôi rất tò mò, đương nhiên tò mò hơn về chuyện người em đẹp trai kia đã đi đâu.

- Chuyện sau đó thì chẳng có gì hay cả – Cửu Viễn thờ ơ đáp.

Ánh đèn khi mờ khi tỏ chiếu lên chiếc mặt nạ của anh, bạch ngọc ánh lên loang loáng như có một tầng ánh sáng dịu dàng bao phủ, khiến tôi không tìm được ý nghĩ, khuôn mặt đằng sau chiếc mặt nạ kia của Cửu Viễn ắt hẳn phải vô cùng tuần tú.

Trước sự khẩn cầu năn nỉ của tôi, Cửu Viễn kể tiếp câu chuyện này.

Em có biết vì sao người em không chịu quay về không?

Bởi vì người em đã không còn mặt mũi mà quay về. “Không còn mặt mũi”, không phải nghĩa là mất thể diện, mà thực sự không còn mặt mũi.

Năm đó, khi người anh đuổi kịp người em, giữa hai người đã xảy ra giằng co, và người anh đã lột da sống gương mặt của người em.

Mặt người bị lột da sống cảm giác sẽ như thế nào?

Rõ ràng mới cuối tháng tám, sao tôi lại thấy ớn lạnh toàn thân, giọng của Cửu Viễn vẫn bình thản, tựa như đó chỉ là một chuyện hết sức bình thường.

Người anh lột mặt của người em ra, dán lên mặt mình, cho nên anh ta đã biến thành người em. Cho dù như vậy, anh ta vẫn không thể học được giọng nói và vóc dáng của người em, vì thế anh ta không dám quay về nhà. Người em mà người ta nhìn thấy kỳ thực lại chính là người anh.

Vậy người em thì sao? Một người không có gương mặt sẽ như thế nào? Tôi chẳng dám nghĩ tiếp.

Trong ý thức của tôi, dung mạo của Cửu Viễn cùng với gương mặt của người em mà tôi tưởng tượng ra đã dần dần hợp lại làm một. Đó thực sự là một gương mặt rất đẹp, trong đôi mắt tràn đầy sự bi thương. Sau đó biểu cảm trên khuôn mặt ấy dần dần thay đổi, bắt đầu là sợ hãi, sau đó là không thể tin nổi và méo mó, tiếp theo vẻ mặt dần dần trở nên đau khổ, cuối cùng là máu thịt bầy nhầy...

Tôi nhắm chặt mắt, chìm đắm trong nỗi đau khổ chỉ nhìn mà không làm gì được, không có cách nào thoát ra.

Một bàn tay vuốt lên mặt tôi, nhẹ nhàng day day trên đầu mày đang nhú lại của tôi.

- Đó đâu phải là em – Cửu Viễn khẽ nói – Đó đâu phải là em, cho nên, tỉnh lại đi.

Khuôn mặt đó liền rời khỏi ý thức của tôi.

Tôi mở mắt, Cửu Viễn đã trở lại dáng vẻ bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Đường như chưa từng có gì xảy ra thật, trong không khí bình lặng, dòng suy nghĩ âm thầm cuộn trào.

Nhưng tôi biết đó không chỉ đơn giản là một giấc mộng.

Tôi không còn muốn biết dung mạo thực sự của Cửu Viễn nữa.

“Cốc!”, Dao gõ một cái vào đầu tôi.

- Tiểu Hạ, sao lại ngầy người ra thế?

Chiếc ghế Cửu Viễn ngồi đã trống rỗng.

- Cửu Viễn...

- Cửu Viễn? – Con người của Dao đảo qua đảo lại – Ồ, anh ấy có đến sao? Anh ấy đâu?

Đương nhiên có đến, mà vẫn ngồi suốt ở đây trong lúc Dao ngủ.

Câu tiếp theo của Dao làm tôi càng không hiểu gì.

- Tối nay bản thiếu gia có ngủ tỵ nào đâu, cũng chẳng nhìn thấy Cửu Viễn nào cả. Chỉ có em ấy, cả tối ngồi ngầy ra, nhớ anh chàng nào hả?

Có lẽ chỉ là mơ thôi, một giấc mơ giống hệt như thật.

Tôi men theo đại lộ trở về nhà như mọi khi. Sáu giờ sáng, trời đã sáng bảnh rồi. Đây là khoảng thời gian rất “trong sạch”, đương nhiên tôi không chỉ nói đến không khí, đối với những người như tôi thì đây là thời điểm dễ chịu nhất trong ngày.

Ở đầu ngõ, ngay từ xa đã nhìn thấy căn nhà cũ khiến người ta phải kinh sợ, mấy ngày trước đột nhiên nó đổ sụp xuống trong đêm. Nhìn bề ngoài người bình thường sẽ cho rằng do xây dựng lâu ngày, không được tu sửa nên bị sụp. Có lẽ là thọ mệnh của nó đã đến, hoặc là do sự ra đi của Hà Mục gây nên chăng? Còn về nguyên nhân thực sự thì không ai biết được.

Tim tôi nảy lên, bởi vì có một người đang đứng trước cửa căn nhà đó, lúc ẩn lúc hiện, không nhìn rõ được hình dáng. Hà Mục đã không còn, tuyệt đối không phải là anh ta, tuyệt đối không phải là anh ta. Tôi đưa tay nén chặt trái tim đang nhảy nhót trong lồng ngực, bước qua thật mau.

Người đó quay người lại, đột nhiên giơ tay kéo tôi, tôi giật mình, gần như ném cả túi xách vào mặt hắn.

Là ai?

Hắn đội một chiếc mũ rộng vành màu đen, vành mũ kéo xuống sùm sụp, khiến tôi không nhìn rõ được khuôn mặt.

- Trên người cô có mùi của nó... – Người đàn ông cất giọng khàn đục trầm trầm.

Chuyện gì thế này, chẳng nhẽ tôi gặp phải kẻ bệnh hoạn sao?

Tôi không hiểu gì cả, nhưng tôi có thể khẳng định, mình không hề quen người này.

- Xin lỗi, ông nhầm người rồi! – Tôi vùng khỏi tay hắn, cúi đầu cố chạy thật nhanh.

- Cửu Viễn... – Chất giọng khàn đục lại vang lên, dường như nó từ trong lồng ngực thoát ra.

Tôi vội quay đầu lại nhìn, phía sau vô cùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió xào xạc trên những vòm cây.

Khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ, chỉnh sửa xong bản thảo cần gửi, tôi liền lăn ra ngủ luôn.

Tôi nằm mơ, người đàn ông đội mũ đến đứng trước giường tôi, ánh mắt toát lên sự bi thương khôn xiết, nhắc đi nhắc lại lời xin lỗi tôi. Cuối cùng tôi cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn, đó chính là khuôn

mặt của Cửu Viễn mà tôi đã từng tưởng tượng ra! Đó là người anh đã lột da mặt em... Tôi rất sợ, cứ lùi mãi về phía sau, hấn gơ tay ra phía trước, bàn tay đầm máu khua khoảng không ngừng trước mặt tôi. Tôi kinh hãi đến cực độ, phút chốc bỗng tỉnh lại.

4. Chương 4

Trong phòng rất tối, một bóng người đen đen đang đứng bất động trong một góc. Tôi sợ hãi vội bật công tắc đèn, trong khoảnh khắc ánh sáng bao trùm lấy căn phòng, đứng trong góc đó là cái giá treo áo, chiếc áo khoác treo trên đó nhìn qua trông rất giống bóng một người. Tôi nhìn quanh, những lá bùa ở bốn góc vẫn nằm yên chỗ cũ, căn phòng im ắng, đêm đã về khuya, chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc vang lên.

Chỉ là một giấc mơ mà dọa cho tôi thần hồn nát thần tính. Tôi tự cười mình nhát gan, thì đột nhiên phát hiện có gì đó là lạ. Chiếc áo khoác mắc trên giá là của đàn ông.

Đột nhiên một cánh tay choán lấy tầm nhìn, tôi chưa kịp kêu lên thì đã bị bịt chặt miệng. Còn không kịp nghĩ ra chuyện gì đang xảy ra phía sau lưng mình thì đầu lưỡi đã cảm nhận thấy vị của gỉ sắt, đó là mùi máu tanh đến từ lòng bàn tay kia, dần dần lan ra khắp khoang miệng.

- Không được kêu!

Giọng nói khàn đục cất lên phía sau lưng tôi. Tôi cảm thấy không thở nổi, không phải vì bị bịt chặt miệng, mà vì mùi máu trên cơ thể người đàn ông đó không ngừng phát tán trong không khí. Tôi còn chưa kịp giãy giụa thì gọng kìm phía sau đã thả lỏng ra.

Tôi quay người lại, hỏi:

- Ông muốn gì?

Điều khiến người ta không ngờ tới là trên khuôn mặt của hắn ta thoáng hiện vẻ bối rối. Hắn không ngừng lăm nhăm:

- Ta không có ác ý... Ta chỉ muốn tìm thấy nó... Thực sự chỉ muốn tìm thấy nó...

Nó – không nghi ngờ gì nữa – chính là Cửu Viễn.

Người tôi run bần bật nhưng vẫn giả dò bình tĩnh hỏi hắn:

- Vậy ông tìm tôi để làm gì?

- Trên người cô có mùi của Cửu Viễn – Một lần nữa hắn lại buông ra câu này.

Tôi có mùi của Cửu Viễn, thực là buồn cười. Tôi ngửi lại mình, chẳng có gì cả.

Đột nhiên tôi nhớ ra, thứ lôi tôi ra khỏi tưởng tượng tanh mùi máu chính là bàn tay của Cửu Viễn. Khi ấy, bàn tay của anh có tiếp xúc với tôi. Mũi của vị đại ca này còn thính hơn mũi chó sao? Nếu như thế, tìm được Cửu Viễn còn dễ hơn trở bàn tay.

- Tôi không quen Cửu Viễn nào cả! – Tôi quyết định tiếp tục giả ngốc.

- Cô nói dối! Rõ ràng cô quen nó! Các người cùng một giuộc, đều là lũ lừa đảo!

Hắn đột nhiên trở nên hung dữ, cứ lắc đầu quảy quảy. Tôi hoảng hồn, sợ hắn lại tóm lấy tôi lần nữa. Nhưng hành động tiếp theo của hắn lại ngoài dự liệu của tôi.

- Ta cầu xin cô, hãy giúp ta tìm thấy nó đi...

Người đàn ông này lấy tay bưng mặt, khóc nức lên, thứ thanh âm khàn đục, khó nghe đó vang lên trong đêm tối khiến người ta dựng tóc gáy.

Người anh trai từ thời Dân Quốc mà vẫn sống tới bây giờ, chắc chắn không còn là người nữa. Nhưng có thể phá kết giới mà xông vào nhà tôi thì cũng chẳng phải là quỷ. Cửu Viễn chắc cũng như vậy thôi.

Mấy tháng trước, tôi còn bị một nữ quỷ dọa cho sợ phát khiếp, chẳng ngờ bây giờ tôi lại có thể bình tĩnh nói chuyện với một kẻ khác loài. Tóm lại là tôi vẫn là một kẻ bị ảnh hưởng bởi vẻ ngoài, có lẽ vì kẻ khác loài kia có vẻ ngoài của con người cho nên trông không đáng sợ.

Nếu đó là một khuôn mặt hung ác thì chắc chắn là tôi đã co giò chạy trốn rồi.

Đã lâu như thế, hắn vẫn tìm Cửu Viễn làm gì?

- Ông tìm anh ta để làm gì? – Tôi không tìm được bèn hỏi một câu. Khuôn mặt của Cửu Viễn đã bị hắn hủy hoại, hắn còn muốn làm gì nữa đây?

Tôi không hề nhận được câu trả lời.

Bởi vì điện thoại của tôi đã đổ chuông.

Là mẹ tôi gọi tới, cứ cách một thời gian mẹ lại gọi điện đến hỏi thăm, không ngoài mấy chuyện vật vãn như dạo này có khỏe không, ăn ngủ ra sao... Bị giọng nói dịu dàng và những câu chuyện vụn vặt của mẹ bủa vây, tôi suýt chút nữa đã quên mất trước mắt mình đang có một kẻ không phải là người.

Thực tế thì hắn đã không còn ở đây nữa, khi gác điện thoại, trời đã sáng bảnh.

Người đàn ông đó đã biến mất như thể chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Cả căn phòng vẫn trống trải như thế.

Tôi lại đột nhiên cảm thấy lo sợ bất an, ước muốn mãnh liệt đang chiếm lĩnh tâm trí tôi là ngay lập tức đến cửa hàng.

Tôi thu dọn đồ đạc rồi đến Vong Xuyên đường.

Đây là lần thứ hai tôi đến Vong Xuyên đường vào ban ngày. Ban ngày, nhìn nơi đây không khác gì những cửa hàng xung quanh, chẳng có điểm khác biệt nào.

Cửa ra vào khép hờ, tôi đẩy cửa, một màn bụi ập tới làm tôi ho sặc sụa, giống như đã rất lâu rồi chưa có ai quét dọn. Rõ ràng hôm qua tôi đã quét dọn rồi, nhưng lúc này nhìn lại, cửa hàng toát lên vẻ cũ kỹ, trên mặt quầy phủ một lớp bụi dày, trong góc nhà còn chẳng thấy mạng nhện.

Vắng tanh vắng ngắt, không có ai ở nhà.

- Meo...

Một con mèo đen nhảy vào lòng tôi.

Là Dao. Tôi cúi đầu, vuốt ve bộ lông sáng bóng của nó, con mèo trợn mắt nhìn tôi. Tôi chọn một chiếc ghế mây còn sạch sẽ một chút rồi ngồi xuống. Dao im lặng nằm trong lòng tôi, hình như đã ngủ thiếp đi.

Tôi quyết định cứ ngồi như vậy đợi trời tối, chờ Thanh Minh.

Nhưng tôi không chờ được Thanh Minh, mà lại chờ được người đàn ông tới qua.

Hắn vẫn đội chiếc mũ đen rộng vành, áo đen, găng tay, cả người chỉ có hai con mắt lộ ra dưới vành mũ. Hắn giống như mọi người khách bình thường khác, bước vào trong cửa hàng, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng điềm nhiên lấy một chiếc ghế rồi ngồi lên, hoàn toàn không ngại ngần lớp bụi bám dày trên đó.

Tôi ôm chặt Dao, không thốt lên một tiếng.

Hắn cũng không nói gì.

Tình thế bốn mắt nhìn nhau chẳng kéo dài được bao lâu, cuối cùng dường như không nhìn được nữa, hắn bèn cất lời.

Câu đầu tiên của hắn giống hệt câu Cửu Viễn nói ngày hôm đó!

- Tôi kể chuyện cho cô nghe nhé!- Hắn nói.

Lại muốn kể chuyện sao? Tôi thở dài:

- Nếu là chuyện thì Cửu Viễn đã kể rồi.

Hắn không thèm đếm xỉa đến tôi, bắt đầu kể chuyện.

Tuy tôi không muốn nghe câu chuyện của hắn, nhưng cũng không muốn chọc giận hắn, đành ngoan ngoãn ngồi yên nghe hắn kể.

Hắn dùng ngôi nhân xưng thứ nhất.

Hôm đó khi ta đuổi kịp Cửu Viễn, nó đang ở trong một khu vườn hoang. Cửu Viễn không giải thích với ta điều gì, cho dù ta có tức giận thế nào, thậm chí mắng nhiếc, nó cũng không buồn giải thích.

Ta giận dữ quá liền định đánh nó, nó cũng không đánh trả, mà chỉ đứng yên một chỗ, để mặc cho ta đánh. Mắt nó nhìn ta chăm chăm, giống như một chú nai con, trong khoảnh khắc ấy trái tim ta bỗng mềm nhũn. Tay giơ lên nửa chừng rồi lại dừng lại. Từ nhỏ tới lớn ta rất thương Cửu Viễn, nó cũng thân thiết với ta nhất, nhưng bây giờ chỉ vì một người con gái mà thành ra thế này. Nghĩ thế cơn giận dữ trong ta lại bùng lên.

Ta cũng không biết tại sao lại làm ra chuyện đó, có lẽ tại lúc đó ta đã uống say rồi chăng?

Ta ôm lấy Cửu Viễn, khi ấy nó cũng ngây người ra, sau đó bắt đầu điên cuồng đánh trả. Ta cuống lên, liền giáng cho nó mấy đấm, đấm rất mạnh, khi đó nó đã bắt động rồi. Sau khi đánh nó xong, ta cũng hơi hối hận, lay nó thật lực, nhưng nó vẫn không tỉnh, khế sờ vào mũi thì thấy nó đã không còn thở nữa rồi.

Ta vừa sợ vừa đau lòng, ta không hề muốn hại Cửu Viễn, bây giờ lại đánh chết nó, nhưng người thì đã chết, ta phải làm thế nào đây? Ta chỉ biết ngồi bên xác nó vừa khóc vừa nghĩ cách.

Cửu Viễn tuy đã tắt thở, nhưng trông vẫn như bình thường, ta cứ ngây ra ngắm nó như thế, nó quả thực rất đẹp, giống hệt với mẹ hai, nhiều khi ta còn nghi ngờ, chưa biết chừng thực ra nó là con gái cũng nên.

Ta muốn lúc nào cũng được ngắm nhìn khuôn mặt ấy, ý nghĩ đó đột nhiên trở nên vô cùng mãnh liệt.

Sau đó, ta đã làm một việc ma xui quỷ khiến, ấy là dùng con dao găm đem theo bên mình lột da mặt em trai ra, bỏ vào trong túi đem đi, định dùng băng đá để bảo quản, rồi sẽ quay lại lo hậu sự cho Cửu Viễn.

Nhưng khi ta vội vã quay trở lại thì phát hiện ra Cửu Viễn đã biến mất!

Đó là một khu vườn hoang, bình thường không có người qua lại, nhưng Cửu Viễn thực sự đã biến mất! Có lẽ vừa nãy nó chưa chết, nhưng ta đã lột da mặt nó!

Người đàn ông đó hai tay bưng mặt, giọng nói vô cùng kinh hoàng.

Nó chắc chắn sẽ không tha thứ cho ta! Khi đó ta cực kỳ sợ hãi, tìm bốn phía mà chẳng thấy Cửu Viễn đâu, ta chẳng dám về nhà, cho nên ta đã bỏ đi rất xa, mang theo gương mặt của Cửu Viễn. Sáng ngày hôm sau, ta phát hiện da mặt của Cửu Viễn để trong túi cũng biến mất! Ta lại tìm khắp nơi nhưng chẳng tìm thấy, cuối cùng ta phát hiện nó đã ở trên khuôn mặt ta, nó đã chọn ta, Cửu Viễn muốn ở bên ta!

Ta muốn trở thành Cửu Viễn, Cửu Viễn cũng muốn trở thành ta!

Tâm trạng của người đàn ông vô cùng kích động, còn tôi không biết nói gì. Theo tôi thấy, gặp phải tình huống này mà còn hưng phấn đến thế thì đúng là kẻ bệnh hoạn.

Tôi ngắt quãng câu chuyện của hắn:

- Ông đã biến thành Cửu Viễn rồi, có gì còn tìm anh ấy?

Hắn lại càng kích động, trên khuôn mặt đẹp đẽ cháy lên một thứ biểu cảm có thể gọi là vô cùng điên cuồng.

Sau khi có được dung mạo của Cửu Viễn, ta phát hiện những thứ mà mình muốn có ngày càng nhiều hơn. Khuôn mặt này dường như có sức mê hoặc, dẫn dắt ta đi tìm Cửu Viễn khắp nơi. Ta muốn có giọng nói của nó, muốn có trái tim của nó, muốn cả con người nó thuộc về ta.

Thôi xong rồi, đúng là một kẻ bệnh hoạn.

Tôi bối rối xích chiếc ghế ra xa một chút, định âm thầm tạo khoảng cách với hắn. Dao bị động tác của tôi làm cho tỉnh giấc, kêu meo meo không ngừng.

Hắn đột nhiên dừng lại, một tay tóm chặt lấy vai tôi:

- Nói cho ta biết, Cửu Viễn ở đâu? Nói mau!

Tôi đâu biết Cửu Viễn ở đâu, nhưng nói như vậy chắc chắn người đàn ông trước mặt tôi sẽ không chịu tin. Tôi phải làm sao bây giờ? Còn lâu trời mới tối, Dao lại biến thành mèo như thế này, tôi chỉ còn biết dựa vào chính mình mà thôi.

Tôi thành thực thừa nhận mình không biết Cửu Viễn ở đâu.

Trên khuôn mặt người đàn ông đó xuất hiện một nụ cười kỳ dị, hắn vuốt ve khuôn mặt tôi, bàn tay hắn lạnh toát, trơn tuột. Hắn nói:

- Vậy thì trao khuôn mặt của cô cho ta nhé!

Tuy khuôn mặt tôi cũng chẳng đẹp dễ gì, nhưng tôi vẫn không muốn mất nó. Dao ở trong lòng tôi dường như cảm thấy bức bách không thoải mái, liền nhảy đến trước mặt người đàn ông kia. Hắn vội buông tay ôm lấy khuôn mặt của mình! Trên mặt hắn xuất hiện mấy vết máu.

Hay quá! Dao! Chính là lúc này!

Tôi ôm Dao chạy như bay về phía sân sau của cửa hàng, lần trước khi bị ngắt tôi phát hiện ra chỗ đó, chỉ cần qua cửa sau của phòng Dao là đến nơi, tôi vội cài then cửa, thậm chí còn không dám thở mạnh.

“Bình bình bình”, tôi nghe thấy tiếng người đàn ông đó dùng hết sức đập cửa, bị hắn phá hoại dữ dội như vậy, cánh cửa mỏng manh đó dường như có thể đổ xuống bất cứ lúc nào.

Tôi trốn đằng sau chiếc giá bồn cảnh[1], không dám nhìn về phía đó.

[1] Bồn cảnh: Một loại giá bày đồ vật, trong bồn còn trồng các loại cây cỏ, bon sai, kết hợp với cây nhỏ và giả sơn nhỏ, tạo thành phong cảnh thu nhỏ. (ND)

- Ai đó? – Một giọng nói vang lên thu hút sự chú ý của tôi. Trong sân này có người sao?

Tôi lên tìm nơi phát ra âm thanh, lúc này mới phát hiện ra trong sân còn có một người đàn ông, trang phục khác lạ, toàn một màu đen, đội một chiếc mũ nhọn màu đen, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi.

Có lẽ tiếng gõ cửa đã khuấy rầy sự thanh tu của ông ấy, trên khuôn mặt hiện rõ sự bức bối.

Lúc này cánh cửa đã bị đập đổ, người đàn ông kia rất bất ngờ khi nhìn thấy người đứng trong sân. Hai người đàn ông mặc đồ đen, đội mũ đen đứng đối diện nhau, cảnh tượng này quả thực rất hiếm gặp. Nhìn kỹ thì tướng mạo của người đàn ông trong sân cũng không tồi, mắt sáng mày thanh, toàn thân toát lên một khí thế uy nghiêm, chỉ có điều ăn vận có chút kỳ quái, nhưng cũng không ảnh hưởng gì nhiều tới hình tượng.

- Lần sau trước khi gõ cửa tốt nhất người nên nghe ngóng xem là ai ở bên trong... Nếu như còn có lần sau.

Tiếng của ông trầm thấp, tôi cảm thấy trong đầu mình có tiếng vọng ong ong, nếu như mời ông ấy về nhà, nhất định sẽ không cần mua loa trầm nữa. Người đàn ông đội mũ rộng vành dường như đã bị giọng nói như loa trầm của ông chú kia làm cho choáng váng nên hắn không thốt nổi lời nào, con người cứ đảo không ngừng, không biết đang định làm cái gì.

Ông chú giọng trầm chỉ đứng khoanh tay, lạnh lùng nhìn hắn.

Thật là oai! Tôi thầm tán thưởng trong lòng, nói thì dài dòng nhưng tình tiết xảy ra thì chớp nhoáng, người đàn ông đội mũ rộng vành không biết lấy từ đâu ra một lưỡi dao găm, xông lên đâm thật mạnh vào người ông chú kia.

- Chú ơi, nguy hiểm đấy! – Tôi không kịp hét lên. Không ngờ anh trai của Cửu Viễn lại bị ỉu đến thế, dám đâm lên.

Ông chú vẫn đứng bất động tại chỗ, lưỡi dao đâm xuyên qua cơ thể ông như thể đâm vào không khí, chẳng chảy chút máu nào, cũng chẳng có vết thương. Lưỡi dao vượt khỏi tay, rơi xuống đất đánh keng một tiếng.

Xem ra ông chú kia cũng không phải người bình thường, thật uổng công tôi lo lắng cho ông ấy, lại còn để lộ chỗ ẩn nấp của mình.

Dao ở trong lòng tôi bỗng nhảy ra khỏi lòng tôi rồi nhảy phắt lên vai ông chú.

- Dao, mau quay lại đây! – Tôi lo lắng, lập tức đuổi theo.

Người đàn ông đội mũ rộng vành đã nhìn thấy tôi, hắn điên tiết nhặt lưỡi dao lên, rồi xông đến đâm tôi.

Xong đời rồi, tôi chuyên làm bia cho người ta nhắm bắn, lại còn là bia di động công nghệ cao nữa chứ.

Nhưng hắn chưa đi được hai bước thì đã ngã lăn kềnh, hơn nữa còn vấp mặt xuống đất, vì có người đã ngáng chân hắn.

Tôi nhìn ông chú kia, thấy ông ấy vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, nhưng cái chân chưa kịp thu về kia thì chính là của ông ấy. Hóa ra người như ông ấy còn biết làm cái trò này...

Nếu không phải là tôi đang ở hoàn cảnh này thì chắc chắn sẽ bật cười. Sở dĩ tôi không cười nổi là vì anh trai của Cửu Viễn đã lồm cồm bò dậy.

Hắn từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt không chỉ có những vết cào, mà còn dính đầy đất, khuôn mặt vốn đẹp đẽ đã biến dạng hoàn toàn. Bị hắn nhìn chăm chú như một kẻ tâm thần, tôi không thấy buồn cười mà chỉ thấy sợ hãi.

- Cô trả lại Cửu Viễn cho ta... – Dường như hắn đã phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể nói ra mấy từ đó.

Ông chú giọng trầm đứng bên cạnh chỉ “hừ” một tiếng thật lạnh lùng.

- Vòng lượng[2] thấp kém dám làm càn ở chỗ ta sao?

[2] Vòng lượng: Ý nghĩa của cụm từ này sẽ được giải thích rõ ở phần cuối của chương truyện. (BTV)

Vòng lượng? Yêu tinh cây?

Tôi nghe mà không hiểu, ông chú kia nhắc người đàn ông mũ rộng vành lên, chiếc mũ đen rộng vành rớt xuống đất, dính đầy bùn đất. Lúc này tôi mới nhìn rõ khuôn mặt của hắn, phía trên trán có một đường rất mảnh, màu hồng hồng, nhìn kỹ thì ở cằm và bên mang tai cũng có, giống như là vết thương vậy.

Làn da trên khuôn mặt hắn bắt đầu tróc ra từng mảng từ chỗ mấy vết cào, tróc ra rất nhanh, chẳng mấy chốc cả khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, biến thành một khuôn mặt vô cùng tầm thường.

Có lẽ đó mới là tướng mạo ban đầu của hắn, một khuôn mặt rất phổ thông, khi xuất hiện trên đường phố chắc sẽ chẳng có ai thèm ngó ngang tới.

Cùng với sự biến đổi của khuôn mặt, nét mặt hắn cũng biến đổi theo. Nó trở nên tuyệt vọng, vừa tuyệt vọng vừa bi thương. Khi ông chú thả tay ra, cả cơ thể hắn đổ ập xuống đất, không nhúc nhích, mắt nhắm nghiền.

Chết rồi chẳng? Chẳng lẽ hắn lại chết dễ dàng như vậy sao? Tôi đột nhiên nghĩ tới thân phận của ông chú giọng trầm, cách ăn mặc của ông ấy hoàn toàn giống với người mặc đồ trắng mà tự xưng là Hắc Vô Thường.

Tôi ước hỏi ông ấy:

- Chú có phải là Bạch Vô Thường không?

- Ô!

Ông ấy rõ ràng rất ngạc nhiên, chắc bởi tôi không gọi ông ấy là Hắc Vô Thường. Ông ấy không phủ nhận, vậy là ngầm thừa nhận rồi.

- Vậy thì trả Dao lại cho cháu được không? – Tôi chỉ vào con mèo đen đang bám chặt trên vai ông ấy.

- Không được!

Ông ấy đột nhiên cười phá lên, suýt nữa làm thủng màng nhĩ của tôi. Tôi vội vàng lùi lại một bước:

- Tại sao cơ?

- Thằng nhóc này không phải là Dao... Đến điểm này mà cũng không nhìn ra sao?

Con mèo đen bám chặt trên vai ông ấy không biết từ lúc nào đã biến thành một thằng nhóc, mày rậm mắt to, vô cùng đáng yêu. Chẳng lẽ đây là em trai của Dao, xem ra còn đáng yêu hơn Dao rất nhiều. Tôi cười cười với thằng nhóc, nó cũng chớp chớp mắt nhìn tôi cười.

- Vậy... phải làm thế nào với hắn? – Tôi lại chỉ vào người đàn ông trên mặt đất.

- Bạch đại nhân, xin ngài hãy tha cho anh ấy! – Là tiếng của Cửu Viễn. Anh cúi đầu, khẽ nói một câu – Không phải là lỗi của anh trai tôi.

Cửu Viễn vẫn cầu xin tha mạng cho hắn, anh đúng là một người tốt.

- Dương thọ của hắn đã tận lâu rồi, giờ võng lượng đã bị diệt trừ, ngươi hãy nói lời cáo biệt với hắn đi.

Người đàn ông nằm sòng xoài trên mặt đất kia đã không còn dáng vẻ trẻ trung lúc nãy nữa, làn da khô quắt như vỏ quýt vừa nhăn nheo vừa đen sạm, mái tóc bạc phơ phơ, thân hình co quắp như con tôm trong bộ quần áo rộng thùng thình. Rõ ràng là một ông già gần đất xa trời, leo lắt như ngọn đèn trước gió.

Cửu Viễn ngồi xuống, nắm lấy bàn tay khô héo của người anh, áp đầu sát vào khuôn mặt của hắn, miệng ông già kia mấp máy như nói câu gì đó.

Ngọn gió vô tình thổi những lời nói ấy tới, tôi chỉ nghe được mấy tiếng đứt đoạn, “Em... trai, anh... xin... lỗi...”.

Sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Bàn tay trắng trẻo của Cửu Viễn vuốt lên khuôn mặt nhăn nheo như vỏ cây ấy, hai đốm sáng leo lắt đó cuối cùng đã tắt.

Hắn chết rồi.

Tôi bàng hoàng đứng nguyên tại chỗ, nhìn Cửu Viễn bé thi thể co quắp đó, từ từ rời đi. Chiếc sân không lớn, nhưng anh đi rất chậm, rất chậm, cuối cùng cũng biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Tôi cảm thấy rất khó chịu, có thứ gì đó đang đè nặng trái tim tôi, tôi muốn hét lên thật to, nhưng lại không biết phải hét câu gì. Có người khẽ xoa đầu tôi, tôi nhìn lên, là đôi mắt của Thanh Minh, ánh mắt anh trong vắt như nước. Trong sân chẳng còn ai, Bạch Vô Thường và chú mèo nhỏ không biết đã biến mất từ lúc nào.

Gió mang đến thật nhiều thứ nhưng lại cuốn bay đi tất cả.

Vong Xuyên đường lại trở về dáng vẻ thường ngày, Dao không biết đã chuồn đi đâu, chỉ còn lại tôi và Thanh Minh nhìn nhau im lặng.

Tôi phát hiện mỗi lần đơn độc đối diện với Thanh Minh, trong đầu tôi luôn xuất hiện biết bao câu hỏi. Ví dụ như chuyện của Cửu Viễn, ví dụ như võng lượng mà Bạch Vô Thường nói đến, ví dụ như khuôn mặt đẹp đẽ mà quý quá kia.

May mà về phương diện này Thanh Minh quả là một người học rộng tài cao, khiến người ta chỉ muốn phong cho anh ấy danh hiệu “từ điển sống”.

Cái gọi là “võng lượng” chính là một loại yêu tinh trong truyền thuyết, vừa chỉ yêu quái, vừa chỉ thần ôn dịch, nhưng kỳ thực còn có một nghĩa nữa, đó là chỉ cái bóng. Cái bóng bám trên thân thể con người, ẩn mình trong những góc đen tối của trái tim con người, lâu ngày, nó đã trở thành thứ chuyên ăn những ý nghĩ đen tối và dục vọng của lòng người.

Chắc anh trai của Cửu Viễn làm những chuyện đó phần lớn đều do võng lượng gây ra.

- Tại sao da mặt của Cửu Viễn lại sùng trên khuôn mặt người đó? – Về điểm này tôi vẫn còn mơ hồ.

- Bởi vì võng lượng cảm nhận được dục vọng của người anh.

Khuôn mặt của Cửu Viễn là vô lượng? Nghe ra thì vô cùng vô lý, nhưng tôi tin đó là thật, chỉ là rốt cuộc bây giờ dung mạo của Cửu Viễn ra sao? Tôi lạc quan nghĩ, cho dù ra sao, dưới lớp mặt nạ đó, Cửu Viễn chắc chắn sẽ hạnh phúc. Đối với anh ấy, có khuôn mặt quá đẹp để thực là một tai họa.

- Tiểu Hạ, trông em bây giờ thật giống một nhà tư tưởng rởm đời, mặt mũi đầy suy tư – Dao cười cợt trêu chọc tôi.

Lần này đến lượt tôi cốc cho anh một cái.

Không nghĩ tiếp về chuyện của Cửu Viễn nữa, dừng lại thôi.

Tay Dao cầm một ấm trà màu đen mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy, kiểu cách giản dị.

Thấy tôi chú ý tới nó, Dao giờ giờ ấm trà lên:

- Chuẩn bị mở cửa, pha trà nào!

- Vâng!

5. Chương 5: Chuyện Thứ Ba: Ấm Trà Sắt Đen

Mở nắp ấm ra nhìn, bên trong là nước lọc trong vắt, chẳng có lấy một lá trà, đẩy nắp lại, rót ra lại là hồng trà Kỳ Môn chính tông.

Dao cẩn thận đặt chiếc ấm trà lên giữa bàn, sau đó ngoắc ngoắc tay gọi tôi đem nước sôi tới. Tôi rót xong nước còn tiện tay định bỏ hồng trà Kỳ Môn vẫn hay uống vào trong ấm, nhưng liền bị Dao ngăn lại.

Anh ta tỏ vẻ bí hiểm, nói sẽ hóa phép cho tôi xem, có thể rót ra hồng trà mà không cần lá trà.

Tôi nhìn chiếc ấm trà bằng sắt đó, đen sì sì, cũ rích, cảm thấy khá là kỳ lạ. Nếu như không cần lá trà, chẳng nhẽ anh chàng này định pha canh sắt cho tôi uống sao?

Tôi bán tín bán nghi, nhìn Dao rót nước sôi vào ấm, đẩy nắp lại. Khi rót ra thì đúng là nước hồng trà sóng sánh thật, rót đầy chiếc chén gốm, màu đỏ lóng lánh nổi bật trên nền gốm trắng, càng nhìn càng thấy đẹp.

Có uống được thật không?

Tuy nhìn bề ngoài rất giống hồng trà, nhưng tôi vẫn không dám uống. Đang còn chần chừ thì Thanh Minh đã gơ tay ra lấy một chén, rồi uống một hơi cạn hết.

Thanh Minh uống rồi, anh uống thật rồi!

Nhìn Thanh Minh không một chút do dự uống cạn chén trà kỳ lạ đó, tôi cũng đưa chén trà lên mũi ngửi thử, đúng là mùi thơm của hồng trà. Được rồi, vậy thì tôi cũng uống, uống vào chắc không chết người đâu nhỉ...

Tôi chần chừ nhấp một ngụm, tôi vô cùng kinh ngạc, đúng là hồng trà Kỳ Môn chính tông.

Tôi mở nắp ấm ra nhìn, bên trong là nước lọc trong vắt, chẳng có lấy một lá trà, đẩy nắp lại, rót ra lại là hồng trà.

Đây đúng là ấm quý! Thực là chiếc ấm quý! Dùng cái này để pha trà thì một năm tiết kiệm được bao nhiêu lá trà đó!

Tuy rất phấn khích nhưng tôi vẫn không quên hỏi Dao:

- Chiếc ấm này là thế nào?

- Có thật muốn biết không? Chắc chắn chứ? – Về mặt của Dao rất gợi đòn.

- Rốt cuộc có nói hay không hả... Chàng đẹp trai ơi... – Tôi lại sử dụng đòn tử.

- Được rồi, xét thấy em rất thành khẩn, bản thiếu gia sẽ gia ân, nói cho em biết.

Nghe nói, ngày xưa ngày xưa, có một người thợ rèn rất tài giỏi, những thứ ông rèn ra vô cùng tinh xảo, danh tiếng vang khắp gần xa. Năm đó người thợ rèn bốn mươi tuổi, vợ ông mất sớm chỉ để lại một đứa con gái, tính cách dịu dàng, dung mạo xinh đẹp đoan trang, ông coi cô con gái như viên minh châu nâng niu trong lòng bàn tay, và đặt tên cho cô con gái yêu quý là Thiết Cơ.

Ngậm hồng trà trong miệng tôi suýt nữa thì phun ra, cái tên này giống với viên minh châu ở chỗ nào cơ chứ?[1]

[1] Thiết là sắt, Cơ là tiếng gọi chỉ người phụ nữ nói chung. Tên gọi của con gái ông thợ rèn thực ra nghĩa chỉ là “sắt”, hoàn toàn tương phản với câu dẫn truyện phía trên. (ND)

Ông thợ rèn vô cùng thương yêu cô con gái độc nhất của mình, ông chưa bao giờ để cho con đến gần lò luyện nguy hiểm. Thời gian trôi qua, cô con gái cũng dần trưởng thành, có lúc cũng giúp ông coi lò. Tính tình cô cẩn thận, chưa từng phạm sai lầm, lâu ngày, người cha cũng yên tâm về Thiết Cơ, thỉnh thoảng cũng dạy cho cô một chút kiến thức về đồ sắt. Cha con nương tựa bên nhau, cuộc sống tuy đơn sơ nhưng thật vui vẻ và hạnh phúc.

Tết Trung thu năm đó, người thợ rèn nhận được lệnh phải đúc đồ và dâng lên cho vương phủ. Vương gia nghe danh của người thợ rèn đã từ lâu, nên lệnh cho ông phải đúc ra một chiếc ấm trà bằng sắt, và chiếc ấm trà đó còn phải quý giá hơn cả ấm ngọc Côn Luân thượng đẳng.

Người thợ rèn buồn bã và lo lắng vô cùng, ấm trà bằng sắt dù tinh xảo đến đâu cũng làm sao bì được với ấm bằng ngọc quý dẻo thành. Nhưng mệnh lệnh của vương gia thì ai dám cưỡng lại. Cho nên người thợ rèn rầu rĩ đến mức ăn không ngon, ngủ không yên, ngày đêm không ngừng làm ấm trà. Tuy rằng chiếc sau tinh xảo hơn chiếc trước, nhưng mãi mà vẫn không thể tạo nên được chiếc ấm quý hơn ấm ngọc.

Thiết Cơ biết tất cả những chuyện ấy, trong lòng cô cũng lo lắng thay cho cha. Một ngày nọ, nhân lúc cha cô đi ra ngoài, cô lẻn chạy đến bên lò luyện để quan sát, không cẩn thận ngã vào lò, đến khi người cha quay về thì người cô đã cháy thành tro bụi, chỉ còn rơi lại bên lò một chiếc hài thêu.

Người thợ rèn nước mắt như mưa, nhưng nhờ chuyện bất ngờ này mà ông lại đúc ra được một chiếc ấm vô cùng kỳ lạ, chỉ cần rót nước vào ấm, khi rót ra thì nước đó liền biến thành hồng trà, hương thơm ngào ngạt.

Người thợ rèn đã đem chiếc ấm được đổi bằng sinh mạng của con gái dâng lên vương gia, sau đó cũng đem đầu vào lò tự vẫn, theo con gái xuống suối vàng.

Đó, câu chuyện về chiếc ấm này là như vậy đấy. Dao kể xong lại còn chớp mắt nhìn tôi.

- Hết rồi à? – Tôi hỏi.

- Ủ, hết rồi.

Nói vòng vo một hồi, hóa ra chiếc ấm đổ nước trắng vào, rót ra nước trà, là vì Thiết Cơ đã nhảy vào lò luyện sao? Nếu nói như thế, thì, thì, hồng trà này chẳng phải là...

- Em đoán không sai, hồng trà này chính là máu và nước mắt của Thiết Cơ cô nương đấy...

Dao tiến đến bên tôi, nói với vẻ mặt rất nham hiểm. Tôi đưa tay đẩy khuôn mặt Dao qua một bên. Tôi không tin, tôi thực sự không tin!

Tôi không muốn tin đâu... Nếu đúng là như thế, vậy thì vừa nãy chẳng phải tôi đã uống máu sao...

- Thực ra Thiết Cơ không phải do bất cẩn mà ngã xuống lò đâu, em có muốn biết nguyên nhân vì sao không? Hả?

Dao nở nụ cười vô cùng rạng rỡ, lại ghé sát vào tai tôi thì thầm hỏi.

Á, nhà anh đúng là được đằng chân lân đằng đầu!

- Không muốn! – Tôi lập tức từ chối, chắc chắn không phải chuyện gì hay hóm cả.

- Ai da, thật đáng tiếc đấy...

Dao lại đến bên ấm trà, mở nắp ra rồi vẩy vẩy tay với tôi:

- Hồng trà năm mươi năm mới có một lần đầy, đến uống tiếp đi, chút nữa em muốn uống cũng không có nữa đâu.

- Cho em xin, cảm ơn! – Nghe xong câu chuyện đó mà vẫn còn uống tiếp được mới lạ.

- Thế thì thôi vậy.

Dao hơi tiếc rẻ khi phải từ bỏ việc tiếp tục dụ dỗ tôi. Anh ngồi bên cạnh bàn tự rót tự uống một mình. Những ngón tay thon dài của anh cầm chiếc chén trà nhỏ xinh, đầu khê nghiêng nghiêng, tư thế vô cùng tao nhã. Đương nhiên, để thấy tao nhã bạn cần lơ đi thứ nước trà vô cùng kỳ dị đang sóng sánh trong tay anh.

Chỉ cần nghĩ tới thứ Dao uống vào là máu, tôi liền cảm thấy ớn lạnh.

Dao nhấp một ngụm hồng trà, phát hiện tôi đang nhìn anh, còn cố ý gửi cho tôi một nụ hôn gió rất đáng ghét. Tôi liền lườm xéo anh một cái để đáp lại.

Kết quả là anh chàng đó chỉ lắc lắc đầu vẻ không hề bận tâm. Tôi nhìn chăm chăm Dao hồi lâu, đột nhiên phát hiện ra hình như có gì là lạ ở đây.

Nhìn kỹ một lát tôi mới phát hiện trên bức tường đằng sau Dao có một cái bóng đen mờ mờ trông rất kỳ quái, nếu nhìn kỹ thì dường như nó hơi giống hình người.

Càng kỳ dị hơn nữa là, cái bóng đó đang cử động!

Chậm chậm, chậm chậm, nó dần dần mở rộng ra bốn phía, sau cùng, nó phình lên, tựa như một quả bóng bay bơm đầy hơi, rồi từ chiếc bóng biến thành một thứ lập thể.

Đó là một người con gái, làn da trắng bệch, xanh xao, mái tóc đen rối bời buông xõa, trên thân hình gầy yếu héo hơn khoác một chiếc áo dài có kiểu dáng kỳ quặc. Cô ngẩng đầu lên, nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt vô cùng, vô cùng u ám, sau đó khước miệng của cô nhếch một góc nhỏ, trông rất kỳ quặc, khó khăn lắm mới mở miệng được.

- Á á á á á!

- Á á á á á á á á á!

Bị đôi mắt đen thẳm nhìn chòng chọc, tôi sợ đến mức hét ầm lên. Nhưng chẳng ngờ cô gái đó cũng hét lên theo.

Hơn nữa giọng hét đó còn thê thảm hơn tôi gấp nhiều lần.

- À, là Thiết Cơ.

Dao đặt chén trà trong tay xuống và cười với cô gái kỳ lạ kia. Thanh Minh đang ngồi trong quầy cũng gấp quyển sách trong tay lại, khẽ gật đầu với cô.

- Đã lâu không gặp, Thiết Cơ!

Người con gái này... là Thiết Cơ?

Miệng tôi há hốc ra mà mãi vẫn chưa ngậm lại được, cho đến khi bị Dao vỗ một cái vào đầu mới định thần. Thiết Cơ sau khi được Dao nhường chỗ, khép nép ngồi xuống ghế, thỉnh thoảng liếc tôi một cái, hình như trong lòng cô cảm thấy rất bất an. Dao đẩy tôi đến trước mặt cô, giới thiệu:

- Đây là nhân viên của cửa hàng chúng tôi, Tiểu Hạ. Tiểu Hạ, đây chính là Thiết Cơ mà anh vừa kể với em đó.

- Xin... xin chào.

Tuy có chút mơ hồ, nhưng tôi vẫn hơi cúi người chào cô.

Thiết Cơ cũng luống cuống đứng dậy, hướng về phía tôi khom lưng đáp lễ. Động tác đứng dậy của cô ấy khá mạnh, nên đã vô ý va phải chén trà trên bàn, chiếc chén sứ lặn xuống đất rồi vỡ ra làm mấy mảnh.

Lúc này cô lại càng lo lắng, vội vàng vàng quỳ xuống, cuống quýt nhặt những mảnh vỡ. Chăm chú nhìn những động tác của cô, tôi đột nhiên cảm thấy... hơi buồn cười.

Không giống với không khí âm u như lúc mới xuất hiện, những hành vi cử chỉ của cô xem ra giống với một thiếu nữ yếu đuối sợ sệt hơn.

Hơn nữa, nếu nhìn kỹ thì thực ra khuôn mặt cô không hề đáng sợ, đường nét thanh tú, nếu như bỏ qua sắc mặt nhợt nhạt và mái tóc rối bời thì trông cô không chỉ không đáng sợ mà còn có thể coi là một mỹ nhân.

Nếu như mặc một bộ quần áo bình thường, thì dù nhìn thế nào đi nữa, trông cô cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

- Xin lỗi...

Cô cầm những mảnh vỡ của chén trà trong tay, khẽ nói với tôi.

Dáng vẻ của cô trông hơi bối rối, thậm chí còn có vẻ đáng thương.

Tôi vừa mới định đáp lại thì Thanh Minh đã cắt lời.

- Không sao đâu.

Anh đã bước qua đây từ lúc nào, tôi hoàn toàn không để ý. Ngay người ra một lúc, tôi mới bừng tỉnh và chạy đi kiểm thùng rác đem tới.

- Để tôi quét dọn là xong mà.

Sau khi tôi quét dọn sạch sẽ, Thiết Cơ mới chịu ngồi xuống ghế, nhưng vẫn giữ dáng vẻ sợ sệt đáng thương ấy. Dao và Thanh Minh lặng lẽ ngồi bên cạnh, không nói gì.

Không khí im lặng ấy có chút kỳ quái, tôi cũng ngồi xuống một chiếc ghế, đợi một lúc, đúng lúc tôi muốn nói điều gì đó thì Dao ngồi bên cạnh đã nói trước:

- Năm nay vẫn phải đợi sao?

- Ừ.

Tôi không nhìn thấy vẻ mặt của Thiết Cơ, chỉ thấy đôi tay đang đặt trên đầu gối của cô bắt giác đan chặt vào nhau. Thanh Minh lặng lẽ nhìn cô, không nói một lời nào.

Dao cũng ngừng cười, chỉ nhấp từng ngụm, từng ngụm trà.

- Phải đợi... cái gì?

Tôi không nén được bèn hỏi.

Thiết Cơ ngẩng đầu lên nhìn tôi.

- Đợi người có thể đưa tôi rời khỏi chiếc ầm này.

Ánh mắt của cô hơi mơ màng, dường như mang một kỳ vọng nào đó, tôi bất giác gặng hỏi thêm:

- Người có thể đưa cô rời khỏi chiếc ầm này á?

- Đúng thế, giờ đây tôi không thể rời xa khỏi nó.

Thiết Cơ nở một nụ cười hối lỗi, rồi thuật cho tôi nghe ngọn nguồn câu chuyện.

- Khi tôi bắt đầu có tri giác thì tôi đã sống ở trong chiếc ầm này rồi. Tôi không có nhiều ký ức về quá khứ, cũng không có chút ký ức nào liên quan tới thân phận của tôi, chỉ có một thứ duy nhất liên quan tới quá khứ của tôi, đó chính là ngọn lửa. Lửa lớn che trời phủ đất, chính là hình ảnh cuối cùng trong ký ức của tôi. Tôi nghĩ chắc tôi chết vì lửa, nhưng nguyên nhân cụ thể thì không rõ. Chính vì nguyên nhân này, tôi không thể đầu thai, chỉ có thể luẩn quẩn trong chiếc ầm này thôi.

Tôi bỗng cảm thấy lòng hơi chua xót, cuộc sống của cô bó hẹp trong chiếc ầm trà bé xíu này đã bao lâu rồi?

- Tôi xin lỗi...

- Không, cô không cần phải xin lỗi.

Đôi mắt Thiết Cơ chớp chớp nhìn tôi. Có lẽ nét mặt tôi có chút thương cảm, khiến cô cảm thấy ngại ngùng.

- Có muốn đến thăm thế giới của tôi không? – Cô chỉ vào chiếc ấm trà sắt trên bàn, nói với tôi như vậy.

Tôi lập tức lắc đầu, cho dù thế giới này không tươi đẹp cho lắm, nhưng tạm thời tôi vẫn chưa muốn chết.

Thiết Cơ không đòi co nhiều, cứ thế kéo tay tôi.

- Đi xem đi, tôi rất muốn cho cô xem.

Tôi nhìn Thanh Minh với ánh mắt cầu cứu, nhưng anh chỉ im lặng nhìn tôi mà không hề phản ứng trước sự hoảng hốt của tôi. Đang lúc lưỡng lự, Dao lại ôm lấy tôi từ phía sau.

- Bản thiếu gia sẽ ngồi đây đợi em, cứ đi chơi đi, không sao đâu.

Dao vừa dứt lời, tôi lập tức cảm thấy cơ thể mình trở nên nhẹ bẫng.

Trong mơ hồ, tôi bị Thiết Cơ dẫn đi qua một cửa sắt nhỏ hẹp, bốn bề rất nóng, thậm chí còn ngửi thấy mùi hồng trà.

Tôi vốn mắc chứng sợ không gian kín, trong lòng không ngừng oán thán.

Khi dò đoán về nơi mình sắp tới, tôi cảm thấy có lẽ nhắm mắt lại vẫn tốt hơn, chỉ đến khi nghe thấy Thiết Cơ ở bên tôi nói “Tới rồi”, tôi mới không nén được bèn mở mắt ra nhìn.

Cảnh tượng đang hiển hiện trước mắt khác xa so với hình ảnh trong trí tưởng tượng của tôi, nếu không có lời nhắc nhở của Thiết Cơ lúc này đang đứng bên cạnh, thì có lẽ tôi sẽ vẫn cho rằng mình đang đứng trong một bức tranh.

Đồng cỏ mênh mang, một thôn trang nhỏ xinh nằm trong sơn cốc, đình đài lầu gác nằm xen kẽ bên trong, trên cánh đồng vài ba chú trâu, dê thung thắt gặm cỏ.

Giữa sơn cốc thấp thoáng một con đường nhỏ, Thiết Cơ nắm lấy tay tôi, kéo tôi về hướng đó.

- Bây giờ chúng ta chẳng phải đang ở trong ấm trà sao? – Tôi khẽ hỏi cô.

- Giữa động càn khôn lớn, trong ấm ngày tháng dài.

Cô khẽ khẽ ngâm câu thơ này, rồi không nói gì thêm.

Biết rằng có hỏi nữa cũng chẳng ích gì, tôi liền ngâm miệng, chậm chậm đi theo cô ấy.

Đã bao lâu rồi không đi trên con đường ở vùng ngoại ô như ở đây, gió dịu dàng thổi tới, tầm mắt ngợp một màu xanh mát mắt lành, không gian xung quanh yên tĩnh như thấm tận vào xương cốt, càng đi con người ta càng như rơi vào trạng thái bình yên.

Không nghĩ ngợi gì, không nghe thấy gì, đầu óc trống rỗng, chỉ còn có ý thức duy trì các động tác mà thôi.

Đây là thế giới của Thiết Cơ.

Cảnh sắc bên đường không ngừng thay đổi, chúng tôi hình như cũng đã vào trong thôn trang.

Đây là một thôn trang điển hình của vùng sông nước Giang Nam, đường lát đá xanh, cây cầu nhỏ xinh bắc qua dòng nước chảy, những ngôi nhà tường trắng ngói đen, phía trước đang phơi một tấm vải hoa màu xanh lam, tấm vải có những hình vẽ tinh xảo đang khẽ phất phơ trong cơn gió.

Đi trong con ngõ nhỏ một hồi, Thiết Cơ dừng lại trước một căn nhà.

- Đây hình như là nhà của tôi.

Đẩy cửa bước vào, đầu tiên là chiếc giếng trời nho nhỏ, kế tới là căn phòng với cánh cửa vẫn đang hé mở, không có lấy một bóng người. Tôi đột nhiên nhớ ra, từ lúc chui vào đây, đi hết một quãng đường khá xa nhưng chưa gặp một người nào.

- Cô phát hiện ra rồi chứ, thế giới này không có ai khác – Thiết Cơ chăm chú nhìn tôi, khẽ nói.

- Cô cảm thấy rất cô đơn đúng không?

Tôi vừa nhìn cảnh vật xung quanh vừa hỏi cô.

- Tôi thường nghĩ rằng, có lẽ trước đây tôi biết mình là ai, nhưng thời gian trôi qua đã quá lâu rồi, chẳng có ai để cùng nhắc đến nên tôi đã dần dần quên mất. Bây giờ tôi vẫn nhớ ngôi nhà nhỏ này là nhà của tôi, nhưng đến ngày mai, hoặc ngày kia, có lẽ tôi cũng sẽ quên mất. Tiểu Hạ, cô sẽ nhớ tôi chứ?

- Tôi sẽ không quên cô đâu.

Tôi hơi xúc động, nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, bàn tay ấy lạnh như băng.

Hạ, Hạ, phải quay về rồi.

Tiếng Thanh Minh vang lên giữa không trung, dường như đang gọi tôi. Tôi đáp lại một tiếng, chạy về phía âm thanh đó, nhưng lại bị một cánh tay giữ chặt lấy, muốn vùng ra cũng không được.

Thiết Cơ mỉm cười nói với tôi:

- Ở lại cùng tôi đi.

- Thôi, tôi nghĩ tôi nên đi rồi.

- Ở lại đi mà.

- Tôi xin lỗi...

- Ở lại đi mà.

Tôi không kịp nói gì liền cảm thấy mình bị một cánh tay khác vội vã lôi đi, sau cơn choáng váng, mở mắt ra, cảnh vật trước mắt đã trở lại là bên trong cửa hàng.

Đầu tôi đang gối lên cánh tay của Dao, trên người còn đắp một chiếc áo khoác, dường như tôi mới chỉ thiếp đi một chút mà thôi.

Nhưng tôi biết, nếu như không nghe thấy tiếng gọi đó, có lẽ là tôi đã thực sự phải ở lại thế giới trong âm trà mất rồi.

Chiếc đồng hồ lớn ở góc tường điểm chuông đúng mười hai giờ.

Dao đỡ tôi dậy rồi rót một cốc nước cho tôi, sau khi ngồi yên vị tôi mới phát hiện mình đang đầm đìa mồ hôi lạnh, quần áo đều ướt sũng. Có lẽ vì toát mồ hôi nên tôi cảm thấy trong người không khỏe, muốn chạy ra cạnh cửa hít thở chút không khí trong lành. Gạt tay Dao ra, tôi vừa chạy ra cửa thì một cơn gió lạnh thổi thốc vào.

Đường phố về đêm đã trở nên vô cùng náo nhiệt, những người bán hàng đi luồn lách trong đám đông, luôn miệng rao không ngớt. Cơ thể tôi vừa nhom nhóp mồ hôi, giờ được gió hong khô trở nên thấy dễ chịu và sạch sẽ hơn rất nhiều. Tôi đứng tựa vào khung cửa, cảm giác lúc này mình mới lấy lại được tinh thần một chút.

Thế giới này mới là thực.

Thiết Cơ cũng không xuất hiện nữa, có lẽ cô ấy vẫn ở lại trong chiếc âm trà.

Tôi ngồi trên ghế mây nghỉ ngơi một lúc, dần dần mới thấy hồi lại người, lúc này chợt phát hiện khung cảnh trước mắt chẳng biết từ khi nào đã biến thành cảnh Dao và Thanh Minh đang đối ẩm.

Họ vừa đánh cờ vừa uống trà, nhìn vô cùng hòa hợp.

Thiết Cơ có đúng là đã bắt cần rơi vào lò nung không?

Tôi biết rằng lúc này có hỏi cũng vô ích, hai người đang đánh cờ rất hào hứng, họ sẽ không trả lời nghiêm túc câu hỏi của tôi.

Tôi cảm thấy hơi chán bèn đến bên tủ quầy của Thanh Minh kiểm sách đọc cho đỡ buồn.

Có mấy cuốn sách để trên mặt quầy, tôi bâng quơ với lấy cuốn sách gần tôi nhất.

Cuốn sách này có trang bìa rất trang nhã, tên là Vị Minh mỹ khí đàm[2]. Thuận tay giở một trang, vừa khéo đúng phần giới thiệu đồ bằng sắt, trong đó có một trang viết riêng về ấm trà bằng sắt. Nó viết rằng ấm trà bằng sắt của Trung Quốc bắt đầu có từ cuối thời Xuân Thu, đạt tới thời kỳ cực thịnh rồi nhanh chóng bị suy tàn chỉ trong một đêm ngắn ngủi. Tất cả thợ rèn ấm trà sắt chuyển sang rèn ấm trà đồng. Sau này ấm trà sắt được người ta đem đến Nhật Bản, từ đó mới bắt đầu dần dần được nhân rộng trở lại.

[2] Vị Minh mỹ khí đàm: Có thể hiểu là “Lời bàn về những đồ vật đẹp của Vị Minh”. (ND)

Những ấm trà sắt có từ thời cổ ở Trung Quốc còn lưu lại đến ngày nay không nhiều, từ thời kỳ cực thịnh chỉ còn truyền lại một chiếc ấm trà sắt đen được khai quật từ mộ của Ngô Bình Vương. Chiếc ấm đó còn có tranh vẽ minh họa, tạo hình đơn giản, hoa văn trang nhã, ngay cả thân ấm màu đen nhìn cũng đều vô cùng quen thuộc, tôi quay lại liếc nhìn chiếc ấm đang để trên bàn, không sai, giống nhau như đúc. Xem ra chiếc ấm sắt này đúng là có lai lịch không đơn giản.

Tôi vẫn thắc mắc vì sao chỉ trong một đêm mà nghề rèn ấm trà sắt lại suy tàn như vậy? Tuy theo lý mà nói, trong lịch sử, đồ đồng thịnh vượng hơn đồ sắt một chút, nhưng đồ sắt cũng không đến nỗi biến mất nhanh như vậy.

6. Chương 6

Tôi tiếp tục đọc đoạn tiếp theo, tác giả này dường như rất hiểu biết. Theo anh ta, sở dĩ ấm trà sắt chỉ trong một đêm mà suy tàn là do sự ra đời của một chiếc ấm trà sắt gây nên. Mà chiếc ấm trà sắt đó đương nhiên chính là chiếc ấm trà sắt đen được khai quật từ mộ của Ngô Bình Vương kia.

Chiếc ấm trà sắt này là do Thiết Dã Tử, thợ rèn nổi tiếng nhất khi đó đúc nên. Con gái của Thiết Dã Tử là Thiết Cơ vì lo lắng cho cha nên đã tự nguyện tế ấm trà, đâm đầu vào lửa mà chết. Thiết Dã Tử đau đớn tuyệt vọng, sau khi chế tạo được chiếc ấm trà sắt tuyệt thế này thì kiệt sức qua đời, vì thế, chiếc ấm trà này còn có tên là ấm Thiết Cơ. Sau khi Ngô Bình Vương có được ấm Thiết Cơ thì rất lấy làm vui mừng, đem ban cho ái nữ là Lan Cơ.

Ai ngờ công chúa Lan Cơ lại mắc chứng bệnh tâm thần. Một ngày nọ, khi phát bệnh, nàng nhìn vào nước trà màu đỏ trong bình rót ra, đột nhiên lên cơn điên, đuổi các thị nữ lui ra ngoài, rồi gạt đổ ấm trà, tự đưa đầu mình vào chiếc lò than đang cháy hồng. Đến khi các thị vệ chạy tới thì công chúa Lan Cơ đã bị bỏng rất nặng, không thể chữa khỏi mà qua đời.

Ngô Bình Vương bình sinh tuy nhiều thê thiếp, nhưng lại không có con trai nối dõi, tuổi hơn năm mươi mà chỉ có một mụn con gái, vì thế ngay từ khi còn nhỏ, công chúa Lan Cơ đã được ông gửi gắm nhiều kỳ vọng. Lớn lên công chúa dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, được sủng ái vô cùng, nhưng nay lại có kết cục bi thảm như vậy.

Ngô Bình Vương tức giận, cho rằng tất cả tội nọ đều do chiếc ấm Thiết Cơ gây ra, bèn sai thuộc hạ đem chiếc ấm đi tiêu hủy, hơn nữa còn lệnh cho các thợ rèn trên toàn quốc từ nay không được phép chế tạo ấm trà sắt nữa, ai dám trái lệnh sẽ bị giết không tha. Vì thế, thợ rèn trên toàn quốc không ai dám chế tạo ấm trà sắt, thi thoảng cũng có kẻ to gan trái lệnh, nhưng đều bị giết chết. Từ đó không ai dám nhắc đến ấm trà sắt nữa.

Cái chết của công chúa Lan Cơ khiến Ngô Bình Vương suy sụp, ngã bệnh nặng, lại thêm cảm nhiễm phong hàn, mấy tháng sau thì qua đời.

Vì Ngô Bình Vương không có con trai nối dõi, nên trong triều tranh nhau đoạt vương vị, một cuộc nội chiến quy mô lớn đã nổ ra. Cuối cùng sau khi tân vương đăng cơ, chiếc ấm trà sắt vốn đã bị tiêu hủy đột nhiên xuất hiện trở lại một cách ly kỳ.

Nhưng chiếc ấm trà này dường như đã bị nguyên rửa, tất cả những người sở hữu nó, kẻ thì bị điên, kẻ thì chết, không ai có được kết cục tốt đẹp.

Cho đến một ngày vương triều Ngô kết thúc, chiếc ấm trà này mới được chôn sâu trong lòng đất đen cùng với vị vua cuối cùng của vương triều.

Thời kỳ Dân Quốc, nó được một đội khảo cổ khai quật lên, cuối cùng cũng đến ngày nó xuất hiện trở lại.

Sau đó nó qua tay vài nhà sưu tầm đồ cổ, nhưng đều bị thất lạc một cách lạ lùng. Lý do là vì nó quá quý giá nên luôn bị lũ đạo chích nhòm ngó, trôi nổi qua nhiều nơi.

Lần cuối cùng ấm Thiết Cơ xuất hiện trên nhân gian, có lẽ đã cách đây mấy chục năm trước.

Những ghi chép trong cuốn sách này dường như không giống lắm với những gì mà Dao kể cho tôi nghe, nhưng lại rõ ràng kể về cùng một chiếc ấm. Dao không nhắc đến chuyện về sau này của ấm Thiết Cơ, cũng không nhắc đến chuyện công chúa Lan Cơ, càng không nhắc đến lai lịch của chiếc ấm này, mà chỉ nói cứ cách năm mươi năm, chiếc ấm Thiết Cơ lại xuất hiện ở Vong Xuyên đường. Hơn nữa, Dao còn nhắc đến chuyện lời nguyên.

Quả thực chiếc ấm Thiết Cơ trong sách cũng tượng trưng cho diêm xấu, Thiết Dã Tử chế tạo ra nó mất con gái yêu, còn bản thân cũng bỏ mạng; công chúa Lan Cơ có được chiếc ấm cũng hóa diên mà chết, Ngô Bình Vương cũng vì nó mà chết, vương triều diệt vong; những người sở hữu nó qua các đời không chết thì cũng bị thương. Chẳng nhẽ có lời nguyên thật sao?

Nhưng còn Thiết Cơ, cô ấy trông bình thường như vậy thuần khiết như vậy, tôi không hề cảm thấy có chút oán hận nào ở cô ấy, tại sao chiếc ấm trà lại bị nguyên rửa?

Lời nguyên thường do oán hận kết tụ thành, thông thường những đồ vật bị nguyên rửa khi nhìn vào sẽ khiến người ta nảy sinh một cảm giác khó chịu nào đó.

Tôi nhìn lại chiếc ấm trên bàn, nó vẫn lặng lẽ ở đó, không có điểm gì khác lạ cả.

Rốt cuộc là vì sao? Tôi thực sự không hiểu.

- Tiểu Hạ, xin em đừng nghĩ nữa, dù gì với trí tuệ của em thì cũng không hiểu được những chuyện phức tạp như thế này đâu, làm ơn đừng giết thêm nơ – ron thần kinh nữa! – Dao khoác vai tôi, thò đầu nhìn quyển sách trong tay tôi.

- Ái chà, em đang đọc sách của Vị Minh à? Lát nữa cậu ta đến cửa hàng, hay là anh xin chữ ký cho em nhé.

- Vị Minh à?

Tôi nhìn vào bìa sách, tác giả đúng là Vị Minh, không biết là người thế nào nhỉ? Văn phong điêu luyện, tri thức phong phú, học rộng hiểu nhiều, chắc không phải là một ông già chứ? Lại nhìn về phía Dao, anh chàng đó đang nhìn tôi với vẻ “Em thấy anh tốt với em chưa, vậy mà em còn như vậy”.

Tôi liền từ bỏ ngay ý định hỏi anh chàng, nếu không chắc chắn Dao sẽ đắc ý điên lên được à xem.

Dù sao tôi cũng sẽ ở trong cửa hàng, nếu như Vị Minh có đến thật, thì tôi cứ ôm cây đợi thỏ đi, cứ việc ngồi chờ là được mà.

Thấy tôi không thèm đếm xỉa đến mình, Dao lập tức xì mặt, bắt đầu lên giọng cảm ràm tôi là không biết kính trên nhường dưới, làm tổn thương trái tim yếu đuối của anh, vân vân và vân vân.

Tôi không thèm cự lại câu nào, mặc kệ Dao lải nhải, chợt nghe thấy Thanh Minh ở bên cạnh “bịch” một tiếng rồi ngã nhào ra bàn. Tôi giật thót mình, vội vàng chạy tới xem anh ra sao, khó khăn lắm mới nâng được anh dậy, vừa định mở miệng hỏi “Anh thấy khó chịu ở đâu” thì đã bị một phen kinh hãi!

Từ trước tới nay tôi chưa từng nhìn thấy bộ dạng chũnh choáng say của Thanh Minh. Đôi mắt mơ màng, khuôn mặt ửng đỏ. Dáng vẻ của Thanh Minh lúc này khiến tim tôi nhảy nhót loạn xạ, trong giây lát không biết phải làm thế nào. Rốt cuộc là... là chuyện gì đây? Vừa nãy còn rất bình thường cơ mà?

Thanh Minh ngẩng đầu lên, mơ màng nhìn tôi, ánh mắt rất vô tội.

Tôi ngây ra nhìn anh, suýt nữa thì quên mất mình muốn làm gì. Dao vẫn lải nhải không thôi, khiến người ta cảm thấy thật phiền phức.

Tôi nhất thời nổi cáu.

- Rốt cuộc anh đã nói đủ chưa? Mau qua xem Thanh Minh bị làm sao đi!

Lời vừa thốt ra tôi liền ý thức được rằng mình hơi nặng lời, tôi chưa bao giờ tỏ thái độ như vậy với Dao.

Hồi lâu, không nghe thấy tiếng của Dao.

Đừng bảo là anh ta tức giận với tôi đấy nhé! Thôi xong rồi, anh chàng thù dai này nhất định sẽ giận tôi mấy ngày cho xem.

- Này, Dao, mau qua xem Thanh Minh thế nào đi!

Giọng tôi dịu lại, e dè quay đầu tìm kiếm Dao.

Dao đang tựa cửa, cười sằng sặc, tay khoác vai một người khác.

Đó là một người rất đẹp.

Nếu như nói nụ cười của Dao tựa như ánh nắng mặt trời giữa buổi trưa mùa đông, vậy thì người đó chính là vầng thái dương lúc bình minh, ấm áp mà diễm đạm, nhưng cũng đều rực rỡ như thế.

Tóc đen mắt đen, dáng người cao ráo, nụ cười tao nhã ấm áp, cho dù đứng bên cạnh Dao cũng không mấy may thua kém, hoàn mỹ như thể chỉ xuất hiện trong mơ mà thôi.

Tôi hơi dờ dẫm.

Nếu như truyện cổ tích là có thật, thì đây chính là chàng hoàng tử trong truyện.

Người đó cười, nói:

- Chẳng ngờ lại là một cô gái hoạt bát thế này! Dễ thương thật đấy!

Tôi nghĩ mặt tôi chắc chắn là đang đỏ bừng, dù có là ai đi nữa, được một chàng trai thế này khen ngợi thì cũng đều đỏ mặt như tôi mà thôi.

Anh ấy bước đến bên Thanh Minh, cúi người xuống, ngửi ngửi:

- Không có gì đáng ngại cả, chỉ là uống nhiều trà quá nên bị say mà thôi.

Lần đầu tiên tôi nghe thấy có người uống trà cũng bị say... Thanh Minh cũng có nhiều điểm khiến người ta bất ngờ thật đấy. Dao vỗ mạnh lên vai chàng trai kia:

- Vị Minh à, ký tặng cho Tiểu Hạ của chúng tôi đi, cô ấy cực kỳ hâm mộ cậu đấy.

Rõ ràng tôi vừa mới chỉ đọc qua sách của người ta thôi, sao giờ đã biến thành hâm mộ người ta rồi? Lại còn nói như thể tôi si mê lắm, Dao đúng là đồ nói dối không chớp mắt!

Tôi ném cho Dao ánh mắt hình viên đạn, nào ngờ lại bị anh chàng nhẹ nhàng chặn lại.

Vị Minh không những không già như trong tưởng tượng của tôi, mà còn là một mỹ nam hoàn hảo chỉ có thể xuất hiện trong mơ. Vì thế tôi vừa kinh ngạc lại vừa mừng thầm.

Dao lại cười rất gợn, dùng tay chọc chọc vào trán tôi.

- Đừng nhìn dờ dẫm thế nữa, nước miếng sắp rơi ra rồi kìa.

Tôi vội vàng đưa tay lên miệng lau lau, miệng khô coong thì làm gì có gì? Lúc này mới biết lại bị anh chàng chòng ghẹo.

Thủ phạm lấy tôi ra làm trò đùa cười hì hì một tiếng rồi lỉnh đi mất.

Vị Minh ngồi bên cạnh Thanh Minh, bàn tay thon dài khẽ vuốt lưng Thanh Minh, ánh mắt dịu dàng, ánh đèn ấm áp chiếu xuống, làm cho hai người trông long lanh như ngọc, đẹp đẽ vô ngần. Dao sáp lại gần, trong phút chốc nơi họ đứng biến thành một khung cảnh tuyệt mỹ. Nhìn họ, tôi bỗng cảm thấy hổ thẹn, giống như có một bức màn vô hình chắn giữa chúng tôi, khiến tôi không thể nào đi vào bên đó được.

Nếu như bắt buộc phải chọn một câu để so sánh, thì tôi giống như một tên ăn mày nhai nhép đứng bên ngoài một cửa hàng bán đồ xa xỉ.

Tôi quay đầu đi, không muốn nhìn tiếp cảnh này nữa.

Thế nên tôi không để ý thấy chiếc ấm trà sắt đen đặt trên bàn cũng phát ra ánh sáng màu đỏ.

Bởi vì không muốn nhìn thấy ba người bọn họ, nên tôi bèn nhấc chiếc ghế dựa ra ngồi ở cửa ra vào, nhìn những sạp hàng lẻ tẻ ngoài phố. Một người bán hàng đội mũ, vác một cái cột cắm đầy những xiên kẹo hồ lô, vừa bước đi chậm chậm vừa rao:

- Kẹo hồ lô đường đây, kẹo hồ lô đường đây...

Âm thanh vang vang đó truyền đi rất xa rất xa trong đêm khuya thanh vắng, vì lớn lên trong đạo quán, nên tôi chưa bao giờ được ăn thứ này. Thi thoảng nghĩ lại, tôi vẫn luôn cảm thấy thời thơ ấu của mình hình như đã thiếu đi rất nhiều thứ.

Ví dụ như bây giờ, nhìn những xiên kẹo hồ lô đường đỏ thắm, tôi bỗng muốn ném thử một chút.

Mò trong túi hình như còn chút tiền lẻ, tôi đứng dậy, muốn gọi mua một xiên ném thử xem sao.

- Bác ơi...

Người bán hàng rong đó đã không thấy đâu nữa.

Tôi bỗng nhận ra rằng, thời buổi này rất hiếm khi thấy những người bán kẹo hồ lô đi hết ngõ này tới ngõ khác để rao bán, huống hồ là những con ngõ như thế này, lại trong đêm khuya như thế.

Một bàn tay lạnh như đá đặt lên vai tôi, chạm vào mặt tôi, tôi giật thót mình, quay đầu nhìn lại, hóa ra là khuôn mặt nửa cười nửa không của Dao.

- Kẹo hồ lô của Huyết Hóa Lang mà em cũng muốn ăn? Thật là hết cách với em...

- Huyết Hóa Lang?

Thấy tôi không hiểu, Vị Minh bật cười.

- Tiểu Hạ, những thứ người bán hàng rong đó bán không ăn được đâu, lần sau nếu gặp ông ta, cô đừng mua gì thì hơn.

- Ông ta là hắc điểm sao? – Thực ra trong lòng tôi muốn nói “Còn hắc điểm hơn cả Vong Xuyên đường sao?”.

Vị Minh lắc đầu:

- Bởi vì chỉ có người chết mới biết được mùi vị đồ ăn của Huyết Hóa Lang như thế nào.

Nói như thế có nghĩa là ăn vào sẽ chết ư? Quả nhiên, người bán hàng rong đó cũng chẳng ra gì, tôi kết luận như vậy. Thực ra nghĩ đi nghĩ lại, những người bán hàng rong trên con phố này, có mấy ai là người bình thường đâu.

Tôi vẫn ngây ra đó nghĩ ngợi, Vị Minh bên cạnh lại cười cười, đưa tay ra xoa xoa đầu tôi.

- Tiểu Hạ, có duyên chúng ta sẽ gặp lại!

A, đã phải đi sớm thế sao?

Tôi lại ngây người nhìn vương tử điện hạ bị Dao kéo đi mất, trước lúc đi Dao còn ném lại cho tôi một ánh mắt rất đáng ghét.

Nụ cười của Vị Minh dịu dàng biết bao, khiến cho người ta cảm thấy ấm áp trong lòng, dường như vừa trải qua một giấc mộng vô cùng tươi đẹp.

Khi bóng hai người dần khuất tầm mắt, một luồng khí lạnh lẽo bất chợt ủa về.

Tôi rùng mình, kéo áo khoác, đồng hồ treo tường đã chỉ năm giờ, trời cũng sắp sáng rồi.

Tôi liếc nhìn Thanh Minh vẫn say giấc, tuy không biết có cần không nhưng tôi vẫn đến bên quỳ lấy chiếc chăn, định đắp cho anh.

Đúng lúc tôi đi đến bên cạnh anh, Thanh Minh đang nằm phủ phục trên bàn chột khê nhúc nhích, ngáp một cái rõ dài và tỉnh dậy.

Anh chàng đứng dậy như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, khuôn mặt không chút biểu cảm thần thờ nhìn ra ngoài trời vẫn còn tối đen như mực, rồi lại nhìn chiếc chăn trong tay tôi, khê nhú mảy một cái.

Tôi dám đánh cược rằng, anh không hề hay biết chuyện mình uống trà say rồi nằm vật ra đó.

- Ông chủ...

Tôi bước đến bên anh, e dè chọc chọc vào người anh, không có phản ứng gì, tôi lại chọc tiếp. Thanh Minh đột nhiên tức giận, lạnh lùng nhìn tôi, chỉ nói hai tiếng:

- Lui xuống!

Tôi ngẩn người trong chốc lát, liền vội vàng buông tay, Thanh Minh vẫn giận dữ nhìn tôi, chính xác là nhìn thứ đằng sau lưng tôi, lần nữa dần từng tiếng:

- Cút đi cho tôi!

Từ ngữ điệu có thể thấy, anh không nói tôi, mà là nói thứ ở đằng sau tôi.

Tôi không biết sau lưng mình có gì, chỉ đột nhiên cảm thấy rất lạnh, lạnh thấu xương. Dường như mọi thứ dưới làn da đều bị đông cứng, không chịu được, tôi run lên bần bật.

Trong đầu có một tiếng nói vô cùng lạnh lẽo đang lăm rằm gì đó, càng nghe càng thấy lạnh, tai tôi lạnh đến tê đi. Tôi không nghe ra điều gì, chỉ cảm nhận được một nỗi oán giận sự lạnh lùng vô hạn. Tiếng nói như của một người điên. Tôi bịt chặt tai, nhưng vô ích, tiếng nói đó xuyên qua não tôi và lòng bùng không dứt.

Lạnh quá! Lạnh quá! – Cô ấy nói.

Lạnh quá! Lạnh quá! – Tôi nói.

Tôi được ôm trong một vòng tay lạnh lẽo, rõ ràng không có chút hơi ấm nào, nhưng lại cảm thấy thật ấm áp. Một bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt lên trán tôi, sự dịu dàng và hơi ấm từ đôi bàn tay đó dần dần lan tỏa, truyền đi khắp cơ thể, khối băng dưới làn da từ từ rã ra, cơ thể tôi ấm trở lại, tiếng nói lòng bùng trong óc cuối cùng cũng biến mất.

Khi tỉnh tâm lại, tôi mới phát hiện ra, chiếc áo mà Thanh Minh hay mặc đang dính trên mặt tôi, chất vải mịn cọ trên má, lấp ló phía trong cổ áo là đường hõm cổ rất đẹp.

Tôi đột nhiên cảm thấy hơi ngại ngùng, vội vàng lặng lẽ thu mình lại.

Cơ thể không bị đông cứng nữa, thính giác cũng hồi phục.

Một giọng nói vang lên sau lưng tôi, tiếng của một cô gái, rất lạnh lùng. Cô ấy nói rất nhanh những điều gì đó, bằng một thứ tiếng mà tôi không hiểu. Tôi chỉ có thể nghe thấy Thanh Minh đáp lại bằng những câu đơn giản nhưng không rõ nghĩa như à, ừm, ừ... gì gì đó. Muốn quay đầu lại nhìn thử, nhưng mắt tôi đã bị tay của Thanh Minh bịt kín, trước mắt chỉ là một màu đen dịu dàng.

Đến khi Thanh Minh thả tay ra thì trong căn phòng đã chẳng còn ai khác.

Tiếng nói ấy cũng biến mất rồi.

- Vừa nãy là cái gì thế? – Tôi hỏi Thanh Minh.

- Một yêu vật – Thanh Minh trả lời rất đơn giản.

Không cần nói tôi cũng biết đó là một con yêu quái. Đại ca à, tôi chỉ muốn biết tại sao thứ đó lại muốn tìm tôi, hơn nữa lần này lại còn dám tìm tôi ngay trong cửa hàng, trước mũi Thanh Minh? Chắc tôi không đây phải một kẻ ghê gớm chứ? Nói cho cùng thì tại sao bọn chúng cứ tìm tôi chứ?

- Tại sao nó lại tìm đến em? – Tôi chọn câu hỏi quan trọng nhất để hỏi anh.

- Cái này... chắc là vì bắt nạt em dễ nhất.

Đôi môi đẹp thoáng hiện lên một nụ cười.

Thật đáng ghét...

Nhưng đúng là không thể tưởng tượng ra cảnh Thanh Minh bị nhập, tôi tưởng tượng một hồi, cho dù là Dao hay Thanh Minh, nếu bị mấy thứ nhãi nhép đó bắt nạt thì thực là lòng quá.

Quả nhiên... chỉ có đứa siêu đen đui như tôi mới thường xuyên gặp phải những tình cảnh như thế này.

- Thả tôi ra... Thả tôi ra... Đồ khốn!

Âm thanh rất yếu ớt, đứt quãng, nó phát ra từ đâu vậy? Tôi cẩn thận nhìn quanh một vòng, cuối cùng phát hiện ra âm thanh đó từ trong lòng bàn tay Thanh Minh vọng ra.

Tôi trợn mắt nhìn anh, chỉ chỉ tay về phía đó.

- Trong tay anh có tiếng...

Thanh Minh không nói gì, chỉ xòe tay ra, trên lòng bàn tay là một viên ngọc[3] lớn bằng quả trứng bồ câu, vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng chửi mắng phát ra từ đó.

[3] Ở đây viên ngọc chỉ đơn giản là để chỉ một vật hình tròn, chứ không phải chất liệu của nó là ngọc.

Nếu như không phải thứ này nằm trong lòng bàn tay Thanh Minh thì tôi hẳn sẽ cho rằng đó là một chiếc MP3 kiểu mới. Nhưng theo những hiểu biết ít ỏi của tôi về Thanh Minh thì dù thế nào anh cũng không phải là một tín đồ công nghệ.

Thời đại bây giờ đến ngọc cũng biết mắng người, đúng là một viên ngọc xấu tính!

Tôi tiến lại gần nhìn viên ngọc ấy, chất liệu trông rất kỳ quái, mờ mờ như có một tầng sương che phủ, hư hư ảo ảo. Đưa tay ra chạm vào nhưng lại xuyên qua viên ngọc, chạm phải lòng bàn tay Thanh Minh.

Viên ngọc này là hư ảo sao? Nhìn kỹ lại, hình như nó là do sương khói ngưng kết thành, bên trong còn có một bóng người đi đi lại lại, màu sắc của viên ngọc cũng biến đổi theo cử động của người trong đó. Oa, thứ gì thế này?

- Đây chính là yêu vật lúc nãy, bây giờ nó tạm thời biến thành viên ngọc này.

- Tại sao phải biến thành thế này?

Bị người ta biến thành thế này, chắc nó cũng cảm thấy không thoải mái chút nào đâu nhỉ?

- Nếu em thích bị như lúc nãy, tôi có thể thả nó ra, để nó lại ám trên người em?

Nhìn Thanh Minh đang làm điệu bộ như chuẩn bị thả tay ra, tôi vội vàng ngăn lại.

- Á, á, á, đừng, đừng thả! Em sai rồi!

Không đùa đâu, tôi lập tức khom người. Đại ca à, xin anh hãy tiếp tục phong ấn cô ta đi mà...

Thanh Minh nắm lấy tay tôi, chậm rãi thả viên ngọc đang phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo đó vào lòng bàn tay tôi.

Tôi rút tay lại, nhìn Thanh Minh, anh có ý gì vậy?

Anh không nói gì, ý tứ rất rõ ràng, viên ngọc quỷ quái này thuộc về tôi.

Không phải vậy chứ?

- Có một số thứ không thể trốn tránh nổi, cô ta đã tìm thấy em, thì là của em.

Tôi thực sự không muốn, trên viên ngọc này không chỉ có sương mù bao phủ, mà còn có oán khí nữa! Tôi cầm nó mà sờ hết da gà, chắc chắn đây là thứ bị nguyên rửa rồi!

Nhân cơ hội Thanh Minh không để ý, tôi lén vứt nó vào trong một góc.

Đêm đó, tôi đã mơ một giấc mơ.

Tôi đi đến một nơi vô cùng quen thuộc, trong sơn cốc cô độc thấp thoáng một thôn trang nhỏ, nơi đây chính là nơi tôi đã dừng chân nửa ngày trước – thế giới của Thiết Cơ.

Không có một bóng người, cũng không thấy Thiết Cơ đâu.

Tôi chậm chậm men theo con đường dài hun hút đi về phía trước, cây cối hai bên đường cũng mang một dáng vẻ kỳ dị, vươn mình lên trời cao, những ngôi nhà hai bên đường cũng lạnh lẽo thê lương, không có lấy một hơi thở của sự sống.

Không có mặt trời, không có mây, cũng không có người sống.

Thế giới này quả nhiên thuộc về nỗi cô đơn.

Hình như vì tôi đã từng đến đây một lần, nên đến khi dừng bước mới phát hiện mình đã đi đến nhà Thiết Cơ theo quán tính trong trí nhớ.

Nơi này vẫn lạnh lẽo, thê lương, thăm đậm như thế, tất cả đều chìm trong sự tĩnh lặng.

Nhà hàng xóm đang phơi một tấm vải hoa màu xanh, đó là màu sắc sống động duy nhất trong bức tranh này.

- Tôi rất muốn quay về.

Đứng trong ngõ nhỏ, tôi ngẩng lên nhìn mảnh trời con con trên đầu, miệng lầm rầm tự nói với mình.

- Vậy thì hãy về đi, Hạ.

Cảnh vật trước mắt tôi bỗng biến mất, tất cả trở lại một màu đen kịt. Tôi mở mắt ra, đập dềnh giữa không trung là một viên ngọc, tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh leo lét, như có như không.

Nãy giờ hóa ra vẫn là do viên ngọc chết tiệt này giở trò quỷ sao?

Tôi tức không chịu nổi, bước qua chỗ đó, mắt trừng trừng nhìn viên ngọc rồi cất tiếng mắng. Bỗng ánh sáng của nó dần dần tối đi, nó rớt xuống đất, sau đó được một bàn tay nhặt lấy, đặt bên cạnh gối của tôi.

- Tĩnh táo ghê nhỉ.

Thanh Minh nhìn tôi, đầu lông mày anh giãn ra.

Tôi nằm trên giường trừng mắt nhìn anh:

- Từ nãy tới giờ anh vẫn ở đây à?

Anh gật đầu.

- Thế anh có biết em đi đâu không?

Anh lại gật đầu.

- Thứ đó rất cuộc... là gì thế? Nó có liên hệ gì với những thứ mà em nhìn thấy sao? – Tôi chỉ vào viên ngọc, khề hỏi anh.

- Chắc là cô ta cũng từ trong ầm trà nhảy ra.

Thanh Minh nâng viên ngọc lên, hình như nó lại nhỏ đi một chút so với lần đầu tôi nhìn thấy.

- Trong ầm trà nhảy ra... là sao?

- Ai mà biết được chứ.

Ở thế giới trong ầm, rõ ràng tôi đâu có gặp ai.

- Em sao rồi, Tiểu Hạ?

Giọng nói của Dao kéo tôi quay về với hiện thực, tôi chờ đợi một lúc mới hỏi anh:

- Anh về lúc nào đấy?

- Lúc em còn đang chờ đợi đấy.

Dao đứng bên cạnh tôi, hai tay rút túi quần, khẽ ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đã sáng bạch.

Đôi mắt sâu thẳm như hồ nước khó dò đang nhìn về một nơi xa xăm, khuôn mặt trẻ trung trông lại càng tươi mới và khỏe mạnh hơn dưới làn sương mỏng manh của buổi sớm trong lành.

Lúc đó, Dao dường như có một sức hút mê hoặc lòng người.

- Sao thế?

Hình như Dao ý thức được điều gì đó, quay đầu sang hỏi tôi.

- Em đột nhiên phát hiện ra, anh hình như cũng rất đẹp trai.

Tôi thật lòng khen ngợi anh một câu, nào ngờ đã đánh giá thấp khả năng tự sướng của đối tượng vừa được khen. Dao sáng mắt lên, giơ cánh tay ra, những ngón tay thon dài nâng cằm tôi lên, cười đến nỗi mắt híp lại thành mảnh trăng non.

- Hãy bỏ ba chữ “hình như cũng” đi!

Trời, quả nhiên anh chàng này rất yêu bản thân...

Tôi hất tay Dao ra, đứng sang một bên, đột nhiên lại nhớ tới hoàng tử hoàn mỹ Vị Minh cùng đi với anh.

- Đây... Vị Minh có quan hệ gì với anh?

- Muốn biết sao?

Tôi lập tức gạt đầu lia lịa.

- Vậy sẽ không nói cho em biết.

- Đây!

Anh chàng cười gian một cái, khéo léo tránh cú lườm sắc lẹm của tôi.

- Chào buổi sáng!

- ... Chào buổi sáng.

Một người đột nhiên từ ngoài cửa bước vào chào hỏi.

Đó là một người đàn ông trung niên, dáng vẻ trông khá nho nhã, đeo một chiếc kính gọng nhỏ, im lặng đứng ngoài cửa. Trông thấy tôi đang nhìn, ông ta liền nở một nụ cười chào tôi.

- Cô Hạ, lâu lắm rồi không gặp.

- A, mời ông vào ạ! – Tôi lập tức đứng phắt dậy, đồng dạc chào lại ông ta.

- Mời vào.

Về mặt Dao hết sức bình thản, anh khẽ dựa vào khung cửa, vẫy vẫy tay với người khách, không hề tỏ ra nhiệt tình chút nào.

Thái độ tiếp đón khách nữ và khách nam của anh ta quả thực khác nhau một trời một vực. Nếu là khách nữ, thì lúc này nhất định Dao đã cười tươi roi rói niềm nở lao ra nghênh đón rồi.

Người khách hình như cũng quen với thái độ của Dao nên không để bụng mà chỉ gạt đầu với Dao một cái, rồi đi thẳng vào trong cửa hàng.

- Đã lại đến mừng bầy rồi.

Thanh Minh trong quầy đứng dậy, chào hỏi người khách mới tới.

Có thể nói tôi quen người khách này.

Ông ta có cái tên rất đẹp, Hạ Tư Nhân.

Nghe nói ông ta là một doanh nhân của thành phố này, làm ăn rất lớn, nhưng lại không chịu an phận làm doanh nhân, mà ngấm ngấm làm một số nghề khác, làm tới làm lui cuối cùng lại trở thành một nhà văn viết tiểu thuyết kinh dị có tiếng. Sở thích thường ngày của ông ta là sưu tập những món đồ kỳ quái, hiếm có, đặc biệt yêu thích các loại ấm. Không biết từ đâu mà ông ta biết tiếng Vong Xuyên đường, từ đó về sau, cứ cách một thời gian lại đến cửa hàng tìm đồ quý.

Đương nhiên, tôi có thể nhớ được ông ta không phải vì những nguyên do đó, mà vì mỗi lần ông ta tới cửa hàng, đều chọn vào ngày mùng bảy âm lịch, cực kỳ đúng ngày.

Mỗi cửa hàng đều có một vài vị khách quen, mỗi vị khách quen lại có những thói quen riêng của mình. Là một nhân viên của cửa hàng, nhớ được thói quen của khách hàng là một nhiệm vụ rất quan trọng.

Thói quen của Hạ Tư Nhân chính là tìm tòi kỹ một lượt khắp cửa hàng, không trừ một góc ngách nhỏ nào cả, tuyệt đối không bỏ qua bất cứ vật nào có thể gây cảm hứng cho ông ta. Tôi cứ ngỡ lần này ông ta cũng như thế, nhưng chẳng ngờ vừa bước vào cửa hàng, ông ta không xông đến chỗ giá để đồ mà lại xông thẳng đến bên bàn, hai con mắt hau háu nhìn chiếc ấm trà bằng sắt đó.

- Chính là nó, chính là nó, giống y hệt trong giấc mơ của tôi. Ông chủ, bao nhiêu tiền?

- Năm mươi vạn.

Cái giá mà Thanh Minh đưa ra không hề cao, tôi hơi bất ngờ. Một chiếc ấm quý như thế này mà anh chỉ đòi giá đó, lẽ nào lương tâm trời dậy sao? Lúc trước có cái bát vỡ anh còn đòi hai mươi vạn cơ mà?

- Được!

Hạ Tư Nhân trả tiền ngay lập tức, cầm chiếc ấm trà vẫn còn đọng nước lên, ôm lấy như ôm một đứa trẻ, giống như sợ Thanh Minh sẽ đổi ý rồi vội vội vàng vàng đi ra, chui tọt vào một chiếc xe đang đỗ bên góc phố, lái vút đi như một cơn gió.

Tất cả quá trình ấy chỉ vồn vện chưa đầy năm phút, còn tôi vẫn ngơ ngác nhìn.

Hiếm có khi nào ông ta mua bán chóng vánh như thế.

Nhìn theo cho đến khi chiếc xe chở Hạ Tư Nhân dần khuất sau đầu phố, tôi mới quay lại ngồi lên chiếc ghế mây.

- Hình như các anh đều biết trước là ông ta sẽ đến. Tại sao vậy?

Tôi nhìn Dao, hiếm khi anh có dáng vẻ của một “người đẹp u sầu” như vậy. Anh nằm nhoài ra bàn, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ luyến tiếc chiếc ấm trà vừa mới bị bán đi.

- Năm mươi năm một lần, tôi còn chưa uống đã...

Hóa ra Dao lưu luyến thứ hồng trà bằng máu đó.

Nhưng tại sao lại là năm mươi năm một lần?

- Đó là một lời nguyền – Dao kéo dài hai tiếng “lời nguyền” – Cứ năm mươi năm một lần, vào mùa này, chiếc ấm trà sắt đen ấy lại xuất hiện, sau đó sẽ bị người đầu tiên nhìn thấy nó đem đi. Năm mươi năm sau, chiếc ấm ấy sẽ lại trở lại Vong Xuyên đường.

Năm mươi năm một lần, nói như vậy thì rốt cuộc anh bao nhiêu tuổi rồi? Tôi nhìn làn da nhẵn mịn của Dao, trong lòng ai oán, thật bất công quá đi thôi, rõ ràng chỉ là một con mèo thôi mà.

- Đoán thử coi, ông ta mua chiếc ấm trà đó làm gì nhỉ?

Nhìn vẻ mặt ức chế của tôi, Dao rõ ràng phần chân hằn lên, bắt đầu tìm trò vui mới.

Đúng thế, ông ta mua chiếc ấm trà ấy để làm gì? Theo như cách nói của Dao, nó tuyệt đối không phải là một vật tốt lành may mắn gì. Hơn nữa, Thiết Cơ... Thiết Cơ vẫn còn trong đó!

Nghĩ ra điều này, tôi liền đứng phắt dậy.

- Sao thế? – Thanh Minh nhìn tôi với vẻ kỳ lạ.

- Thiết Cơ, Thiết Cơ vẫn còn trong ấm.

- Ủ, thế thì sao?

Thanh Minh chỉ đáp lại một câu, rồi lại vùi đầu vào đọc sách, như thể điều tôi vừa nói chỉ là một chuyện hết sức bình thường. Dao vỗ vỗ vai tôi, ý bảo tôi im lặng.

- Đó chính là duyên phận của bọn họ.

Mỗi khi Dao nói như thế, tôi hiểu ngay rằng sự việc chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà thôi. Có điều, tôi vẫn có một dự cảm vô cùng mãnh liệt rằng không lâu nữa, tôi sẽ gặp lại Hạ Tư Nhân.

Sự thực đã chứng minh, có lúc dự cảm của tôi cũng rất chuẩn xác.

Chưa đầy nửa tháng sau, tôi gặp lại Hạ Tư Nhân. Lúc đó vừa mới qua nửa đêm, tôi và Dao đang cãi cọ chành chọe nhau kịch liệt, Thanh Minh bị chúng tôi làm ồn ã nên có chút không vui, đóng mạnh quyển sách trong tay đánh “bộp” một tiếng.

Tôi lè lưỡi, định sẽ dừng đầu khẩu với Dao thì Hạ Tư Nhân xộc vào, còn nhanh hơn cả lần trước.

Cảm giác chỉ vèo một tiếng, chiếc ghế trước mặt đã có một người ngồi xuống.

Tôi đưa tay dụi dụi mắt. Không sai, Hạ Tư Nhân đã ngồi vững trên ghế, tay ôm chiếc ấm trà sắt đen, nhìn kỹ thì hai tay ông ta còn đang run run.

Ba người chúng tôi đều im lặng, chăm chú nhìn ông ta.

Dường như ông ta bị chúng tôi nhìn đến mức nổi da gà, bèn cười khan hai tiếng:

- Xin hãy nói cho tôi biết, chiếc ấm này là thế nào?

Đừng nói là ông ta cũng bị Thiết Cơ dẫn vào trong ấm chơi đay nhé.

Chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này nên tôi không biết phải trả lời thế nào, đành nhìn sang Thanh Minh.

Thanh Minh trông rất bình thản, khoe miệng dường như mỉm cười. Anh biết cười sao? Tôi nhìn Thanh Minh hồi lâu, sau khi chắc chắn mình không nhìn nhầm, thì đột nhiên nghĩ không chừng ngày mai mặt trời mọc ở đằng tây cũng nên.

Với vẻ mặt dịu dàng hiếm có, Thanh Minh nói một câu đơn giản, ngắn gọn:

- Ông thực sự muốn biết ư?

- Xin hãy nói cho tôi biết, với tôi việc này vô cùng quan trọng.

Khác hẳn với vẻ bình tĩnh tự đắc như mọi khi, lúc này ông ta trở nên vô cùng do dự, nhưng vẫn kiên trì thể hiện nguyện vọng của mình.

- Vậy thì có thể nói cho tôi nguyên nhân vì sao không?

Thanh Minh đưa tay ôm lấy vai, thần thái bình tĩnh, thông thả nhìn ông ta.

Hạ Tư Nhân do dự một lát rồi mới nói:

- Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó là trong giấc mơ.

Về điểm này tôi vẫn còn nhớ, lần trước khi tới cửa hàng mua ấm, ông ta có nói chiếc ấm này giống hệt như chiếc ấm từng xuất hiện trong giấc mơ của mình. Nhưng chuyện này cũng đâu phải hiếm gặp, Dao từng nói với tôi, đó chính là duyên phận giữa đồ vật và con người.

Nếu như gặp một thứ đem lại cho bạn cảm giác vô cùng thân thuộc như đã từng quen biết, vậy thì nhất định giữa bạn và nó từng có một duyên phận nào đó.

Lúc này Hạ Tư Nhân hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

- Tôi thích sưu tập các loại ấm vì một nguyên nhân. Rất lâu, rất lâu về trước, tôi thường mơ một giấc mơ. Thế giới trong mơ hoang lạnh, trống trải, cực kỳ vắng lặng, và đẹp không thể tả được. Ở chốn tươi đẹp ấy,

luôn có một cô gái, ngồi quay lưng lại phía tôi. Cô ấy có mái tóc rất dài, buông xõa tới tận eo, mỗi khi làn gió nhẹ thổi tới, trông như một bức tranh tuyệt đẹp. Tôi rất muốn đi tới nhìn dung mạo của cô ấy, nhưng không thể tới gần. Tôi đã thử rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng vậy, hễ đến gần thì khung cảnh trong giấc mộng lại sụp đổ, giống như đã bấm phải cái nút không được bấm vậy. Chỉ có một thứ duy nhất tôi có thể nhìn thật rõ, đó chính là chiếc ấm trà trong tay cô ấy. Từ đó về sau, tôi bắt đầu sưu tầm các loại ấm trà, nhưng chưa bao giờ tìm thấy chiếc ấm có kiểu dáng giống trong mơ. Cho đến ngày hôm đó, khi nhìn thấy nó ở Vong Xuyên đường, tôi mới thực sự tin rằng đây chính là chiếc ấm mà cô ấy đã cầm trong giấc mơ. Về sau như thế nào thì mọi người cũng biết, tôi đã đem chiếc ấm về nhà.

Nói đến đây, Hạ Tư Nhân thở dài, đôi mắt ánh lên sự sầu muộn.

- Không biết tại sao, cô ấy không xuất hiện trong giấc mơ của tôi thêm một lần nào nữa. Cảnh sắc trong giấc mộng vẫn như xưa, chỉ thiếu đi bóng dáng của mỹ nhân. Cho dù tôi đã cố gắng thế nào đi nữa thì cũng vẫn không thể mơ thấy cô ấy. Hơn nữa tần suất xuất hiện của giấc mộng cũng nhiều hơn trước, thậm chí chỉ cần nhắm mắt lại là tôi đã có thể đến ngay được thế giới đó. Và tôi còn phát hiện ra rằng, tôi không thể nào thoát ra khỏi mộng cảnh đó, giống như bị trói buộc mà không có cách nào rời đi được. Rõ ràng chỉ thiếu đi một người, mà cảnh sắc lại hoàn toàn đổi khác. Sự thê lương lạnh lẽo khiến người ta cô đơn đến phát điên. Ở trong giấc mộng, tôi cảm thấy hoảng sợ đến tột độ, vậy mà không thể thoát ra khỏi đó! Cho dù là vào lúc nào, chỉ cần nhắm mắt, là tôi sẽ mơ thấy nơi ấy, sẽ bị rơi vào sự cô đơn đến vô tận ấy! Thậm chí tôi không dám ngủ nữa! Tất cả những chuyện đó xảy ra sau khi tôi mua chiếc ấm này, cho nên tôi muốn đến đây để hỏi anh. Ông chủ, nhất định anh biết chuyện gì đó đúng không?

Nếu nhìn kỹ Hạ Tư Nhân thì chắc chắn sẽ nhận thấy những vằn máu trong mắt ông ta, viền kính không thể che nổi quầng mắt đen sì, toàn thân tiêu tụy trông thấy.

Mấy ngày rồi ông ta không ngủ ư?

Thanh Minh kiên nhẫn lắng nghe hết câu chuyện, nhưng không trả lời ngay mà chỉ đưa tay đón lấy chiếc ấm sắt từ tay ông ta, nhẹ nhàng ve vuốt nó. Nhìn động tác của anh, tôi cảm giác rằng có thứ gì đó trong túi mình đang động đậy. Chính là viên ngọc ấy, viên ngọc chui ra từ thế giới trong ấm.

Cuối cùng Thanh Minh cũng không nói cho Hạ Tư Nhân biết câu chuyện của Thiết Cơ, chỉ thuyết phục ông ta để chiếc ấm ở lại đây. Ở Vong Xuyên đường lại diễn ra cảnh này một lần nữa.

Ba người chúng tôi ngồi chụm lại bên chiếc bàn, giữa bàn đặt chiếc ấm sắt đen.

Bây giờ phải làm gì?

Tôi nhìn Thanh Minh, rồi nhìn Dao, cuối cùng nhìn chiếc ấm sắt.

Không biết từ lúc nào Thanh Minh đã lôi ra một cuốn sách, dáng vẻ như đang chìm đắm vào biển tri thức. Dao thì lại cười sung sướng, cầm ấm trà đi về phía nhà bếp. Lẽ nào lại chuẩn bị pha trà?

Đúng là Dao đi pha trà!

- Muốn uống không? – Dao rót cho tôi một chén.

- Không! – Đương nhiên là tôi từ chối.

- Thực ra mùi vị cũng không tệ đâu.

Một bàn tay lén giật giạt tay áo tôi, những ngón tay trắng bệch như xương trắng. Tôi giật thót, lúc này tôi mới phát hiện ra, Thiết Cơ đã chui ra từ lúc nào, đầu cúi gằm, ngồi lặng lẽ bên tôi.

Nếu như không phải đã từng gặp cô ấy, nhất định tôi sẽ sợ chết khiếp mất.

- Híc, cô ra rồi à?

- Ủ, người vừa này... đáng sợ quá.

- Đáng sợ?

Tôi nghĩ hồi lâu, lẽ nào “đáng sợ” là từ để hình dung về Hạ Tư Nhân sao? Ông ta chỉ là một người hết sức bình thường thôi mà, cho dù ông ta viết tiểu thuyết kinh dị đi chăng nữa, thì cũng không đến mức đáng sợ chứ. Hơn nữa, trong con mắt của người bình thường, từ “đáng sợ” phải dành cho cô mới đúng.

- Đáng sợ chỗ nào?

Thiết Cơ cúi đầu, trông rất ảm ức.

- Hàng ngày ông ta đều xông vào thế giới của tôi, không ngừng gào thét, dọa người ta sợ chết khiếp, đuổi cũng không chịu đi. Cho dù tôi đã trốn tránh, nhưng ông ta vẫn đi đi lại lại ở đó, báo hại tôi muốn nghỉ ngơi một lát mà cũng không được.

Nếu như tôi đang đeo kính thì chắc chắn lúc này nó đã bị rơi xuống đất.

Hạ Tư Nhân đáng thương rõ ràng vì chiếc ám mà không chớp mắt nổi, muốn trốn cũng chẳng được. Còn theo như lời Thiết Cơ, thì ông ta từ một người bị hại đáng thương đã biến thành một người xâm hại đáng ghét.

- Vậy... Ông ta vào thế giới của cô thế nào, cô có biết không?

- Một hôm rất lâu rồi, ông ta đột nhiên xông vào. Từ đó về sau, ông ta thường xuyên xông vào đột ngột. Cô xem, ông ta là một người rất khiếm nhã!

Tôi trầm ngâm, thực sự cũng không biết nên nói thế nào mới phải.

- Gần đây ngày nào ông ta cũng tới hò hét ầm ĩ, khiến tôi đành phải trốn đi, không dám lộ ra.

Cô ấy không xuất hiện trong giấc mơ của tôi nữa...

Hóa ra là như thế!

Tôi cảm thấy hơi buồn cười, Thiết Cơ nhìn tôi chằm chằm hồi lâu, đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Hạ cô nương, trong túi cô có gì đó?

A, là viên ngọc oán linh. Tôi dường như đã quên bằng mất nó.

Tôi liền vội vàng lấy nó ra, đặt trong lòng bàn tay. Viên ngọc dường như đã thu nhỏ rất nhiều, chỉ còn bé như hạt đậu.

Tôi đưa nó cho Thiết Cơ.

- Đây là đồ của cô. Trả nó lại cho cô.

- Không, nó không phải là của tôi.

- Nó không phải là của cô ư?

Nhưng Thanh Minh đã nói, nó nhảy ra từ thế giới trong ám trà. Lẽ nào...

Tôi đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, bèn hỏi Thiết Cơ:

- Cô có chắc chắn trong thế giới đó, thực sự không có cư dân nào khác không?

- Tôi chưa từng gặp người nào khác cả.

Nói như thế có vẻ như cũng không sai, nhưng tôi luôn cảm thấy rằng tôi đã quên mất một điều gì đó.

Lần đầu tiên tôi đến cùng Thiết Cơ, lần thứ hai đến một mình... Cuối cùng là có điểm gì không ổn chứ?

Có rồi! Tôi nhớ ra rồi!

Hai lần đến đó tôi đều thấy trong sân nhà hàng xóm có phơi một tấm vải hoa xanh, nhưng hoa văn trên vải lại có sự thay đổi!

Như vậy, hai lần tôi nhìn thấy thực ra không phải cùng một tấm vải, điều này có nghĩa là có người đổi chúng.

Nói như vậy, nhà bên cạnh đương nhiên có người sống. Ngoài Thiết Cơ ra, thế giới trong ẩm trà vẫn còn tồn tại những cư dân khác!

- Nghe tôi nói này, Thiết Cơ! Tôi cảm thấy rất có thể cô vẫn có những người láng giềng khác!

- Không... không phải chứ?

Tôi nắm lấy tay cô ấy, tâm trạng phấn khích:

- Có thể dẫn tôi vào đó một lần nữa được không?

Thanh Minh từ xa liếc tôi một cái, Dao nhoài người bên cạnh Thanh Minh, dáng vẻ lặng lẽ, dường như đã ngủ say. Tôi bước tới, vỗ nhẹ Dao, không có phản ứng.

Thế nên tôi nhìn Thanh Minh.

- Cơ thể này, nhờ anh để ý giúp em một lát được không?

Đôi mắt đen láy im lặng chăm chú nhìn tôi, sau khi nhận được sự đồng ý trong đó, tôi bèn ngồi xuống tựa vào Dao.

Thiết Cơ lặng lẽ nắm lấy tay tôi, lạnh ngắt, tôi không khỏi rung mình một cái.

7. Chương 7

Tôi lại đến thế giới trong ẩm sắt một lần nữa.

Đây là lần thứ ba tôi tới nơi này, cảm giác đầu tiên sau khi mở mắt vẫn là sự cô đơn.

Cô đơn đến vô cùng.

Khi cùng Thiết Cơ đi về nhà, tôi đặc biệt chú ý tới những ngôi nhà xung quanh. Tuy nhiên nhìn một lúc vẫn chẳng thấy bóng người hay động vật, ngay cả ánh mặt trời cũng hết sức ảm đạm. Nhưng nếu quan sát thật kỹ, thì có thể phát hiện hơi thở của cuộc sống lẫn quất sau những cánh cửa.

Những cánh cửa sổ vẫn chưa kịp khép, những dây tơ mơn mẩn bò lan ra tường từ một sân nhà ai đó, mùi thơm của rượu nhè nhẹ từ xa thoảng tới, những ngọn khói lững lờ từ con ngõ nhỏ bay lên. Tất cả những cảnh tượng ấy đều chứng tỏ, nơi đây có người ở.

- Cô xem, đằng kia có khói...

Tôi chỉ vào một làn khói phía xa cho Thiết Cơ nhìn, cô ấy thuận theo hướng tay tôi chỉ, nhìn hồi lâu nhưng vẫn hỏi rất mơ hồ:

- Ở đâu?

- Hầy, rất rõ ràng, ở đằng kia kìa! Đằng kia nhất định có người!

Đôi mắt Thiết Cơ mở rất to, nhìn về phía đó, cuối cùng vẫn lắc đầu thất vọng:

- Tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

Đột nhiên, tôi có một dự cảm rất lạ kỳ, tôi muốn kiểm tra một chút.

- Thế cô có nhìn thấy tấm vải hoa nhà đó đang phơi ở cổng nhà, giống như khăn trải giường không?

Cô ấy vẫn lắc đầu.

Một đồ vật rõ ràng hiện hữu vậy mà cô ấy lại không nhìn thấy. Lòng tôi thoáng xao động. Tôi bước tới gõ cửa căn nhà ngay sát vách. Gõ chừng bảy, tám cái, cánh cửa bỗng hé ra.

Viên ngọc từ trong túi tôi nhảy vọt ra, lăn lông lốc xuyên qua khe hở của cửa, vào trong sân.

Một lát sau, một mái đầu bù xù từ sau cửa ló ra, một khuôn mặt vô cùng ghê rợn vô cảm dò xét tôi, rồi mới mở cửa.

Nhìn kỹ khuôn mặt cô ấy, tôi khẽ giật mình. các bộ phận trên khuôn mặt dường như đều bị đặt sai vị trí, phần lớn làn da trên mặt đều nhám nhở, những vết sẹo bị lộ ra đỏ ửng. Chắc hẳn cô ấy từng bị thương rất nặng nên khuôn mặt mới bị hủy hoại nghiêm trọng như vậy.

- Vào đi! – Cô gái ấy quay người, vẫy vẫy tôi.

Tuy hơi do dự, nhưng tôi vẫn kéo Thiết Cơ bước vào sân. Bởi vì sự hiếu kỳ của tôi đã chiến thắng.

- Đã lâu như thế, giờ cô là người đầu tiên tôi gặp đấy.

Tôi còn chưa đứng yên, cô gái kia đã lên tiếng.

Giọng nói của cô lạnh lẽo mà chậm rãi, có chút gì rất quen thuộc. Lúc này tôi mới nhận ra cô ấy chính là cô gái bị nhốt trong viên ngọc kia.

- Chỗ này rốt cuộc là thế nào?

Tôi nhìn cô ấy, hỏi câu hỏi mà mình muốn biết từ lâu. Thiết Cơ đứng bên cạnh kéo kéo tôi, dáng vẻ hơi lo lắng.

- Hạ cô nương, cô đang nói chuyện với ai đấy?

Tôi chờ người ra.

Rõ ràng là có người đứng đối diện, Thiết Cơ lại không hề nhìn thấy. Tôi vội vàng hỏi cô gái đối diện mình:

- Tôi chỉ có một mình phải không?

Câu hỏi này rõ ràng là hơi kỳ quái, cô ấy cũng hơi ngần ra, nhưng vẫn trả lời tôi:

- Đúng là chỉ có một mình cô.

Thiết Cơ không nhìn thấy cô ấy, cô ấy cũng không nhìn thấy Thiết Cơ sao?

- Ở đây còn có người nào khác không? – Để kiểm chứng suy nghĩ của mình, tôi tiếp tục hỏi cô ấy.

- Không hề, ở đây chỉ có mình tôi.

Quả nhiên, đúng như tôi nghĩ. Hai cô gái này đều không cảm nhận được sự tồn tại của đối phương. Không để ý đến sự nghi hoặc của Thiết Cơ, tôi lại hỏi thêm câu nữa:

- Cô... trước đây có phải có tên là Lan?

Công chúa Lan Cơ, con gái của Bình Vương, bị lời nguyền rửa của chiếc ấm trà đen làm cho phát điên, cuối cùng bị bỏ nặng, không chữa trị được. Cô gái có khuôn mặt bị hủy hoại, không thể nhìn ra dung mạo ban đầu này chính là công chúa Lan Cơ.

Nhìn thấy dáng vẻ của cô ấy, tôi không kìm được cảm thương.

Đời người, ai biết được sẽ thành ra thế nào?

Sau khi tạm biệt công chúa Lan Cơ, tôi cùng Thiết Cơ quay về nhà cô ấy. đây là một ngôi nhà khá lớn, một mình sống ở đây chắc hẳn khó tránh khỏi cảm giác cô đơn.

Chỉ là tôi cảm thấy nơi đây, không hẳn chỉ có một mình Thiết Cơ, vì trong một căn phòng vẫn vang lại tiếng “đình đình đang đang”.

Nhân lúc Thiết Cơ không ở đó, tôi theo tiếng động đi vào trong nhà, nhìn cách bài trí của căn phòng, thì đây có lẽ là một lò rèn.

Trong phòng rất tối, không thắp đèn, chỉ có ánh sáng trong lò lửa hắt lên chiếu sáng cho căn phòng. Một người đàn ông chừng bốn, năm mươi tuổi đang ngồi trong góc, những ấm trà đủ kiểu ngổn ngang, chất thành đống trước mặt ông. Ánh mắt ông chăm chú nhìn ấm trà, thì thoảng lại nhăn mày, dường như đang tập trung suy nghĩ điều gì đó.

Có lẽ là tôi đã chắn nguồn ánh sáng, nên người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn tôi chằm chằm. Ánh mắt của ông ấy rất sắc, khiến cho người đối diện phải thẫn run lên trong lòng. Tôi vội vàng đổi vị trí, đứng sang chỗ trống bên cạnh.

- Cô là ai? – Nhìn thấy người khách không mời mà đến, người đàn ông có chút nghi hoặc, liền hỏi tôi.
- Xin lỗi, tôi chỉ là khách qua đường, nghe thấy có tiếng động ở đây, nên vô tình đi vào. Tôi sẽ ra khỏi đây ngay.

Tôi bịa vờ một lý do để lấp liếm cho qua.

- Người qua đường? Đã lâu nay tôi chẳng thấy người qua đường nào cả. Người qua đường từ đâu tới?

Người đàn ông đặt chiếc ấm trong tay xuống, dò xét tôi kỹ lưỡng.

- Áo quần hết sức kỳ quái, đây là phong tục ở phương xa phải không? Người khách phương xa, quanh đây chẳng có cư dân nào, cô đến vùng đất hoang vu lạnh lẽo này để làm gì?
- Tôi không cẩn thận nên đi lạc đường, bước nhầm vào đây.
- Bước nhầm ư? Xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, khách đã tới đây nếu muốn rời đi, e rằng hơi khó...
- Nghĩa là sao cơ?

Người đàn ông chỉ cười, không nói thêm gì khác, thực ra thân phận của ông ấy tôi cũng đoán ra được phần nào rồi.

Người này chắc chính là cha của Thiết Cơ – Thiết Dã Tử.

Xem ra ông ta cũng như công chúa Lan Cơ, đều vì chiếc ấm trà này mà lưu lạc tới thế giới trong ấm. Những ngôi nhà mà tôi nhìn thấy dọc đường đi, đều có người ở cả.

Hơn nữa bọn họ nhất định có một điểm chung, chính là đều có liên quan với chiếc ấm trà này!

Giống như Lan Cơ, Thiết Dã Tử cũng không biết đến sự tồn tại của những cư dân khác. Nếu như tôi không đoán sai thì e rằng ông ấy và Thiết Cơ cũng không cảm nhận được sự tồn tại của nhau.

- Ông sống một mình ư?
- Tại hạ già cả cô độc, chẳng có vợ con bầu bạn.

Quả nhiên là vậy.

Thực sự quá tàn khốc, rõ ràng là ở bên nhau, nhưng lại không thể cảm nhận được nhau; rõ ràng không phải chỉ sống một mình, nhưng lại phải chấp nhận sự cô đơn vĩnh viễn.

Tôi nhìn khuôn mặt góc cạnh của Thiết Dã Tử, trong lòng do dự không biết có nên đem chuyện Thiết Cơ cũng sống trong căn nhà này nói cho ông ta biết hay không. Nhưng tôi chợt nhớ ra lời Dao đã từng nói với tôi: “Đừng thử phá vỡ trật tự của một thế giới nào đó. Một người chỉ đứng xem mà không thể thay đổi được hiện thực, thì thuận theo tự nhiên là sự lựa chọn duy nhất”.

Tôi là kẻ đứng xem mà không thể thay đổi được bất cứ hiện thực nào, nhưng tôi thực sự không thể tàn nhẫn đứng nhìn. Tôi bị những cảnh tượng mình nhìn thấy tác động đến tâm tình, tôi không chỉ là một người quan sát kém cỏi, mà còn là một con người nhu nhược kém cỏi.

Rõ ràng là không thể thay đổi, vậy tại sao lại để tôi nhìn thấy những việc này? Tại sao nhất định lại để tôi phải đau khổ vì họ?

Tôi chẳng thể làm được gì, chỉ có thể lặng lẽ đứng nhìn mà thôi.

- Nếu đau khổ, hãy quay về đi.

Tôi mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt bình thản của Thanh Minh.

Không biết tại sao, tôi bỗng rất muốn cười với anh một cái. Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng chẳng hề được đáp lại. Anh chỉ im lặng nhìn tôi, nói đúng một câu:

- Tại sao phải khóc? Hạ?

Tại sao phải khóc ư? Rõ ràng là tôi muốn cười cơ mà.

Tôi muốn trốn tránh ánh mắt của anh, liền đưa tay che ngang mắt, cảm nhận sự ấm áp của nước mắt.

Một bàn tay lớn áp lên tay tôi, tôi không nhìn thấy anh, nhưng cảm nhận được bàn tay ấy khê khàng bỏ tay tôi ra, vuốt ve mí mắt. Trên tay anh còn thoang thoảng mùi đàn hương, rất thơm. Tôi nhanh chóng tỉnh táo lại.

Thanh Minh cúi đầu nhìn tôi, vẻ mặt rất dịu dàng, ngay cả ánh mắt cũng ấm áp biết bao. Sự dịu dàng hiếm có này đã khiến tôi hoài nghi sự thực, lẽ nào đây chỉ là mơ sao?

Cảm giác mà Thanh Minh mang lại cho người ta là màu đen. Cho dù là dưới ánh nắng rực rỡ, anh cũng vẫn yên tĩnh mà to lớn, tựa như đêm đen vậy.

Đôi mắt đen lấp lánh, giống như một bí mật không thể nhìn thấu.

- Tỉnh ngủ chưa? – Thanh Minh cúi người xuống, khẽ thì thầm bên tai tôi.

Khuôn mặt anh quá gần, hơi thở phả ra ấm nóng, thậm chí phả thẳng vào tai tôi, ngứa ngứa, cảm giác cực kỳ lạ lùng.

Đây... đây rốt cuộc là trò đùa gì vậy?

Tôi cảm thấy não mình dường như vì không thể chịu nổi tốc độ vận động nhanh như thế này, nên giờ đã chuyển sang trạng thái chết máy.

- Sao lại có vẻ mặt lạ lùng thế này? Tôi thực sự... đáng sợ thế sao?

Tôi chỉ biết dờ ra nhìn anh, không biết phải trả lời thế nào. Không phải là sợ... mà là kỳ quái, thực sự là quá kỳ quái. Không phải là Thanh Minh đã bị Dao cướp mất thân thể đấy chứ?

Hay là, bây giờ đang là lúc họ Cosplay[4]?

[4] Cosplay: Là viết tắt của cụm “Costume play”, đây được xem như là một nét văn hóa đặc trưng trong giới trẻ Nhật Bản. Khi tham gia Cosplay, người chơi sẽ hóa thân thành một nhân vật trong thế giới truyện tranh (manga), thế giới game hay cũng có thể là những thần tượng âm nhạc mà họ yêu thích. (ND)

- Vậy... em có thể dậy được chứ?

Tóm lại, cứ thoát ra khỏi tình cảnh bối rối này đã.

Thanh Minh rút tay lại, không nói gì nữa, vẻ mặt lại như bình thường. Tôi thấp thỏm bất an, ấp úng hỏi:

- Dao đâu, đây là phòng của anh ấy mà. Anh ấy đi đâu rồi?

- Cậu ấy ở bên ngoài.

- Đúng rồi, em ngủ lâu quá, đến giờ mở cửa rồi! Em đi chuẩn bị trước đây!

Giống như được giải thoát, tôi nhảy phắt xuống giường, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài cửa hàng.

Có một đám người đang ngồi trong cửa hàng quàng vai bá cổ nhau, không biết đang rì rầm to nhỏ bàn bạc chuyện gì.

Khi tôi đang nhìn để xem là những ai, thì Hắc Vô Thường ngồi bên cạnh đã nhìn thấy tôi trước, cười hì hì, vẫy tay nói với tôi:

- Ta đang định xuống suối vàng xem có phải cô nhập cư phi pháp không, thì cô đã tự trở lại rồi.

Cửu Viễn đeo chiếc mặt nạ ngọc cũng bật cười theo.

Tôi vội vã khom mình chào hỏi:

- Chào các quý khách.

- Không cần phải khách sáo thế đâu, Tiểu Hạ.

Cửu Viễn kéo một chiếc ghế, ý bảo tôi ngồi xuống. Tôi cảm ơn anh ấy rồi ngồi xuống, ánh mắt quét qua một vòng mới phát hiện ông chú giọng trầm Bạch Vô Thường cũng tới.

Ông ấy ngồi trên ghế, đeo một chiếc kính đen, không nói cũng chẳng cười, trông rất có phong thái của một minh tinh.

Trong lòng ông ấy có một thằng cu trông láu lỉnh, thằng bé đó có đôi mắt to và sáng, cực kỳ đáng yêu. Cảm nhận được ánh mắt của tôi, nó nhảy từ trên đùi Bạch Vô Thường xuống, chạy về phía tôi.

- Chào chị.

- Lâu lắm không gặp, Tiểu Lạc vẫn đáng yêu thế.

Tôi xoa xoa mái tóc mềm như tơ của nó, bỗng thấy mềm lòng. Thằng nhỏ nhìn tôi bằng vẻ rất nghiêm túc, rồi đường hoàng nói:

- Chị, không thể trông mặt mà bắt hình dong.

- Chị cảm thấy em không nói thì dễ thương hơn.

Trông tôi có vẻ mê trai lắm sao? Sao đã đến nước bị trẻ con lên lớp thế này?

- Ha ha ha... Tiểu Lạc, em nói như thế, người ta lại nổi cáu đấy.

Nụ cười của Dao vô cùng khoái trá. Tiểu Lạc chớp mắt, ngây thơ hỏi lại:

- Anh Dao, tại sao chị ấy lại tức giận? Em không nói sai mà?

- Đứng trước con gái, đứng sai đều vô nghĩa cả.

Hắc Vô Thường lựa rất đúng lúc để xen tới, Dao đứng bên cạnh cũng gật gật đầu đồng ý.

Tôi nhìn đám người này, cảm thấy tạm thời nên im lặng là tốt hơn hết.

Cửu Viễn tỏ vẻ có lỗi, nói với tôi:

- Xin lỗi, Hắc đại nhân vẫn luôn như thế, đừng chấp ông ấy làm gì.

Nếu bỏ qua vẻ ngoài thì người bình thường nhất, cũng là người dịu dàng nhất trong bọn họ, chắc chắn là Cửu Viễn.

Tôi cười với anh ấy:

- Bình thường anh làm việc với những người này chắc cũng không dễ dàng gì, vất vả lắm phải không?

- Không, Hắc đại nhân có tài năng xuất chúng, được làm việc với ông ấy là vinh hạnh của tôi.

Tôi nhìn Cửu Viễn mà lòng có chút khâm phục. Có thể khen ngợi kẻ vẻ ngoài như du côn như Hắc Vô Thường mà không có vẻ gì là xu nịnh, ngoài anh ấy ra, e là chẳng có người thứ hai.

- Mọi người hôm nay tới đây làm gì? – Nói tới đây, tôi bỗng nhớ ra câu cần hỏi. Đột nhiên đông đủ thế này, đừng nói là chỉ hàn huyên chuyện cũ chứ?

- Hầy, cùng với hai vị đại nhân tới để thu phục yêu hồ[5], nhân tiện bắt vong hồn.

[5] Yêu hồ: Yêu quái trong ẩm trà. (BTV)

- Yêu hồ?

Lẽ nào là chỉ chiếc ấm Thiết Cơ? Tôi liếc lên bàn, chiếc ấm trà sắt vẫn ở giữa bàn, nhìn kỹ lại thì thấy nó đã có điểm nào đó không giống trước. Nó đã mất đi cảm giác kỳ dị trước đó. Bây giờ, nó chỉ là một chiếc ấm trà bằng sắt cũ kỹ hết sức bình thường mà thôi.

- Đừng lo, mọi chuyện đã xong xuôi rồi.

Cửu Viễn thấy tôi nhìn chằm chằm chiếc ấm, ngỡ rằng tôi đang lo lắng điều gì đó. Tôi không kịp giải thích, chỉ quay sang hỏi anh ấy:

- Vong hồn... Đám vong hồn trong đó, họ sẽ đi đâu?
 - Yên tâm đi, họ đã được giải thoát khỏi sự ngưng đọng của thời gian, sau này có thể tiếp tục được luân hồi bình thường.
 - Vậy ư?
 - Như thế tốt cho bọn họ hơn.
- Tôi im lặng, ngẫm nghĩ. Đúng là như thế. Phải sống cô độc mãi mãi trong thế giới quanh quẩn ấy, giống như một sự trừng phạt.
- Có những lúc không nghĩ ngợi nhiều sẽ vui vẻ hơn đấy!
- Cửu Viễn vỗ nhẹ vào tay tôi, nói một câu rồi đứng dậy, theo sau Hắc Bạch Vô Thường đi mất.
- Đến khi bóng dáng họ mất hút, tôi mới ngồi vật xuống chiếc ghế mây, dờ dãn nhìn chiếc ấm trà sắt bị bỏ lại.
- Nghĩ gì thế? – Dao ôm tôi từ phía sau, đầu khê cọ cọ lên vai tôi.
 - Em cũng không biết, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng thôi! – Tôi ngã vào ghế, hoang mang tột độ.
 - Có cần anh an ủi em không?
 - Không cần, cảm ơn, em thấy nếu bị anh an ủi thì không chừng còn tệ hơn.
 - Em quá đáng thật đấy.
 - Anh mới không có tư cách để mắng em câu đó.
- Tôi không thèm khách sáo, đáp trả Dao câu đó, Dao lập tức ứng chiến, nhất định tranh luận với tôi hết lễ mới thôi. Nhìn Dao bồng bồng sức sống, tôi đột nhiên cảm thấy, yêu quái cũng rất hay. Yêu quái thì sẽ không giữ đau buồn ưu sầu trong lòng, sẽ luôn vui vẻ. Kể ra không tìm, không phổi cũng tốt biết bao.
- Từ đó về sau, Hạ Tư Nhân không còn tìm đến Vong Xuyên đường nữa, thi thoảng tôi lại đọc được những tin tức về ông ta trên báo chí, dáng vẻ của ông ta vẫn phơi phới.
- Tôi nghĩ ông ta đã được giải thoát khỏi những giấc mơ, hoặc chưa biết chừng có lẽ đã hoàn toàn quên sạch chuyện về chiếc ấm trà cũng nên. Dù sao với một thứ từng khiến người ta mê hoặc, quên được nó cũng là điều tốt thôi.
- Bây giờ, chiếc ấm sắt đen vẫn nằm trên giá hàng ngập bụi của Vong Xuyên đường, đợi người chủ nhân kế tiếp không biết bao giờ mới tới.
- Có lẽ, bên cạnh mỗi người chúng ta, đều có một vài người hàng xóm mà ta không thể cảm nhận hay tiếp xúc được.
- Còn bạn, bạn có cô đơn không?

8. Chương 8: Chuyện Thứ Tư: Anh Không Phải Là Cá

Phi Ngự, anh vẫn cảm thấy cô đơn chứ?

Dao đứng trước mặt tôi, làm ra vẻ rất tội nghiệp. Theo như Dao nói thì anh đột nhiên phát hiện chiếc ghế mây của tôi ngồi dễ chịu hơn chiếc của mình, nên nằng nặc đòi ngồi chiếc ghế của tôi. Rõ ràng là đang kiếm chuyện mà. Đương nhiên tôi không thèm để ý đến anh làm gì. Sau khi nhìn tôi bằng ánh mắt ai oán chừng năm phút, cuối cùng Dao cũng đành phải ầm ừ bỏ đi.

Tôi thở phào một cái, quay đầu nhìn Thanh Minh. Anh vẫn lặng lẽ ngồi trong quây đọc sách như mọi khi, chỉ có điều cuốn sách anh đọc hôm nay có vẻ rất dày. Tôi lén liếc bìa sách, đó là cuốn Khang Hy tự điển. Tôi chẳng biết nói gì, anh tưởng mình là máy scan sao?

Một phút sau, một chú mèo đen ngoao một tiếng rồi nhảy lên đùi tôi, tìm thấy chỗ êm ái liền bắt đầu nằm ườn ra. Anh chàng Dao này thật trẻ con! Sau khi cố xách tai kéo đuôi Dao mà vẫn không ăn thua, tôi đành bỏ cuộc. Dù sao thì ôm một cục lông êm mượt cũng rất sướng tay!

Đêm lặng như tờ, đường phố ngoài kia không một bóng người. Nhìn Dao đang ngủ say trong lòng mình, tôi bỗng nhớ ra một chuyện, một chuyện mà tôi đã quên bẵng từ lâu.

Từ nhỏ đến lớn, số bạn thân của tôi có thể đếm trên đầu ngón tay, Tô Dương chính là một trong số đó. Cô ấy là bạn đại học của tôi. Chúng tôi rất hợp nhau, cùng thức đêm xem phim, cùng thâu đêm làm đồ án tốt nghiệp. Tính cách của cô ấy phóng khoáng, rất được mọi người yêu quý. Một điều quan trọng là cô ấy xinh đẹp, và quan trọng hơn nữa là cô ấy rất may mắn. Vận xui của tôi không hề lây sang cô ấy chút nào, cho nên tôi rất vui vẻ cùng cô ấy dạo phố, đi chơi mà không hề có cảm giác tội lỗi.

Mùa hè năm thứ ba đại học, Tô Dương và tôi bàn nhau đi du lịch một chuyến, chúng tôi định đến một thị trấn cổ lân cận chơi mấy ngày. Xưa nay cô ấy làm việc rất gọn lẹ, mấy việc lằng nhằng như đặt nhà trọ, mua vé tàu... cô ấy đều làm hết, tôi chỉ cần chuẩn bị hành lý của mình là xong. Nơi đến là một thị trấn nhỏ gần thành phố. Ngồi tàu hỏa hai tiếng, đi ô tô thêm một tiếng, cuối cùng chúng tôi đã đứng trước lối vào thị trấn.

Nơi đây có phong cảnh đặc trưng của vùng sông nước miền Nam, một dòng sông nhỏ chảy vắt ngang thị trấn, người dân sống ven hai bờ sông, cảm giác vô cùng dễ chịu. Có lẽ vì đang là thời gian ngủ trưa nên đường phố rất vắng vẻ, thỉnh thoảng có mấy bà cụ ngồi trước cửa nhà chuyện trò, thấy chúng tôi, họ cười rất thân thiện, thật khiến người ta cảm thấy ấm lòng biết bao. Thị trấn nhỏ rất nhiều ngõ ngách, Tô Dương vừa đi vừa nhìn ngó để tìm nhà trọ đã đặt trước.

- Chắc là ở trước mặt kia rồi... trên bản đồ chỉ thế. Tiểu Hạ, chúng mình đi lên phía trước một chút nhé! – Tô Dương vừa nhìn tấm bản đồ vẽ tay đơn giản vừa nói với tôi.

Hình như đã đến nơi sâu nhất trong thị trấn, xung quanh càng lúc càng yên tĩnh. Tôi nhìn dòng nước trong veo – dường như có thể nhìn thấu tận đáy, thông thả trả lời: “Ừ”. Cơ bản là khi có Tô Dương, kẻ mù đường như tôi không có quyền lên tiếng, cứ đi theo cô ấy là được rồi.

Đang lúc lơ đãng, thì tiếng hét của Tô Dương kéo tôi về thực tại, cô ấy phấn khích chỉ xuống mặt nước:

- Tiểu Hạ, cậu nhìn kia! Dưới nước có thuyền đắm đó!

- Hả? Đúng là có thật cậu ạ.

Tôi rất thích thú, tiến lại gần để nhìn kỹ hơn. Mặt nước chỗ đó tối, có vẻ như chỗ này sâu hơn so với chỗ khác, dưới đáy nước thấp thoáng lộ ra một khe hở đen ngòm, nhìn kỹ bên trong còn có rất nhiều cá nhỏ đang tung tăng bơi qua bơi lại trong khoang thuyền.

Con thuyền xem ra cũng không nhỏ, cấu trúc cũng còn mới, không biết vì sao không có ai vớt nó lên. Tôi đang rất hứng thú nghiên cứu con thuyền đắm này, đột nhiên phát hiện có cái gì đó động đậy. Đó là một tấm vải màu trắng, đang phất phơ dưới nước, giống như quần áo của ai đó trôi xuôi dòng, bị mắc ở chiếc thuyền đắm. Tôi vẫn đang mãi suy nghĩ, thì bộ quần áo đó dường như có linh tính, quẫy một cái rồi từ từ động đậy, một đôi tay vươn ra từ ống tay áo, tóm lấy thành chiếc thuyền bị đắm, ngồi lên đó.

- Á!

Tôi kinh hoàng hét lên, hóa ra đó là một con người, chỉ là bởi mái tóc đen dập dềnh trôi nổi trong nước, khiến người ta không nhận ra mà thôi. Người đó ngồi trên mạn thuyền, tay đưa lên vuốt vuốt mái tóc sũng nước, mỉm cười với tôi.

Đó là một người con trai có đôi mắt đa tình, khi cười đem lại cho người ta cảm giác rất “dịu dàng”. Sau tiếng cười đó, anh ta lại lặn xuống nước, mãi lâu sau cũng không thấy ngoi lên. Tôi đợi một lúc, nhưng chẳng nhìn thấy tăm hơi anh ta đâu cả, không ngăn được nỗi thấp thỏm trong lòng, tôi bèn hỏi Tô Dương:

- Người đó lặn lâu như vậy mà vẫn chưa ngoi lên, không biết có sao không nhỉ?

Tô Dương nhìn tôi, ngạc nhiên:

- Người nào cơ?

- Thì anh chàng vừa từ thuyền đắm ngoi lên ấy, rất đẹp trai nhé!

- Cậu mê trai đẹp quá hóa điên rồi à? Làm gì có anh chàng nào. Tớ nhìn mãi mà chỉ thấy bóng của một bầy cá thôi – Tô Dương trêu tôi.

Không phải là thứ đó đấy chứ? Tôi cảm nhận được điều gì đó, bèn ngắt chủ đề này.

- Tớ đùa với cậu ấy mà, chúng mình mau đi tìm nhà trọ đi, tớ hơi mệt.

Tô Dương vui vẻ đồng ý, chúng tôi tiếp tục đi tìm nhà trọ.

Nhà trọ gia đình mang tên Song Ngư đó thực ra cũng không xa, nhưng vì tấm biển gỗ ghi tên quán đã bị dây leo bò chằng chịt che mất, cho nên tôi và Tô Dương tìm mãi mà không thấy, phải gọi hai cuộc điện thoại mới tìm được tới nơi.

Đó là một căn nhà hai tầng xinh xắn, đẹp mắt, phòng mà chúng tôi đặt trước nằm trên tầng hai, khi lên phòng phải đi qua chiếc cầu thang kiểu dáng cũ kỹ. Khi chúng tôi tới, mùa du lịch đã qua, nhưng trên tầng hai vẫn kín phòng. Theo như chủ nhà trọ nói thì khách đều là nữ sinh ở các trường đại học lân cận đến đây chơi, cách nói này thật khiến người ta an tâm.

Chủ nhà trọ là một chàng trai, khoảng chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, dáng vẻ tao nhã, có đôi mắt phượng rất đẹp. Đôi mắt ấy luôn làm như vô tình liếc bạn một cái, rồi nhanh như chớp lại lảng đi. Khi gặp hẳn, tôi bỗng có một cảm giác khó gọi tên, rõ ràng đó là một gương mặt xa lạ, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

Nhìn sang Tô Dương, trong lòng tôi than thầm “Xong rồi, con bé này chắc đến tám phần là đã rơi vào bẫy mắt rồi!”. Người theo đuổi Tô Dương rất nhiều, nhưng cô ấy chẳng thêm để ý đến một ai cả. Ánh mắt long lanh của Tô Dương khi nhìn người đàn ông này thì trước nay tôi chưa từng nhìn thấy.

Tình yêu thoáng ngợp khiến Tô Dương có biểu hiện giống như bao cô gái bình thường khác.

- Tiểu Hạ, cậu thấy bộ quần áo này của tớ có đẹp không? Đi với chiếc túi này có kỳ quặc không?

Sau khi cô ấy hỏi tôi đến lần thứ n, cuối cùng tôi không chịu được bèn hỏi:

- Tô Tô? Không phải cậu thích anh ta thật đấy chứ?

Câu trả lời của cô ấy đúng như tôi dự đoán.

- Dương nhiên là thích thật chứ! Bản cô nương cuối cùng đã hiểu thế nào là tình yêu sét đánh, ha ha!

- Cậu không định sống ở đây lâu dài đấy chứ? – Tôi dè dặt hỏi.

- Cứ ở lại trước đã rồi tính sau, dù sao tiền thuê phòng cũng không đắt. Lúc nào cậu không muốn ở nữa, tớ sẽ đưa cậu về, chịu không?

“Lẽ nào cậu còn định quay lại tìm hắn?” – Tôi nuốt vội câu hỏi này xuống bụng. Bởi vì Tô Dương đã trang điểm rất đẹp, vội vã chuẩn bị xuống lầu.

Tôi ngăn ra một lát, rồi vội chạy theo, nhét vào tay cô ấy một chiếc bùa nhỏ.

- Cái gì thế? – Cô ấy hỏi.

- Bùa bình an thôi, đi ra ngoài đeo vào sẽ tốt hơn – Tôi hơi ngại ngùng.

Thực ra đây là một tấm bùa do sư đệ đưa cho tôi để đuổi tà ma, không hiểu tại sao, tôi lại cảm thấy cần phải đưa nó cho Tô Dương.

- Thật à? – Cô ấy nhìn một lát, rồi nhét nó vào trong túi – Chúng ta đi ăn cơm thôi!

Phòng khách dưới lầu rất lớn, chúng tôi chọn một bàn gần cửa sổ. Ông chủ đích thân xuống bếp, làm vài món như canh, súp lơ xào, đậu khô xào thịt, trứng bắc thảo đậu phụ, còn có bát canh trứng phù dung, mùi vị rất ngon và màu sắc rất bắt mắt. Tô Dương nhiệt tình mời hân cùng ngồi ăn, nhưng hân chỉ một mực lắc đầu. Tô Dương đành từ bỏ ý định đó. Đúng là hân nấu ăn rất ngon, bây giờ rất hiếm đàn ông vừa đẹp trai lại vừa nấu ăn giỏi như thế.

Mấy ngày tiếp theo, Tô Dương dường như bám lấy hân cả ngày. Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hy vọng của cô ấy, tôi hiểu rằng cần phải dành không gian riêng cho họ. Vì thế hầu hết thời gian tôi đều dạo chơi loăng quăng ở bên ngoài. May mà thị trấn cổ này có rất nhiều nơi thú vị, nên tôi không hề cảm thấy chán chường, quả là không bỏ công đến đây.

Thị trấn này rất ít thanh niên, đâu đâu cũng chỉ nhìn thấy những bà cụ ngồi ngoài hiên nhà nói chuyện phiếm, có lẽ những người trẻ đều đã đi làm ăn xa. Thực ra đối với đám thanh niên, một thị trấn cổ như thế này cũng yên tĩnh quá.

Hơn nữa, qua mấy ngày dạo chơi, tôi phát hiện một chuyện rất lạ lùng, đó là thị trấn này không có mèo. Một con cũng không có, không chỉ là mèo nhà nuôi, đến mèo hoang cũng không thấy bóng dáng con nào. Điều này hơi kỳ lạ, vì các bà già đều thích nuôi mèo, mà cho dù không ai nuôi thì đáng lẽ cũng phải có vài con mèo hoang chứ? Nhưng ở đây tôi tuyệt nhiên không tìm thấy một con mèo nào. Với những người khác đây cũng chẳng phải là chuyện to tát gì, có lẽ chỉ có người yêu mèo như tôi mới thấy đó là điều bất thường chẳng?

Tôi bước trên con đường nhỏ lát đá xanh, thong thả dạo bước, bất giác đi đến nơi đã phát hiện ra con thuyền đắm vào hôm đầu tiên đến thị trấn này. Xung quanh rất tĩnh lặng, sự yên tĩnh của nơi đây thậm chí còn khiến người ta cảm thấy có chút ngột thở. Tôi hơi do dự, nhưng rốt cuộc vẫn không kiềm chế được cơn tò mò, tôi bèn lấy hết dũng khí nhìn xuống nước. Nước trong leo lẻo, có thể nhìn xuống tận đáy sâu. Tôi chỉ thấy từng bầy cá nhỏ bơi qua bơi lại, còn mảnh vải trắng mà tôi trông thấy hôm đó thì hôm nay lại tuyệt nhiên không còn thấy bóng dáng đâu cả. Tôi định thần lại, nơi đây chẳng có mấy may dấu hiệu nào báo trước sắp có sự chẳng lành cả, có lẽ hôm đó đúng là tôi bị ảo giác chẳng? Mà khi ở cùng Tô Dương, hình như tôi chưa bao giờ gặp phải những thứ đó thì phải.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, thầm cười mình yếu bóng vía, rồi lại nghĩ “Minh đến đây là để du lịch cơ mà, nên vui vẻ thoải mái mới phải chứ!”. Tôi đi men theo bậc thang lát đá xanh bên bờ sông đến một thềm đá bên cạnh dòng nước. Đây là nơi cánh phụ nữ giặt giũ quần áo lúc thường ngày. Những tảng đá xanh bị thời gian mài mòn trở nên trơn nhẵn, sáng lóa, một đàn cá nhỏ đang tụ lại gần chỗ nước nông ở bên mé cầu đá, giống như đi hội, trông rất vui mắt. Tôi vui vẻ đưa tay khỏa xuống dòng nước, giữa ngày hè oi bức, cảm giác nước ủa vào tay mát lạnh thật là dễ chịu.

Nhưng tôi không thể tiếp tục thích thú nghịch nước được nữa, vì tay tôi đã bị một bàn tay tóm chặt.

Một chàng trai đột nhiên từ dưới nước nhô lên tóm chặt lấy tay tôi, tay của anh ta trơn tuột và lạnh lẽo, rõ ràng trông rất yếu ớt, nhưng tôi lại không thể thoát ra được.

Chàng trai đó một tay chống má, còn tay kia thì nhàn tản tóm lấy tôi. Anh ta hơi ngẩng đầu, đôi mắt ướt nhìn tôi cười tí.

- Em tìm tôi à? – Anh ta hỏi.

Tôi không thể trả lời, cho dù đúng là vừa nãy tôi có ý tìm anh ta. Giống yêu quái – hể cất lời tiếp chuyện nó là nó sẽ bám lấy mình – nguyên tắc này tôi rất rõ.

Tôi im lặng, anh ta vẫn điềm nhiên tiếp tục bắt chuyện với tôi:

- Em đến muộn quá, anh nghĩ em sẽ tìm anh sớm hơn chứ?

Tôi không nói gì.

- Anh ở đây rất cô đơn, còn em thì sao? Em có cô đơn không?

Câu sau đó hân sẽ là “Em ở bên anh nhé!”. Trước những lời như vậy của yêu quái, bạn nhất định không được trả lời, vì hể đáp lại là coi như bạn xong đời. Nếu kiên quyết giữ im lặng mãi thì anh ta cũng sẽ phải

chịu thua thôi. Tôi len lén sờ chiếc bùa trừ tà mà sư đệ đưa cho đang để ở trong túi, động tác thật khẽ khàng.

- Nếu cô đơn, anh sẽ chơi cùng em nhé?

- Hả?

Yêu quái này không nói như thông thường, mà lại đổi sang cách nói khác, khiến tôi có chút ngỡ ngàng, thế là buột miệng thốt lên. Gay rồi! Tôi bèn móc lá bùa trong túi ra, rồi dán bùa lên mặt anh ta.

Anh ta không thả tay tôi ra, cũng không nhúc nhích.

Bùa có tác dụng rồi ư? Tôi cẩn thận gỡ tay anh ta ra, định chuồn đi, nhưng đáng tiếc là chưa kịp chuồn thì cánh tay kia của tôi lại bị anh ta túm được. Anh ta ung dung gỡ lá bùa xuống, cười tươi roi rói, còn tôi thì thấy toàn thân lạnh toát.

- Cô bé, càng lúc anh càng thấy hứng thú với em đấy!

Bùa chú hoàn toàn không có tác dụng, chứng tỏ anh ta không còn là một yêu tinh tầm thường, và cũng gián tiếp chứng tỏ một vấn đề, đó là tôi đang lâm vào một tình thế vô cùng nguy hiểm.

Anh ta giờ mảnh giấy màu vàng đã rách lên, rồi thản nhiên vứt xuống, bàn tay kia lại vuốt lên mặt tôi:

- Nào, có cần thử nữa không? Thử lá bùa nào có tác dụng ấy.

Rằng tôi đã va vào nhau lập cập, anh ta cười càng đẹp thì tôi càng sợ. Những thứ đẹp dễ luôn luôn chứa đựng sự nguy hiểm, điều này đúng với cả con người lẫn yêu quái.

Bàn tay vuốt mặt tôi hơi mạnh, trong đôi mắt đa tình kia không hề toát lên sự vui vẻ nào, cho dù anh ta thực sự đang cười.

- Chơi cùng anh một lúc nhé? – Anh ta nói.

Chưa kịp kêu lên, tôi đã bị ngã xuống nước sâu. Thậm chí tôi còn nhìn thấy người qua lại trên bờ sông, rõ ràng họ không trông thấy tôi. Ở một nơi vắng vẻ như thế này, chẳng có ai biết rằng tôi bị rơi xuống nước, đến khi Tô Dương nhớ tôi thì e là trời đã tối, lúc đó chắc tôi đã chết từ lâu rồi.

Cho dù ông nội đã dốc hết tâm huyết, nhưng lẽ nào tôi cũng chỉ có thể sống đến bây giờ thôi sao?

Một đôi tay đặt lên eo tôi, kéo tôi chìm sâu xuống nước. Mắt tôi mở trừng trừng nhìn ánh sáng trên đầu càng lúc càng xa dần. Xung quanh tối om, sự sợ hãi không tên khiến tôi nhắm chặt mắt lại. Không biết đã chìm xuống bao lâu, cuối cùng anh ta cũng dừng lại. Trong bóng tối, chân của tôi chạm phải mặt đất rắn chắc.

Tôi có phần không dám tin, vội mở choàng mắt ra, cảnh tượng trước mặt càng khiến tôi càng kinh ngạc hơn nữa.

Đây là một nơi rất rộng rãi, bàn đá ghế đá đủ mọi kiểu dáng giản đơn, những bức tường đá xung quanh đều phát ra thứ ánh sáng dịu dàng, khiến nơi nằm sâu dưới đáy nước này sáng lên như một căn nhà bình thường.

Đương nhiên là bên trong một căn nhà bình thường thì sẽ không thể có nhiều cá bơi qua bơi lại như thế này, nếu có thì cũng nằm trong bể cá.

Có vẻ như nơi này giống một bể cá lớn trong bảo tàng thủy cung hơn.

Tôi nhớ ra mình bị lôi xuống nước nhưng hoàn toàn không có cảm giác bị ngạt nước, không nén được tò mò, tôi bèn giơ tay ra xung quanh khua thử. Tay tôi tóm phải một đám rong rêu, đúng là đang ở trong nước, vậy mà tôi lại không bị chết đuối, có lẽ là do người đang ở bên cạnh tôi đây. Rốt cuộc anh ta muốn gì?

Tôi vốn cho rằng lần này mình chết chắc rồi, thế nhưng lại không biết người này nghĩ gì. Tôi liền len lén dòm xuống chân anh ta một cái. Đó là một cặp chân rất đẹp, dài và thẳng tắp, không hề có đuôi cá như tôi tưởng. Xem ra anh ta không phải là người cá. Mà nghĩ lại thì, chỉ có người đọc quá nhiều truyện cổ tích mới cho rằng ở một con sông nhỏ xíu như thế này có người cá thôi.

Vậy rốt cuộc anh ta là cái gì? Đã rơi vào tay đối phương, dầu có chết cũng phải chết inh bạch. Tôi hỏi thẳng:

- Anh là cái gì vậy?

Nhất thời chẳng nghe thấy câu trả lời của anh ta, tôi lại hỏi tiếp:

- Anh là yêu tinh cá sao?

- Anh ư? Anh là cái gì đây? Trước đây, trong suốt một thời gian dài, anh nghĩ mình là cá. Nhưng sau đó anh dần dần phát hiện, anh và cá không giống nhau. Sau đó anh lại nghĩ, có lẽ anh là người. Nhưng anh và họ cũng không giống nhau. Anh đã thử tìm người chơi cùng mình, nhưng các cô gái hề nhìn thấy anh là kêu lên thất thanh, sau đó chạy trốn biệt tăm. Cho dù anh có bắt họ lại, họ cũng không thể ở lại nơi này giống anh, chẳng được bao lâu họ đã chết đi. Chính vì vậy, anh cũng không phải là người.

Anh ta dựa vào một vách vô hình nào đó của bể cá, buồn bã hỏi tôi:

- Có phải anh thăm hại lắm phải không? Đến bản thân mình là cái gì cũng không biết.

Mái tóc dài của anh ta dập dềnh thả trôi trong nước, khuôn mặt thanh tú dưới mái tóc dài đó tràn ngập một cảm xúc chẳng nói rõ được thành lời. Trông anh ta có nét gì đó của trẻ thơ.

Trong giây lát, tôi không thể tìm được lời nào để trả lời anh ta.

Với một yêu quái đã đánh mất chính mình, phải nói với anh ta như thế nào đây?

Giọng nói của anh ta vẫn tiếp tục vang lên bên tai tôi, dịu dàng và phiêu diêu:

- Anh cảm thấy hình như mình luôn ở trong một giấc mơ, trong mơ anh là một chú cá, bơi qua bơi lại trong làn nước trong vắt, tự do tự tại biết bao. Có lúc anh cũng nằm mơ thấy những giấc mơ khác, trong mơ anh lại giống những người trên bờ, đi lại bằng đôi chân, có bạn bè và người thân. Nhưng sau khi tỉnh dậy, anh lại trở thành anh – một người chẳng ai biết đến. Rốt cuộc giấc mơ nào mới là thực? Hay là, chính lúc này đây mới là anh đang mơ?

Anh ta bơi qua bơi lại bên cạnh tôi, hai tay vuốt ve cổ tôi.

- Bây, em cho anh biết đi, hiện tại anh đang tỉnh hay đang mơ?

Tôi vẫn không thể trả lời.

Rốt cuộc hiện tại là mộng cảnh, hay là hiện thực? Tôi cũng mơ hồ. Xét cho cùng, dưới nước – nơi tôi đang đứng là mộng cảnh, hay trên mặt đất mới là mộng cảnh?

Trong đầu tôi chợt nhớ tới điển cố “Trang Chu mộng hồ điệp”[1]. Cho dù hàng nghìn năm trước Trang Chu đã nằm mơ ra sao, thì trước mắt, tôi cũng không thể nằm mơ được, tôi không thể để mình bị anh ta mê hoặc. Ý nghĩ ấy vừa xuất hiện, tôi liền đổi chủ đề.

[1] Trong sách Trang Tử có viết: “Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết có phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là “vật hóa”. (Bản dịch của Nguyễn Hiến Lê). (ND)

- Thế anh tên là gì?

- Anh tên là gì ư? – Anh ta nghĩ rất lâu, cuối cùng nói rằng không nhớ nữa.

Một tên yêu quái đến tên mình cũng không nhớ nổi, khiến tôi không khỏi cảm thấy thương xót.

- Vậy tôi đặt cho anh một cái tên nhé, có được không?

Khi tôi hỏi anh ta như vậy, có hai từ đã nằm sẵn ở cửa miệng, chỉ chực vọt ra ngoài. Anh ta hơi trợn mắt, có lẽ do không ngờ tôi nói vậy, rồi mỉm cười, vui vẻ đồng ý.

- Vậy thì gọi là Phi Ngư đi.

Cái tên này cực kỳ hợp với anh ta, thậm chí tôi còn thấy hơi khoái chí.

- Phi Ngư, Phi Ngư – Anh ta khẽ nhắc đi nhắc lại.

Anh không phải là cá, sao biết được cá vui.

Anh không phải là tôi, sao biết được tôi không biết cá vui?[2]

[2] Trích trong Trang Tử, thiên Thu thủy. (ND)

Trong đôi mắt của anh ta lóe lên thứ ánh sáng lạ thường:

- Từ lâu lắm rồi, dường như anh cũng đã từng có những lời đối thoại như thế này.

- Hả?

- Ánh trăng hôm đó sáng vàng vạc, bọn anh ngẩng trăng bên bờ sông, nhìn cá bơi dưới nước, có người cũng đã nói câu này. Đúng thế, anh nhớ ra rồi, cũng nói câu này.

- Có người? – Tôi hỏi – Là ai thế?

Anh ta lại lắc đầu, không nhớ nữa.

Đúng là không biết phải làm sao với một yêu quái mà cái gì cũng không nhớ nổi. Nhưng việc anh ta chấp nhận cái tên Phi Ngư này, khiến tôi ít nhiều cũng được an ủi.

- Nào, em chơi cùng anh một lát nhé!

Hình như anh ta đã dứt khỏi vấn đề triết học “Mộng cảnh hay là Hiện thực”, để trở về với người sống rồi.

- Anh định làm gì tôi?

Đến nước này mà tôi vẫn còn có thể giữ bình tĩnh, đúng là vô cùng phục bản thân. Phi Ngư hình như rất vui, dịu dàng gỡ đám rong vương trên mặt tôi ra.

- Đương nhiên là muốn em chơi cùng anh rồi, ở một mình thực ra buồn chán lắm.

- Nếu tôi không đồng ý thì sao? – Tôi lùi lại một bước, né bàn tay của anh ta.

“Em chẳng có cửa nào khác để mà lựa chọn đâu” – Ánh mắt anh ta truyền đến tôi thông tin này. Tôi ngồi ngây như phồng trên chiếc ghế đá, đầu u u mê mê. Đừng đùa! Cứ thế này thì tôi chết thật là cái chắc!

- Nhưng tôi không phải là cá! – Câu nói bật ra trong vô thức.

- Anh cũng không phải là cá! – Anh chàng đó nhìn tôi cười tít mắt, không một chút nhượng bộ.

Dẫu thế nào cũng chỉ có một con đường chết, tôi dứt khoát phải nói rõ ràng với anh ta:

- Tôi là người, không phải cá, tôi không thích ở dưới nước.

Sắc mặt Phi Ngư không còn vẻ dễ chịu như lúc ban đầu, nhưng anh ta vẫn cười. Nụ cười cực kỳ dịu dàng, đôi mắt đa tình long lanh im lặng nhìn chăm chăm vào tôi, không nói một câu nào.

Bị anh ta nhìn chăm chăm, tôi không khỏi cảm thấy run sợ. Liệu anh ta có cấu tiết, mà bóp chết tôi ngay bây giờ không? Nhưng anh ta chẳng làm gì cả, chỉ thở dài thườn thượt, rồi hỏi tôi:

- Nếu như anh gọi em, em còn đến gặp anh nữa không?

“Có ngốc thì mới đến” – Tôi trầm nghĩ như vậy nhưng không dám nói ra.

Phi Ngư nhìn tôi rồi lại thở dài, đưa tay áp lên mắt tôi. Bàn tay đó áp xuống mắt tôi hơi mạnh, khiến tôi cảm nhận được cảm giác buốt nhói của sự lạnh lẽo cùng với bóng tối. Vài giây sau đó, bóng tối đã bị ánh sáng thay thế.

Tôi mở mắt ra, trước mặt là thềm đá lúc trước, dưới chân là nước chảy róc rách, nông đến mức có thể nhìn thấu đáy, ánh mặt trời bao trùm trên cơ thể, ấm áp biết bao. Tất cả đều vẫn rất bình thường. Tôi đưa tay sờ thử quần áo của mình, khô coong, một giọt nước cũng chẳng có. Căn nhà đá dưới nước, chàng trai có đôi mắt đa tình cùng với tất cả những chuyện vừa xảy ra, tựa như một giấc mộng mà thôi.

Nhưng tôi biết chắc chắn không phải mình nằm mơ, bởi vì đôi dép lê của tôi vẫn còn vương lại mấy sợi râu, thậm chí nó vẫn còn ẩm ướt, giống như vừa mới được vớt từ dưới nước lên vậy. Mặt nước vẫn phẳng lặng, nhưng trong lòng tôi lại dấy lên một nỗi sợ hãi không tên, tựa như nỗi sợ bất cứ lúc nào cũng có thể có thứ gì đó trồi lên khỏi mặt nước. Nếu bị bắt trở lại, liệu tôi còn có thể thoát lên lần nữa được không? Không dám nghĩ tiếp nữa, tôi bước thấp bước cao rời khỏi nơi đó như chạy trốn.

9. Chương 9

Về tới nhà trọ, tôi không nhìn thấy Tô Dương đâu, trong phòng không có, sảnh dưới lầu cũng không có, cả nhà trọ chỉ còn lại một mình ông chủ. Hắn ngồi ở chiếc bàn bên cửa sổ, nhàn tản uống trà, thỉnh thoảng liếc nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Tô Dương không ở cạnh hắn thì đúng là kỳ lạ, thế nên tôi bèn hỏi hắn về Tô Dương.

- Cô ấy đi dạo rồi – Hắn nhẹ nhàng đáp – Cùng ngồi uống trà chứ?

“Lúc này làm gì còn tâm trạng thưởng trà chứ” – Tôi nghĩ vậy nhưng cơ thể lại không nghe lời mà ngồi xuống đối diện hắn.

Có lẽ không khí tĩnh lặng bao quanh khiến người ta cảm thấy thư thái. Có lẽ vì tôi sợ phải ở trong phòng một mình. Có lẽ vì muốn hỏi về sự tiến triển giữa Tô Dương và hắn, hoặc có lẽ tôi chỉ muốn ngắm kỹ người trước mặt mà thôi.

Con người này mỗi lần gặp mặt đều mỉm cười rất lịch sự với tôi, sau đó nhẹ nhàng và nhanh chóng rời đi. Đến giờ, ấn tượng về hắn trong tôi vẫn hết sức mơ hồ, thậm chí tôi còn không nhớ nổi dáng vẻ hắn trông như thế nào.

Một người đáng lẽ phải xa lạ với tôi lại trở nên hết sức sinh động qua những lời kể của Tô Dương, khiến tôi cũng dần dần cảm thấy hắn dường như đã là bạn bè quen biết từ lâu lắm.

“Tiểu Hạ, cậu biết không? Trang là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã sống độc lập, cho nên mới nấu ăn ngon như thế.

Tiểu Hạ, cậu biết không? Nụ cười của Trang thật rạng rỡ, tỏa sáng khiến người ta cảm thấy ngọt thở.

Tiểu Hạ, cậu biết không? Đôi mắt của Trang dường như biết nói, tớ cảm thấy như mình đã bị chìm sâu trong đó.

Tiểu Hạ, nếu sau này tớ làm bà chủ của nhà trọ Song Ngư, cậu nhất định phải thường xuyên ghé thăm đấy nhé!”

Tôi chăm chú nhìn Trang, tìm trên người hắn hình bóng mà Tô Dương đã miêu tả, nhưng tôi phải thất vọng. Người đàn ông đang nhàn nhã uống trà trước mặt cho dù thế nào đi nữa cũng hoàn toàn khác biệt với những gì Tô Dương đã kể.

Hắn chỉ lặng lẽ ngồi, dù là phiền não hay vui mừng thì dường như đều chẳng liên quan gì đến hắn. Trong một khoảnh khắc, thậm chí tôi còn tưởng rằng kẻ ngồi trước mặt mình là một pho tượng đá.

Nhưng tượng đá lại đang mỉm cười với tôi, đôi mắt phượng hẹp dài của hắn lóe lên những tia sáng thần bí và cả những tình cảm mơ hồ không rõ.

- Thích loại trà này không? Trà Phổ Nhĩ lâu năm, lại thêm nước giếng sâu hơn năm mươi mét, đun bằng than củi thông, mùi vị rất đặc biệt đấy! – Trang vừa rót cho tôi một chén vừa nhẹ nhàng giảng giải.

Tôi không am hiểu những thứ này, cũng không biết phải trả lời ra sao.

Nếu cứ tiếp tục im lặng, thì hình như sẽ khiến người ta không vui, thế nên tôi quyết định kiếm chủ đề để nói chuyện.

- Anh nấu ăn giỏi thật đấy, cô nào lấy được anh chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Tôi quyết định khen ngợi hẳn trước, chẳng có ai là không thích những lời ngọt ngào.

- Cảm ơn em đã khen.

Hắn hững hờ đáp một tiếng, không có vẻ gì là vui vẻ. Cũng đúng thôi, những anh chàng đẹp trai vẫn luôn được người ta khen, nên hẳn là đã miễn dịch với lời khen rồi.

Tôi tìm chủ đề khác để hỏi hẳn:

- Tại sao tên của nhà trọ này lại là Song Ngư? Lẽ nào anh thuộc chòm sao Song Ngư?

- Em nghĩ thế thật à? – Hẳn hỏi tôi.

Tôi gật gật đầu.

“Thị trấn này có một truyền thuyết về Song Ngư. Nghe nói từ rất, rất lâu rồi, có một cậu bé bắt được một con cá màu đỏ ở dòng sông nhỏ. Con cá đó rất đẹp, cậu bé vô cùng yêu quý nó nên đã thả nó vào một cái bể nước để nuôi. Một hôm, khi về nhà, cậu phát hiện ra con cá không còn nữa. Cậu rất đau lòng, đi khắp nơi tìm nó, nhưng chẳng thể nào tìm thấy. Sau đó, cậu đi đến bên bờ sông, muốn lại bắt được một con cá đỏ như thế. Khi ấy, loại cá đó rất hiếm. Cậu bé phục ở bờ sông suốt mấy ngày, nhưng chẳng gặp con cá nào giống như vậy, và cuối cùng cậu đã nhảy xuống sông tự vẫn.

Người trong thị trấn đã mò tìm cậu rất lâu, nhưng vẫn không tìm thấy thi thể của cậu. Có một điều lạ là từ đó về sau, dòng sông này tự nhiên có rất nhiều, rất nhiều cá đỏ. Có người nói rằng, kiếp trước cậu bé ấy là cá, con cá đỏ mà cậu bắt được là ngư tinh, nó đã dụ cậu về với nước. Từ đó về sau, dòng sông nhỏ được đặt một cái tên mới – sông Song Ngư, và người trong thị trấn này cũng dần dần không ăn cá nữa. Nhà trọ này nằm trước mặt sông Song Ngư, vì thế mới lấy tên là “Nhà trọ Song Ngư”.

Mà nhân tiện nói thêm, anh đúng là thuộc chòm sao Song Ngư.”

Đầu đầu cũng đều có truyền thuyết, đợi chút, lẽ nào cậu bé đó chính là... Phi Ngư? Nếu như thế thì cũng hợp lý. Tôi đang ngẫm nghĩ thì nghe thấy một tiếng mèo kêu rất khê, rất khê, và cả tiếng đồ sứ va vào nhau lanh canh. Tiếng mèo kêu là tiếng chuông tin nhắn của tôi, là thông báo trừ tiền thuê bao hàng tháng vào tài khoản; còn tiếng đồ sứ va vào nhau là do Trang chạm phải chiếc cốc. Mặt hẳn không còn vẻ ung dung, bình tĩnh thường thấy, mà phảng phất chút nhếch nhác.

- Không phải là anh sợ mèo đấy chứ? – Tôi hơi ngạc nhiên đồng thời cũng cảm thấy hơi tức cười.

- Đương nhiên không sợ rồi, chỉ là hơi nhạy cảm với mèo chút xíu. Hơn nữa, ở đây không thể có mèo, cho nên anh hơi ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng mèo kêu – Hẳn nhắn nại giải thích cho tôi.

- Có điều, tuy anh không thích mèo, nhưng anh lại thích những cô gái giống mèo, như em chẳng hạn.

Tôi kinh ngạc. Tay hẳn chụp lấy tôi.

- Ở lại đây với anh đi.

Hắn nhìn chằm chằm vào tôi. Đôi mắt đang dán vào tôi kia, theo lời Tô Dương là đôi mắt biết nói, rốt cuộc hôm nay tôi đã được chiêm ngưỡng. Đúng là một đôi mắt mê hồn. Bị hẳn nhìn như thế, tôi đã quên mất cả việc phải vùng ra.

“Tiểu Hạ, tớ cảm thấy như mình đang chìm sâu trong đó.”

Giọng nói của Tô Dương bỗng vang lên bên tai tôi, rất khê. Tôi giật mình, gạt tay Trang ra rồi chạy thẳng lên lầu. Không thể nào có chuyện Tô Dương đi dạo một mình, tôi quá hiểu cô ấy, cô ấy đi đâu cơ chứ? Cầu thang gỗ dài, khi đi vang lên những tiếng “lộp cộp”. Hành lang lạnh phắc. Nhà trọ này có rất nhiều ưu điểm, một trong số đó là sự yên tĩnh, nhưng giờ đây tôi mong thà nó ồn ào một chút, còn hơn là yên tĩnh như thế này. Tôi vô cùng sợ cảm giác yên tĩnh đến rợn ngợp lúc ấy.

Cửa phòng khép hờ, khe đẩy một cái là mở ra. Là nước, cả căn phòng ngập trong nước. Nước dâng lên tận trần nhà, những con cá nhỏ bơi trên giường và lượn lờ trong đám rong rêu dập dềnh. Cảnh tượng đó thật là ma mị. Tôi ngăn người trong giây lát, rồi lập tức quay đầu định bỏ chạy. Nhưng than ôi đã muộn rồi!

Hành lang không biết đã biến mất từ lúc nào, bên ngoài cũng là một căn phòng giống hệt bên trong, cũng cũ kỹ và ngập trong bể nước như thế. Cả nhà trọ này giống như một chiếc bể cá khổng lồ.

Căn phòng đó cũng có một cánh cửa, tôi mừng thầm, run run mở cửa ra, kết quả lại càng khiến tôi thêm thất vọng. Bên ngoài cũng là một căn phòng ngập trong nước, cho dù có mở tiếp một cánh cửa nữa thì kết quả cũng vẫn như vậy thôi. Tôi đã bị giam trong bể cá này rồi!

Trên khung cửa sổ đối diện có một người đang ngồi, đôi chân dài đung đưa trong làn nước, trên khuôn mặt anh tuấn là vẻ giễu cợt. Thấy tôi, người đó giơ tay lên, rồi thông thả chào hỏi:

- Lại gặp nhau rồi.

Phi Ngư! Tôi hơi ngạc nhiên, sao anh ta lại ở đây? Nghĩ lại thì cũng không lấy làm lạ, nước này đến tám mươi phần trăm là do anh ta hóa ra chứ còn gì nữa?

Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy? Đây là nhà trọ hay là đáy sông Song Ngư? Còn Tô Dương? Tô Dương đâu? Nghĩ tới Tô Dương, tôi thấy lo lo, tôi phải rời khỏi nơi này mới được. Nhưng phải làm thế nào thì mới có thể thoát ra được đây?

- Em muốn ra khỏi đây sao? – Phi Ngư hỏi tôi.

Tôi vội vàng gật đầu, không muốn rời khỏi đây mới lạ chứ. Nhưng, tôi có thể tin Phi Ngư được không? Nhìn vào đôi mắt lạnh nhạt của anh ta, tôi có chút do dự.

- Anh có thể dẫn tôi ra khỏi nơi này không? – Tôi e dè hỏi.

Anh ta cười, nụ cười thoáng chút mỉa mai. Anh ta giống như một vị thần cao quý đang nhìn tôi.

- Rõ ràng em không tin anh, tại sao còn hỏi anh làm gì?

Tôi cứng họng. Đúng thế, về cơ bản, tôi không thực sự tin tưởng anh ta. Từ đầu đến cuối, tôi chỉ tin vào chính mình mà thôi.

- Em chỉ có thể dựa vào chính mình.

Phi Ngư để lại câu nói đó rồi biến mất, biến mất hoàn toàn. Giờ đây trong cái bể cá khổng lồ này, chỉ còn lại một mình tôi.

Tôi co mình vào một góc phòng, không biết phải làm thế nào, cũng không thể tìm được lối ra. Khung cảnh sau mỗi cánh cửa đều giống hệt nhau, ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, rọi vào trong nước, hắt lên những bóng nắng lấp lóa. Tôi nhìn bóng nắng đó, đột nhiên nghĩ ra, có ánh sáng mặt trời, vậy đây đúng là sự thật rồi! Tôi lao đến mở toang cửa sổ, nhưng lại vấp phải một nỗi thất vọng to lớn. Bên ngoài cửa sổ cũng là khung cảnh giống hệt, khắp nơi toàn nước.

Tôi gần như òa khóc, nhưng tôi biết, bây giờ không phải là lúc để khóc. Tôi nhất định không được từ bỏ, nhất định phải tìm ra cách thoát khỏi nơi đây.

Ông nội tôi từng nói, bất cứ pháp trận nào cũng đều có điểm yếu, ảo thuật và mộng cảnh chẳng qua đều là thứ đánh lừa con người mà thôi. Nếu tìm ra được điểm yếu đó, thì có thể phá được toàn cục.

Mê cung dù cho có phức tạp hơn nữa thì vẫn có một lối ra, vậy lối ra này đặt ở đâu đây? Trong những khung cảnh giống nhau như đúc này, ắt hẳn phải có điểm gì đó khác biệt, tôi nhất định sẽ tìm ra nó.

Rốt cuộc khác biệt ở chỗ nào? Tôi tìm tứ phía, cuối cùng đã phát hiện được một điểm trông có vẻ hơi kỳ quái.

Ở trong góc của căn phòng bên ngoài cửa sổ, nơi sắp bóng mà ánh nắng không chiếu tới được, có một cái bóng đen nhỏ xíu, nhìn kỹ thì thấy nó đang chuyển động. Đó là hình dáng của một con người.

Tôi trợn trừng mắt lao đến bắt nó, thực sự là nó quá nhỏ, nếu như có thể phóng to lên một chút thì tốt, tôi thầm nghĩ vậy. Bóng đen lại biến to lên gấp nhiều lần, càng rõ nét hơn. Lần này có thể nhìn rất rõ, đó đúng là một cái bóng người.

Tôi dốc hết sức lực, hét lên với cái bóng đó:

- Trang!

Hắn quay người lại, nửa cười nửa không hỏi tôi:

- Trà này có ngon không?

Bể cá giống như vừa bị ai đó đập vỡ toang, nước trong căn phòng bắt đầu rút đi mau chóng, trong khoảnh khắc, tất cả đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Tôi vẫn ngồi ở vị trí kê cửa sổ, Trang vẫn dùng đôi mắt biết nói, không cất tiếng mà hỏi tôi “Trà này có ngon không?”

Ánh tịch dương hắt trên khuôn mặt hắn, nhìn có vẻ ấm áp, nhưng tôi lại cảm thấy dường như nhiệt độ đang giảm xuống rất thấp. Một ý nghĩ bỗng nhiên thôi thúc tôi mạnh mẽ, tôi muốn thoát khỏi tầm nhìn của người đàn ông trước mặt, nhưng chân tay không nhúc nhích nổi. Cảm giác rã rời ban này vẫn còn đang chiếm lấy tôi. Tôi rất sợ, nếu như mở cánh cửa này rồi lại nhìn thấy cảnh tượng y hệt, thì liệu mình có phát điên không?

Cả hai cứ im lặng như thế, thời gian trôi qua từng phút từng giây, gian sảnh dần dần chìm trong bóng tối. Đến khi ánh đèn dần rạng, Trang mới cất lời:

- Anh không muốn cô đơn nữa, hãy ở bên anh nhé!

Nghe rất giống như khi người ta cầu hôn trên tivi. Giọng nói của hắn trầm trầm mà mạnh mẽ. Tôi buồn nôn quá, con người này coi Tô Dương là cái gì? Cô ấy yêu hắn như thế... Tô Dương đâu? Tôi muốn nói, nhưng trong lòng tựa như bị thứ gì đó chặn lại, không thể nói ra được điều gì, chỉ biết phẫn nộ nhìn hắn.

May mà cục diện này nhanh chóng bị phá vỡ. Có tiếng bước chân nhẹ nhàng, gấp gáp vang lên bên ngoài cửa. Có khách đến rồi. Trang bỏ tôi ở đó, đứng dậy đón khách. Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm. Lúc đi ngang qua tôi, hắn cúi người xuống, nói với tôi một câu:

- Hạ, những gì anh nói là nghiêm túc.

Trái tim vừa trở lại vị trí của tôi lại nảy lên như muốn vọt ra khỏi cổ.

Có mấy cô gái trẻ trung vừa bước vào, hình như là hẹn nhau đi du lịch bụi. Họ rất sôi nổi, vừa bước vào là vây kín lấy Trang, riu rít hỏi han không ngừng. Nhân cơ hội đó, tôi chạy như bay lên phòng khách trên lầu. Ở ngã rẽ cầu thang, tôi vô tình liếc xuống dưới và giật thót. Họ đâu có giống những cô gái trẻ trung cơ chứ? Những cơ thể gầy gò, gân guốc, đôi mắt hờn sâu, sắc mặt nhợt nhạt, mái tóc ướt sũng như rong rêu đang bám bết vào gương mặt, trên cánh tay còn mọc đầy những thứ giống như vảy cá, sáng lấp lóa dưới ánh đèn, thật là đáng sợ. Nhưng còn đáng sợ hơn là, trên cổ tay của Trang cũng có vảy cá giống như thế.

Trong vòng vây của các cô gái, Trang nhìn tôi từ phía xa, đôi mắt phượng hẹp và dài lóe sáng, gửi tới tôi một nụ cười đầy ngụ ý. Tôi sợ hãi vô cùng, không dám tiếp tục nhìn hắn nữa, lập tức quay đầu chạy lên lầu.

Tôi đẩy cửa, Tô Dương đang ngồi trên giường xem tivi. Thấy tôi chạy vào, cô ấy cười hỏi tôi:

- Sao thế? Sao lại hoảng hốt chạy vào thế?

Cảm ơn trời đất, Tô Dương vẫn bình an vô sự, may quá. Tôi không biết phải dùng từ ngữ gì để diễn đạt, chỉ biết nhìn cô ấy cười ngây ngô.

Tôi không muốn truy đến tận cùng xem rốt cuộc chuyện này là thế nào nữa, mà chỉ muốn ngay lập tức rời khỏi nơi này, đi khỏi thị trấn này, trở về với cuộc sống bình thường.

- Này, Tô Tô, chúng mình về nhé? Tổ cứ cảm thấy ở đây là lạ thế nào ấy. Hay là mình về sớm một chút nhé?

- Chuyện này để sáng mai bàn đi. Tiểu Hạ à, giờ tớ buồn ngủ lắm, cậu đi ngủ sớm đi. Ngủ ngon nhé!

- Ừ...

Cánh tay tôi vừa giơ ra liền khựng lại giữa không trung, căn phòng chìm trong tĩnh lặng. Đáp lại lời tôi chỉ có tiếng thở đều đều của Tô Dương. Cô ấy ngủ say rồi.

Cô ấy ngủ rất say, còn tôi lại không dám ngủ, đặc biệt là sau khi vô tình nhìn thấy những vảy cá mọc trên cánh tay của Trang. Bầy con gái quái dị đó, cái nhà trọ yên tĩnh đến mức quá đáng này, đâu đâu cũng đầy rẫy sự lạ lùng. Nụ cười sau cùng đầy ngụ ý của Trang càng làm tôi sợ hãi hơn nữa. Sự sợ hãi tột độ khiến cho đầu óc tôi căng như dây đàn. Tôi kiểm tra cửa sổ đến ba lần rồi mới dám leo lên giường. Chui vào trong chăn, tôi nắm chặt bùa hộ mệnh trong tay, tai dỏng lên nghe ngóng, không bỏ qua bất cứ động tĩnh nào ở bên ngoài.

Sợ cái gì thì cái ấy đến, khi đang lắng nghe tiếng tim mình đập thành thịch trong lồng ngực, tôi bỗng nghe thấy một âm thanh khác lạ.

Tiếng bước chân trên sàn gỗ, chậm rãi mà chắc nịch, dần dần đi về hướng phòng tôi, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần cuối cùng dừng lại ngay trước cửa.

- Hạ... mở cửa đi...

Giọng nói của Trang từ ngoài cửa vọng vào, tôi cố sống cố chết lay Tô Dương, nhưng cô ấy ngủ rất say, không hề có phản ứng gì. Tôi chỉ còn biết rúc thật sâu vào trong chăn, không dám lên tiếng. Giọng nói của hắc thật kỳ quái, rõ ràng rất dịu dàng, nhưng lại ẩn chứa một thứ áp lực vô hình, khiến người ta cảm thấy buồn bực trong lòng, một sự khó chịu không thể nói rõ.

Lắng nghe thật kỹ thì bên ngoài cửa không chỉ có giọng nói của một mình Trang. Quanh hắc còn có những giọng nói nho nhỏ khác, giống như có rất nhiều côn trùng đang vo ve bên cạnh. Đó là bầy con gái đang thì thào, bọn họ đang nói “Qua đây, qua đây...”.

Tôi nhớ tới đám con gái kỳ dị dưới lầu, đầu bắt đầu tê dại. Trang vẫn không ngừng đập cửa, không ngừng gọi tôi. Hắc đập rất mạnh, nếu hắc cứ tiếp tục đập như vậy, cánh cửa phòng mỏng manh đó e là không chống chọi nổi nữa. Tôi cuống quýt, tụt xuống giường, vội kéo chiếc bàn – thứ duy nhất có thể di chuyển trong căn phòng – đến chặn cửa, rồi lại kéo tiếp chiếc giường đơn của tôi chặn cửa thật chắc. Làm xong tất cả tôi mới ôm chăn mà run lập cập.

Má cảm thấy lạnh lạnh, lúc đó tôi mới phát hiện, toàn thân mình đã toát mồ hôi, quần áo đều ướt đẫm. Chiếc túi nhỏ treo trên cổ cũng ướt, trong đó đều là bùa bình an mà ông nội đích thân viết cho tôi, bao nhiêu năm rồi chưa bao giờ rời nó. Tôi vội vội vàng vàng lấy xuống, gỡ ra, dấu chữ viết bằng mực son đã hơi nhòe.

Xung quanh bỗng im lặng. Trong khoảnh khắc tôi gỡ lá bùa ra, giọng nói của Trang, những tiếng thì thầm bên ngoài, tất cả đều biến mất.

Sàn nhà cũng ngừng rung, linh lực của đạo bùa này lớn vậy sao? Tôi hơi kinh ngạc, bởi vì nó chẳng qua chỉ là một đạo bùa bình an thôi. Rõ ràng ngay cả bùa trừ tà của sư đệ còn vô dụng đối với Phi Ngự, trong khi sức mạnh của Trang chắc chắn không thể kém Phi Ngự được. Ông nội ơi, lẽ nào ông ở trên trời cao đang phù hộ cho con sao?

Tôi vừa vui mừng vừa buồn bã, suýt chút nữa thì khóc.

Ngay sau đó, một âm thanh đã đẩy những giọt nước mắt của tôi vào trong.

- Hạ...

Là giọng nói của Trang, hắc vẫn ở bên ngoài.

- Hạ, đến với anh đi, ở bên anh được không?

Tôi ra sức lắc đầu, nhưng không thốt lên nổi lời nào. Không, tôi nhất định sẽ không đi với hắc, nhất định sẽ không trở thành một trong số những cô gái kia.

- Đừng tiếp tục sai lầm nữa... – Một giọng nói khác có phần quen thuộc vang lên khiến tôi bất ngờ. Hóa ra Phi Ngự cũng đang ở đây.

Trong giọng nói của Phi Ngự không có sự đùa bỡn như mọi khi, mà đượm vẻ buồn thương.

- Quá đủ rồi... Nhìn tôi xem, nhìn họ xem... Anh vẫn chưa thấy đủ sao? Tha cho cô ấy đi, đừng lãng phí một sinh mệnh nữa, cho dù là ai thì cũng không thể biến thành đáng vẻ mà anh muốn... Tôi không muốn nhìn một người nữa trở thành đồng bọn của mình... – Giọng Phi Ngự có chút bất lực.

- Bọn mi chẳng là cái thá gì trong mắt ta cả, hãy nhìn lũ xấu xí này xem... Chẳng ra cái gì cả!

Giọng nói của Trang rất dịu dàng, nhưng lời lẽ tuôn ra lại khiến người ta lạnh đến thấu xương.

- Anh vẫn cứng đầu như vậy... – Giọng nói của Phi Ngự rất bình tĩnh, không còn nhận thấy bất cứ tình cảm gì trong đó – Tôi không thể tiếp tục cùng anh chơi trò vô nghĩa này nữa.

Trang không thèm đếm xỉa gì đến Phi Ngự, vẫn quay sang tiếp tục nói với tôi.

- Tiểu Hạ, anh chỉ cần em. Anh đảm bảo, sẽ không có chuyện gì xảy ra với em đâu.

“Phi Ngự, Phi Ngự, cứu tôi với...”. Trong lòng tôi không ngừng cầu xin, nhưng thật thất vọng, Phi Ngự đã biến mất. Tôi không nghe thấy tiếng của anh ta nữa, mà ngược lại chỉ còn giọng nói của Trang vẫn không ngừng vang lên ngoài cửa một cách dịu dàng. Động tác đập cửa của hắn khiến cánh cửa bắt đầu lung lay, ngày càng mạnh, chiếc khóa yếu ớt rung lên bần bật, cảm tưởng như nó có thể vỡ tung bất cứ lúc nào.

- Tiểu Hạ, anh yêu em, hãy đến bên anh đi! – Trang nhắc đi nhắc lại.

Lời của Trang ngọt ngào như thuốc độc. Đắm chìm trong giọng nói đó, tôi dần dần quên đi nỗi sợ hãi, thay vào đó là một cảm giác mê đắm lạ lùng. Tôi muốn đến bên hắn, lấp đầy nỗi cô đơn của hắn, muốn ôm hắn thật chặt. Tình cảm ấy dâng lên mãnh liệt, chiến thắng tia ý chí nhỏ nhoi của tôi.

Tôi đứng dậy, bắt đầu di chuyển chiếc bàn và chiếc giường chặn ở cửa ra. Những đồ vật rất nặng, lúc này bỗng trở nên thật nhẹ và dễ dời đi. Một lát sau, giữa tôi và Trang chỉ còn cách một cánh cửa.

Tôi mở cửa không hề do dự, không khí đêm lạnh lạnh lập tức tràn vào mang theo mùi tanh nồng nặc, mùi tanh đó không bắt nguồn từ Trang. Hắn đứng ngoài cửa, nụ cười tao nhã, cả người không nhuốm chút bụi trần, đối lập rõ ràng với đám con gái bên cạnh hắn.

Những cô gái khiêm nhường đang xoắn xuýt bên hắn kia, ai cũng đứng cúi đầu, trên những cánh tay lộ ra dưới tay áo rộng mọc chi chít vảy cá, dịch nhầy trên người không ngừng rỏ xuống, tụ lại thành vũng nước nhỏ chỗ bọn họ đứng. Một cô gái trong số đó ngẩng đầu lên, nhìn về phía tôi.

Ánh mắt cô ta nhìn tôi u ám, nỗi oán hận tới tận xương tủy đó khiến tôi cảm thấy mình giống như một con ếch xanh đang bị con rắn nhìn hau háu. Tôi hít vào luồng khí lạnh, nỗi rạo rức thôi thúc tôi vừa nãy giờ đã biến mất không còn dấu vết. Lúc này tôi mới ý thức được hành động của mình ngu xuẩn đến mức nào.

Dường như tôi đã sập cửa lại ngay lập tức, nhưng không đóng được vì có một cánh tay đã chen vào khe hở.

Đó là cánh tay con gái – nếu lúc trước cô ta đã từng được coi là con người. Trong kẽ móng tay đầy bùn đen, trên mu bàn tay đã không còn lớp da mà hoàn toàn bị vảy cá trùm kín. Cánh tay kinh khủng đó khua loạn xạ trong không trung, hình như cảm nhận được vị trí của tôi, nó mau chóng áp dần về phía tôi.

Tôi cố nhịn cơn buồn nôn, rón rén đổi vị trí, nào ngờ động tác của tôi lại làm khe hở lớn hơn một chút. Tôi càng cuống quýt sợ hãi hơn, cố sống cố chết ép chặt cửa, quyết không để khe hở mở rộng thêm nữa.

Đáng tiếc là đã muộn, sức mạnh bên ngoài cửa quá lớn, chẳng mấy chốc tôi không thể chống chọi được nữa. Cánh cửa đã bị bọn chúng đẩy ra, mùi tanh tưởi xộc tới. Tôi nhắm nghiền mắt lại, chẳng còn chút dũng khí nào để đối diện với chuyện sắp xảy ra.

Hết rồi, tôi sắp biến thành thứ giống bọn họ...

Một phút sau đó, sự lạnh lẽo và nỗi đau đớn trong tưởng tượng không hề xuất hiện, xung quanh lại tĩnh lặng như tờ, có thứ gì đó lướt qua bên tay tôi. Một sự tiếp xúc mềm mịn như nhung, tôi mở choàng mắt.

Mùi đàn hương thoang thoảng lướt qua trong không khí, một bóng đen nhỏ bé biến mất trong góc ngoặt của căn phòng.

Đó là một chú mèo đen.

- Tiểu Hạ, Tiểu Hạ! Cậu định ngủ đến bao giờ? Dậy đi thôi!

Là giọng nói của Tô Dương. Tôi trở mình, đang định ngủ tiếp thì thấy lạnh nên tỉnh hẳn. Mở mắt thì thấy Tô Dương đang cầm khăn mặt ướt vẩy vẩy vào tôi. Nụ cười của cô ấy mới rục rở làm sao, tôi không hiểu mình đang ở đâu. Đây là mộng sao? Hay là hiện thực?

- Tô Tô à, hôm qua sao cậu ngủ sớm thế? – Tôi dò hỏi cô ấy.

Cô ấy nhìn tôi ngạc nhiên, hỏi:

- Hôm qua tớ xem tivi đến một giờ sáng, tớ ngủ sớm lúc nào? Chỉ có cậu ấy, chưa đến mười giờ đã leo lên giường rồi.

Cô ấy sờ trán tôi rồi lẩm bẩm một mình:

- Đâu có sốt đâu nhỉ?

Lẽ nào đó hoàn toàn là giấc mộng của tôi? Hay Tô Dương của hiện tại mới là mộng? Tôi đến bên Tô Dương, nhẹ nhàng nhéo tay cô ấy một cái.

Tôi Dương nhảy thót lên, lườm cho tôi một cái.

Quả nhiên không phải là mộng...

Tôi kéo Tô Dương xuống dưới lầu ăn sáng, ông chủ tốt bụng đã chuẩn bị bữa sáng xong xuôi. Tôi chạy đến bên ông ta, khẽ hỏi:

- Trang?

- Hử? – Ông chủ hơi bối rối, sau đó cười cười, gấp cho tôi hai cái bánh vừng.

Trước khi bê đĩa về bàn, tôi vẫn có chút băn khoăn, bèn hỏi Tô Dương:

- Sao cậu không nhắc đến Trang nữa?

Cô ấy nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên, không hiểu:

- Đây là lần thứ n cậu hỏi tớ về Trang nào đó, không phải cậu ngủ đến mù mắt đầu óc rồi đấy chứ?

Tôi ngậm miệng lại, nếu như đúng là giấc mộng, vậy hãy để nó trôi qua đi.

Cái ngày rời khỏi thị trấn nhỏ ấy, Tô Dương lưu luyến kéo tôi đi một vòng rồi mới chịu ra bến xe. Tôi đi cùng cô ấy, chậm rãi thả bước trên con đường rải đá xanh. Cô ấy còn cố ý đi vòng qua nơi đắm thuyền đó, nhìn một cái rồi kêu ầm lên rằng con thuyền đắm đã được vớt lên rồi.

Tôi ấn chặt trái tim đang nhảy nhót trong lồng ngực, nhìn xuống nước. Con thuyền đắm quả nhiên đã biến mất, trong làn nước chẳng còn gì, cũng chẳng thấy bóng dáng của một chú cá đồ nào, và càng không thể tìm thấy bóng dáng của anh chàng có đôi mắt đa tình ấy nữa.

Phi Ngự, anh vẫn sẽ cảm thấy cô đơn chứ?

Khẽ thả đóa hoa dại vừa tiện tay ngắt xuống dòng sông, nhìn theo chúng dập dềnh trôi trên sóng nước cho đến tận khi chìm hẳn xuống rồi, tôi mới cất bước rời đi.

Khi ra khỏi thị trấn, tôi lại nhìn thấy chú mèo đen, nó nhảy lên trên bức tường của tòa nhà cũ kỹ. Từ trên cao nhìn xuống tôi, hai ánh mắt chạm nhau, nó kêu lên “ngoao” một tiếng rồi nhảy xuống, chạy mất tầm mắt dạng.

Đôi mắt của nó có màu hổ phách, giống như... Dao đang ngáy khò khò trên đầu gối tôi lúc này.

Tướng ngủ của anh chàng Dao này cực kỳ khó coi, lẩn tới lẩn lui, trong nháy mắt đã lẩn khỏi chân tôi. Tôi giơ tay ra đỡ, rồi dứt khoát đặt Dao lên chiếc ghế mây, còn mình thì kiểm một cuốn sách, rồi ngồi dựa vào tủ quây.

Xung quanh dần dần sáng lên, vì Thanh Minh đã lặng lẽ đẩy ngọn đèn dịch một chút về phía tôi. Tôi cảm kích cười với anh, còn anh lại nghiêng đầu, không nhìn tôi. Ánh mắt của tôi chạm xuống bộ sách dày cộp

trên tay anh. Tôi trợn mắt kinh ngạc, anh chàng này có phải là người không đầy? Chỉ trong ngần ấy thời gian mà anh ta đã đọc được quá nửa cuốn Khang Hy tự điển.

Tôi bỗng muốn trêu anh, khi anh nhận ra thì tôi đã kịp chui vào trong quầy rồi.

Bên trong quầy là một không gian chật hẹp. Thanh Minh nhích qua nhường chỗ cho tôi với vẻ mặt khó hiểu. Tôi ngại ngại giải thích rằng tối nay hơi lạnh, nên muốn vào trong này tránh gió. Lời vừa thốt ra tôi đã muốn cắn vào lưỡi mình rồi, bây giờ mới chỉ là mùa thu, có quỷ mới tin được những lời đó của tôi!

Nhưng Thanh Minh vẫn tin lý do hoang đường ấy. Anh không nói gì, chỉ xoay ngọn đèn lại, nhân tiện đứng dậy, lấy cho tôi “chiếc gối dựa lông lá” đang nằm bên ngoài. Tôi ôm Dao, thư thái cuộn mình trong góc nhỏ, Thanh Minh quay lưng lại với tôi, tiếp tục đọc sách.

Tầm lưng rộng của anh chắn phần lớn ánh sáng, trong không gian nhỏ này hắt thành một mảng tối ảm áp. Không để ý đến móng vuốt của Dao đang cào cào phản đối trong lòng, tôi khẽ khàng tựa đầu vào mảng tối đó. Nếu như nói khoảnh khắc này là một giấc mộng, vậy thì mơ tiếp cũng thật hay.

Giấc mộng và hiện thực của tôi dần dần đã không thể phân định rõ rệt. Dao đang chìm trong giấc ngủ say liệu có suy nghĩ như thế không?

10. Chương 10: Chuyện Thứ Năm: Con Thuyền Màu Xanh

Tiếng sáo tựa như thủy triều trào dâng lên bốn phương tám hướng, nhưng chỉ quanh quẩn bên bạn, khi bạn giờ tay ra nắm lấy, nó lại bay tới bờ đối diện xa tít tắp.

Tiết Thanh Minh sắp đến rồi.

Tôi lơ đãng lau chiếc tủ quầy, trong lòng bỗng nghĩ tới điều ấy. Ngay sau đó, tôi liền ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ.

Ngoài phố, Huyết Hóa Lang quầy gánh hàng đi dọc con phố rao bán bánh chưng^[1], loại bánh này không biết nhân làm bằng gì mà mùi thơm hấp dẫn, từ xa cũng có thể ngửi thấy. Ông ta thấy tôi đang nhìn ra ngoài cửa ngõ nghiêng, liền ân cần mời gọi:

[1] Bánh chưng của Trung Quốc dùng lá tre loại lớn để gói, thường được làm vào dịp tết Đoan Ngọ, hình tam giác hoặc dài, có các loại nhân khác nhau như thịt, lạc, ngũ cốc... Bánh chưng này khác với bánh chưng của Việt Nam. (ND)

- Cháu gái, có muốn nếm thử vài chiếc bánh chưng không?

Dưới ánh đèn, Thanh Minh vẫn im lặng liếc nhìn tôi. Tôi nuốt nước bọt, vội vàng lắc đầu.

- Ái chà, chắc là ông chủ không cho phép chứ gì? Tiếc quá... Nhân thịt hôm nay rất tươi ngon đấy nhé!

Ông ta cố tình kéo dài hai chữ “tươi ngon” rồi nhìn tôi cười, vẻ tiếc nuối:

- Quen mặt cả rồi, lần sau nhân lúc ông chủ không ở cửa hàng, ta sẽ giữ lại mấy cái cho cháu nhé.

Ông ta cũng chẳng cần đợi tôi phải trả lời, tiếp tục đi dọc phố rao bán.

Giữa đêm khuya, chiếc bóng của ông ta đổ dài trên phố. Phía xa xa, trên tủ quầy của những cửa hàng nhỏ đã thấp thoáng bày vàng mã, nến thơm.

Cả con phố nhỏ tràn ngập không khí cận kề ngày tết.

Tiết Thanh Minh sắp đến thật rồi. Tôi vớt giẻ lau, nhìn chiếc tủ quầy được lau sạch bong, còn chưa kịp tự thưởng thức thành quả lao động của mình thì mắt tôi đã sáng lên.

Đến khi trấn tĩnh lại thì một người đàn ông đã đứng trước mặt tôi.

Người ấy toàn thân mặc y phục màu xanh, mắt dài và nhỏ, nhìn tôi cười tươi rói, đáng vẻ nho nhã, thư sinh.

- Chào anh, mời anh vào ạ.

Giờ không phải là lúc chờ đợi nhìn khách, tôi cuống quýt đứng dậy chào hỏi.

- Nghe nói cửa hàng này cái gì cũng có, không biết có thứ tôi cần không?

- Xin hỏi, anh cần thứ gì ạ?

- Tôi cần tìm một người.

- Một người ư? Người nào ạ? – Tôi không hiểu ý của anh ta lắm.

Anh ta giờ tay ra, ngón tay thon dài chỉ vào Thanh Minh đang đứng phía sau tôi.

- Anh ta.

Thanh Minh gấp sách lại và đứng dậy.

Thanh Minh mời anh ta vào phòng trong, tôi bưng trà lên mời khách, sau đó biết ý lùi vào góc bên cạnh đọc sách.

Thường xuyên có một số vị khách đến tìm Thanh Minh, những lúc như thế hầu hết đều là những vụ làm ăn khá đặc biệt, lần này hẳn cũng như vậy? Là chuyện gì nhỉ?

Tôi lên quan sát tướng mạo của người khách kia, còn Dao thì tỏ ra không có hứng thú với anh ta, chỉ ngồi chết gí trên ghế mây chơi game, chẳng buồn nói câu nào.

Hôm nay Dao yên lặng khác thường.

Tôi vừa đọc sách, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn đồng hồ treo tường. Nửa tiếng đã trôi qua mà vị khách vẫn chưa ra.

Liệu có phải vụ làm ăn này rất khó nhằn không?

Trong trí nhớ của tôi, Thanh Minh chưa bao giờ bàn bạc với khách quá hai mươi phút. Tôi cũng không hiểu vì sao mà người khách áo xanh lần này lại thu hút sự chú ý của tôi đến vậy. Có lẽ nhàn rồi quá đâm ra nghĩ linh tinh mà thôi! Tôi lắc lắc đầu, cố gắng xua ý nghĩ vô vị đó ra khỏi đầu.

Bỗng một cơn gió nhẹ thoảng qua, cánh cửa bên trong khẽ mở ra.

Chắc mọi việc đã được bàn bạc ổn thỏa. Người khách áo xanh không dừng lại ở gian ngoài mà đi thẳng ra cửa. Đến cửa, anh ta quay đầu lại, nhìn tôi mỉm cười một cái, nói:

- Cô vất vả rồi.

Chỉ là rót một tách trà thôi mà, người khách này lịch sự quá. Nghĩ thế, tôi vội đứng dậy chào đáp lễ anh ta.

Người đó đi rất nhanh, đến khi tôi ngẩng đầu lên thì chiếc bóng màu xanh ấy đã biến mất.

Tôi ngoảnh lại thì thấy Thanh Minh đã bước ra. Khác với mọi khi, anh không ngồi trong quầy mà đứng trước cửa, nhìn ra đường phố bên ngoài, khẽ nhú mày, đáng vẻ trầm tư suy ngẫm, không biết là đang nghĩ gì.

Chẳng bao lâu sau, anh trở lại bình thường, gọi tôi tới dặn dò:

- Hạ, thu xếp đồ đạc đi, ngày mai cùng tôi đi xa một chuyến.

- Gì cơ? – Tôi còn tưởng mình nghe nhầm, bất giác hỏi lại.

- Thu xếp đồ đạc đi, ngày mai cùng tôi đi xa một chuyến.

Thanh Minh liếc tôi, dường như hơi cáu, nhưng anh vẫn nhắc lại lần nữa.

Tuy đã nghe rõ, nhưng tôi vẫn mù mờ không hiểu lắm.

Nói như Dao thì tôi hoàn toàn chẳng có chút tài cán gì, sở trường là cản trở người khác. Tại sao lại cần tôi đi theo chứ? Lẽ nào Thanh Minh thật sự muốn phá hỏng vụ làm ăn này sao?

Dao hình như cũng không vui, vỗ lên đầu tôi một cái.

- Này, đại ca, anh đang nghĩ gì đấy? Đưa cô ấy đi cùng làm gì?

Tuy Dao hỏi về vấn đề tôi đang muốn biết, nhưng tôi vẫn làm mặt nhăn nhó chọc Dao. Nói cho cùng thì thực chất chỉ là vì anh chàng này không muốn ở lại trông cửa hàng một mình mà thôi.

Thanh Minh liếc Dao một cái, thông thả đáp:

- Là do người khách lần này đích thân chỉ định.

Đích thân chỉ định... tôi ư?

Lần đầu tiên có người chỉ định tôi đi làm việc, phải chăng tôi thực sự có tài năng tiềm tàng nào đó mà vị khách kia đã nhìn ra? Cứ thế suy rộng ra thì chưa biết chừng tôi cũng rất đáng gờm ấy chứ!

Chắc hẳn như thế, nên tôi hơi hí hửng.

Dao tỏ ra rất khinh thường, đúng lúc tôi đắc ý ra mặt thì anh dội một gáo nước lạnh:

- Chớ có vội mừng, người đó chắc chắn bị cận thị đến hàng nghìn đi-ốp đấy.

Câu nói của Dao khiến tôi cảm thấy rất buồn cười.

Một lão yêu quái luôn khoe khoang mình rất lợi hại, vậy mà lại nói ra những lời ấu trĩ như học sinh tiểu học lúc đầu khẫu, hay ho quá đi mất.

Tôi cười rũ rượi, đến mức ngã lún từ trên ghế xuống đất. Hai người ngồi bên cạnh giật mình, có lẽ chưa bao giờ họ thấy ai cười thoải mái như thế.

Bốn con mắt nhìn tôi chằm chằm phải đến hơn nửa phút. Tôi cảm thấy ngại ngại, cố nhin cười, mau chóng bò dậy phủi quần áo, rồi ngoan ngoãn đứng bên cạnh.

Dao không cười nhạo, chỉ im lặng nhìn tôi. Trong đôi mắt của anh không hề có chút gì vui vẻ, mà ngược lại ánh mắt ấy dường như hơi lạnh lùng, biểu cảm phức tạp của nó khiến người ta không thể nào nói rõ được. Rất hiếm khi tôi thấy Dao như thế này. Tôi chợt thấy anh trở nên vô cùng xa lạ, khiến tôi không biết phải nói gì.

Tôi đành cúi đầu, ngồi xuống tiếp tục đọc sách, nhưng chẳng vào đầu được chữ nào.

Tôi ngủ quá giờ. Đến khi tôi đeo chiếc túi nhỏ chạy vội đến Vong Xuyên đường thì Thanh Minh đã chờ ở đó rất lâu rồi.

Khi thấy tôi, đầu lông mày đang nhăn lại của Thanh Minh mới giãn ra. Anh chỉ nói một tiếng “Đi!”.

Dao đang ngồi trong quầy, ngẩng đầu lên, nhìn chúng tôi vẻ đáng thương nhưng không nói một lời nào. Chúng tôi cũng không biết lần này sẽ đi bao lâu, Dao phải ở lại trông cửa hàng. Một người vui vẻ hoạt bát như Dao chưa biết chừng sẽ buồn quá mà sinh bệnh cũng nên.

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Dao, tôi bỗng hơi xót xa. Định nói đùa một câu để an ủi, nhưng Dao đã cúi gằm mặt xuống, chẳng thèm nhìn chúng tôi.

Chẳng sao, dù sao cũng sẽ sớm quay về thôi.

Tôi nghĩ như vậy, nên cuối cùng chẳng nói với nhau câu gì. Phút cuối rồi đi, tôi quay đầu nhìn Dao một lần nữa, Dao vẫn giữ nguyên tư thế ấy, vô cùng lặng lẽ.

Thế thì chúng tôi đi đây!

Tôi vẫy vẫy tay, Dao ngẩng đầu lên nhìn tôi, khe khẽ nói câu gì đó. Những tạp âm bên ngoài át đi tiếng của Dao.

Tôi không nghe rõ, nhưng sau đó tôi nghĩ, hẳn Dao đã nói là “Sớm quay về nhé!”.

- Hạ, vẫn còn chưa xong ư?

Khi Thanh Minh đứng ngoài cửa giục, tôi mới chợt nhận ra là mình đã dùng dằng khá lâu.

Vội vã đeo túi xách, tôi đuổi theo chiếc bóng của Thanh Minh.

Cùng Thanh Minh ra ngoài, nhưng vẫn chưa biết là sẽ đi đâu, tôi cảm thấy hơi kỳ lạ.

Đi sau anh, nhìn bóng dáng cao cao ấy, tôi bỗng phát hiện ra rằng những gì mình biết về Thanh Minh chỉ bó hẹp trong thân phận ông chủ của Vong Xuyên đường. Ngoài ra, anh ở đâu, bao nhiêu tuổi, thậm chí có phải là người không tôi đều không biết.

Thanh Minh – cái tên này có lẽ cũng không phải là tên thật.

Anh là một người vừa thân thuộc lại vừa vô cùng xa lạ.

Lúc Thanh Minh dừng lại ở phía trước, tôi mới nhận ra là mình đã bị tụt lại một khoảng khá xa, tôi liền cuống quýt vội bước đuổi theo.

Tại sao mình bỗng nảy ra những suy nghĩ này nhỉ? Thực ra xa lạ cũng được, thân thiết cũng chẳng sao. Đối với tôi, chỉ cần anh là Thanh Minh là đủ rồi.

Thanh Minh bắt taxi. Lái xe là một ông chú có mái tóc hoa râm, nói rất nhiều, dọc đường ông ta không ngừng tán chuyện với chúng tôi. Thanh Minh ngồi trên ghế phụ, thi thoảng cũng đáp lại vài câu. Tôi hơi ngạc nhiên khi anh không hề tỏ ra bực bội. Tôi cứ tưởng rằng với tính cách của Thanh Minh, hẳn anh sẽ không thêm để ý đến ông ta.

- Đôi vợ chồng trẻ chuẩn bị đi du lịch có phải không? – Ông chú liếc nhìn tôi đang ngồi ở ghế sau, rồi cười cười với Thanh Minh.

- Không phải!

Tôi đáp luôn, không kịp suy nghĩ gì. Sao ông ấy lại cho rằng tôi và Thanh Minh là một cặp vợ chồng nhỉ? Thanh Minh cũng quay đầu sang nói:

- Không phải!

Tôi thở phào, nhưng lại nghe thấy anh giải thích rất nghiêm túc:

- Chúng tôi chưa kết hôn.

Giải thích kiểu đấy chẳng thà không nói còn hơn. Tôi bó tay.

Ông chú lại cười mờ ám, ra vẻ hiểu biết:

- Chú già rồi, giới trẻ bây giờ đúng là khác trước ghê!

Hừ, hai người này kể tung người hứng, không biết là đã suy diễn đến đâu rồi? Sao lại có thể ăn ý với nhau đến thế cơ chứ?

- Chú à, phía trước là nhà ga rồi! – Tôi ngắt lời tài xế, nhắc nhở ông ấy nên tập trung lái xe. Ông chú yêu nghề đó quả nhiên ngừng nói, chuyên tâm vào việc lái xe.

Hai tiếng sau, chúng tôi đã ngồi trên chuyến tàu đường dài. Con tàu này hơi cũ kỹ, đến điều hòa cũng chẳng có, thêm nữa giờ không phải mùa du lịch nên cả toa tàu chỉ lác đác chừng vài chục người. Dù vậy, khi bước vào chúng tôi vẫn bị vô số ánh mắt sầm soi. Đương nhiên, đại đa số ánh mắt đều là của các cô gái trẻ, mà đối tượng họ chú ý tất nhiên là người đứng phía sau tôi, Thanh Minh.

Ngồi đại xuống một ghế gần cửa sổ, chẳng mấy chốc đã có một đám nữ sinh tiến đến bắt chuyện. Thanh Minh vẫn trưng ra khuôn mặt lạnh lùng nhưng cũng trò chuyện với họ. Mấy cô gái rất hoạt bát, ngồi túm tụm trên một chiếc ghế đôi liên lấu nói chuyện không ngừng. Tôi lơ đãng nghe, qua câu chuyện biết được họ là một nhóm sinh viên, nhân dịp tiết Thanh Minh đi tảo mộ ở thành phố lân cận, nhân thể du xuân luôn.

Rõ ràng là đi tảo mộ, nhưng những người này lại tỏ ra vô cùng hào hứng vui vẻ, còn Thanh Minh thì lại tán chuyện với họ.

Hứ, rõ ràng ở cửa hàng suốt ngày anh ta trưng ra bộ mặt lạnh lùng, thế mà giờ đây lại tỏ ra hòa nhã dễ gần. Điều này khiến tôi có chút không thoải mái.

Đám con gái túm tụm lại, tiếng cười nói vang lên hơi chói tai, tôi càng lúc càng cảm thấy bức bối. Tuy trong lòng vẫn luôn tự nhắc nhở bản thân rằng phải nhẫn nại, nhẫn nại, nhưng khi nhìn thấy bộ ngực của cô gái đối diện sắp đầy đến trước mặt Thanh Minh, thì tôi không kiềm chế được nữa, liền đứng phắt dậy.

Trong khoảnh khắc, xung quang im phăng phắc, mọi người đều nhìn tôi, Thanh Minh cũng nhìn tôi với ánh mắt dò hỏi. Nhận ra sự thất thố của mình, mặt tôi đỏ bừng lên.

Tôi vào nhà vệ sinh, nói xong tôi lao đi như chạy trốn vậy.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của mình trong gương, tôi bèn dùng nước lạnh vỗ lên mặt một lúc, cảm giác nóng bừng lát sau mới dịu bớt. Tôi mở cửa, bước ra khỏi cái không gian chật hẹp đó.

Chỗ nối toa tàu xưa nay vẫn là nơi đám đàn ông hút thuốc nhả khói. Tôi chúa ghét mùi thuốc, bèn bịt chặt mũi bước qua thật nhanh để về chỗ ngồi của mình, chẳng ngờ cuồng quá nên đâm phải một người.

Anh ta dựa vào bên cạnh nhà vệ sinh, những ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc vẫn còn chưa châm lửa, bàn tay còn lại đáng nhẽ phải cầm chiếc bật lửa thì trống không. Chiếc bật lửa tinh xảo do bị tôi va phải, nên văng xuống dưới chân anh ta, kêu “cạch” một tiếng, hẳn là văng không nhẹ.

- Á, xin lỗi.

Chết rồi, tôi vội cúi xuống nhặt chiếc bật lửa đó, nhưng nó đã bị một bàn tay khác nhặt lên trước. Anh ta phui phui bụi bám trên đó, chậm rãi bật lửa, sau đó cất chiếc bật lửa vào trong túi áo.

May quá không bị hỏng, tôi thở phào nhẹ nhõm, xin lỗi anh ta rồi định bước đi.

Nhưng người đó lại không buông tha, anh ta hỏi tôi:

- Cô bé, em định đi đâu thế?

Tôi ngẩng đầu lên, lúc này mới nhìn rõ tướng mạo của hắn.

Anh ta có một mái tóc bạch kim trắng như tuyết, đương nhiên là nhuộm rồi, làn da cũng trắng đến kinh người, giống như chưa bao giờ phơi nắng. Đôi mắt anh ta màu đỏ tươi, giống như đang đeo loại lens thời thượng nhất vậy. Tai anh ta đeo hoa tai sáng lấp lánh, trên người mặc một chiếc áo khoác da ghim đầy cúc đồng và khuy đinh, cúc áo mở phanh để lộ chiếc áo phông in đầy hoa văn. Chiếc quần da vừa vặn bó sát lấy đôi chân dài, dưới chân đi một đôi giày boots cao. Anh ta ăn mặc theo phong cách của trường phái thị giác[2].

[2] Trường phái thị giác: Hay còn gọi là Visual, VK, VR, là một loại hình nhóm nhạc, có đặc trưng về ngoại là trang phục cá tính, trang điểm đậm. (ND)

Người này trông không hề ăn nhập với hoàn cảnh xung quanh. Đáng nhẽ anh ta phải ở trong một quán bar nghệ thuật nổi tiếng nào đó, hoặc là làm nghệ sĩ dương cầm ở đường phố Paris, nếu không đi Cosplay cũng không tồi. Tóm lại là sự xuất hiện của anh ta cực kỳ không phù hợp với chuyến tàu lạnh lẽo này.

Nhưng anh ta lại xuất hiện ở nơi đây, trên tay còn kẹp một điếu thuốc Hồng Hà nằm tẹt một bao, và hỏi tôi bằng chất giọng cực kỳ cuốn hút – rất không tương xứng với ngoại hình dị hợm của mình:

- Cô bé, em định đi đâu thế?

Lưu manh chẳng? Hay là vì bị tôi va phải nên anh ta cảm thấy khó chịu? Anh ta không nhỏ nhen đến thế chứ? Nhớ lại mấy vụ trọng án đọc trên báo hôm trước, tôi bất giác lùi lại mấy bước.

- Có muốn nói chuyện phiếm với tôi không? – Anh ta gí sát mặt tôi, miệng nhả ra một làn khói. Tôi đưa tay xua xua theo bản năng, nhưng bị anh ta tóm được. Tôi hít phải mấy hơi thuốc, ho sặc sụa mất một lúc.

- Tôi với anh chẳng có gì để nói cả, nếu như anh không thả tôi ra, tôi sẽ kêu lên đấy.

Tôi hơi sợ khi anh ta xoay tay tôi lại, những móng tay đen sì khê cào lên dấu ấn hình mặt trăng đỏ ở lòng bàn tay.

- Em đối xử với người quen của Vong Xuyên đường thế này à?

Anh ta biết Vong Xuyên đường! Tôi run lên bần bật, người này rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết tôi là người của Vong Xuyên đường?

- Tôi không chỉ biết Vong Xuyên đường... – Anh ta nói khe khẽ, âm thanh trôi lướt qua tai tôi – ... mà tôi còn biết rất nhiều chuyện về Thanh Minh.

Chuyện về Thanh Minh?

Anh ta thả tôi ra:

- Bây giờ em có hứng thú nói chuyện với tôi chứ?

Chưa biết chừng là lừa đảo. Tôi do dự một lát, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu. Người đàn ông đó cười đắc ý, một tay choàng qua ôm lấy eo tôi, dìu tôi đi về phía một toa tàu khác, cánh cửa toa nặng nề đóng sầm lại sau lưng.

11. Chương 11

Nghे tiếng đóng cửa nặng nề ấy, trái tim tôi như chùng xuống, trong lòng bỗng nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, nơi đây không hiểu sao lại khiến tôi có cảm giác thật lạ lùng.

Trong toa đông nghịt, kẻ đứng người ngồi, nhưng không có một người nào nói chuyện. Tất cả đều nhìn tôi, ánh mắt kỳ dị, giống như đang nhìn một sinh vật lạ. Sự yên lặng khiến tôi thấy ngạt thở.

Tôi hơi thấp thỏm bất an. Eo bị siết chặt, người đàn ông đó cúi xuống, thì thầm bên tai tôi:

- Em đang sợ gì à?

Bọn họ thu lại ánh nhìn, âm thanh quay trở lại với không gian ấy, xung quanh lại bắt đầu vang lên những tiếng rì rầm nho nhỏ.

Trong toa rất chật nhưng không có ai đến gần chúng tôi. Cho dù từ xa cũng có thể thấy ở bên này còn chỗ trống, nhưng không có người nào bước tới. Có lẽ bọn họ đều cảm thấy anh ta kỳ quái chẳng? Tôi nghĩ như vậy.

- Bây giờ có thể cho tôi biết anh là ai không? – Tôi vào thẳng vấn đề.

Anh ta thông thả nhả một hơi thuốc, liếc tôi một cái, rồi chậm rãi trả lời:

- Bạch Dạ.

Thế thì tôi là đêm đen[3], anh tưởng anh là tổng thống Mỹ ư? Tên này chắc chắn là cố ý, thật là đáng ghét.

[3] Bạch Dạ nghĩa là “đêm trắng”, đối lập với “đêm đen”. Tác giả chơi chữ. (ND)

Tôi nén nổi giận đang sắp sửa bùng lên, nhẫn nại hỏi:

- Anh quen anh ấy à?

Anh ấy là Thanh Minh.

Bạch Dạ đưa tay đập điều thuốc lá, bắt chân chữ ngũ, dáng vẻ uể oải, nét mặt ra chiều thú vị, nhìn tôi rồi hỏi lại một câu lạ lùng:

- Em không thấy tôi rất quen sao?

Tôi trợn mắt nhìn anh ta, hình như... cũng hơi quen, nhưng đây rõ ràng là một gương mặt xa lạ. Lẽ nào đã từng gặp ở đâu rồi ư? Nếu không, tại sao tôi lại cảm thấy tôi đã từng quen biết?

- Cảm thấy rất quen đúng không? – Anh ta cười mờ ám, một tay lướt trên gò má tôi.

- Cuối cùng em đã nhớ ra tôi rồi sao?

Nhớ ra... cái gì? Tôi đã quên thứ gì ư? Tôi không biết, trong lòng chợt dấy lên một nỗi buồn không tên, bất giác đưa tay lên nắm chặt bàn tay đó, rồi trong giây lát lại thả ra ngay.

Không, không đúng, tôi vừa mới gặp anh ta, cảm giác quen thuộc chỉ mới bắt đầu khi anh ta nói mà thôi.

Nhưng những lời phản bác còn chưa bật lên thành tiếng thì xung quanh đã rơi vào màn đêm đen kịt. Hình như mất điện rồi. Sau bóng đêm ngắn ngủi ấy, ánh sáng mau chóng bùng lên, nhưng không phải là ánh đèn.

Không biết từ lúc nào, những người trong toa đã dần dần tập trung lại, trên người họ đều phát ra ánh huỳnh quang yếu ớt. Những ánh sáng yếu ớt này tụ lại, biến thành một vòng sáng, càng lúc càng gần tôi, tôi thậm chí còn có thể nhìn thấy đôi mắt trống rỗng của họ.

Họ vốn không phải là người.

Tôi hơi hoảng hốt, nhìn sang Bạch Dạ, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Kẻ đối diện tôi đã biến mất.

Chìm sâu trong thứ ánh sáng ma mị đó, chỉ có mình tôi.

Bạch Dạ đã đưa tôi vào vòng vây này.

Tôi chú tâm tìm xung quanh xem có thứ gì có thể dùng để tự vệ, nhưng do lấy cớ đi vệ sinh nên đến túi xách tôi cũng chẳng cầm theo. Tôi vớ lấy chiếc hót rác bằng kim loại trên tàu, giơ lên chuẩn bị, tên nào xông vào trước thì tôi sẽ ném tên ấy.

Tôi đi lâu như thế mà Thanh Minh không phát hiện ra sao? Anh có đi tìm tôi không? Với tính cách của anh, hẳn lúc này đã phải tìm đến đây rồi chứ?

Giữa những khuôn mặt giống nhau, những quảng sáng giống nhau, tôi bỗng phát hiện thấy một màu sắc khác lạ, đỏ sẫm – chính là đôi mắt của Bạch Dạ. Anh ta đứng ngoài vòng sáng, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi dùng hết sức ném chiếc xẻng hót rác ấy về phía anh ta.

“Xoảng” một tiếng, là tiếng của kim loại rơi trên sàn tàu.

Tôi thật vô dụng, đến chút chuyện cỡ con con như thế mà cũng không làm nổi.

“Bộp, bộp, bộp”, Bạch Dạ khẽ vỗ tay, mỉa mai:

- Có dũng khí, người dám dùng xẻng hót rác để ném tôi, chỉ có mình em thôi.

- Rốt cuộc anh là ai? – Tôi gần như tuyệt vọng.

- Tôi nói rồi... – Trong tích tắc, anh ta đã hiện ra trước mặt tôi, gương mặt ánh lên vẻ mờ ám cố hữu, hơi thở nóng bừng sập phả lên mặt tôi – ... Tôi là Bạch Dạ, người sai khiến đom đóm.

Đom đóm? Chính là đám người bên cạnh hắn sao? “Người sai khiến đom đóm” nghĩa là thế nào?

- Để đáp lễ, tôi tặng cho em một món quà nhé, cô bé?

Bạch Dạ chậm chậm giơ tay ra, trong lòng bàn tay là một viên đá màu đỏ tươi, bằng hạt gạo, được màu da trắng bệch của anh ta tôn lên, viên đá trông giống như một giọt máu tươi rỏ từ trong da ra.

Khóe miệng hơi cong lên, anh ta đưa viên đá ra trước mặt tôi.

- Thích chứ?

Tôi lập tức lắc đầu, nhưng vẫn không ngăn được động tác của anh ta.

Bạch Dạ cúi xuống, thì thào bên tai tôi:

- Em phải thích, vì nó là máu của tôi.

Ngón tay của anh ta ấn vào dái tai tôi, tai tôi đau nhói, giống như bị một thứ gì đó cắn thật mạnh.

Tôi đưa tay sờ lên tai, viên đá đỏ đã bám chặt vào da tai tôi. Chỉ là một chiếc hoa tai, tôi thở phào. Nhưng tôi chợt nhớ ra, mình làm gì có lỗ tai! Rốt cuộc tên này đã làm thế nào để nhét nó vào da tai tôi chứ? Anh ta ngang nhiên xuyên một cái lỗ vào da tai tôi như thế này sao? Có lẽ tôi nên cảm thấy may mắn vì anh ta không đục lỗ trên cổ tôi chẳng?

Cho dù trong lòng vô cùng tức giận, nhưng bàn tay tôi lại không chịu nghe theo chủ nó mà cứ vịn vào vai anh ta, trên mặt thậm chí còn đang nở một nụ cười cứng ngắc. Anh ta cúi đầu nhìn tôi, nói về bốn cột:

- Đi thôi cô bé, đi cùng tôi.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, vẫn nép trong lòng anh ta.

- Tôi thích dáng vẻ ngoan ngoãn này của em đấy.

Anh ta sờ lên mặt tôi, cười rất vui vẻ.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Tại sao tôi lại ra vẻ đáng yêu như thế? Mà bàn tay của tên này, đừng có đụng chạm trên eo của người khác nữa được không? Xin anh đó, nếu anh là yêu quái, thì hãy ăn thịt tôi đi cho xong! Mặc cho trong lòng kêu gào như vậy, tôi vẫn không dừng bước.

Bạch Dạ ôm tôi đi về phía cửa tàu. Tàu chạy rất nhanh, vùn vụt lướt qua những cánh đồng mênh mông bên ngoài, gió rít đến mức cánh cửa tàu hơi lắc lư.

Tay phải của anh ta chạm vào tay nắm cửa, và bắt đầu xoay.

Anh ta muốn mở cửa tàu! Biết anh ta định làm gì tiếp theo, tôi không nén được nỗi lo lắng.

Cửa bị anh ta mở ra một cách dễ dàng, gió lạnh tràn vào, Bạch Dạ mỉm cười nhìn tôi:

- Em có muốn thử cảm giác bay không?

Tôi muốn chứ, nằm mơ tôi cũng mơ được bay, nhưng chắc chắn là không phải bay trong hoàn cảnh này! Đừng bảo là anh ta định vứt tôi xuống từ con tàu cao tốc này đấy nhé? Đây, anh phải biết là tôi không có cánh, tôi sẽ chết, chắc chắn tôi sẽ chết rất thảm đấy!

Tôi căng thẳng ra mặt, còn Bạch Dạ thì vẫn điềm tĩnh như không, thậm chí còn giơ tay về phía tôi không chút do dự.

Cuối cùng cũng đến lúc giết tôi sao? Tôi nhắm mắt lại, không nhìn thấy có lẽ sẽ không sợ nữa.

Hơi nóng lướt qua mặt tôi, tôi cảm thấy tiếng cười rất khê của anh ta, sau đó, bờ môi ấm nồng mềm mại khê chạm lên trán tôi trong một tích tắc rồi mau chóng rời ra.

Tôi ngạc nhiên, mở mắt nhìn.

Cơn gió đêm thổi tung mái tóc dài, che giấu đôi mắt của anh ta, khiến tôi không nhìn rõ được nét mặt, chỉ có thể khẳng định một điều rằng, anh ta đang cười, hơn nữa còn cười rất vui vẻ.

Tôi nghĩ chắc chắn lúc ấy mặt tôi đỏ bừng, vì nụ hôn bất ngờ của Bạch Dạ đã phá vỡ sự trống rỗng suốt hai mươi một năm của tôi.

Gió mang theo một mùi hương lành lạnh – mùi hương mà tôi quen thuộc, mùi đàn hương thoang thoảng của Thanh Minh.

Người ở phía sau lưng giơ tay ra, kéo tôi tách ra khỏi Bạch Dạ. Cơ thể vừa thoát ra khỏi vòng tay anh ta, tôi liền giành lại được quyền kiểm soát cơ thể, nụ cười cứng ngắc trên khuôn mặt được gỡ xuống. Mặt tôi sắp tê dại đến nơi, nhưng trong lòng tôi thấy thật nhẹ nhõm. Cuối cùng Thanh Minh đã tìm thấy tôi rồi.

Bạch Dạ vuốt vuốt mái tóc dài, mỉm cười nhìn Thanh Minh. Thanh Minh cũng chăm chú nhìn anh ta, hai người nhìn nhau, một cảm xúc khó tả trỗi dậy, khiến người ta không khỏi bồn chồn.

Lại là cảm giác này, dường như có một thứ gì đó vô hình đang ngăn cách tôi với hai người này.

- Đúng là đồ xấu tính...

- Cậu cũng không thay đổi gì hết, vẫn vẻ mặt vô cảm ấy...

Là tôi bị ảo giác ư? Tôi cảm thấy bọn họ hình như... khá vui vẻ?

- Đây là...

Tôi không nén được, bèn khẽ kéo vạt áo của Thanh Minh. Động tác này khiến cục diện khi ấy mau chóng bị phá vỡ. Thanh Minh quay sang nhìn tôi.

Anh im lặng hỏi tôi bằng ánh mắt “Sao thế?”.

Tôi chỉ lắc đầu, không nói được gì.

Bạch Dạ khẽ cười một tiếng, trước khi tôi kịp phản ứng thì anh ta đã đi về toa tàu ban đầu, đóng cửa, sau đó lại quay đầu lại nói với tôi câu gì đó.

Tiếng âm âm của tàu đã át tiếng của anh ta, tôi không nghe được gì, chỉ ngáy ra nhìn.

Ánh đom đóm sau lưng anh ta lan ra trong đêm, những con người kỳ lạ đó và cả toa tàu đều biến mất trong giấy lát, chỉ còn lại mình anh ta, dáng vẻ ngạo nghễ giữa đêm đen, đôi mắt cao cổ cá tính dần từng bước, mái tóc bạc tung bay, đôi mắt đỏ rực sáng. Cảnh tượng đó khiến tôi cứ nhìn không chớp mắt. Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng khoảnh khắc đó, đúng là tôi đã ngáy ra nhìn anh ta đến đờ đẫn.

Cho đến khi Thanh Minh ôm lấy vai tôi, tôi mới sực tỉnh.

Trộm liếc nhìn Thanh Minh, vẫn là vẻ mặt bình thản như mọi khi, nhưng tôi lại cảm thấy có một cảm xúc chậm chậm toát lên từ con người anh. Là giận dữ sao? Vì tôi đã tự ý chạy đi? Hay là vì nhìn thấy Bạch Dạ? Tôi luôn cảm thấy giữa bọn họ có một thứ gì đó tôi không hiểu nổi, rốt cuộc Bạch Dạ và Thanh Minh có quan hệ gì?

Bên ngoài cửa kính, bóng dáng của Bạch Dạ đã biến mất khỏi tầm mắt, anh ta và những con đom đóm của anh ta đều biến mất trong màn đêm.

Giống như chưa từng xuất hiện, anh ta biến mất rồi, chỉ có cảm giác khi bờ môi chạm vào là vẫn còn lưu lại trên trán tôi. Tôi bất giác đưa tay lên sờ trán, nhưng lại chạm phải ánh mắt không vui của Thanh Minh. Thấy tôi nhìn, Thanh Minh mau chóng quay mặt đi.

Tôi không hiểu, tại sao anh lại có vẻ như đang tức giận vậy?

Không cho tôi nghĩ ngợi nhiều thêm, Thanh Minh ôm vai tôi, đi về phía chỗ ngồi ban đầu.

Hình như đây là lần đầu tiên anh chủ động ôm tôi, cảm giác này tôi không quen chút nào, tôi có cảm giác Thanh Minh lúc này giống với Dao. Cho dù như thế, tôi vẫn không kháng cự, mà im lặng nép bên anh.

Cả toa tàu im lìm, không thấy đám sinh viên ồn ào đầu nữa, có lẽ họ đã xuống tàu. Chúng tôi cũng sắp tới điểm đến rồi.

Thành phố mà chúng tôi lặn lội từ xa xôi tìm tới là một nơi hẻo lánh đến mức phải tìm mãi mới thấy trên bản đồ.

Thành phố đó rất nhỏ, một ngã tư dài hun hút, chia cả thành phố làm bốn phần, đây là trục chính của thành phố.

Con phố vào đêm chẳng có lấy một bóng người, những ngọn đèn đường lặng lẽ hắt chiếc bóng của Thanh Minh đổ dài về phía trước. Con đường của thành phố miền sơn cước, cao cao thấp thấp, leo những con dốc dài dằng dặc vô cùng mất sức. Thanh Minh đeo túi của tôi, bước đi bằng bằng, còn tôi tay không lại tụt lại phía sau, thở hổn hển đuổi theo anh.

Sau khi đi xuyên qua những con đường dài và hẹp, trước mắt tôi hiện lên một cánh đồng bát ngát và mặt sông rộng, ánh trăng lạnh lẽo nhuộm bạc mặt nước, mảnh trăng khuyết trắng sáng soi bóng xuống lòng sông. Những giọt mồ hôi rịn ra lúc đi đường đã được gió đêm hong khô, cảm giác thật dễ chịu.

Thanh Minh đứng bên bờ sông, quay đầu nhìn tôi. Trong bóng đêm, đôi mắt anh càng sáng hơn, gió đêm khẽ vờn mái tóc ngắn của anh, một vài sợi tóc mái chồm xuống che cả mắt. Nhưng anh mặc kệ, cứ để tóc lòa xòa bay trước trán mình.

Cảnh tượng này khiến trái tim tôi nhảy nhót trong lồng ngực. Suýt chút nữa thì tôi bị vấp. Tôi hơi xấu hổ, vội vàng đến trước mặt Thanh Minh, nhìn anh. Trong đôi mắt lạnh lùng ấy dường như ánh lên một nụ cười.

Anh quay mặt nhìn về mặt sông.

Đêm đã về khuya, chúng tôi đứng ở nơi đồng không mông quạnh chẳng có một bóng người, u tịch vắng lặng này để làm gì?

Anh không nói, tôi cũng không hỏi, chỉ đứng cạnh nhau, cùng ngắm sóng nước trôi đi như thế giữa trời đêm.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, từ phía xa xa trên mặt sông bỗng có một chiếc thuyền nhỏ xuất hiện, lặng lẽ lao nhanh trên mặt nước, rồi dừng lại trước mặt chúng tôi.

Người lái thuyền đứng ở đuôi thuyền, tay cầm một cây sáo dài, dưới vành nón lá lộ ra đôi mắt sáng quắc, ông ta khom người mời chúng tôi lên thuyền.

Thuyền rất nhỏ, tốc độ lao đi cũng rất nhanh. Thanh Minh đứng ở mũi thuyền, vẫn giữ tư thế nghiêm trang cổ hủ, dáng vẻ dường như chẳng màng đến bất cứ điều gì. Đây là lần đầu tiên tôi đi thuyền trên sông. Nhìn dòng nước sâu hun hút bị con thuyền nhỏ lao đi như tên bay tách ra làm hai rồi hợp lại, tôi bỗng đứng nổi hứng thò tay xuống nghịch nước. Mặt nước nhìn có vẻ tĩnh lặng nhưng thực ra lại ẩn chứa một sức hút khổng lồ, giống như xoáy nước, khiến cho toàn thân tôi lảo đảo, suýt nữa bị hút xuống lòng nước.

Thanh Minh nhanh tay nhanh mắt giữ chặt lấy tôi, đẩy tôi vào trong khoang thuyền, ánh mắt không vui quét qua tôi.

Tôi co ro trong khoang thuyền, không dám thở mạnh.

Anh chỉ lạnh lùng nói một câu “Đừng có chạy lung tung”, rồi không nói thêm gì nữa.

Từ lúc ra khỏi cửa tới giờ đã gây rắc rối mấy lần, tôi cũng không nhớ rõ. Thật lòng tôi không muốn bị coi là gánh nặng cho anh, vậy mà vẫn cứ xuất hiện những tình huống ngoài ý muốn.

Chắc Thanh Minh giận rồi?

Tôi lên nhìn Thanh Minh, anh đang ngồi ở đầu thuyền ngắm trăng, cảm nhận được ánh nhìn của tôi, anh liền quay đầu lại.

Ánh trăng rọi lên bóng núi xa xa, những đường nét đậm nhạt khác nhau hiện dần lên. Trong khu đồi núi xa nhất, hình như có nhà dân ở, thi thoảng còn nhìn thấy vài ánh đèn le lói.

Tôi gần như không có kinh nghiệm ra khỏi nhà vào ban đêm, qua đêm trên sông như thế này cũng là lần đầu trong đời.

Trên mặt sông rộng mênh mang, một chiếc thuyền con lướt đi, xung quanh là bóng đêm và sự tĩnh mịch không bờ bến. So với thế giới kỳ diệu này, sự tồn tại của con người thật nhỏ nhoi. Ngẩng đầu nhìn mảnh trăng non kia, tôi không tìm được cảm khái.

Sự gặp gỡ giữa người với người, có lúc có thể thay đổi cả cuộc đời. Nếu không đi nhầm vào Vong Xuyên đường, làm sao tôi có thể đến nơi này mà thanh thần hưởng ngoạn trăng thanh gió mát này đây?

Đêm lạnh như nước, chiếc thuyền nhỏ chòng chành, tôi gối đầu lên mạn thuyền dần dần chìm vào giấc ngủ. Trong cơn mơ màng, dường như có bàn tay ai đó vuốt tóc tôi, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng tới mức tôi ngỡ như trong mộng.

Thực ra... chỉ là mộng mà thôi.

Ai đó đang lay tôi. Mặt bị vẩy nước lạnh, tôi mở choàng mắt, trước mặt là bóng lưng ngồi thẳng của Thanh Minh, có điều bóng dáng đó hơi mất thăng bằng, con thuyền đang chòng chành! Thuyền lắc rất mạnh, mặt sông vốn phẳng lặng lúc này đang cuộn sóng.

Trăng đã biến mất, gió rít gào, xung quanh vẫn là đêm đen như mực, chiếc thuyền chao đảo trong cơn gió rít, mỗi cơn sóng ập tới đều có thể nhấn chìm chúng tôi. Tôi lo lắng nhìn đuôi thuyền, nhưng không tìm thấy bóng dáng người chèo thuyền đâu. Người đó đã biến mất từ lâu, trên con thuyền nhỏ mong manh này giờ đây chỉ còn lại hai chúng tôi.

Những con sóng ập đến, lớp sau cao hơn lớp trước, khá nhiều nước đã tràn vào khoang thuyền. Tôi bám lấy Thanh Minh hỏi anh:

- Sao lại thành ra thế này?

Tại sao lại biến thành thế này hả trời? Biết thế này thì trước khi đi đã xem dự báo thời tiết rồi. Chuyến du lịch hiểm có bỗng nhiên đi tong. Nhưng lúc này điều tôi nên lo lắng nhất phải là mình còn có thể sống để sang tới bờ bên kia hay không mới phải chứ!

Thanh Minh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, quần áo đã bị ngấm không ít nước sông, dính chặt vào người. Giờ tôi mới nhận ra rằng anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, còn chiếc áo khoác đang đắp trên người tôi cũng đã bị ngấm nước kha khá.

- Phải làm thế nào mới rời khỏi đây được? – Tôi lớn tiếng hỏi anh.

Anh nhìn tôi chăm chăm, trong đôi đồng tử lóe lên những tia sáng màu xanh.

- Em có sợ chết không?

- Anh sẽ không để em chết chứ? – Tôi bình tĩnh đón nhận ánh mắt của anh.

Sống và chết, rốt cuộc cái nào mới hạnh phúc, đó là điều tôi luôn suy ngẫm. Từng gặp biết bao con người, biết bao “loài khác”, đối với tôi ranh giới âm dương từ lâu đã sớm trở nên mơ hồ, không phân định. Con người rồi cũng có một ngày phải chết đi, nếu đúng là Thanh Minh muốn lấy mạng của tôi, vậy thì anh hãy lấy đi.

Anh cười, đó là nụ cười rạng rỡ mà tôi chưa bao giờ thấy, rạng ngời, tự tin, kiêu hãnh, khiến lòng người xốn xang, tràn đầy một sức mạnh khó tả.

- Em không chết được đâu...

Dứt lời, trong tay anh hiện ra một thứ, đó là một cây sáo bằng ngọc màu xanh biêng biếc tuyệt đẹp.

Tôi nghe thấy tiếng sáo.

Lần đầu tiên trong đời tôi nghe thấy tiếng sáo réo rắt trong trẻo như thế. Tiếng sáo trào dâng lên từ bốn phương tám hướng như thủy triều, nhưng chỉ quanh quẩn bên bạn, như áng mây trôi không thể nắm bắt, khi bạn giơ tay ra nắm lấy, ngay lập tức nó sẽ bay lên, trôi tới bờ đối diện xa tít tắp.

Những ngón tay thon dài của Thanh Minh siết chặt cây sáo, thổi rất say sưa, hàng mi dài đen rợp xuống khuôn mặt thành hai bóng đen. Tôi chợt nhận thấy trăng đã ló ra, gió rít trên mặt sông đã dứt, ánh trăng dịu dàng như nước tưới đẫm toàn thân anh, mái tóc đen nghiêm trang, đôi mắt khẽ nhắm, toàn thân toát ra một cảm giác thần tiên, thuần khiết không thể nào diễn tả nổi.

Khúc nhạc đã dứt, anh buông sáo xuống, khẽ mỉm cười nhìn tôi.

Tôi chợt nhận thức được khoảng cách giữa mình và con người này thực sự rất xa, rất xa. Tôi và anh hoàn toàn không ở cùng một thế giới.

Anh đưa tay ra, có lẽ muốn chạm vào tôi, nhưng tôi lại vô thức né tránh.

Bàn tay đó sưng lại giữa không trung một tích tắc rồi thu về.

Tôi hơi hối hận nhưng đã muộn, chẳng thể quay lại khoảnh khắc ấy được nữa.

Đành trơ mắt nhìn nụ cười hiểm có ấy tắt dần trên gương mặt của anh.

Mặt sông đã phẳng lặng như ban đầu, không gợn chút sóng gió. Đúng lúc tôi định nói điều gì đó để phá vỡ sự im lặng đáng ghét này thì Thanh Minh lại đặt ngón tay trở trên môi, ra ý bảo tôi yên lặng.

Tôi đành nuốt những lời định nói vào trong, nhìn theo hướng anh chỉ. Trên mặt sông phía trước cách chúng tôi không xa, một ngọn núi nhỏ không biết đã nhô lên từ lúc nào, hơn nữa còn không ngừng trôi lên mãi, cho đến khi nó lộ ra hai con mắt thì tôi mới phát hiện hình như đó là một con mãng xà. Nó đang chậm chậm trôi lên giữa làn nước, đến khi nó nổi lên hoàn toàn thì tôi không nén nổi kinh ngạc.

Nếu như không phải tận mắt chứng kiến thì tôi không sao tưởng tượng nổi có con rắn lớn như thế. Nó nổi lên trên mặt nước, giống như một dãy núi màu xanh, còn nếu duỗi thẳng ra thì chỉ ít cũng phải cao bằng tòa nhà mấy tầng.

Tôi trợn mắt há mồm nhìn ngọn núi màu xanh đó chuyển động.

Mãng xà hình như phát hiện ra chúng tôi bèn nhô đầu bơi tới, tôi hơi lo lắng, im lặng nín chặt vạt áo của Thanh Minh. Anh vẫn điềm nhiên, hai mắt nhìn chăm chăm vào con mãng xà màu xanh đó.

Đối diện hồi lâu, mãng xà cúi đầu xuống phía chúng tôi. Lúc đó tôi mới nhìn thấy, trên sống lưng cao tít của nó, có những thứ gì nhấp nhô, nhìn kỹ thì thấy có vẻ giống như bàn ghế bằng đá xanh vậy.

Ý của nó là muốn mời chúng tôi lên ư?

Tôi đưa chân thử giẫm lên, thấy bề mặt trơn nhẵn, liệu có thể đứng vững được không? Đang lúc còn do dự thì ai đó đỡ eo tôi, khẽ nâng một cái. Tôi thấy mắt hoa lên, đến khi định thần lại thì người đã ngồi vững trên ghế rồi.

Mãng xà quả nhiên rất cao lớn, ngồi trên lưng nó tầm nhìn của tôi được mở ra bát ngát. Từ trên cao nhìn xuống, tôi thấy mặt nước sáng lấp lánh, dòng sông phẳng lặng, con thuyền nhỏ chúng tôi vừa ngồi ban nãy không biết đã trôi dạt về phương nào.

Mãng xà bắt đầu chuyển động, nó trườn đi với tốc độ chậm chậm, cái đuôi dài tách dòng nước thành hai đường tuyệt đẹp. Lần đầu tiên được trải nghiệm điều này nên tôi cảm thấy vô cùng mới lạ. Tôi lên nhìn Thanh Minh bên cạnh, anh ngồi dựa vào chiếc ghế, trông như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Không hiểu vì sao, tôi luôn cảm thấy điệu bộ của anh không giống với ngày thường, rõ ràng là im lặng nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy buồn bã khó tả.

Tại sao rõ ràng chỉ là nhắm mắt lại mà lại khiến người ta có cảm giác tiêu cực như vậy?

Ngẫm nghĩ thật kỹ, từ lúc chúng tôi ra khỏi cửa, Thanh Minh đã có gì đó là lạ, xét sâu xa hơn, hình như cảm giác này bắt đầu xuất hiện từ lúc anh gặp người khách áo xanh đó.

Là vì vụ làm ăn này ư? Rốt cuộc chúng tôi đến nơi này để làm gì?

Lẽ nào... Thanh Minh cũng biết một sao?

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ Thanh Minh lúc nghỉ ngơi, vì thế, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Thanh Minh cũng biết một sao.

Nói một cách khác, trong tiềm thức của tôi, tôi chưa bao giờ coi anh là một người bình thường. Cảm giác mà anh mang lại cho tôi đó là, không có gì là không thể làm được, thậm chí có thể nói là sánh ngang với một vị thần...

Nếu như có một ngày, vị thần cũng mệt mỏi, thì người được vị thần che chở sẽ phải làm gì?

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều này, cũng không nghĩ ra câu trả lời.

Tôi chỉ biết im lặng nhìn khuôn mặt say ngủ của vị thần ấy đến ngơ ngẩn, hy vọng khoảng thời gian yên tĩnh sẽ kéo dài thêm một chút, chỉ cần vậy thôi.

Nhưng hy vọng này đã mau chóng tan vỡ...

Tai phải của tôi nóng rực, có một thứ gì đó căng lên, cắn vào da tai tôi. Chính là chiếc hoa tai chết tiệt đó! Tôi vô thức đưa tay lên sờ, nhưng bị một đôi tay lạnh băng và trắng bệch tóm chặt lấy. Những móng tay sắc nhọn, đen sì nhẹ nhàng cào qua cào lại trên cổ tôi, hơi thở ẩm nóng phả bên tai tôi.

Tôi biết, chủ nhân của đôi tay này là ai.

Miệng tôi bị bịt chặt không thể kêu lên được.

Thanh Minh vẫn chưa tỉnh, anh vẫn giữ tư thế như lúc đầu, không hề động đậy.

“Anh ta không có ý xấu!” – Tôi chợt nghĩ vậy, nên dần dần thả lỏng cơ thể.

- Cô bé, có nhớ tôi không?

Bạch Dạ thả tôi ra, cười thích thú. Anh ta ngồi bên cạnh tôi, mái tóc màu bạc tung bay trong gió, có một sợi khế vương trên gương mặt say ngủ của Thanh Minh.

Anh vẫn chưa tỉnh lại.

Thật bất thường! Sao Thanh Minh vẫn không tỉnh lại nhỉ? Ngay tức khắc tôi nhào xuống bên cạnh anh, ra sức lay. Giấc ngủ hiem có bỗng bị tôi quấy nhiễu, nhất định anh sẽ bừng dậy cho xem, không chừng còn mắng tôi ấy chứ.

Nếu như anh mắng thì đã tốt.

Tôi vừa lắc một cái, đầu anh khẽ động dậy, cơ thể thoang thoảng mùi đàn hương ấy khẽ ngả lên người tôi. Trong đầu tôi như vang ầm lên một tiếng, rồi trở nên trống rỗng. Rất lâu sau, tôi mới tỉnh trí trở lại, đưa tay sờ thử lên mũi anh, nơi đó lạnh đến kinh người, gần như không cảm nhận được hơi thở.

Tôi sững sờ, nước mắt không kiềm được lăn xuống. Rõ ràng là vẫn luôn rất ổn mà, chẳng phải vậy sao? Thanh Minh không phải người bình thường, sao có thể chết chứ? Có lẽ anh chỉ đang dọa tôi, đợi tôi cuống quýt, anh sẽ mở mắt ra.

Nhất định là như thế, đúng không?

Tiếc là cho dù tôi lay gọi thế nào, anh vẫn chẳng hề nhúc nhích, im lìm gục trong lòng tôi như một con búp bê tinh xảo.

Sau đó nói câu gì, làm những gì tôi đều không nhớ nữa.

Cho đến khi Bạch Dạ lay tôi:

- Này, cô bé, bình tĩnh chút đi!

Bên tai là giọng nói của Bạch Dạ. Thanh Minh, Thanh Minh đã không thể tỉnh lại, làm sao tôi có thể bình tĩnh được đây? Tôi gạt tay Bạch Dạ ra, nhưng bị ăn một cái tát đau điếng.

“Bốp” một cái, tôi ngây ra.

Tôi... đang làm gì thế này?

Tôi tỉnh lại, trước mặt chỉ còn lại mình Bạch Dạ, người lạnh ngắt vừa nằm trong lòng tôi giờ đây đã biến mất, không tăm tích. Gió đêm thổi mơn man, không thể tìm thấy được mùi của anh trong không khí nữa.

Thanh Minh đã biến mất trước mắt tôi như thế đó.

- Thanh Minh đâu? Thanh Minh đang ở đâu?

Tôi tóm lấy Bạch Dạ hỏi, nhưng anh ta chỉ nhìn tôi, chẳng đáp câu nào. Biết rằng có truy hỏi anh ta cũng vô ích, tôi loạng choạng ngồi xuống ghế, đầu óc bùng bùng, trong lòng khó chịu không tả nổi.

Bạch Dạ nhả nha hút thuốc, say sưa ngắm mặt sông, dường như hoàn toàn quên mất sự tồn tại của tôi.

Nhìn dáng vẻ tự do tự tại của Bạch Dạ, tôi cũng dần dần trấn tĩnh trở lại.

Thanh Minh chỉ là tạm thời không thấy đâu mà thôi.

Cho dù thế nào, bây giờ điều cần thiết nhất là phải làm rõ xem Thanh Minh đi đâu. Tôi tin rằng chắc chắn anh không phải là người có thể chết dễ dàng. Nhất định anh vẫn còn sống, nhưng rốt cuộc anh đã đi đâu?

Trên con thuyền rắn khổng lồ này, tôi yếu ớt biết bao, mặt sàn trơn tuột khiến tôi đi đứng cũng khó khăn. Nhưng cho dù khó khăn đến đâu chẳng nữa, tôi vẫn phải thử một lần mới được. Nhân lúc Bạch Dạ còn đang thần thờ ngắm sông, tôi lặng lẽ chạy về phía đuôi rần, muốn xem xem liệu có chỗ nào có thể chuẩn khỏi đó hay không.

Chỗ nào cũng trơn ướt, khi mãng xà trườn đi cả cơ thể nó rung lắc khiến cho chúng tôi cũng bị chao đảo sang trái sang phải. Tôi vịn vào một chiếc ghế, cố gắng di chuyển đến điểm cuối cùng, nhưng chỉ thấy lớp

da phủ đầy vẩy rần, ngoài ra không có bậc thang nào để có thể lên xuống. Đang lúc tôi định quay về chỗ cũ thì một con sóng ập đến, tay tôi tuột khỏi chiếc ghế và rơi thẳng xuống dưới.

Người tôi nhớ đến khi cận kề cái chết rốt cuộc có ý nghĩa gì với tôi?

Trước mắt tôi bỗng vụt hiện ra đôi mắt cô đơn của Dao, nhớ đến nụ cười ấm áp của anh, tính nhỏ nhen khi trêu đùa, làm âm ỉ, đáng vẻ hồn nhiên vô tư, và cả câu nói mơ hồ “Nhớ mau quay về” của anh trước lúc chúng tôi lên đường. Tôi bỗng cảm thấy vô cùng hối hận vì khi đó tôi đã không quay đầu lại để nói lời tạm biệt cho tử tế.

Trong tình cảnh này, cuối cùng tôi nhận ra, trong cuộc sống, đối với tôi, Dao quan trọng biết bao. Nếu như Dao ở đây, nhất định anh sẽ vừa lớn tiếng mắng mỏ tôi, vừa vội vàng tóm chặt tay tôi, không để tôi bị nguy hiểm chút nào.

Đúng, giống như bây giờ, sẽ nắm chặt tay tôi.

Tôi gắng gượng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Bạch Dạ đang cúi xuống, một tay tóm chặt tay tôi. Sự bất mãn và hơi giận dữ hiện hữu trên gương mặt ấy, quen thuộc vô cùng. Trong khoảnh khắc ấy, tôi có ảo giác đó chính là Dao.

Tôi cười với anh ta.

Bạch Dạ kéo tôi lên, ném tôi vào ghế ngồi.

- Luôn gây phiền phức cho người khác, em vẫn chẳng thay đổi gì cả.

Gì thế này? Cứ làm như đã quen biết tôi từ lâu lắm không bằng! Tuy nghĩ vậy, nhưng người ta vừa mới cứu tôi lên, cho nên tôi chỉ dám thầm giận dữ trong lòng. Anh ta nói xong câu đó, đột nhiên lại cười.

- Cô nhóc này đúng là... Nhưng thôi bỏ đi. Để tôi đưa em đi nhé!

Cái gì? Tôi phút chốc không phản ứng kịp.

- Đương nhiên, phải có điều kiện chứ! – Anh ta giữ chặt tôi, ngón tay vuốt ve trên mặt tôi – Nếu như em đồng ý, tôi sẽ đưa em rời khỏi nơi này, thế nào?

Tôi suy tính nhanh trong đầu, không biết tên này đòi đưa ra điều kiện gì. Nếu như tôi đồng ý, thì đến tám mươi phần trăm sẽ chẳng có điều gì tốt lành; nhưng nếu tôi không đồng ý, thì sẽ phải ở lại nơi này, nhúc nhích không nổi, có thể sẽ càng chết nhanh hơn. Nói cách khác, cơ bản là tôi không có sự lựa chọn nào khác, đồng ý hay không đồng ý cũng thế mà thôi.

Đến lúc này, tôi vẫn chưa cảm thấy anh ta có tà ý gì rõ rệt. Nếu anh ta muốn hại tôi thì chắc tôi đã chết mấy lần rồi.

Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm Thanh Minh.

Cho nên...

- Tôi đồng ý!

- Tôi biết là em sẽ đồng ý, quả nhiên, chỉ có em là chưa bao giờ làm tôi thất vọng.

Tôi đảo mắt, không nhìn vào gương mặt Bạch Dạ nữa.

Đêm nay dài đằng đẵng, rõ ràng đã trải qua bao nhiêu chuyện, thế mà bình minh vẫn chưa tới. Tôi xem giờ và giật mình kinh ngạc, đã mười giờ sáng rồi!

Tại sao trời vẫn còn tối đen thế này?

Sắc đêm mờ mịt, phía trước thấp thoáng ẩn hiện một ngọn núi, nước sông chảy đến đây thì chậm lại, lượn một đường rồi lại xuôi dòng chảy thẳng. Mãng xà ngừng tiến về phía trước. Xem ra chúng tôi đã đến nơi cần đến rồi.

Tôi bị Bạch Dạ nửa ôm nửa kéo xuống khỏi “thuyền”, chạm chân lên mặt đất vững chắc, tôi mới dám thở phào nhẹ nhõm. Con mãng xà khổng lồ màu xanh đỏ hơi cúi đầu chào chúng tôi rồi lặn xuống nước đi mất.

Mặt sông lại phẳng lặng như chưa từng có sóng gió, hoàn toàn không nhìn ra có thứ gì khổng lồ đang lặn sâu dưới nước.

Theo yêu cầu của Bạch Dạ, trong ngày hôm nay, tôi phải bám sát bên anh ta, không được rời nửa bước, tính ngày thì hôm nay chính là tiết Thanh Minh.

Tiết Thanh Minh, Thanh Minh đi đâu chứ?

Trong ngọn núi màu đen trước mặt, rốt cuộc điều gì đang đợi tôi?

Từ đầu tối cuối, tôi luôn bám sát bước chân của Bạch Dạ, một mặt là do anh ta yêu cầu, một mặt là do tôi có cảm giác sợ hãi vô hình đối với những con đường trong đêm tối như thế này.

Sơn cốc hoang lạnh, phía xa xa lấp loáng ánh đèn, không chỉ có một hai điểm. Đó có phải là chòm xóm không?

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đi tới nơi có ánh đèn, cảnh tượng phía trước khiến tôi hơi ngạc nhiên.

Ở đây rõ ràng là một cái chợ, trên khu đất trống la liệt những sạp hàng, đèn đuốc sáng rực, người qua kẻ lại nhộn nhịp huyên náo. Cảnh tượng này cũng không có gì đặc biệt, nhưng vấn đề là tại sao lại họp chợ trong vùng núi như thế này?

- Thấy kỳ lạ đúng không? Bởi vì họ không phải là người.

Chỉ một câu ngắn gọn của Bạch Dạ đã khiến tim tôi đập loạn xạ. Không phải là người, vậy họ là cái gì?

- Em có biết vì sao hôm nay ở đây lại náo nhiệt thế không? – Anh ta hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, là một con người bình thường, đương nhiên là tôi không biết.

- Bởi vì hôm nay là lễ tế Tháng Ba.

Anh ta nhắc tôi mới chú ý tới lá cờ treo trên cây cột cao nhất chợ, trên đó có hoa văn giống như mấy chữ “tế Tháng Ba”.

Thanh Minh là một ngày lễ tết, cũng là một trong hai mươi tư tiết khí, người xưa gọi là Tết Tháng Ba, theo lịch âm thì vào khoảng ngày mừng một tháng ba, đồng thời, nó cũng là một cái tên mà ít người biết, đó là Minh tiết.

Minh tiết, tế Tháng Ba.

Cái tên này dường như tôi đã đọc trong cuốn sách nào đó. Đúng rồi, tôi đã từng đọc ở cửa hàng, nhưng lúc đó chỉ lướt qua một lần và không hề để tâm, bây giờ thì chịu không thể nhớ ra là trong sách viết những gì.

- Cái đó... tế Tháng Ba là gì? – Tôi chậm rãi, e dè hỏi Bạch Dạ.

Bạch Dạ nhìn tôi rồi cười:

- Tôi nghĩ em không biết vẫn hơn.

Được, không chịu nói cho tôi biết thì tôi cũng không thèm hỏi nữa, dù sao thì hẳn đó cũng không phải chuyện có thể khiến người ta vui vẻ.

Cho dù là tế Tháng Ba, hay là tế Tháng Tư, Tháng Năm cũng không quan trọng, chỉ cần tìm thấy Thanh Minh là đủ rồi.

Sau khi đi xuyên qua khu chợ huyên náo, chúng tôi đến một đoạn đường tối vắng vẻ. Tôi phát hiện đi đường cùng Bạch Dạ còn có một ưu điểm. Trên người anh ta phát ra những tia sáng huỳnh quang dịu dịu, đặc biệt là mái tóc màu bạc gần như phát sáng, giống như một chiếc đèn nhỏ tiện lợi. Bạch Dạ, đúng là một cái tên hợp với anh ta.

Phía trước là một tòa nhà tường trắng ngói đen. Đó là một khu nhà kiểu cũ rất lớn, tường cao kín mít không thấy tia sáng hắt ra mà chỉ có một chiếc đèn lồng bằng giấy trắng treo trên cánh cửa lớn sơn màu đen, trong đêm tối phát ra ánh sáng trắng leo lét. Chiếc đèn này khiến người ta nhớ đến chiếc đèn lồng mặt trăng đỏ treo ngoài cửa Vong Xuyên đường, chỉ thiếu mảnh trăng khuyết màu đỏ mà thôi.

Cửa chỉ khép hờ. Bạch Dạ vừa đẩy cửa, vừa kéo tay tôi vào mà không phát ra một tiếng động nào.

Sân của khu nhà rất lớn, bốn bề là hành lang. Trong sân có rất nhiều người, không, có lẽ hầu hết đều không thể gọi là người. Một phần trong số đó có hình dáng như người bình thường, nhưng phần lớn còn lại có hình dạng kỳ quái. Cứ dăm ba người túm tụm lại thành một nhóm, thì thà thì thảo. Sự xuất hiện của chúng tôi ngay lập tức đã thu hút sự chú ý của họ.

Mấy người ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi bằng ánh mắt tò mò. Đương nhiên, mục tiêu tò mò của họ chính là tôi. Chạm phải những ánh mắt dò xét đó, tôi co rúm lại, nép sát vào Bạch Dạ.

Họ tụ tập ở đây, dường như đang chờ đợi điều gì đó, ví dụ như một thời khắc nào đó đến.

Sự ghé thăm của chúng tôi đã gây nên một chấn động nho nhỏ với những người đang chờ đợi ở nơi này. Ngay sau đó, đèn lồng trắng được treo lên những hành lang xung quanh, trong chớp mắt, cả sân đã sáng hơn rất nhiều.

Bầy người kia rục rịch, Bạch Dạ vội kéo tôi bước vào hành lang bao quanh sân. Tôi cảm thấy những người ở sau lưng cũng bám theo.

Phía trước là con đường không một bóng người, còn sau lưng là vô số tiếng bước chân.

- Cho dù em nhìn thấy gì, nghe thấy gì, cũng không được lên tiếng.

Bạch Dạ cúi xuống thì thầm với tôi câu này. Khi tôi định đáp lời, anh ta đưa tay bịt miệng tôi, rồi khẽ lắc đầu.

Cho dù như thế nào cũng không được lên tiếng, phải không? Vậy, bao gồm cả anh ư? Tôi giữ câu hỏi đó lại im.

Những tiếng bước chân mơ hồ đều tiến thẳng về một hướng. Đầu bên kia của hành lang trước mặt chúng tôi là bóng tối đen kịt, những ngọn đèn treo hắt ra thứ ánh sáng vàng vọt lên những bức tường hai bên, con đường thấp thoáng ẩn hiện ở phía trước. Tôi cố bước nhanh hơn, không hiểu vì sao, tôi có cảm giác là nhất định không thể để đám người kia vượt qua, nếu không, tôi sẽ rơi vào bóng đêm đen kịt đó, mãi mãi không thể đến được nơi tôi phải đến.

Hành lang rất hẹp, dần dần chúng tôi bị một bầy người vây xung quanh, những bóng người nhàn nhạt, mơ hồ, cúi gằm bước gấp. Những hơi thở lạnh lẽo mà xa lạ lướt qua cánh tay để trần của tôi, khiến tôi sởn da gà. Tôi bám sát Bạch Dạ, anh ta đi rất chậm, đôi mắt dán chặt về phía trước, dường như hoàn toàn quên mất tôi ở bên cạnh, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy tôi. Bàn tay anh ta ấm nóng, khác hẳn với Thanh Minh.

Đương lúc tôi đang suy nghĩ về vấn đề nhiệt độ của bàn tay, thì bàn tay trái lạnh ngắt đang để không bỗng bị tóm chặt lấy!

Đôi tay đó siết rất chặt khiến cho cánh tay tôi đau điếng. Một làn da lạnh lẽo, nhóp nhép chà xát trên tay tôi, thậm chí bắt đầu co kéo chuỗi hạt ở cổ tay, khiến tôi suýt chút nữa thì kinh hãi kêu lên. Nhưng nhớ đến lời cảnh báo của Bạch Dạ, tôi đành nén tiếng kêu lại. Tôi ra sức xoay cổ tay hòng giãy ra khỏi bàn tay tà ác kia. Trong lúc hoảng loạn, lòng bàn tay không biết đã va phải chỗ nào, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết khe khẽ, tay tôi lập tức được thả ra, sự trói buộc đó đã biến mất.

Nhờ ánh sáng lơ mơ, tôi nhìn thấy trên cánh tay trái của mình mấy vết thâm tím, hẳn là do vừa bị tóm. Lại nhìn xuống dưới, chuỗi vòng tay mặt trắng đỏ đeo trên cổ tay đang phát sáng long lanh. Rõ ràng dưới thứ ánh sáng leo lét này, nó tỏa sáng long lanh, không, còn sáng hơn bình thường, hơn nữa còn phát ra những tia sáng đỏ dịu dịu.

Xoè bàn tay ra, trái tim tôi như chùng xuống, dấu ấn mặt trắng đỏ trong lòng bàn tay đã không còn tươi màu như mọi ngày, mà rõ là đã nhạt đi rất nhiều, có lẽ tại ánh sáng chẳng? Tôi đã tự an ủi mình như thế.

Bạch Dạ dường như cũng cảm thấy có gì khác lạ, bèn dùng ánh mắt hỏi tôi, tôi không thể phát ra âm thanh nên chỉ có thể hàm hồ lắc đầu.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Có người đã nhân sự ngừng lại trong giây lát này mà vượt qua chúng tôi, tôi cuống lên, kéo Bạch Dạ về phía trước. Trong hành lang nhỏ xíu này, người đổ về càng đông, luôn có người từ bên cạnh tôi vượt qua, có người bị kéo lại, lại có người đi chậm hơn một chút bị ngã nhào, những người phía sau không đợi hấn bò dậy, đã giẫm lên mà đi. Tôi nhìn khuôn mặt của hấn, ngây dại không có biểu cảm gì, đôi mắt trống không trợn lên, nhìn người khác giẫm lên mặt hấn.

Tôi hơi chùn bước, thoáng dừng lại, liền bị Bạch Dạ kéo đi thẳng về phía trước.

Lúc sắp đi tới đầu kia của hành lang dài, tôi và Bạch Dạ đã bị đám người thô bạo đó tách ra.

Đến khi tôi kịp phản ứng lại thì đã không biết mình đang ở đâu.

Đây là một căn phòng rất lớn, bốn bề đều là những tủ đứng cao sừng sững, trên chiếc bàn ở giữa phòng có đặt một chiếc đèn.

Những chiếc tủ hẹp, dài luôn khiến người ta có liên tưởng chẳng lành. Chúng được sắp xếp ngay ngắn, có một cảm giác bị đè nén vô hình trong căn phòng im phăng phắc chẳng có lấy một bóng người.

Bạch Dạ không biết đã bị đám người đó đẩy đi đâu, và đây là đâu? Rõ ràng vừa nãy tôi còn ở ngoài hành lang, sao trong nháy mắt đã bị nhốt vào căn phòng này? Tôi nhìn xung quanh, căn phòng này hơi kỳ quái. Nó không hề có cửa ra vào, cũng không có cửa sổ, giống như một hầm mộ vuông vức vậy.

Vấn đề là, nếu đã không có cửa, làm sao tôi vào được đây?

Có thứ gì đó ở trong chiếc tủ đứng sơn đen kịt, và thứ đó đang động đậy. Tôi nắm chặt tay, rón rén lại gần cánh cửa tủ phát ra tiếng động đó, rồi giật cánh cửa tủ thật mạnh. Bên trong chính là gương mặt mà tôi vô cùng thân thuộc!

Thanh Minh nhắm nghiền hai mắt, nét mặt hiền hòa, giống như đang ngủ. Nhìn gương mặt anh, tôi vừa mừng vừa lo, mừng vì cuối cùng tôi đã tìm ra anh, lo vì không biết tình trạng anh ra sao. Tôi quan sát thật kỹ, dường như anh vẫn đang thở, tôi vội vàng đưa tay thử lên mũi anh, có thể tôi mới an tâm. Vẫn sống! Thanh Minh vẫn còn sống!

Tôi vui mừng nhìn ra ngoài, hoàn toàn quên mất lời dặn dò của Bạch Dạ, khẽ gọi Thanh Minh:

- Thanh Minh, Thanh Minh, tỉnh lại đi...

Nghe tiếng gọi, Thanh Minh dần dần mở mắt nhìn tôi. Trên khuôn mặt trắng bệch ấy không phải là đôi mắt quen thuộc nữa, nó không có đồng tử, không có tiêu cự, chỉ như hai hố đen mà thôi.

Đây không phải là Thanh Minh! Tôi nhận ra, lập tức lùi lại phía sau. Thứ đó nhào từ trong tủ ra, đuổi theo tôi. Đôi mắt đen ngòm, làn da xanh tái, những chiếc răng nhọn hoắt trong miệng, lúc này, hình hài đó có điểm nào giống Thanh Minh chứ?

Tôi chạy lòng vòng, bắt đầu tìm kiếm lối ra, thứ đó đã sắp tiến đến sát người tôi, phía sau chẳng còn nơi nào để trốn. Tôi dứt khoát quyết tâm, âm thầm dồn lực lên bàn tay, đợi nó đến trước mặt, liền nắm mạnh nó một cái. Thứ đó ré lên một tiếng, ngã lăn ra không động đậy.

Tôi sờ tay trái – bên tay đã được Thanh Minh và Dao bảo hộ, quả nhiên không tầm thường.

Sau khi thứ đó ngã xuống, trong căn phòng bỗng xuất hiện một cái cửa bé xíu, là lối ra! Tôi điên cuồng lao về cánh cửa đó.

Điều tôi không ngờ là ra khỏi đó, còn có thứ khủng khiếp hơn đang chờ tôi.

Trong khoảnh khắc lao ra ngoài, tôi bỗng cảm thấy vô cùng sợ hãi, bởi vì hành lang bên ngoài không hề giống như khi tôi đến.

Trong bóng tối sát tường, có rất nhiều “người” mà tôi gặp lúc ở sân. Những ánh mắt lạnh lẽo ấy đều dán chặt lên người tôi, khoe miệng chúng nhếch lên, lộ ra những hàm răng trắng ớn. Không nghi ngờ gì nữa, mục tiêu của chúng là tôi.

- Bắt lấy nó, bắt lấy nó, bắt lấy nó...

Những giọng nói thêu thào dỗi tóit, bấy người đó bắt đầu nhúc nhích, có kẻ không đứng im nữa, bắt đầu dịch chuyển về phía tôi.

Một cảm giác bất lực trào dâng, bọn chúng đông thế kia, cho dù tôi có ba đầu sáu tay thì cũng không thể đánh lại, huống hồ một đám vừa này chỉ là tôi ăn may thôi. Nếu như tôi có thể trốn khỏi lũ người này thì tốt quá! Nhưng trước mắt tôi chỉ có hai con đường, hoặc là quay trở lại căn phòng vừa này, hoặc là nhắm mắt nhắm mũi mà xông lên phía trước.

Có chết tôi cũng không dám quay lại căn phòng vừa này, vậy là chỉ còn lại một lựa chọn. Tôi phải nghĩ cách để thoát khỏi bọn chúng.

Không còn bất cứ ai có thể dựa dẫm, lần này tôi chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhìn thật kỹ thì tôi phát hiện ra, những thứ này luôn giấu mình trong bóng tối, dường như chúng không thích ánh sáng, trong phạm vi chiếc đèn dầu trên tường chiếu đến không có một ai. Khoảng trống giữa hành lang phát ra ánh huỳnh quang dịu nhẹ, có lẽ đó là con đường mà Bạch Dạ đã đi qua.

Ở đó không có người, chắc chắn chúng sợ ánh sáng!

Nếu đi xuyên qua khu vực giữa, cự ly rất gần, nhất định sẽ bị chúng tóm được, vậy thì càng thảm hơn.

Rốt cuộc tôi phải làm thế nào đây?

Không còn nhiều thời gian nữa, đèn dầu sớm muộn gì cũng cháy cạn, lúc đó tất cả tối đen, càng không còn hy vọng chạy thoát!

12. Chương 12

Trong lúc rối bời ấy, chiếc điện thoại luôn nằm im trong túi áo tôi bỗng reo vang. Tiếng mèo kêu đánh sắc xé rách bầu không khí u ám, những thứ kia bị giật mình nên tạm thời ngừng cử động.

Tôi vội vàng lấy điện thoại ra, trên màn hình, vàng trắng khuyết màu đỏ đang nhảy nhót, là Dao gọi đến! Tôi gần như ngay lập tức bấm phím nghe.

Âm thanh rõ ràng trong trẻo từ đầu bên kia truyền đến:

- Tiểu Hạ, qua đó ổn chứ?

Không ổn, không ổn chút nào! Luôn gặp xúi quẩy! Anh làm ơn đi, tôi bây giờ đầu rãnh rồi mà tám chuyện! Đừng có hân huyên như thể bạn bè lâu ngày không gặp có được không? Lẽ nào anh không nấu cháo điện thoại không được sao? Tuy rất muốn nói như thế, nhưng tôi chỉ có thể ậm ừ mà thôi.

Sau khi trải qua mớ bòng bong này, nghe thấy giọng nói của Dao, trong lòng tôi bỗng nảy sinh cảm giác: “A, hóa ra tôi chưa bị cả thế giới vứt bỏ”.

- Có... nhớ anh không?

Đây là lần đầu tiên Dao hỏi tôi chuyện này với ngữ điệu vừa nghiêm túc vừa ngần ngại. Không biết vì sao, tôi thấy sống mũi cay cay, anh chàng này xưa nay lúc nào cũng kiêu ngạo, đáng ghét. Dao trong ấn tượng của tôi phải là kiểu người khinh khỉnh, điệu bộ chỉ có ta là nhất, đáng lẽ phải nói “Bản thiếu gia cho phép em nhớ ta” mới đúng.

Tại sao Dao lại hỏi như vậy? So với việc đứng chung với đám người kia, tôi hận một nỗi không thể ngay lập tức quay về Vong Xuyên đường, nơi có Dao và Thanh Minh.

Tôi lại nghe thấy tiếng cười trong điện thoại:

- Làm ơn, Tiểu Hạ, bản thiếu gia khó khăn lắm mới hỏi em câu này, sao em dám không trả lời? Thôi bỏ đi, nể tình em lần đầu mạo phạm, lần sau không được thế nữa nhé!

Không đợi tôi nói, Dao đã nói tiếp với giọng điệu rất nghiêm túc:

- Tiểu Hạ, không được lơ đãng, chú ý lời anh nói, làm theo anh dặn đây.

Tôi hơi mơ hồ, đồng tai lên nghe Dao dặn dò.

- Em phải hết sức mau chóng rời khỏi đó. Từ giữa hành lang đi xuyên qua, đừng sợ những thứ bên cạnh, chỉ cần đi thẳng, đi đến điểm cuối, rẽ trái, có một căn phòng, vào trong rẽ phải, trên bức tường bên cạnh có một cánh cửa nhỏ, đẩy cửa ra, bên trong sẽ có người dẫn em ra khỏi đó. Không cần để tâm đến Thanh Minh nữa, em ngoan ngoãn trở về, anh ở Vong Xuyên đường đợi em. Nhớ lấy, không được lên tiếng, không được nhìn chúng. Tiểu Hạ, em nhất định phải nghe lời anh.

Điện thoại đến đây thì ngắt, chỉ còn lại những tiếng tút dài...

Tôi nắm chặt điện thoại, dường như nó là thứ duy nhất liên hệ tôi với thế giới bên ngoài. Tôi nhắm thẳng hành lang phía trước mà đi tới.

Tôi chăm chú nhìn khe hở phía trước. Không dẫn đo nữa, Dao nói là không sao thì chắc chắn sẽ không sao, đã làm thì làm cho trót. Tôi nhắm mắt, ngẩng đầu xông lên phía trước.

Những bàn tay không ngừng thò ra từ xung quanh, chúng muốn túm lấy tôi, nhưng hình như lại sợ gì đó, hễ va phải tôi là chúng lại lập tức thả ra. Tôi cứ loạng choạng như thể chạy qua con đường dài hun hút.

Cho đến khi đứng ở bên kia hành lang, nơi sáng sủa thoáng đãng, tôi mới thở phào một hơi, quay đầu lại nhìn sau lưng, tất thấy đều im ắng, đám người đó đã hoàn toàn biến mất. Dường như vừa qua chỉ là ảo giác mà thôi. Nhưng tôi biết, cảm giác lạnh lẽo đó tuyệt đối không chỉ đơn thuần là ảo giác.

Ở nơi đây, mọi thứ đều vô cùng kỳ dị. Rốt cuộc trong căn nhà này tại sao lại tập trung những thứ đó? Tại sao chúng đều nhằm vào tôi? Chỉ vì tôi là một con người thôi sao?

Làm theo lời Dao, tôi rẽ trái, quả nhiên có một căn phòng khách, cánh cửa mở rộng, ánh đèn sáng rực. Trước cửa có một người đang ngồi chờ, người đó cười tí mắt nhìn tôi.

Mày nhỏ mắt dài, toàn thân áo xanh, ngoài người khách đã từng gặp trong cửa hàng ra thì còn ai vào đây nữa?

Rõ ràng đã đem vụ làm ăn này ủy thác cho chúng tôi, tại sao anh ta còn xuất hiện ở đây?

- Đợi cô lâu quá đấy – Người áo xanh vẫy vẫy tay với tôi.

- Tôi phải đi tìm Thanh Minh, cô có đi cùng tôi không?

Anh ta nhìn tôi, lại nói:

- Hay là, để tôi dẫn cô ra khỏi đây đã nhé. Cô có ba mươi giây để suy nghĩ.

Nói rồi, anh ta chẳng buồn nhìn tôi, bắt đầu nhả nha sửa móng tay. Móng tay anh ta cũng màu xanh, rất nhọn, nóng loáng.

Đi tìm Thanh Minh, nhất định phải đi tìm Thanh Minh.

Tôi không hề do dự, quyết định sẽ cùng anh ta đi tìm Thanh Minh.

Xin lỗi Dao, em không thể cứ mơ mơ hồ hồ như thế mà quay về được.

Người áo xanh tỏ vẻ hiểu hết, rồi lại nhét chiếc bấm móng tay tinh xảo vào trong tay áo, đứng dậy.

- Đi thôi.

Anh ta vẫn không quay đầu lại, nói:

- Tên tôi là Thừa Bích.

Người này dường như biết tôi muốn hỏi tên mình nên đã chủ động trả lời trước.

Tướng mạo của anh ta khiến tôi nhớ đến một người. Đó là đêm tết Nguyên Tiêu, trong buổi họp mặt của gia tộc Dao, có một thiếu niên mắt xanh ngồi một mình tách hẳn đám đông. Mắt của những người trong

gia tộc nhà Dao đều có màu lục bảo, trong vắt, phát ra thứ ánh sáng lơ mơ trong bóng tối, tuy tướng mạo khác nhau nhưng đều tỏa ra một cảm giác ma mị.

Tôi đi theo sau Thừa Bích, tay nắm chặt điện thoại, không ngừng bấm phím gọi lại, nhưng đường dây luôn trong tình trạng không thông. Đầu bên kia chỉ thấy truyền lại một giọng nữ lạnh lùng, cho tôi biết, hiện Dao không trong vùng phủ sóng.

Vốn định nói trước với Dao một câu, nhưng thôi, đợi đến khi quay về sẽ giải thích với anh vậy. Anh chàng đó sẽ không giận tôi đâu chứ?

Đi cùng Thừa Bích thuận lợi đến không ngờ, suốt dọc đường chúng tôi không gặp bất cứ ai, dù là trong góc tối cũng vô cùng “sạch sẽ”.

Ngọn đèn trên hành lang cũng sáng hơn rất nhiều.

Nhưng cho dù như vậy, tôi vẫn không thể an tâm. Cái người đang đi bên cạnh tôi đây toát ra một điều gì đó khó diễn tả, khiến người ta không thể an lòng.

Tôi luôn cảm thấy nếu tiếp cận anh ta thì sẽ nhìn thấy những việc tôi không muốn thấy.

Ví dụ như quá khứ của Thanh Minh.

Trước khi tôi đến Vong Xuyên đường, Thanh Minh và Dao đã như thế nào?

Bước chân của Thừa Bích nhẹ tênh tênh, tựa như chỉ cần gió thổi một cái là đổ. Tôi nhìn anh ta, trong lòng luôn cảm thấy thấp thỏm bất an, con người này đúng là vô cùng yếu ớt. Anh ta có thể dẫn tôi đi tìm Thanh Minh thật sao?

Tốc độ của anh ta lại rất nhanh, hề không chú ý là tôi liền bị rớt lại sau, vì thế tôi chẳng dám suy nghĩ lung tung nữa mà vội vàng đuổi theo anh ta.

Không ngờ tòa dinh thự này lớn vậy, chúng tôi đã đi đi lại lại bên trong không biết bao lâu, nhưng vẫn chưa thấy lối ra. Đi hết dãy hành lang này lại đến một dãy hành lang khác, giống hệt như mê cung vậy. Người thiết kế tòa dinh thự này nhất định muốn người ta phải khổ sở chẳng?

Những bức tường cũ kỹ mọc đầy rêu xanh ẩm ướt, những phiến đá xanh dưới chân cũng trở nên trơn nhẵn, sương mù âm thầm lan tỏa khắp không gian.

Trong làn sương mỏng, tôi đột nhiên hơi hoảng hốt khi chợt cảm thấy cảnh trí trước mắt có chút thân thuộc, dường như đã rất rất lâu rồi, cũng trong một đêm như thế, tôi đã từng đi qua con đường này, nắm tay ai đó, cùng giẫm lên con đường lát đá xanh trơn bóng. Những tiếng bước chân “bộp bộp” vang lên rõ ràng, nhưng tôi vẫn không nhìn rõ được khuôn mặt của người bên cạnh.

Người đó là ai?

- Ngài lại đến rồi.

Một bà lão áo đen cúi chào chúng tôi, bà ta ngẩng đầu lên, khuôn mặt không chút biểu cảm, mở cửa phòng cho chúng tôi, ý bảo chúng tôi có thể bước vào.

Khi đi ngang qua bà ta, tôi bỗng thoáng nghe thấy một tiếng thở dài và một câu nói mơ hồ.

- Sẽ không có kết quả đâu... – Bà ta nói.

Sẽ không có kết quả? Kết quả gì?

Phía sau lưng có người vỗ nhẹ vào tôi, tôi phản ứng lại, lúc này mới phát hiện ra trong căn phòng sáng đèn này đã có hai người đang ngồi im lặng.

Giữa phòng đặt một chiếc bàn bát tiên, hai người một đen một trắng, đang ngồi đối diện với nhau.

Tóc đen áo đen, dấu có trộn thêm nhiều màu sắc nữa thì người ấy cũng vẫn không hề tỏa ra chút sinh khí nào, chỉ toàn một màu đen tuyền mà thôi. Trong sự bao bọc màu đen đó là gương mặt vô cùng quen thuộc của Thanh Minh. Đôi mắt đen láy mà biết bao lần tôi từng lén nhìn lúc này chẳng còn ánh nhìn dịu dàng như mọi khi, mà lạnh lùng nhìn thẳng Bạch Dạ ngồi đối diện.

Bạch Dạ vẫn giữ dáng vẻ ngạo nghễ, hai tay khoanh trước ngực, mái tóc xõa tung buông trên vai, y phục trắng muốt không nhuốm chút bụi trần, khiến người ta vô cùng muốn được vấy lên đó mấy giọt mực đen. Đôi mắt của anh ta cũng nhìn người đối diện không chớp.

Cuối cùng tôi đã tìm thấy Thanh Minh!

Nhưng, rốt cuộc tôi đang làm gì?

Tôi nhìn Thừa Bích, anh ta nhìn tôi cười một cái, rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn. Tôi cũng làm theo, ngồi xuống bên cạnh. Khung cảnh càng trở nên kỳ quái, bốn người ngồi quanh bàn, nhưng không một ai lên tiếng.

Không khí này thực sự hơi quái dị... Giống như đang chờ đợi một điều gì đó.

“Đing đong”, tiếng chuông báo giờ đột nhiên vang lên. Theo phản xạ, tôi nhìn sang bên trái, quả nhiên trên tường có treo một chiếc đồng hồ kiểu cũ, trông khá cổ, trên mặt đồng hồ khắc đầy hoa văn, kim đồng hồ đang chỉ đúng hai giờ.

Thời gian trôi qua nhanh vậy ư?

Từ khi lên tàu, đến một ngụm nước tôi cũng chưa uống. Có thể chuỗi sự kiện xảy ra dồn dập đã khiến người ta luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, đến mức quên mất cả cảm giác đói khát. Giờ đây bị tiếng chuông đồng hồ thức tỉnh, tôi mới phát hiện ra cổ họng và hai con mắt của mình sắp bốc khói đến nơi. Cho dù thế nào, trước tiên cũng phải kiếm chút nước uống cái đã! Nghĩ thế, tôi liền liếc nhìn bộ đồ trà đặt trên chiếc bàn cạnh tường, chiếc chén gốm hoa xanh sạch sẽ, khiến tôi không kìm được, đưa tay ra với.

Trộm liếc bọn họ, thấy không có ai phản ứng gì, tôi bèn yên tâm rót nước, vội vàng đưa chén lên miệng. Mặc dù chỉ là nước lọc, nhưng đối với người mà suốt mười mấy tiếng chưa được uống một ngụm nước nào như tôi thì thế cũng đã là rất thơm ngon rồi.

Có lẽ là do quá căng thẳng, động tác cuống quýt, nên chiếc chén tuột khỏi tay tôi, rơi xuống đất đánh “choang” một tiếng, vỡ tan tành. Tôi còn chưa kịp nghĩ đến chuyện làm vỡ đồ của người ta thì có phải đền tiền hay không, chỉ biết ôm đầu, ngồi thụp xuống.

Trời đất quay cuồng, choáng váng mặt mày. Rốt cuộc thứ gì đang xuất hiện trong đầu tôi?

Tôi mặc y phục kiểu cách rất cổ, ngồi trên bàn dùng đũa chân, nói chuyện với người khác, một tay cầm chén trà bằng gốm hoa xanh, điệu bộ rất thoải mái. Bên cạnh bỗng xuất hiện một người, rõ ràng không nhìn rõ gương mặt, nhưng lại có cảm giác vô cùng quen thuộc. Anh ấy vừa nói với tôi điều gì đó, vừa gỡ tách trà từ trong tay tôi ra, nhưng không cẩn thận nên khiến nó bị rơi vỡ.

“Choang” một tiếng, trên mặt đất đã nở ra một đóa hoa màu xanh biếc, giống như bây giờ.

Tôi ngồi bên bàn nhìn những mảnh vỡ trên đất, vẻ mặt tiếc rẻ. Chàng trai bên cạnh cúi xuống, nhặt một mảnh vỡ nhỏ, rồi khẽ khàng thả chúng vào lòng bàn tay tôi.

Tuy tôi không nhìn thấy nét mặt của anh ấy, nhưng biết chắc vẻ mặt của anh ấy nhất định rất dịu dàng.

Mảnh sứ đó sáng long lanh, nằm trong lòng bàn tay tôi, đẹp như ngọc.

Cô gái ngồi trên bàn là tôi đó sao? Nếu đúng, thì người nhặt mảnh vỡ cho tôi là ai?

“Tôi” đang ngồi trên mặt bàn, bỗng chốc nhảy xuống, nhào vào lòng người đó cười khúc khích, nụ cười rạng rỡ biết bao. Khi tôi nhìn thấy gương mặt tươi cười đó, trong lòng liền cảm thấy trào dâng một cảm giác khó chịu không nói lên lời. Người con gái có gương mặt giống tôi ấy đang nở một nụ cười rạng rỡ mà tôi chưa bao giờ có được.

Có lẽ đúng là chỉ giống nhau về ngoài mà thôi.

Tôi nhìn cô ấy, cười ngây ngô một lúc.

Lúc này đầu tôi bỗng bị ai đó vỗ nhẹ một cái, một mảnh vỡ sáng bóng được thả vào lòng bàn tay tôi, người trước mặt tôi... là Thanh Minh.

Về mặt anh thực sự rất đổi dịu dàng, nhưng tôi cảm thấy hình như có gì đó là lạ, người vừa này rõ ràng không cho tôi cảm giác này.

Nhưng tôi cũng không thể nói ra điểm nào lạ.

Thanh Minh khẽ nhủ mày, nhìn tôi hỏi:

- Sao thế? Khó chịu à?

Tôi vội vàng lắc đầu, anh cup mắt xuống:

- Vậy thì tốt.

Tôi lặng lẽ thả mảnh vỡ ấy vào trong túi áo, rồi đứng lên cùng anh.

Bạch Dạ nhìn chúng tôi, nụ cười trên gương mặt phẳng phát sự châm biếm.

- Tách trà đã bị em làm vỡ tan tành rồi – Anh ta khẽ nói.

Thanh Minh không thèm để ý đến anh ta, mà dẫn thẳng tôi về chỗ ngồi. Bạch Dạ hứ một tiếng, thu lại nụ cười và không nói gì nữa. Bầu không khí lại rơi vào sự trầm lắng, ngọt ngào.

Tôi hơi lúng túng nhìn bọn họ, Bạch Dạ vẫy vẫy tay với tôi:

- Cô bé, qua đây, ngồi vào chỗ tôi đây này.

Anh ta vỗ vỗ đùi, cười rất gian manh, tôi lườm anh ta một cái, chưa kịp lên tiếng thì đã thấy Thanh Minh bên cạnh hừ một tiếng, lạnh lùng bảo:

- Vẫn cái kiểu buông tuồng ấy.

- Kể giống người chết vạn năm như cậu đầu có tư cách mắng tôi.

Bạch Dạ bật chiếc bật lửa đánh “tách” một cái, rồi lại cho vào túi áo, nhả ra một hơi khói thuốc.

Nhờ làn khói xanh chờn vờn ấy, căn phòng tịch mịch bỗng nóng nảy hắt lên.

Thừa Bích từ nãy vẫn yên lặng bỗng phì cười:

- Được rồi, các cậu không thể đổi hai câu thoại này được sao? Lần nào cũng là hai câu này, tôi nghe nhàm tai quá rồi.

Tôi phụ họa Thừa Bích:

- Đúng rồi, tại sao lần nào cũng là hai câu này?

Lời vừa thốt ra, cả ba người kia cùng quay sang nhìn tôi.

Tôi ngẩn ra, tại sao mình lại nói câu này? Xem điệu bộ Thừa Bích thì chắc là quen biết Thanh Minh và Bạch Dạ, còn tôi thì chen vào giữa góp mồm làm gì cơ chứ!

- Cô bé, em... nhớ ra rồi hả? – Bạch Dạ nhìn tôi dò xét, xoa xoa đầu tôi rồi lại nhìn Thanh Minh.

Thanh Minh không nhìn chúng tôi, chỉ cúi đầu trầm ngâm, không biết là đang nghĩ gì.

- Sắp đến lúc rồi – Thừa Bích nhìn đồng hồ treo tường, lẩm bẩm.

Tôi cảm thấy nhiệt độ xung quanh dần dần hạ thấp, cảm giác này giống như khi ta thò tay vào trong tủ lạnh giữa trời mùa hạ, hơi lạnh lập tức phủ vào mặt. Vấn đề là trong căn phòng này không có thiết bị hiện đại nào, nói gì đến điều hòa nhiệt độ.

Cảm giác lạnh lẽo đó lan lên tay tôi, tôi cúi xuống nhìn, không có gì cả. Nhưng cảm giác trên tay vẫn tồn tại, dường như có một đôi tay vô hình đang phủ lên cánh tay tôi.

Tôi không nhìn thấy ư?

Ngay lập tức, tôi quay đầu nhìn sang xem Thanh Minh còn đó không. Kết quả thật khiến người ta an lòng, anh vẫn đang ngồi yên ở đó, thậm chí còn ngẩng đầu nhìn tôi.

Cảm giác lạnh giá trên cánh tay chợt biến mất.

Rất lâu sau này, khi nhớ lại chi tiết ấy, tôi mới cảm giác dường như từ lúc bắt đầu quen biết anh đến giờ, tôi chưa bao giờ coi Thanh Minh là một người bình thường.

Bà lão áo đen lặng lẽ bước vào, cúi người trước chúng tôi, nói một câu:

- Đến lúc rồi.

Đến... lúc rồi.

Nghe thấy câu này, Thừa Bích đứng dậy trước tiên, theo bà lão ra ngoài cửa. Bạch Dạ cũng theo sau, Thanh Minh kéo tôi ra sau cùng.

Tôi không biết sẽ đi đâu, không có ai nói cho tôi rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra. Nhưng tôi có một linh cảm nơi sắp đến chắc chắn có liên quan đến tôi.

Chắc chắn đó chính là nơi chuyển này Thanh Minh muốn dẫn tôi đến.

Bàn tay của Thanh Minh luôn lặng lẽ đặt trên vai tôi, mang theo mùi đàn hương thanh nhẹ. Ngẩng đầu lên nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, cho dù dưới ánh sáng mờ mờ, nó vẫn đẹp vô cùng, khiến trái tim người ta không khỏi đập rộn ràng thêm mấy nhịp. Tôi vẫn luôn cảm thấy rằng Thanh Minh là một người rất hợp với đêm đen, anh luôn gây ấn tượng vô cùng u uất, nhưng cũng có lúc lại khiến cho người ta có cảm giác thuần khiết cao quý khó tả. Hai khí chất dường như không thể hài hòa ấy lại cùng hòa trộn trên con người anh. Không biết tại sao, Thanh Minh đẹp dễ vừa thuần khiết, vừa u uất này lại khiến tôi nghĩ đến thần linh.

Nhưng nếu là một vị thần, hẳn anh sẽ không chỉ xuất hiện trong đêm tối đâu nhỉ?

Cho dù là ban ngày, giữa dòng người như nước chảy trên phố phường, dáng vẻ Thanh Minh dường như vẫn cách biệt với cả thế giới xung quanh, tựa như một người trong tranh lạc bước đến đó vậy.

Vậy rốt cuộc Thanh Minh là ai?

Ánh mắt tôi khẽ lướt một lượt, vô tình chạm phải ánh mắt của Bạch Dạ ở đối diện. Anh ta hơi ngẩng mặt, miệng nhả ra một làn khói, ánh mắt sáng rực, trong đôi con ngươi màu đỏ ánh lên nụ cười bốn cợt khiến tôi thấy rùng mình. Không biết phải ứng phó thế nào, tôi đành cúi mặt, vờ như không thấy.

Bạch Dạ ậm ừ khẽ cười rồi quay đầu đi, không nhìn tôi nữa.

Tôi đang suy nghĩ rất lung, dường như đã quên mất hoàn cảnh hiện tại, cho đến khi Bạch Dạ đang đi trước mặt bỗng đột ngột dừng lại. Tôi nhất thời không thu kịp bước chân, suýt nữa thì đâm sầm vào lưng anh ta, may mà Thanh Minh kịp thời kéo tôi lại.

Bà lão áo đen dẫn đường cho chúng tôi đang đứng trước một cánh cửa. Bà ta đưa tay lên gõ, từ bên trong truyền ra những tiếng kêu thánh thót, uyển chuyển, hình như là tiếng chim hót.

Trong căn nhà mà nơi nơi đều lộ vẻ cũ kỹ và kỳ quái này, nghe thấy âm thanh tựa tiếng chim hót buổi sớm, trong lòng tôi chợt trỗi dậy một cảm giác khó tả. Hơn nữa không hiểu vì sao tôi lại cảm thấy những tiếng vui tai này dường như quen thuộc biết bao.

Tiếng chim hót im bặt, cánh cửa kêu “kẹt” một tiếng rồi mở ra, bà lão áo đen gật đầu với chúng tôi, rồi nhanh chóng biến mất giống như khi xuất hiện.

Tia sáng từ trong cửa hắt ra. Tôi đang quen với bóng tối, vì thế có chút chói mắt, bèn vô thức đưa tay bịt mắt, nhưng lại lập tức thả ra.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng trong nhà, tôi cảm thấy bước chân không nghe theo sự điều khiển của bộ não nữa, mà cứ thế tự bước đi, vượt qua Thừa Bích, xông thẳng vào bên trong.

Cả căn nhà được bao phủ bởi một luồng ánh sáng dịu dịu, nguồn phát sáng là từ một cây đại thụ – một cây đại thụ đặt giữa nhà.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy một cây đại thụ được trồng trong nhà, nhưng tôi lại không hề có cảm giác khó chịu, mà lại thấy vô cùng kỳ diệu.

Đó là một cái cây cực kỳ lạ lùng, mỗi cành mỗi lá dường như đều được tạc bằng ngọc bích, long lanh lóng lánh, đẹp đến mê hồn. Nhưng thu hút ánh mắt của tôi không phải là cái cây, mà là một con chim đang đậu trên cành. Đó là loại chim tôi chưa từng thấy, toàn thân trắng tinh, thân hình rất lớn, đang rũ lông trên cành, chẳng thèm nhìn đám người vừa mới tới là chúng tôi, đáng vẻ vô cùng vui vẻ tự tại.

Tiếng chim nghe thấy khi ở bên ngoài có lẽ là của nó.

Tôi không biết ba người họ có cảm giác gì, chỉ biết trong đầu mình chỉ có một suy nghĩ, chú chim này thật đẹp quá đi, nếu có thể bắt được nó thì tốt biết mấy!

Tôi kiềm chế cơn phấn khích của mình, dán mắt nhìn chú chim trắng kia. Chú chim đó hình như cũng đọc được suy nghĩ của tôi, bèn kêu một tiếng rồi vỗ cánh bay lên cao.

Tôi ngẩng đầu lên tìm nó nhưng không thấy đâu. Tôi hơi thất vọng, con chim này tinh ranh quá.

Lúc này tôi bỗng nghe thấy tiếng cười giòn giã, một giọng nói dịu dàng mềm mại vang lên trên đầu tôi:

- Lâu thế rồi mà em vẫn không quên Tuyết Diên. Hồi đó nó mổ em một cái, để ta xem em có thể nhớ được mấy kiếp?

Mặc dù tôi hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của cô ấy, nhưng vẫn chú tâm tìm con chim trắng. Tìm mãi mà chẳng thấy đâu, chỉ nghe thấy giọng nữ đó lại cất lên:

- Để ta xem nào, lần này cái con mèo đáng ghét ấy chẳng đến, lại thay bằng một anh chàng lạ hoắc...

- Vậy các vị có việc gì chăng?

Tôi không nén được tò mò bèn đồng tai lên nghe. “Con mèo đáng ghét” – thứ đầu tiên tôi liên tưởng tới chính là Dao, lẽ nào, trước đây Dao cũng đã tới nơi này?

- Ôi, chúng tôi từ phương xa lặn lội tới đây, không mời chúng tôi uống trà thì thôi, lại còn thẩm vấn chúng tôi ở đây cơ đấy. Từ sau khi được chiêm ngưỡng dung nhan của Cẩm phu nhân, tôi ngày nhớ đêm mong. Những ngày không được gặp Cẩm phu nhân, tôi đã bị nổi nhọt nhưng giày vò ghê gớm.

Bạch Dạ vừa tủm tỉm cười vừa nói những lời sến súa, tôi thầm lo thay cho anh ta, ngộ nhỡ Cẩm phu nhân nổi giận, thì đến tám phần là sẽ tổng cổ anh ta ra ngoài, chưa biết chừng chúng tôi còn bị liên lụy ấy chứ.

Thực tế chứng minh là tôi đã sai, dù có là thần quỷ yêu nhân hay gì gì đi nữa, phàm là nữ giới đều thích nghe những lời ngon ngọt.

Giọng nói của Cẩm phu nhân chẳng có vẻ gì là tức giận, ngược lại còn cười rất vui vẻ.

- Bạch Dạ vẫn dẻo miệng như ngày nào, so với Thanh Minh thì đáng được người ta yêu thích hơn gấp bội.

- Nhắc tên tôi cùng với tên cậu ta, chính là sỉ nhục tôi! – Thanh Minh lạnh lùng xen vào một câu.

Bạch Dạ hừ một tiếng, không biết đang lăm bằm những gì.

Thừa Bích đứng sau lưng, chỉ cười mà không nói câu nào.

Cùng với tiếng hót của con chim trắng, cuối cùng Cẩm phu nhân cũng lộ diện.

Quả nhiên là một mỹ nhân, hơn nữa còn là một mỹ nhân cổ điển một cách chuẩn mực, toàn thân áo trắng, đầu cài trâm vàng, tóc xanh vấn lên, chân trần ngồi trên chạc cây thấp, bên cạnh là chú chim trắng. Cô ấy vuốt ve chú chim, ánh mắt sáng sủa, nhìn khắp lượt chúng tôi.

- Tiêu chuẩn của ta vẫn không thay đổi, trong các người, chỉ có một người có được thứ này, còn ai được phải xem thực lực của chính các người.

“Thứ này”... Có phải là chỉ chú chim trắng đó?

Tôi rất muốn có nó, bèn quay đầu lại nhìn Thanh Minh, thấy anh đưa tay ra dấu với tôi, ý bảo tôi chớ nên lo lắng.

- Em đừng tự ý hành động, việc này cứ để anh.

Anh đi vượt qua tôi, tiến về phía trước, nói khẽ bên tai tôi:

- Lần này nhất định anh sẽ mang nó về.

Bạch Dạ đã đứng yên dưới tán cây, lặng lẽ chờ Thanh Minh.

Cảm thấy mình đang bị người ta nhìn chằm chằm, tôi liền chuyển ánh nhìn khỏi hai người đó. Tôi nhìn thấy vị Cẩm phu nhân dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn ấy đang nhìn tôi dò xét với vẻ vô cùng thích thú. Thấy tôi nhìn, Cẩm phu nhân liền cười với vẻ thần bí, cánh tay nõn nà như ngọc khẽ phất một cái, trong giấy lát xung quanh bỗng rơi vào bóng tối.

Bóng tối đặc quánh đến cực điểm, tôi gắng mở to mắt nhưng chỉ phí công vô ích, tôi chẳng thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Tôi cảm thấy hơi sợ, khẽ gọi tên Thanh Minh.

Không có lời đáp, cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, dường như trên thế gian này chỉ còn lại mình tôi.

Tôi vốn rất sợ bóng đêm, nhưng lúc này lại thấy mình rất trấn tĩnh.

Ít nhất là nhìn bề ngoài, vị Cẩm phu nhân này không giống một kẻ tà môn ngoại đạo, còn tôi chỉ là một người rất bình thường, cô ấy sẽ không cần phải động đến tôi. Đây nhất định là ảo giác, có lẽ là chúng nhân pháp[4] gì gì đó.

[4] Chúng nhân pháp: Phép thuật che mắt. (ND)

Niệm từ tâm sinh ra, bóng đêm này có lẽ chỉ là ảo giác để mê hoặc tôi mà thôi. Chắc chắn Thanh Minh ở quanh đây, nhưng tôi phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi bóng đêm này?

Vẫn còn nhớ vị trí đại khái mà Thanh Minh đứng, tôi vừa sờ soạng vừa đi tới đó, nhưng không ngờ lại đâm sầm vào một người.

Người đó chạy rất vội, hình như không lường được là phía đối diện có người nên đâm sầm vào tôi, lực rất mạnh, nhưng tôi không cảm thấy đau. Anh ta đỡ vai tôi, nói với giọng điệu hết sức thoải mái:

- Tôi phải xuống suối vàng ngay lập tức, đột nhiên có biến. Không ngờ phải đi gấp thế, em nói sẽ đợi tôi quay về, không được hối hận đâu nhé!

Suối vàng? Là cõi âm sao? Tôi hơi ngạc nhiên, vì hơi thở của người này vô cùng quen thuộc, tôi không nén được bèn hỏi anh ta:

- Anh đến nơi đó làm gì?

Lời vừa thốt lên, tôi bỗng nhận ra có gì đó khác thường!

Bởi vì người đang nói chuyện với tôi là Dao!

Theo lẽ thường, anh hẳn là đang ở Vong Xuyên đường xa tít mù khơi, làm sao có thể đến được nơi này?

Lẽ nào, đây cũng là ảo giác? Bởi vì tôi quá yếu đuối, cho nên mới nghĩ đến Dao – người luôn bảo vệ tôi chẳng?

- Ôi!

Tôi đưa ngón tay thử chạm vào anh, nhưng không chạm phải hư không như tôi tưởng, mà là bắp thịt rắn chắc, đây là người thật ư? Anh nắm lấy ngón tay tôi rồi bật cười.

- Đừng làm loạn lên nữa! Khi tôi không ở đây, em phải bảo trọng đấy. Chớ có chọc giận đám đại nhân đó, nếu không sẽ không có ai cầu xin cho em đâu!

Tôi bắt giác chớp chớp hàng mi.

- Xưa nay em luôn an phận thủ thường, không có chuyện thì sẽ không vào trong cung, làm sao có thể chọc giận đám đại nhân đó chứ?

Rõ ràng tôi đâu có nói, tại sao lại có thể phát ra âm thanh nhỉ? Không, âm thanh này đúng là giọng của tôi! Rõ ràng là cảm giác rất mơ hồ, nhưng đúng là Dao đang đứng trước mặt và nói chuyện với tôi, dường như đó là chuyện tự nhiên nhất trên đời.

Tôi lại nghe thấy Dao nói:

- Em còn nói nữa, lần trước nếu không phải em làm cho Huỳnh Chi Quân[5] ứt sừng, thì sao tôi phải vội vàng vào cung làm khổ sai cơ chứ?

[5] Huỳnh Chi Quân: vua của đom đóm, tức Bạch Dạ. (ND)

- Đó là hấn tự chuốc lấy...

Tôi tự biết mình đuối lý, nên giọng nói cũng trở nên lí nhí theo.

Xung quanh dần dần sáng lên, nhưng không phải trong nhà, mà là ở một nơi cao như đỉnh núi, phong cảnh rất đẹp, chỉ có điều nó khiến tôi có cảm giác cô đơn khó tả. Đứng trước mặt tôi đúng là Dao, nhưng không phải là Dao mà tôi thân thuộc.

Mái tóc anh hình như dài hơn một chút, không phải màu nâu, mà là màu đen tuyền. Nét mặt cũng không tươi cười chằm chọc như thường ngày mà trở nên rất dỗi tìn cậy.

Vẻ mặt của Dao thân thiện như thế khiến tôi hơi kinh ngạc.

Tôi sờ sờ mái tóc anh, nói:

- Em cảm thấy anh để mái tóc ngắn màu nâu vẫn đẹp hơn.

Dao cũng sờ lên mái tóc của mình rồi nói với tôi:

- Tóc ngắn màu nâu à? Đợi tôi quay về sẽ cắt tóc thành kiểu đó cho em xem, được chứ?

Tôi gật đầu.

- Lần này thực sự phải đi rồi, cứ ngoan ngoãn ở đây chờ tôi quay về.

Anh vỗ lên vai tôi một lần nữa, sau đó ra đi, không ngoảnh đầu lại.

Nhìn theo bóng dáng anh, tôi cảm thấy dường như có một thứ gì đó vừa rời khỏi trái tim mình, đó là nỗi buồn thầm kín và khê khàng.

Khoảnh khắc trôi qua, tôi chậm chậm quay người, định trở về nơi tôi nên về.

Nhưng tôi bị một người chặn lại, tóc dài màu bạc, đôi đồng tử đỏ như máu, khuôn mặt lạnh tanh, chính là người được gọi là Huỳnh Chi Quân – Bạch Dạ.

- Con mèo chết tiệt đi rồi, bây giờ chẳng còn ai bao che cho em nữa. Cô bé, ta muốn xem em sẽ thế nào.

Cách anh ta nói về Dao nghe rất khó chịu, tôi bèn gạt tay anh ta ra, lườm một cái rồi đi tiếp.

- Này, em định lơ tôi sao?

Tôi tiếp tục đi, không thèm đếm xỉa anh ta.

Anh ta chân chừ một lát, rồi lại nói:

- Sắp đến ngày tổ chức lễ hội ở tiên đình rồi, em có biết không?

Tôi vẫn không dừng bước, anh ta cười gượng gạo một cái, rồi cũng không nói gì nữa.

Đêm đó, tôi ngồi bên sườn núi, gió lạnh thổi lồng lộng, trước mặt là biển mây mênh mang vô hạn. Đó là bóng đêm sâu thẳm thẳm không nhìn thấy đáy. Ở giữa khe hở của các tầng mây, có một điểm sáng lóe lên, tôi biết đó là sứ giả của Huỳnh Chi Quân.

Có lẽ anh ta đang giám sát tôi, tôi nghĩ vậy.

Bình minh đến thật nhanh, tôi thay đổi tư thế, dựa vào tảng đá, định nghỉ ngơi một lát. Nhìn ra xung quanh, bỗng tôi thấy một vật áo trắng xa lạ, thuận mắt nhìn lên trên thì bắt gặp một gương mặt lạnh lùng, không chút biểu cảm.

Tóc đen, mắt đen, cực kỳ tuấn tú, nhưng lại khiến người ta cảm thấy đó dường như không phải là người sống, mà chỉ là một con búp bê vô cùng tinh xảo mà thôi.

Thanh Minh... đấy ư?

- Anh không có trái tim – Tôi không tìm được liên bất lên câu nói đó.

Rõ ràng Thanh Minh nghe thấy, bởi vì anh nhú mày, rồi lại dùng ánh mắt lạnh lùng hơn nữa liếc tôi một cái.

- Hòn đá bướng bỉnh nhỏ nhoi kia, người cũng biết trái tim là gì sao?

Giọng nói của Thanh Minh trong trẻo và trầm tĩnh, nhưng lại lạnh như băng.

Tôi hơi ức, thế là những lời nói lạ lùng không nén được lại bật ra.

- Anh là ai? Vô duyên vô cớ chạy đến chỗ tôi làm gì?

Anh nhìn tôi, ánh mắt không một gợn sóng.

- Ta là người sẽ lấy đi trái tim của người.

Thanh Minh là người trong cung! Trong phút chốc tôi đã rõ anh là ai, bất giác giật thót mình.

- Xin đợi một chút!

Anh nhú mày:

- Sao?

Rất nhanh, tôi đã kiểm được một cái cơ.

- Bản thân anh không có trái tim, vậy anh dựa vào cái gì để đòi lấy trái tim của tôi?

- Người rất thú vị, vậy người dựa vào cái gì mà cho rằng ta không có trái tim? – Dường như anh thấy ngạc nhiên vì sự kiên trì của tôi.

- Rất đơn giản, anh hãy chứng minh cho tôi thấy anh có trái tim, tùy anh muốn mổ xẻ hay làm gì cũng được, nếu anh không thể chứng minh được thì phải thả tôi ra, thế nào?

- Chứng minh như thế nào?

- Chắc chắn anh chưa từng yêu ai, cũng chưa từng được ai yêu đúng không? Căn bản anh không biết tình yêu là gì, đúng không? Một kẻ đến yêu cũng không biết, thì sao có thể có trái tim? Kẻ không có trái tim, sao có thể gọi là người?

Tôi nói liền một hơi, không cho người đó có cơ hội xen ngang, trong lòng thầm nghĩ mông lung, rốt cuộc tình yêu là gì nhỉ? Tôi cũng không biết, nhưng bình thường nghe Bạch Dạ nói hoài, cảm thấy nghe rất ghê rợn mà thôi.

Một người trông có vẻ lạnh lùng thanh tịnh như Thanh Minh, chắc chắn là cũng không biết.

- Yêu... ư? – Gương mặt anh quả nhiên trở nên mơ hồ, sau đó lại dứt khoát gạt đi – Đúng là ta không biết nó là gì, và cũng không cần thứ đó...

- Vậy thì anh không hề có trái tim!

Thanh Minh thoáng suy nghĩ, rồi cười gượng:

- Thạch linh nhai ranh, đúng là giảo hoạt, lừa được ta, đạo hạnh ngàn năm, thôi được...

Anh lại cười méo mó:

- Người đi đi, ta đã nói là làm.

Tôi cực kỳ khoái trá, lập tức chạy về phía vách núi cheo leo. Sứ giả không ở đó, cũng chẳng có bất kỳ ai cản tôi, tại sao tôi có thể trốn thoát dễ dàng như thế, tôi cũng chưa từng nghĩ tới.

Sau đó Thanh Minh ra sao, tôi không biết.

Sau khi rời khỏi nơi đó, tôi gặp phải những gì, tôi cũng không biết.

...

Dường như chuyến du lịch vượt thời gian của linh hồn đã dừng lại tại đây. Tôi thoát ra khỏi trạng thái hành động mất kiểm soát, chân tay lạnh toát, không thể hiểu được rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy vô cùng bi thương, tựa hồ như tôi đã biết được rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy vô cùng bi thương, tựa hồ như tôi đã biết được một sự thực đau lòng.

Rốt cuộc tôi là người như thế nào?

Rốt cuộc tôi... có phải là người không?

Nghĩ đến đây, tôi bất giác khụy xuống, co ro giữa bóng đêm vô cùng vô tận.

Thanh Minh của hiện tại là cái gì? Tôi có thể tin anh được không?

Hoặc cũng có thể, tất cả đều là trò quỷ của Cẩm phu nhân, chỉ là ảo giác mà thôi.

Nhất định chỉ là ảo giác.

Cảm giác khiến người ta dựng tóc gáy đó quay trở lại, nhiệt độ xung quanh giảm xuống nhanh chóng, bốn bề lạnh cóng, lơ mơ có cảm giác hình như có gì đó chạm vào da thịt, nhưng bên cạnh tôi lại không có một ai.

Lúc này đây, tôi chỉ có thể cầu nguyện Thanh Minh phát hiện ra tôi.

Hiển nhiên điều này khó có thể xảy ra, bởi vì tôi luôn tập trung lắng nghe, và thấy xung quanh chẳng có động tĩnh nào. Thanh Minh cũng được, Bạch Dạ cũng được, thậm chí cả Thừa Bích vốn như không khí cũng không biết đi đâu cả rồi.

Một nơi lớn thế này, ngoài tôi ra, tịnh không một bóng người.

Tôi bắt đầu sợ hãi, bèn xòe lòng bàn tay, chéch dấu ấn mặt trăng đỏ ra ngoài, cánh tay gồng lên, sẵn sàng đối phó với bất cứ thứ gì.

- Ha ha ha...

Một tiếng cười lạnh lạnh vang lên trong góc, âm thanh đó làm tôi giật thót tim, nó rất quen thuộc. Đó chính là giọng của tôi.

Ở nơi này, nghe thấy tiếng cười kỳ quái của mình, đúng là không có gì ma quái hơn.

- Ha ha ha... Ha ha ha...

Âm thanh đó khiến da đầu tôi tê buốt. Nó dần dần áp sát tôi, còn tim tôi thì đập thành thịch.

Đó là thứ gì?

Tôi rất sợ nó sẽ là một thứ gì đó ghê rợn, như một khuôn mặt dữ tợn chẳng hạn... Nhưng tôi càng sợ nó sẽ có một gương mặt giống tôi như đúc...

Vẫn chìm trong màn đêm nên tôi không nhìn rõ được tình hình xung quanh.

- Ha ha ha... Ha ha ha...

Âm thanh đó ép sát, dường như nó sắp dính vào gương mặt tôi. Một mùi tanh tươi lạnh lẽo xộc đến. Không kịp nghĩ ngợi gì, tôi vùng tay đẩy thứ đó ra, nhưng không có phản ứng gì, mùi tanh vẫn ở đó.

Tôi mở trừng mắt, xung quanh dường như có chút ánh sáng. Nhờ nguồn sáng này, tôi có thể nhìn thấy gương mặt phía đối diện. Và cho dù có chút biến dạng, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra, đó chính là gương mặt của tôi!

Tôi kêu lên một tiếng thất thanh, đẩy nó ra, rồi bắt đầu chạy điên cuồng.

Trong bóng đêm vô cùng vô tận, tôi cứ thế chạy bừa không biết phương hướng là đâu.

Cho đến khi tôi va phải người đó. Một vòng tay rất ấm áp, dịu dàng ôm lấy tôi. Là Dao! Dao đến thật rồi!

Tôi mừng lắm, ôm chặt lấy anh. Nhưng chợt cảm thấy anh có gì đó là lạ, sắc mặt trắng bệch, hình như không được khỏe.

Tôi lay lay người Dao:

- Anh sao thế? Sao trên người có vết máu?

- Vì anh bị em hại chết đấy...

Dao nhe răng cười, để lộ hàm răng trắng bóng, nhưng lại u ám đến tột cùng.

Tôi sợ đến mức không thể kêu nổi.

Trong khoảnh khắc, người con gái giống hệt tôi cũng chạy đến, dựa vào vai Dao, cười khúc khích.

Hai gương mặt quen thuộc, vậy mà lúc này lại chẳng khác nào ma quỷ, khiến người ta dựng tóc gáy.

Nhưng điều khiến tôi tuyệt vọng nhất là sau lưng tôi dần dần truyền đến tiếng bước chân khe khẽ. Tôi không dám quay đầu lại, chỉ sợ nhìn thấy một Thanh Minh mà tôi không quen biết.

Người đó dần dần lại gần, tôi nắm chặt nắm đấm, người run run, im lặng chờ đợi.

Giữa không gian bình lặng chợt nổi gió, thổi tung bay mái tóc dài tỏa ánh sáng màu trắng bạc bay đến trước mặt tôi.

Người ấy không nói một câu, chỉ bịt mắt tôi. Màn đêm thực sự ập đến. Không khí yên tĩnh cho tôi biết rằng, hai người đối diện đã rời đi.

Hoặc cũng có thể họ chưa từng đến, tất cả đều là tưởng tượng của tôi.

Bạch Dạ thả tay ra, trước mắt tôi ánh sáng đã trở lại.

Tôi nghĩ tôi nên cảm ơn anh ta, nhưng lại không nói nổi thành lời.

Người trước mặt tôi là bạn hay kẻ địch?

Thanh Minh đứng ở dưới gốc cây phía không xa vẫy tay gọi tôi, tôi gật gật đầu với Bạch Dạ, rồi chạy về phía Thanh Minh.

Thanh Minh trông rất tiêu tụy, hình như đã hao tổn không ít tinh lực, trên mặt có một vết thương tuy nhỏ nhưng còn mới, đầm máu tươi. Anh tóm tay tôi, đặt một viên ngọc vào đó, rồi thỉnh thoảng đổ xuống.

Tôi ôm chặt anh, cảm giác trái tim anh càng lúc đập càng yếu, sức lực không ngừng rời khỏi người anh.

- Cuối cùng không gượng nổi sao... Tên này cầm cự cũng khá đấy! – Bạch Dạ ngáp một cái, lười biếng nói.

Tôi nhìn anh ta:

- Chuyện gì thế?

- Rất đơn giản, nơi này đối với cậu ấy là cấm địa. Tôi còn cho rằng cậu ta đã sớm tiêu đời rồi, chẳng ngờ vẫn còn cầm cự được đến lúc ảo trận kết thúc, lấy được thứ đó.

Bạch Dạ nhìn tôi với ánh mắt bình tĩnh.

- Nếu tiếp tục ở đây, sớm muộn gì cũng bị thứ khí đó xâm thực, và cậu ấy sẽ chết.

- Anh sẽ giúp tôi chứ?

- đương nhiên, nhưng em phải đồng ý với điều kiện của tôi.

Đường như Bạch Dạ đã sớm lường trước tôi sẽ hỏi vậy, vồ vồ vào đầu tôi.

- Cô bé, hãy đưa kết tinh của Tuyết Diên cho tôi, rồi tôi sẽ giúp em đưa cậu ấy đi.
- Anh sẽ giữ lời chứ?
- đương nhiên.

Tôi nhìn thứ trong tay – viên ngọc màu trắng sáng lóng lánh, thứ ánh sáng khiến người ta nhớ mãi – nó có một sức mạnh khiến người ta an lòng.

Đó là thứ mà Thanh Minh phải dốc trọn tâm sức mới có được, nhất định rất quý giá.

Nhưng so với tính mệnh của anh, thì dù là thứ quý giá hơn thế cũng chẳng có gì đáng tiếc. Tôi cắn răng, đưa viên ngọc cho Bạch Dạ.

Bàn tay Bạch Dạ run lên như phải bỏng, viên ngọc to bằng quả trứng bồ câu lăn khỏi lòng bàn tay anh ta, rơi xuống đất, ngay tức khắc liền bị một bàn tay khác nhặt lấy.

Đó là tay của Thừa Bích. Suốt chặng đường, anh ta luôn im lặng khiến tôi suýt nữa thì quên mất sự hiện diện của người này.

Bạch Dạ nheo mắt, vẻ mặt bỗng trở nên hung hãn.

Tôi có chút mơ hồ, nhưng đã mau chóng hiểu ra.

Thừa Bích đã thay đổi, cảm giác nho nhỏ thanh tao lúc ban đầu biến mất khi anh ta cười, nụ cười khiến người ta phải rợn tóc gáy:

- Kết tinh của Tuyết Diên, ta sẽ đem đi không khách khí...

Thừa Bích cầm viên ngọc và nhanh chóng biến mất, chỉ để lại mỗi câu nói đó.

Sự chuyển biến bất ngờ ấy khiến chúng tôi chỉ biết trơ mắt nhìn. Bạch Dạ khựng bước, quay đầu định đi, nhưng bị tôi tóm chặt.

- Anh phải giúp tôi đưa Thanh Minh ra khỏi đây!

Tôi đã hạ quyết tâm phải đưa Thanh Minh đi, phải mượn sức của Bạch Dạ mới được.

Anh ta nhìn vạt áo đã bị tôi níu đến xộc xệch, thở dài một tiếng, rồi xốc Thanh Minh đang hôn mê dậy.

- Được rồi, thì thoảng cũng phải làm không công vậy!

Bạch Dạ công Thanh Minh, tôi thở phào, đi theo sau anh ta, chậm chậm ra ngoài.

Cầm phu nhân và Tuyết Diên không xuất hiện nữa, có lẽ đã trốn ở một góc nào đó nhìn trộm, mà cũng có thể họ chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

Việc có thể lập tức rời khỏi tòa nhà này khiến tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhìn sắc mặt trắng bệch của Thanh Minh, lòng tôi không khỏi buồn bã. Thanh Minh, anh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Những ảo ảnh trước đó rốt cuộc là gì? Đợi Thanh Minh tỉnh lại, nhất định tôi sẽ hỏi rõ, còn Dao nữa.

Nghĩ đến Dao, tôi bỗng thấy không an lòng.

Anh nhất định phải ở Vong Xuyên đường chờ chúng tôi quay về nhé!

Bạch Dạ tuy không thoải mái cho lắm, nhưng vẫn giữ lời, công Thanh Minh chỉ còn thở thoi thóp đi ra.

Ra ngoài cổng, tôi kinh ngạc phát hiện, bên ngoài trời đã sáng bạch, nhìn đồng hồ, vừa đúng ba giờ rưỡi chiều. Cảm giác ở trong tòa nhà đó đã rất lâu, vậy mà trên thực tế lại chỉ có mấy tiếng đồng hồ mà thôi.

Quay lại nhìn tòa nhà, nó vẫn còn đó, chỉ có điều cảm giác đã khác hẳn. Tòa nhà trước mặt tôi rõ ràng là một tòa kiến trúc mới xây kiểu phông cổ, không hề có dáng vẻ thô lương ma mỵ chút nào.

Dãy núi lở mờ trong đêm đen nay cũng hiện rõ hình. Đó là một khu du lịch khá đẹp, khách du lịch tấp nập năm tốp ba đi cùng nhau. Chúng tôi dừng lại ở trạm phục vụ của khu du lịch ở ven đường để nghỉ ngơi. Tôi

chạy đến chỗ tư vấn để hỏi thăm, cô lễ tân rất lịch sự cho hay, phải chờ khoảng bốn mươi phút nữa mới có xe buýt đi khỏi núi, chúng tôi có thể bắt chuyến xe đó để ra ngoài.

Giá cả trong siêu thị ở đây không ngoài dự liệu, đắt xốt cả ruột. Nghe thấy đôi tình nhân đứng cạnh đang oán than giá cả đắt đỏ, tôi cười cười, mua bữa mấy chai nước uống rồi đi ra.

Trở về thế giới bình thường thật là tuyệt, tôi nghĩ thầm trong lòng.

Khi trở về chỗ nghỉ thì đã không thấy Bạch Dạ đâu, chắc là anh ta thấy chán nên bỏ đi rồi.

Thanh Minh vẫn ngồi trên chiếc trường kỷ nhắm mắt dưỡng thần, có vẻ đã khá hơn rất nhiều. Tôi khẽ lay anh, anh mở mắt ra nhìn tôi.

- Anh thấy thế nào? Bạch Dạ nói anh bị như vậy là do tà khí xâm nhập, bây giờ đã ra khỏi đó rồi, anh đỡ hơn chưa?

- Không sao, đừng lo.

Vết thương trên mặt Thanh Minh đã bắt đầu lành, làn da vẫn trắng xanh như mọi khi, nhìn không rõ khi sắc ra sao. Tôi đưa chai nước khoáng:

- Uống nước không?

Anh gật gật đầu, đón lấy chai nước.

Khi uống nước, trông anh thật giống những người bình thường, nhưng tôi biết anh tuyệt đối không phải là người bình thường.

Những nghi vấn chất chứa trong lòng lúc đó thật vô cùng bức bối, tôi bèn hỏi anh:

- Có thể cho em biết rốt cuộc anh là người thế nào không?

Thanh Minh đặt chai nước xuống, nhìn tôi.

- Em hy vọng tôi là người thế nào?

Tôi hy vọng Thanh Minh là người thế nào đây? Tôi chưa bao giờ suy nghĩ nghiêm túc về điều này, cho dù có tự hỏi mình thì cũng không thể tìm ra được đáp án. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, thì cũng hy vọng anh không phải là kẻ địch của tôi.

- Anh không phải là kẻ thù của em chứ? – Tôi dè dặt hỏi anh.

- Không phải.

Thanh Minh khẽ cúi đầu, nụ cười thoáng qua.

Thế là tốt rồi, tôi thở phào một cái, đột nhiên nhớ ra một vấn đề khác.

- Dao có quan hệ gì với em, anh biết không?

- Không biết.

Lần này anh phủ nhận rất nhanh, nhưng tôi không tin, vì nhìn bộ dạng của anh chẳng giống người không biết chút nào. Nhưng thôi bỏ đi, vấn đề này tôi vẫn nên chờ gặp đương sự, lúc đó đích thân hỏi Dao cũng chưa muộn.

Tôi đang cúi đầu nghĩ ngợi thì nghe thấy Thanh Minh hỏi:

- Viên ngọc đó, em còn giữ không?

Phải trả lời sao đây? Tôi nhìn Thanh Minh, nói không nên lời.

Có lẽ nét mặt đã tố cáo tôi, Thanh Minh hiểu ngay vấn đề, nhưng không hề trách tôi mà chỉ thở dài, rồi tựa người vào ghế, dáng vẻ thần thờ, chẳng biết là đang nghĩ gì nữa.

- Xin lỗi...

Tôi giống như một đứa trẻ trót đánh vỡ chiếc bình hoa quý, đầy sợ hãi khi nói lời xin lỗi.

- Không phải lỗi của em, không cần xin lỗi.

Thanh Minh đã lấy lại được phong thái như trước đây, trả lời ngắn gọn. Có lẽ do nhìn thấy vẻ mặt đầy hối lỗi của tôi, nên khẩu khí của anh dịu lại, thậm chí còn an ủi:

- Không phải lỗi của em, không có gì to tát đâu.

Nếu người ở bên cạnh anh lúc đó là Dao thì chắc sẽ không xảy ra chuyện này, rốt cuộc tôi vẫn chẳng giúp gì được cho anh, tôi thật vô dụng.

Tôi cúi gằm, chẳng dám nhìn anh.

Một bàn tay vuốt nhẹ lên mái tóc tôi, động tác dịu dàng làm sao.

- Mệnh trời như thế, xem ra lần này tôi vẫn không thể thay đổi... đành vậy, chỉ cần có thể giữ nguyên hiện trạng là được rồi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt anh, ánh mắt ấy dường như rất bình tĩnh, nhưng lại chứa đôi nét bi thương, khiến người ta tự nhiên muốn an ủi anh.

Ma xui quỷ khiến thế nào tôi ôm lấy cổ anh, thì thầm bên tai.

- Anh đã dốc hết sức rồi, đừng tự trách mình nữa...

Tôi không biết tại sao mình lại làm thế, chỉ là hành động theo bản năng, muốn an ủi anh mà thôi. Vòng tay của Thanh Minh dần dần khép chặt hơn, ôm tôi vào trong lòng.

Chỉ khi được ôm thực sự tôi mới hiểu rằng, anh cũng có những khi tinh tế khiến người ta bất ngờ.

Có lẽ cái ôm của anh quá dễ chịu, hay cũng có thể vì chuỗi sự kiện này đã khiến người ta quá căng thẳng, nên khi đột nhiên được thả lỏng, cơn buồn ngủ liền ập đến.

- Hình như em buồn ngủ rồi.

Tiếng thầm thì dịu dàng vang lên bên tai tôi.

- Xin lỗi, em ngủ đi, ngủ ngon một giấc, sáng mai sẽ tỉnh dậy như bình thường.

- Vâng...

Tôi mơ màng đồng ý, rồi ngả đầu lên vai người ấy.

13. Chương 13

- Tiểu Hạ! Tiểu Hạ! Tỉnh dậy mau!

Giọng nói đó không chịu buông tha, vẫn tiếp tục gọi tôi. Tôi không thể nhẫn nhịn được nữa, giơ tay xoa xoa nhưng liền bị tóm lấy.

Tôi đành miễn cưỡng mở mắt ra.

Dao một tay chống má, một tay tóm lấy tay tôi, vừa cười láu lỉnh vừa nhìn tôi.

Tôi á một tiếng thất thanh:

- Anh chạy tới phòng em làm gì?

Dao ra vẻ vô tội:

- Đây là phòng anh đấy chứ... Rõ ràng em chiếm phòng anh mà!

Tôi nhìn quanh một lượt, quả nhiên không phải nhà tôi.

- Sao em lại ở đây?

Nghĩ hồi lâu, tôi nhớ ra mình hình như đang ngủ ở trạm chờ xe... Nhưng sau đó thì không biết gì nữa.

Đợi chút! Nói thế thì có phải là tôi ngủ đã quá lâu rồi không? Tôi tóm lấy tay Dao:

- Em ngủ bao lâu rồi?

- Hừm... – Dao ngẫm nghĩ một lát – Đại khái hơn một ngày rồi.

Không phải chứ, giấc ngủ này dài quá!

- Thanh Minh đâu?

Dao cau mày:

- Cậu ấy đi đến chỗ khách hàng rồi.

Khách hàng? Là người áo xanh đó sao? Đúng rồi, lần này hình như là tôi cùng Thanh Minh đi công tác... Nhưng, tôi đã làm gì? Cơ hồ đều không nhớ ra.

Tôi vừa ngậy ra liền bị Dao cốc đầu ột cái.

- Đứng dậy đi ăn tối thôi! Ngủ nữa thì biến thành ngốc đấy. À, anh quên mất, người ngốc thì không thể ngốc hơn được nữa.

- Anh mới ngốc ấy! – Tôi tức tối ngồi dậy.

- Anh đợi em ở bên ngoài nhé!

Dao đứng dậy, chuẩn bị bước ra ngoài thì bị tôi gọi lại.

- Này, tóc anh sao lại nhuộm thành màu này?

Lời vừa dứt, tôi liền muốn tự đánh mình, vô duyên vô cớ quan tâm đến chuyện này làm gì?

Dao nói, nhấn mạnh với vẻ mặt rất nghiêm trang:

- Màu tóc của anh là tự nhiên.

- Có quỷ mới tin...

Mèo đen biến thành người lại có tóc màu nâu. Rõ ràng là coi thường trí tuệ của tôi quá thì phải?

Đồ ăn đêm còn nóng hôi hổi được đặt trên bàn, nhìn đã thấy thèm. Tôi vừa ngồi xuống, lại nghĩ và hỏi Dao một cách dè dặt:

- Những thứ này có thể ăn thật chứ?

- đương nhiên.

- Không phải do mấy thứ kỳ quái biến ra đấy chứ? Ví dụ như chuột hay nhện chẳng hạn.

- Đồ ăn bình thường mới mua ở bên ngoài, chất lượng đảm bảo.

- Mua của Huyết Hóa Lang à?

- Em muốn ăn đánh phải không? Mau ăn đi! – Dao lại cốc tôi một cái.

Cánh cửa rộng mở, ánh đèn trên phố hắt vào trong, đèn được châm lên, căn phòng trở nên sáng rõ. Dao ngồi bên cạnh bàn, nhìn tôi, vô cớ nở nụ cười vui vẻ.

Tôi cắn một miếng bánh bao, thấy anh cười như thế, suýt nữa thì nghẹn chết.

Dao mau chóng bưng nước tới, vừa vỗ lưng vừa quạt mát, tôi uống nửa cốc nước mới thấy đỡ nghẹn.

Tự đứng lại ân cần, chắc không có mưu đồ gian manh thì cũng sắp có trò quỷ quái gì đây.

Tôi lườm Dao một cái:

- Sao thế? Sao lại cười kiểu đấy?
- Không có gì...
- Không có gì? – Tôi hỏi.
- Không có gì.

Chúng tôi cùng nhìn ra ngoài, một cô gái đang đứng ở đó, dường như đang do dự có nên bước vào hay không.

Có khách, hơn nữa lại là một người đẹp, ngay lập tức Dao lấy lại tinh thần, đứng bật dậy ra đón khách.

Vong Xuyên dường lại như ngày thường, vẫn mở rộng cửa chào đón bất cứ vị khách nào bước vào.

14. Chương 14: Chuyện Thứ Sáu: Thanh Dao Của Liễu Dạ

Cho dù là người hay là vật, chỉ cần biến mất khỏi tầm mắt, thì sẽ mau chóng bị lãng quên. Lãng quên là một việc vô cùng tàn khốc.

Buổi chiều một ngày nghỉ, tiết trời quang đãng, tôi ngồi vắt chéo chân bên khung cửa bé tẹo trong nhà, thông thả lật cuốn tạp chí trong tay. Ánh dương vàng xuộm khế đậu trên mái ngói xanh màu cổ kính, tương phản với bóng râm dịu nhẹ ở trong góc.

Bốn bề cực kỳ yên tĩnh, dường như đã rất lâu rồi tôi không nhàn nhã như thế. Từ khi bắt đầu đến làm việc ở Vong Xuyên đường, tình cảnh xung quanh tôi cũng chẳng khác hơn là mấy, tuy rằng bình thường số lần gặp những thứ tạp nham khiến tôi kinh sợ cũng có giảm đi, nhưng hệ số nguy hiểm thì tăng lên gấp bội. Nhưng nhờ thế mà tôi đã to gan hơn rất nhiều.

Bây giờ, nếu gặp phải thứ gì kỳ quái, tôi chẳng còn luống cuống chân tay như trước nữa.

Giống như để phản bác kết luận này, chiếc di động để trong góc bỗng rú lên. Tiếng nhạc lãnh lót mà chói tai vang lên một cách đột ngột, khiến tôi giật thót mình. Đến khi nhận ra là nhạc chuông di động, tôi mới vội vàng bấm phím nghe.

Giọng nói ở đầu bên kia cứ thì thà thì thảo, tôi nhất thời không nhận ra là ai, cho đến khi cô ấy a lô liên mấy tiếng, tôi mới sực tỉnh.

- Tô Tô à?
 - Không mình thì còn ai vào đây? Nếu cậu còn không nhận ra thì mình đến ới máu mà chết mất.
- Trong điện thoại Tô Tô vẫn ăn nói sắc sảo như thế, chỉ có điều nghe hình như hỏi một mỗi. Tôi vội hỏi cô ấy:
- Sao thế? Cậu không khỏe ở đâu à?
 - Tổ sắp chết rồi... Tổ đang nằm ở bệnh viện Thành phố II.
- Tô Tô kéo dài giọng, như đang kể chuyện gì đó rất vui vẻ. Sắp chết? Trong bệnh viện? Thế mà cô ấy còn vui vẻ như thế?
- Đồ ngốc! Đợi tổ nhé!

Tôi mắng cô ấy rồi ngắt điện thoại, nhảy từ trên bệ cửa sổ xuống, vớ vội một chiếc áo khoác mặc lên người rồi đi.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, vừa bước xuống taxi, tôi lại lao như điên đến phòng bệnh của Tô Tô. Tôi thở hổn hển chạy đến trước cửa phòng bệnh, nhìn thấy Tô Dương đang ngồi trên giường bệnh trải ga trắng tinh, vẫy tay cười tươi, không hề có vẻ bệnh tật chút nào.

Tôi bước tới, suýt nữa túm lấy cổ áo của cô ấy mà hỏi, rốt cuộc cậu có điểm nào giống người sắp chết hả? Nhưng trên thực tế thì tôi chỉ xoa xoa đầu cô ấy, hỏi một câu:

- Thế cậu bị làm sao? Không khỏe chỗ nào?

Cô ấy cười hì hì, vỗ vỗ lên mép giường, ra ý bảo tôi ngồi xuống.

Trò chuyện rôm rả hồi lâu, hóa ra hai ngày trước cô nàng bỗng bị viêm ruột thừa cấp tính, may mà phát hiện kịp thời, được người ta đưa vào bệnh viện phẫu thuật, bây giờ không còn gì đáng ngại nữa.

Tôi vừa lo vừa bực, nếu nói rõ ngay từ đầu thì đâu đến nỗi tôi sợ chết khiếp như thế.

Lo sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của Tô Dương, tôi không dám nói gì, chỉ cùng cô ấy trò chuyện một cách nhỏ nhẹ. Đây là phòng dành cho ba bệnh nhân, nằm ở giường sát vách là một bệnh nhân nữ hơn bốn mươi tuổi, sắc mặt vàng vọt, nằm trên giường đọc sách, không hề có bất kỳ phản ứng nào trước sự thăm viếng của tôi. Một người khác trên chiếc giường còn lại thì ngủ suốt, đắp chăn kín mít, tôi cũng không nhìn rõ tướng mạo.

Căn phòng này tương đối yên tĩnh.

Viêm ruột thừa không phải là bệnh nặng, nhưng cũng cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Thấy chuyện trò cũng đã khá lâu, tôi bèn lên nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ, không còn sớm nữa, nên tôi hỏi Tô Dương:

- Cậu có muốn ăn gì không?

Cô ấy nghĩ một lúc, nói muốn ăn sủi cảo Tam Tiên[1].

[1] Sủi cảo Tam Tiên là loại sủi cảo có vỏ bằng bột mì trắng pha lòng đỏ trứng gà, dùng tôm tươi, thịt cá trắm đen tươi và thịt lợn bấp tươi làm nhân, vì thế gọi là “Tam Tiên” – ba thứ tươi. (ND)

Hồi chúng tôi còn học cùng với nhau, mỗi lúc rảnh rỗi đều thích đến quán Lục Phúc Ký gần trường ăn sủi cảo Tam Tiên. Đây là cửa hàng mà chúng tôi hay đến nhất. Sủi cảo ở cửa hàng này vừa thơm ngon, vừa đầy đặn, nước canh ngon ngọt. Nhưng từ khi tốt nghiệp, tôi không đến gần trường nữa, hôm nay nghe Tô Dương nhắc đến, tôi bỗng thèm sủi cảo của Lục Phúc Ký.

Tôi nghĩ thầm, Lục Phúc Ký cách bệnh viện Thành phố II cũng không quá xa, đến đó mua sủi cảo cho Tô Dương chắc cô ấy sẽ rất vui.

Nghĩ vậy, tôi nói với Tô Dương một câu rồi bước ra ngoài, chuẩn bị đi mua đồ ăn.

Có lẽ vì tôi đã quá vội vàng, nên vừa đẩy cửa một cái liền va phải một người từ bên ngoài bước vào. Hoảng quá, tôi cuống quýt xin lỗi. Người đó không hề tức giận, trái lại còn cười cười, hỏi tôi:

- Đến thăm bạn à?

Vừa nhìn đã biết đó là một bác sĩ, mặc chiếc áo blouse trắng, ngoại hình đúng kiểu khiến người ta yêu thích, vừa nho nhã lịch thiệp vừa chừng chạc chín chắn. Kiểu người phong thái ngồi ngồi thế này chắc chắn luôn được bệnh nhân an tâm gửi gắm.

Nhưng tôi kém cỏi nhất là chuyện giao tiếp với bác sĩ, vì thế nhìn anh ta mỉm cười, tôi hơi lúng túng, chỉ biết khẽ gật đầu, cố nặn ra một nụ cười.

- Bác sĩ Liễu!

Tô Dương trong phòng khẽ gọi một tiếng, rồi lại giới thiệu với tôi:

- Đây là bác sĩ điều trị của tớ, bác sĩ Liễu.

Rồi lại quay sang giải thích với bác sĩ tôi là bạn đến thăm. Người phụ nữ trung niên nằm giường bên cạnh cũng khẽ chào hỏi bác sĩ. Anh ta gật đầu với tôi, rồi lách người bước vào phòng bệnh.

Quả nhiên là bác sĩ.

Khi lướt qua nhau, tôi ngửi thấy trên người anh ta có mùi rất thơm, không biết đó là nước hoa hay là mùi gì khác. Tóm lại là hoàn toàn khác với một bác sĩ trên người toàn mùi thuốc sát trùng trong tưởng tượng của tôi, và anh ta có gì đó rất đặc biệt.

Khi đi trên hành lang, còn đang băn khoăn tại sao trên người bác sĩ lại không có thuốc sát trùng, thì tôi đi ngang qua một y tá, tôi cũng ngửi thấy mùi thơm đó. Lẽ nào mùi thơm này là loại thuốc sát trùng mới điều chế của riêng bệnh viện này?

Tối thế này mà tôi còn đi chầm chậm trong bệnh viện, đúng là khó tưởng tượng nổi. Tôi mà không mau đi mua sủi cỏ, chưa biết chừng cửa hàng họ sắp đóng cửa rồi ấy chứ.

Bắt một chiếc taxi ở cổng bệnh viện, tôi đi thẳng đến khu cạnh trường.

Dưới ánh đèn đường vàng vọt, người qua kẻ lại, tôi bước nhanh trên con đường quen thuộc.

Khu quanh trường cũng không có gì thay đổi so với ngày trước, chỉ có điều nơi đây đã có thêm nhiều cửa hàng bán đồ ăn vặt mới.

Lục Phúc Ký vẫn nằm ở ngã rẽ sang con phố phía sau, chỗ mặt tiền vốn không mấy bắt mắt của cửa hàng có đặt một chiếc ghế băng được lau sạch bóng, thậm chí bà chủ nhiệt tình còn nhận ra tôi, liền nhanh tay bỏ thêm ít vỏ tôm khô, dầu mè vào trong canh.

Khi tôi đưa tay ra nhận túi đồ ăn thì sơ ý làm đổ, không những bị bỏng tay mà còn bị sánh nước canh ra ngoài. Tôi vô tình nhìn xuống đất, thấy một bé trai đang bò dưới sàn, liếm thứ canh đó một cách tham lam, đôi mắt đen sì còn liếc xéo tôi. Tôi giật mình sợ hãi, run bắn người.

Nghe thấy giọng nói ân cần của ông bà chủ, tôi mới trấn tĩnh, nhìn lại mắt đất thì đứa bé đó đã biến mất, chỉ còn lại chút canh vương vãi trên mặt đất.

Không muốn nghĩ nhiều, tôi vội vội vàng vàng bảo chủ quán làm ột phần khác, trả tiền, rồi lập tức quay về.

Ở khu phòng bệnh, không khí sạch mùi thuốc sát trùng đến nhức mũi. Tôi cố gắng kìm chế không chú ý đến thứ mùi kinh khủng đó, vội vã đi tới phòng Tô Dương. Giờ này chưa phải là quá muộn, nhưng ở hành lang tịnh không một bóng người. Có lẽ vì bệnh nhân cũng thưa thớt nên đèn ở chỗ y tá đứng cũng chỉ thấp sáng mấy ngọn, một y tá ngồi bên quầy nurse gà ngủ gật, mái tóc đen mượt xoa trên đồng phục trắng tinh, trong đêm tối nhìn lại càng tương phản rõ ràng.

Khi đi ngang qua, tôi mới thấy có một bé trai đang ngồi cạnh, có lẽ là con cô ấy, cùng đi trực đêm với mẹ. Đứa trẻ tỉnh như sáo, ngồi trên ghế không ngừng lắc qua lắc lại, lật lật tấm thẻ trực ban trên mặt quầy. Tôi liếc nhìn một cái, thấy số 304, trên ảnh là một gương mặt rất điển thanh tú. Thằng bé chú ý tới tôi, nó gương mặt nhìn rồi cười với tôi, tôi cũng cười đáp lại, rồi vội vàng rào bước qua.

Khi mang đến nơi cho Tô Dương thì sủi cỏ cũng đã hơi nguội, nhưng nhìn thấy chữ Lục Phúc Ký, mắt cô ấy sáng lên, lập tức ngồi bật dậy. Tôi ngồi bên mép giường, vừa nhìn cô ấy vừa kiểm chuyện tán gẫu.

Con gái tám chuyện, nội dung không ngoài những tin đồn giới giải trí, tin tức giật gân, Tô Dương rành những chuyện này như lòng bàn tay, thậm chí đến chuyện viện trưởng của bệnh viện nhập nhằng với y tá trưởng cô ấy cũng biết. Tôi chỉ có nước phục cô ấy sát đất. Cô ấy vốn rất giỏi giao thiệp, đến đâu cũng bắt chuyện làm quen được. Đáng vẻ phần chần của cô ấy lúc này đâu có giống một người bệnh chứ! Nếu ai không biết, có khi còn tưởng cô ấy là phóng viên của tờ báo nào đó đến đây nằm vùng cũng nên.

Nói đến đoạn hấp dẫn, Tô Dương đặt bát xuống, thì thầm kể cho tôi nghe về bác sĩ chính của mình.

Nghe nói vị bác sĩ đó có một cái tên rất hay – Liễu Dạ, du học ở Nhật về, y thuật inh, tuổi tác còn trẻ mà đã được làm bác sĩ phẫu thuật chính, sự nghiệp có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Nhưng thượng đế luôn công bằng, bác sĩ Liễu “chức trưởng đắc ý, tình trường thất ý”[2], mới ba mươi tuổi đầu đã ly hôn hai lần. Những người vợ trước đều rời bỏ anh ta, lý do là anh ta quá chuyên tâm vào sự nghiệp, không quan tâm đến gia đình.

[2] Ý nói thăng tiến về sự nghiệp nhưng lại trắc trở trong tình cảm. (ND)

Nói đến đây, Tô Dương khẽ nói nhỏ, người đàn ông chuyên tâm vào sự nghiệp mới có sức hấp dẫn chứ.

Tôi nhìn về mặt đầy ngưỡng mộ đó, không nén được bèn lay cô ấy một cái, hỏi:

- Không phải cậu mê người ta rồi chứ?

Tô Dương không đáp mà chỉ cười khi khi.

Thấy cô ấy cười, tôi đã biết là mình đoán đúng đến tám, chín phần. Tính khí của Tô Dương rất ương bướng, bây giờ có nói gì cũng vô ích, chỉ là tại sao tự cô ấy lại không hiểu được rằng, người đàn ông đã ly hôn hai lần vì sự nghiệp, thì sao có thể chuyên tâm vào cuộc hôn nhân thứ ba?

Tôi thâm thở dài trong lòng, quay sang thấy người phụ nữ vàng vọt nằm trên giường bên đặt cuốn sách xuống, dường như chuẩn bị đi ngủ. Người bệnh ở chiếc giường còn lại vẫn cuộn mình trong chăn, chỉ để lộ ra mấy món tóc dài, lặng lẽ chìm sâu trong giấc mộng.

Tôi nhìn đồng hồ, đã mười giờ tối rồi, không còn sớm nữa, tôi phải mau về thôi. Sau khi chào Tô Dương, tôi vội vàng bước ra khỏi cửa.

Vì chuyện xảy ra đột ngột nên tôi quên bég mất tối nay phải đến Vong Xuyên đường và cũng không hề xin phép Thanh Minh.

Bên ngoài, ánh đèn vàng tối, y tá trực ban vẫn đang gà gât, thằng bé bên cạnh không biết đã đi đâu, có lẽ là buồn chán quá nên nó chạy đi chơi rồi.

Đi một mình trong hành lang bệnh viện khiến trong tôi trỗi dậy một cảm giác bất an. Theo lý mà nói, bệnh viện chính là nơi cực kỳ u ám, những thứ xấu xa kia đều thích tụ tập ở đây, xét theo một ý nghĩa nào đó thì rõ ràng đây phải là một nơi vô cùng nóng nực. Nhưng ở đây lại quá yên tĩnh, đến một chiếc bóng cũng chẳng thấy tăm hơi. Thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng thở của mình đang dần dần trở nên nặng nề.

Không, không đúng, trở nên nặng nề không phải là tiếng thở của tôi, mà dường như ở phía sau lưng tôi. Nhưng rành rành lúc này còn không có một bóng người, lẽ nào tôi không nhìn thấy “nó”?

Âm thanh đó đã đến rất gần, tôi không dám quay đầu lại, âm thầm nhớ lời giáo huấn của ông nội khi nhỏ rằng, buổi tối đi đường nhất định không được quay đầu lại. Nói thực, tôi rất sợ nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Những thứ này, cho dù gặp nhiều hơn nữa, vẫn khiến cho tôi cảm thấy sợ hãi.

Tôi im lặng bám vào lòng bàn tay, cảm giác đau nhói, đầu trắng khuyết màu đỏ và vòng đeo tay đều ở đây, lấy hết can đảm tôi co giò chạy như bay. Cho dù tốt xấu thế nào, tôi vẫn phải cầm đầu chạy thẳng đến cổng lớn rồi mới dừng lại.

Tiếng thở phía sau đã biến mất, có lẽ chỉ là một bác sĩ đi tuần đêm. Có thể do thần kinh tôi quá nhạy cảm, nên đã nghĩ đó đáng sợ như vậy.

Ánh trăng trong vắt, từ chiếc xe cấp cứu im lìm đổ trong sân hắt ra những tia sáng màu đỏ.

So với ánh sáng lập lòe đỏ, chiếc mô tô dựng bên cạnh trông càng bắt mắt hơn, nhìn cực kỳ nổi bật, chỉ có điều nó đổ trong sân bệnh viện nên nhìn thế nào đi nữa cũng không thấy hài hòa.

Chủ nhân của chiếc mô tô là anh chàng trông rất đáng ghét, đôi đồng tử màu hổ phách sáng lấp lánh trong đêm tối. Dao gươm chiếc mũ bảo hiểm trong tay lên, mỉm cười với tôi.

- Này, em đã học được cách trốn làm rồi cơ à!

Dao thích phóng xe tốc độ cao, nhanh tựa gió, may mà trên đường phố ban đêm không có ai, nên không phải lo lắng xảy ra tai nạn giao thông. Tôi cũng thích như thế nên không nói nhiều, chỉ ngoan ngoãn ngồi phía sau.

Dao im lặng lái xe, đột nhiên cất tiếng hỏi tôi:

- Em đến bệnh viện làm gì?

- Đi thăm Tô Dương, cô ấy bị bệnh.

- Ô? Chính là cái cô Tô Dương mà em hay nhắc đến hả? – Hình như Dao nghĩ một lúc mới nhớ ra, lại hỏi tôi – Là người đẹp à?

- Đương nhiên, Tô Dương vừa đẹp người lại vừa đẹp nét. Hồi học đại học có rất nhiều người theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy kén chọn nên chưa hề yêu ai – Nhắc đến Tô Dương, tôi lại sôi nổi hẳn lên.

- Ồ? Đẹp thế sao? Vậy lần sau đến thăm cô ấy, anh cũng tới nhé!

Nghe tới người đẹp, Dao liền trở nên phấn chấn, tuy tôi không nhìn thấy nhưng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt lúc bấy giờ của Dao, nhất định là hai mắt sáng rực, cười tươi như hoa nở.

Anh chàng này luôn như thế, nhìn thấy người đẹp là tức khắc vồn vã ngay.

- Haizz, cũng được.

Bỏ qua những chuyện khác, ở một nơi không được thanh tịnh như bệnh viện thì đúng là tôi cần có Dao đi cùng. Nhưng hôm nay sao Dao lại đột ngột xuất hiện ở đây nhỉ?

- Đây – Tôi khều khều – Sao anh lại đến đây?

- Tiện đường thôi – Dao đáp lại với vẻ hồ hững hồ ý.

Chắc chắn không chỉ là tiện đường, rõ ràng là anh chàng này có chuyện gì đó giấu tôi. Tôi cũng không muốn truy hỏi thêm mà chỉ ậm ừ một tiếng và không nói gì nữa.

Từ xa đã thấy Thanh Minh ở trong cửa hàng, anh ngồi trong quầy, đọc sách dưới ánh đèn bàn. Nghe thấy tiếng xe, anh nhú mồm, đặt cuốn sách trong tay xuống và đứng dậy.

Ánh mắt anh lạnh lùng quét qua toàn thân tôi, rồi buông một câu gọn lỏn:

- Em đi đâu thế? Trên người bám đầy thứ không thanh tịnh.

Tôi bất giác nhìn xuống quần áo của mình, mới hiểu ra “thứ không thanh tịnh” mà anh nói là gì.

Không đợi tôi phân trần, Thanh Minh đã bước tới, khẽ vỗ vỗ lên người tôi hai cái, giống như phủ bụi vậy, trông thì chỉ là động tác rất nhẹ nhàng thông thả, nhưng trong phút chốc tôi cảm thấy bình tâm trở lại.

Tôi biết, bây giờ mình đã an toàn.

Bệnh viện quả nhiên không phải là nơi tốt đẹp gì.

Sau khi nghe tôi kể sơ qua, Thanh Minh và Dao liền thay đổi thái độ, nhìn nhau bằng một ánh mắt khó hiểu, sau đó Thanh Minh vịn cho chiếc đèn bàn sáng lên rồi tiếp tục đọc sách.

Dao lại cười rất vui vẻ, nói với tôi:

- Anh kể cho em nghe một câu chuyện nhé, được không?

Đương nhiên là không được! Xưa nay anh có kể cho tôi nghe chuyện gì hay ho đâu?

Nhưng Dao không thèm để ý đến phản ứng của tôi, mà cứ tự động kể.

- Tiểu Hạ, em có biết ngạ quỷ không?

Loại ngạ quỷ này tôi đã từng được nghe kể, đó là những kẻ kiếp trước tạo nghiệt quá nhiều, sau khi chết bị dọa thành ngạ quỷ. Họ luôn bị giày vò trong cảm giác đói khát, không ngừng ăn và cũng không bao giờ no bụng. Năm đó khi nghe sư đệ kể, tôi cảm thấy đây là một loại quỷ cực kỳ đáng thương.

Ví như tôi, chịu đói hai bữa đã không chịu nổi, huống hồ cả đời ngạ quỷ luôn đói khát? Khi nhu cầu của cơ thể không được đáp ứng, thì sao có thể nhàn nhã suy tư chứ? Xét từ góc độ này thì ngạ quỷ là một loài quỷ cực kỳ đáng sợ.

Chúng không có chút lý trí nào, chỉ biết há miệng, ngấu nghiến tất cả mọi thứ trước mặt.

- Em có biết một chút.

Tôi nhìn Dao, không hiểu tại sao đột nhiên anh lại nhắc đến chuyện ngạ quỷ. Anh vỗ đầu tôi, hỏi với giọng nghiêm túc:

- Em có biết tại sao anh lại đến bệnh viện không?

Tôi mù mờ lắc đầu.

- Bởi vì có vụ làm ăn mới – Thanh Minh ở bên cạnh khẽ xen vào một câu.

Ồ, hóa ra là vậy. Hóa ra vụ làm ăn mới chính là thu phục ngạ quỷ?

Sau khi “ồ” lên một tiếng, tôi mới chợt dạ, đừng nói là họ sẽ sai tôi đi thực hiện vụ này đấy nhé? “Ngạ quỷ” cộng với “bệnh viện”, dưới uy lực của hai danh từ đáng sợ này, tôi tin chắc là mình nhất định sẽ chết rất khó coi.

- Ý của anh là bảo em đi thực hiện vụ này?

Tôi không dám tin, quay đầu lại hỏi Thanh Minh. Chỉ nhìn thấy ánh mắt bình thản của anh, những ngón tay thon dài khẽ lật một trang sách, gật nhẹ đầu, ý là khẳng định.

Không phải chứ! Tôi kêu một tiếng thảm thiết. Dao nhìn tôi với ánh mắt “hận sắt không thành thép”[3] hồi lâu, cuối cùng nói một câu khiến tôi cảm động suýt nữa thì rơi nước mắt.

[3] Hận sắt không thành thép: Câu thành ngữ Trung Quốc, ý nói cảm thấy không vừa lòng khi đối tượng mà mình vốn đặt nhiều kỳ vọng lại không có được sự cầu tiến, cố gắng tiến bộ như mình hằng mong muốn. (BTV)

- Anh sẽ đi cùng em – Dao nói.

Anh vừa thốt lên, tôi chỉ thiếu điều nhảy lên ôm chầm lấy anh, nên lại sợ anh chàng này lên cơn tự mãn, nên đành thôi vậy.

Vụ làm ăn này có thực là đi thu phục ngạ quỷ không? Dù không muốn thì vẫn phải làm thôi. Tôi liền hỏi cận kề Dao về tình hình cụ thể.

Theo lời anh, lần này có một vị khách đến nhờ chúng tôi thu phục mấy con ngạ quỷ, địa điểm đại khái ở khu vực phụ cận của Bệnh viện Thành phố II. Dao đã nắm được tình hình đại thể ở khu phụ cận, xác định được địa điểm của mục tiêu, chắc chắn chúng ở trong bệnh viện. Bệnh viện xưa nay luôn là nơi xảy ra lắm chuyện, chứa đủ loại dục vọng, linh hồn, khí vận đục... Đó đều là những thức ăn ưa thích nhất của ngạ quỷ, cũng khó trách sao chúng tụ họp ở đó.

Tôi hơi lo lắng cho Tô Dương, tuy vận khí của cô ấy rất tốt, chắc sẽ không bị những thứ tạp nham đó bám lấy. Nhưng bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện, hơn nữa còn chưa khỏe hẳn, vận khí cũng có thể suy giảm. Tô Dương ở đó, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tôi nghĩ tới đứa trẻ bò trên sàn ở cửa hàng Lục Phúc Ký lúc đi mua sủi cảo, bất giác toàn thân tôi lạnh toát. Đó cũng là ngạ quỷ sao?

Trong lòng tôi bắt đầu có chút sợ hãi, sợ phải một mình về căn nhà trống trải.

Nhớ đến những lá bùa dán lay lắt ở bốn góc nhà, trong lòng tôi do dự một lát rồi quyết định đề nghị với Dao:

- Tối nay nhường cho em ngủ phòng anh được không?

- Hừ, tại sao? – Dao hơi ngạc nhiên, sau đó liền mỉm cười về ta đây biết tởng.

- Có thể, có thể, nhưng phải nhớ trả tiền thuê phòng đấy nhé.

- Vâng, vâng! – Tôi gật đầu lia lịa, nhưng cười không nổi.

Tôi nghĩ đến Tô Dương một mình nằm trong phòng bệnh, không biết cô ấy có sợ không? Có thấy cô đơn không? Có gặp phải thứ kỳ quái đó không?

Dao úp tay lên hai tay tôi, khẽ lắc, nói nhỏ:

- Không cần lo lắng cho Tô Dương đâu, những người xui xẻo như em trên đời này hiếm lắm, không có ai đen đủi như em đâu.

Tuy ý của Dao là muốn thể hiện sự quan tâm, nhưng giọng điệu lại chẳng nể nang gì. Tôi trừng mắt lườm anh, cuối cùng không nhịn được, cười phá lên.

Căn phòng của Dao vốn chẳng xa lạ gì với tôi, bình thường hề cứ xảy ra chuyện gì, thì y như rằng tôi sẽ tỉnh dậy trên chiếc giường này. Xét trên một phương diện nào đó, đây có thể coi là nơi kết thúc những cơn ác mộng của tôi.

Tôi sửa soạn chần dèm, còn Dao thì huyết sáo khe khẽ, đứng tựa cửa nhìn tôi thu dọn căn phòng bừa bộn của mình. Thực ra phòng của anh không bừa bộn, chỉ có điều trên sàn và giường đều vương vãi đầy lông mèo. Tôi cẩn thận nhặt từng sợi, từng sợi lông mèo, nắm chặt chúng trong lòng bàn tay. Dao hỏi tôi:

- Nhặt cái này làm gì?

- Gom chúng lại, đợi bao giờ lông của anh rụng hết, em sẽ làm mái tóc giả cho anh – Tôi trả lời hết sức nghiêm túc.

Dao nhú mày một cái, dường như chuẩn bị trêu chọc tôi, nhưng cuối cùng chỉ vỗ vỗ vào đầu tôi rồi nói một câu:

- Bản thiếu gia không bao giờ già đi đâu nhé.

Nụ cười của Dao rạng rỡ biết bao, trong mắt tôi, nó tựa như một đóa hoa không bao giờ tàn.

Tuổi thọ của yêu quái hẳn là rất dài. Một trăm năm trước, Dao có dáng vẻ này, một trăm năm sau, có lẽ anh cũng vẫn thế, chỉ là không biết Dao khi đó có còn như bây giờ – yêu cái đẹp và tự yêu bản thân, hề thấy gái đẹp là mắt sáng như đèn pha, hớn hở sấn tới, y hệt như một gã trai bao – hay không?

Hay là, khi anh chàng ngồi xổm trên một góc phố đượm ánh chiều tà, trêu chọc một chú mèo đi ngang qua, liệu có nhớ rằng rất nhiều năm về trước, có một người đã từng cùng làm việc với mình là tôi đây hay không?

Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng hiểu rằng bất luận là Dao hay là Thanh Minh, thì trong sinh mệnh của họ, tôi cũng chỉ là một khách qua đường vội vã mà thôi.

Con người quả thực là một sinh vật rất mong manh.

Tôi nắm chặt nhúm lông mèo trong tay, vò chúng thành một nắm. Chúng quện với mồ hôi làm cho tôi thấy ngứa ngứa, khiến tôi không thể nghĩ sang chuyện khác.

Dao bước đến trước mặt tôi, chăm chú quan sát vẻ mặt bỗng chốc trở nên trầm tư của tôi.

- Em đang nghĩ gì thế?

Tôi cười đáp lại anh:

- Em muốn đem lông mèo đan thành một chiếc áo để mặc, nhưng bây giờ không đủ, phải làm thế nào đây?

- Hừ, ý của em là bắt anh nhổ một ít cho em à?

Dao cũng cười, nhưng lần này rõ ràng không còn rạng rỡ nữa.

- Đúng thế, cảm ơn sự ủng hộ hữu nghị của anh.

Tôi đưa tay vuốt lên mái tóc bóng mượt của Dao, làm ra vẻ như sắp nhổ tóc.

Anh chàng đó quả nhiên tinh quái, ngay lập tức vùng ra, chạy sang phòng ngoài. Thậm chí tôi còn nghe thấy âm thanh của thứ gì đó bị Dao đá phải, xúng xoảng xúng xoảng. Sau đó là giọng nói hơi bực bội của Thanh Minh, tiếng đặt cuốn sách lên mặt tủ quây, tiếng bước chân lộp cộp, tiếng quần áo sột soạt.

Tất cả những âm thanh nhỏ mà hỗn tạp đó đều trở nên rành rọt lạ thường trong đêm tối. Hóa ra trong góc khuất sâu thẳm của trái tim, những âm thanh rất đời bình thường cũng có thể trở nên dịu dàng mà giãy vò con người ta đến thế.

Tôi vùi mặt vào gối, nút chặt hai tai.

Phật Tổ cũng được, Thượng Đế cũng được, ai đó hãy cứu tôi đi. Nói cho tôi, tất cả chuyện này chỉ là mơ, xưa nay tôi đều sống một mình thôi.

Như thế, đến khi tôi tỉnh lại, sẽ không cảm thấy đau khổ nữa.

Ôm ấp một ước muốn không thể nói cho ai biết, tôi chìm đắm vào trong một giấc mộng nặng nề.

Trong mộng vẫn là màu sắc ảm đạm cổ hữu, tôi đang bị một thứ gì đó tóm chặt, không thể giãy giụa. Thanh Minh đang ngồi trong cửa hàng đọc sách, nhưng dù tôi ngàn lần gào thét, anh cũng không chịu quay đầu lại nhìn. Viện binh gần trong gang tấc mà lại rũ tay bàng quan, tình cảnh ấy thực là khiến người ta tuyệt vọng.

Giữa một hồi lâu, tôi mới có thể thoát khỏi cơn ác mộng đó. Cố gắng tỉnh táo một chút, tôi mới phát hiện ra, đúng là mình đang bị một thứ gì đó tóm lấy, cả người bị hai cánh tay rắn chắc mà ấm áp ôm chặt. Bên cạnh là gương mặt đang say ngủ hết sức tĩnh lặng của Dao, hàng mi rợp bóng, nước da nhẵn mịn, đường xương quai xanh đẹp tuyệt, rất đẹp, kết cấu ok, màu sắc hoàn mỹ. Tất cả đều ổn, chỉ là...

Chỉ là tại sao Dao lại ngủ ở đây?

- Này! – Tôi đá cho anh một phát.

Không có động tĩnh. “Này!”, tôi lại đá anh thêm cái nữa. Lần này mạnh hơn, anh chàng đó từ từ mở mắt, lườm tôi một cái, rồi lật người ngủ tiếp.

Tôi tức quá, véo tai anh chàng thật mạnh.

Lần này Dao tỉnh hẳn, ngồi phắt dậy, xoa xoa tai, nhìn tôi ai oán. Về mặt đó, chẳng khác nào một oán phụ bị vứt bỏ sau khi hết giá trị sử dụng vậy.

Tôi dở khóc dở cười, tuy trước đó cũng đã từng ngủ cùng giường với Dao, nhưng khi đó anh biến thành mèo, còn bây giờ đường đường là một gã đàn ông, người bị lợi dụng rõ ràng là tôi chứ? Tại sao tên này lại còn trưng ra cái vẻ mặt ấy?

- Này, anh giải thích đi! -Tôi gõ gõ đầu giường, ý tứ rất rõ ràng.

- Đây là giường của anh, anh không ngủ ở đây thì ngủ đâu? – Dao dụi mắt, khuôn mặt đầy vẻ vô tội.

Này, rõ ràng căn phòng này hôm qua anh còn nói là cho tôi ngủ cơ mà? Thật vô sỉ quá!

Nếu cãi nhau thì chắc chắn tôi không nói lại Dao, không phí lời nữa, tôi khoác áo ngồi dậy.

Dao lại ngả đầu ngủ tiếp, cứ như thể ba trăm năm rồi chưa được ngủ không bằng.

Tôi vừa định nhảy xuống giường thì cửa phòng mở ra.

Thanh Minh thò đầu vào, bắt gặp ngay cảnh ngổ ngàng trên giường, Dao đang mình trần, còn tôi thì chưa cài hết cúc, ngay lập tức mày anh chau lại.

Nhất định là anh đã hiểu nhầm.

Tôi hơi lo lắng nghĩ ngợi, còn anh mau chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh lạnh lùng như mọi khi.

- Ra ăn cơm đi!

Thanh Minh nói rồi đóng cửa lại.

Thu dọn xong xuôi, tôi bước ra bên ngoài, thấy trên chiếc bàn trong sảnh đã bày thức ăn nóng hổi. Cửa lớn đang khép hờ, để lọt vài tia nắng ấm áp.

Tôi ngồi xuống trước mặt Thanh Minh, không hiểu sao bỗng thấy bứt rứt.

Tuy Thanh Minh không nói gì cả, nhưng tôi vẫn thấy hơi bất an, trong lòng có một âm thanh đang không ngừng kêu gào, “Thực ra mày rất sợ anh ấy sẽ chán ghét mày có phải không?”

Tâm trạng bồn chồn, tôi lơ đãng ăn cơm, chẳng buồn chú ý mình đang ăn gì nữa, chỉ cảm thấy miệng đắng ngắt. Giọng nói của Thanh Minh vang lên chậm rãi:

- Tôi nhớ, trước đây em không ăn mướp đắng.

Cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên tôi vừa gấp mấy miếng mướp đắng vào trong bát, hèn chi đắng vậy. Thanh Minh nhìn gương mặt nhăn nhó của tôi, không nói gì, chỉ đặt đĩa xuống mâm, chuyển món ăn mà tôi thích ăn đến trước mặt tôi.

Tôi chợt bừng tỉnh, Thanh Minh vẫn là Thanh Minh như trước kia thôi. Vốn chẳng có chuyện gì xảy ra cả, hà cớ gì tôi phải tự chuốc lấy phiền não?

- Nếu buổi tối đến bệnh viện, hãy để Dao đi cùng em.

Một lúc lâu sau, khi Thanh Minh nhắc đến chủ đề này, trái tim tôi chùng xuống, lẽ nào việc này rất nghiêm trọng?

- Cái đó... Vụ làm ăn này, rất lớn phải không?

Tôi không muốn dùng từ “đáng sợ”, nên chọn một từ khác thay thế, dẫu sao thì hình như Thanh Minh cũng có vẻ rất xem trọng nó. Anh khẽ lắc đầu, phủ định suy đoán của tôi, nhưng câu tiếp theo lại khiến trái tim tôi đập nhanh hơn:

- Tôi đã dọn cho em một căn phòng, từ sau muốn ở lại có thể ngủ ở đó.

Câu nói này thốt lên từ miệng anh, ngay cả nghĩ tôi cũng chưa từng dám nghĩ tới. Hôm nay nghe thấy nó, đương nhiên tôi không dám tin là thật.

- Thật sao?

- Nếu không muốn về nhà, em có thể dọn đến cửa hàng ở.

Đôi mắt phượng nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt trầm tĩnh như truy bức:

- Không chịu à?

Đương nhiên là chịu! Một ngàn một vạn lần chịu. Cửa hàng còn đáng tin cậy hơn cả công ty bảo hiểm ấy chứ. Tôi vội vàng gật đầu đồng ý.

Trên gương mặt ấy bỗng thoáng một nụ cười thật nhẹ, phút chốc tôi có cảm giác dường như đã mấy kiếp trôi qua.

Hôm nay, Thanh Minh dịu dàng biết bao...

15. Chương 15

Cho dù Tô Dương nói sức khỏe đã không còn đáng ngại, nhưng tôi vẫn quyết định đến bệnh viện thăm cô ấy, nhân thể thăm dò tin tức vụ làm ăn mới. Theo như Dao nói, ngạ quỷ quẩn quanh gần bệnh viện, chuyên ăn sinh khí của những người ốm yếu, rút ngắn sinh mệnh của họ. Nếu quả thực như thế thì Tô Dương cũng là một trong những mục tiêu của chúng. Tôi không thể không đến.

Đó chính là nguyên nhân khiến tôi phải đi trên hành lang âm u vào lúc này.

Bệnh viện buổi tối đầy mùi thối rửa, tất cả đều mờ mịt lung và không chân thật. Ánh đèn không chiếu đến được những xó tối, những góc tường, nơi những ma quỷ hư ảo đang ẩn náu, chỉ chực xông ra.

Nhưng tôi không hề sợ, vì đã có Dao ở bên. Suốt dọc đường, anh luôn nhìn đồng hồ tây, thì thoảng làm mặt dữ tợn với thứ gì đó như sương khói màu đen, và chúng đều khiếp đảm chạy trốn trước ánh mắt hung dữ của Dao.

Trong mắt tôi, Dao dường như chẳng liên quan gì đến hai chữ “đáng sợ”, nhưng trong mắt những âm linh thấp kém đó, anh dường như rất đáng sợ thì phải.

Nói cho cùng, thực ra Dao cũng là một chàng trai tuấn tú. Trong thế giới coi trọng hình thức này, người cũng được, mà yêu quái cũng chẳng sao, chỉ cần có vẻ ngoài đẹp đẽ là đều hữu ích cả. Người đẹp thì hầu như lúc nào cũng được mọi người đồng tình, tán thưởng, yêu thích hoặc khoan dung.

Dù là trong đêm tối, nhưng dọc đường vẫn có rất nhiều người ngoái đầu nhìn Dao, đến cả những cô y tá vô tình gặp trên hành lang cũng đều nhìn trộm anh.

Hơn nữa, Dao lại thuộc loại người tự say mê bản thân điển hình, hề nhận thấy có người nhìn mình, là anh liền diễn bộ mặt tươi cười chết người, đến khi nào người ta phát ngại mới thôi.

- Giống y như một tên si tình... – Tôi khê lắm bầm.

- Hử? Em nói gì?

“Tai mèo thánh thật!”, tôi tự lẩm bẩm với mình thế mà cũng không thoát khỏi tai Dao. Anh chàng gõ một cái lên đầu tôi:

- Bản thiếu gia không phải là tên si tình! Chỉ là ga lăng, dăng hiến nụ cười cho phái đẹp thôi!

Hồng rồi, chắc chắn tên này đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá. Lẽ nào anh ta tự coi mình là host hàng đầu? Mặt không đổi sắc mà có thể nói những lời sến súa như thế sao?

Tôi không buồn tranh cãi với Dao nữa, chỉ bước nhanh về phía phòng bệnh của Tô Dương.

Cánh cửa phòng đóng chặt, tôi do dự giây lát, nhưng rồi vẫn đưa tay gõ cửa, nhưng mãi mà không có ai trả lời. Đúng lúc tôi nghĩ có thể là người trong phòng đã ngủ rồi thì cánh cửa đột ngột mở ra. Trong phòng bệnh không có ai, giường bệnh của Tô Dương để trống. Tôi tưởng mình vào nhầm phòng, nhưng nhìn lại số phòng thì không hề nhầm. Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải cô ấy đã xuất viện rồi chứ? Tôi không ngờ lại xảy ra tình huống này, chỉ cảm thấy hình như Dao ở bên cạnh đang cười rồi cúi đầu xuống nói:

- Chào bé.

Tôi bèn cúi đầu nhìn theo ánh mắt của Dao, hóa ra sau cánh cửa có một thằng nhóc thân hình gầy yếu đang nép mình ở đó, chỉ thò đầu ra. Ở vị trí đó, nó rất dễ bị bỏ qua. Nó nhìn chúng tôi ngạc nhiên, có vẻ không ngờ rằng tôi thế này còn có người đến gõ cửa.

Tôi cố gắng tỏ ra thân thiện, ngồi xuống hỏi nó:

- Bé ơi, chị gái trong phòng này đi đâu rồi, em có biết không?

Nó nhìn tôi, đôi mắt to sáng lên, hình như đang nghĩ xem có nên nói cho chúng tôi biết không, mãi sau mới đáp:

- Chị xinh đẹp ra ngoài cùng chú bác sĩ rồi.

Ra ngoài cùng bác sĩ ư? Lẽ nào bệnh tình tái phát? Không, không đúng, nếu bệnh tình tái phát thì phải là y tá đưa đi chứ? Huống hồ... “ra ngoài”, từ này nghe có vẻ như là đi chơi, hay đi hẹn hò gì đó thì đúng hơn.

Lẽ nào? Nghĩ đến gương mặt tươi cười của Tô Dương khi nhắc đến anh chàng bác sĩ, tôi đột nhiên hiểu ra. Con ranh này chắc đến tám phần là đi hẹn hò rồi, tiến triển nhanh thật đấy! Quả không hổ là Tô Dương! Tốc độ quá! Có lẽ là do khi ốm yếu, tình cảm khá yếu đuối, nên dễ dàng nảy sinh tâm lý dựa dẫm vào bác sĩ, rồi dựa dẫm biến thành cảm mến chẳng?

Cô nàng Tô Dương này trông thì cổ mở, hướng ngoại, nhưng kỳ thực lại là một cô gái rất trong sáng. Còn vị bác sĩ Liễu kia, tuổi trẻ mà đã hai lần ly hôn... Nói thực, mới nghe đã thấy không ổn chút nào. Anh ta đem lại cho tôi một cảm giác rất đặc biệt, không thể nói rõ đặc biệt ở điểm nào, nhưng nói chung là ấn tượng vô cùng sâu đậm. Có điều, xét cho cùng thì một kẻ chưa từng nếm mùi yêu như tôi làm gì có tư cách mà khoa chân múa tay nói về tình yêu với Tô Dương cơ chứ?

Sau khi suy tính, tôi cảm ơn thằng nhóc nọ, chuẩn bị kéo Dao rời đi thì bỗng thấy tay mình tóm vào không khí, ngẩn ra, tôi mới phát hiện anh chàng ấy đang áp sát tường làm gì đó. Tôi len lén đến cạnh Dao, định dọa anh một phát, nhưng lại sững lại trước dáng vẻ nghiêm túc của Dao, tôi không nhúc nhích, nhìn xem anh đang làm gì. Kết quả là tôi chưa kịp làm gì thì Dao đã ưỡn thẳng lưng, khôi phục điệu bộ “mỹ miều”

của mình. Chẳng cần nghĩ tôi cũng biết trước mặt anh lúc này chắc chắn là phụ nữ, mà có đến tám phần là người đẹp.

Quả nhiên không ngoài suy đoán, người đối diện đúng là một người đẹp, hơn nữa lại chính là Tô Dương mà chúng tôi đang tìm. Tô Dương thấy tôi, tươi cười chào hỏi. Tôi đang định giới thiệu Dao, nhưng nhìn thấy vẻ mặt anh, liền lập tức dẹp bỏ ý định đó, xem ra không cần giới thiệu nữa.

Gương mặt anh ta đang trưng ra nụ cười “mê hoặc chết người”, nhìn đắm đắm Tô Dương, đến tư thế giờ tay cũng trở nên vô cùng tao nhã. Nếu không phải quá hiểu tính nết thường ngày của Dao, có lẽ tôi cũng bị anh chàng phong độ ngời ngời này làm mê mẩn. Tô Dương bị anh chàng đột ngột xuất hiện này nắm tay, hẳn là cũng có hoang mang chút xíu, nên cô ấy quay sang nhìn tôi. Tôi còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy Dao tự giới thiệu bản thân, nào là anh là đồng nghiệp của tôi, rằng luôn nghe tôi kể về Tô Dương, hôm nay được gặp mặt thì thấy quả là người đẹp, khiến Tô Dương ngẩn tò te, nhưng rõ ràng là vui đến nỗi cười tươi rói với Dao.

Tôi đứng bên cạnh, nhìn hai người bọn họ nói cười hớn hở, trong lòng dấy lên một cảm giác thật khó gọi tên, chỉ cảm thấy dường như hơi cô đơn.

Trước kia, trong trường đại học, trên đường gặp đủ loại bạn bè của Tô Dương, tôi cũng luôn bị vớt sang một bên như thế này, không chen nổi câu nào, cũng không muốn góp chuyện, giống như một cái bóng, lặng lẽ trốn sau Tô Dương, chỉ thờ ơ ngắm những nụ cười không phải dành cho tôi.

Quả nhiên, ngay cả Dao cũng không phải là ngoại lệ.

Đã xác định là cái bóng, nên tôi im lặng đứng sau họ, không nói lời nào.

Một lúc sau, dường như Dao mới nhớ ra người đứng bên cạnh là tôi, sợ ảnh hưởng đến những bệnh nhân khác, nên đề nghị chỉ bằng mọi người cùng ra ngoài hóng gió một lát, nhân thể trò chuyện. Tô Dương đương nhiên gật đầu đồng ý, tôi cũng không có lý do gì phản đối, thế là ba người cùng đi ra ngoài vườn hoa.

Sắc đêm nồng đượm, vườn hoa thật yên tĩnh, vài ba chiếc ghế đá mát rượi được đặt ngẫu nhiên. Tôi do dự một lát, rồi từ bỏ ý định ngồi cạnh Dao, mà để cho Tô Dương ngồi ở đó. Gió mát lạnh khiến da đầu tê tê, Dao và Tô Dương trò chuyện rôm rả, thi thoảng còn nhìn tôi, những lúc ấy tôi ậm ừ một tiếng, tỏ ý mình đang lắng nghe. Dù tôi có nghe hay không đối với họ cũng chẳng quan trọng, tôi cứ im lặng như thế, mắt nhìn vào góc tối xa nhất của vườn hoa.

Ở đó, có một người đang đứng bất động như một cái bóng trong đêm tối. Nhưng hẳn đang nhìn về bên này, cho dù cách rất xa, tôi cũng có thể cảm nhận được cái nhìn đầy áp lực đó, hẳn đang nhìn chăm chú về phía chúng tôi.

Tôi liếc nhìn Dao, anh dường như không hề cảm nhận được, vẫn nói chuyện với Tô Dương. Chẳng lẽ cứ có người đẹp là anh chàng này liền biến thành tên ngốc hay sao? Tôi quyết định mặc kệ Dao, đi về phía đó.

Sau lưng, Dao hỏi tôi đi đâu, tôi đáp rằng đi vệ sinh rồi cầm đầu chạy.

Đương nhiên tôi không đến nhà vệ sinh, mà âm thầm chạy đến chỗ tối nhất của vườn hoa. Người đó hình như phát hiện ra tôi, liền quay người bỏ chạy. Nhất định phải xem đó là ai, trong lòng tôi chỉ có một suy nghĩ ấy, bèn lập tức đuổi theo. Vườn hoa của bệnh viện không lớn, ven lối đi là những bụi cây nho nhỏ, về cơ bản là không thể ẩn nấp, nhưng tôi không theo kịp. Rõ ràng chỉ là một chỗ rẽ, vậy mà hẳn đã biến mất. Con đường vắng lặng, in bóng cành lá đung đưa tạo thành một bức tranh khó hiểu, một cảm giác kinh sợ bao trùm. Tôi bỗng nhớ ra mục đích đến đây ngày hôm nay – ngạ quỷ.

Trong bệnh viện này có ngạ quỷ.

Tôi quyết định quay về, giờ tôi còn lâu mới có đủ bản lĩnh diễn vai anh hùng, nhưng khi quay đầu lại thì tôi đã rõ tình thế lúc này của mình, có lẽ tôi không diễn vai anh hùng cũng không xong.

Trong bóng tối nơi đèn đường không hắt vào, có một bà cụ khuôn mặt đầy nếp nhăn, điểm xuyết là đôi mắt mờ đục, lưng hơi cong, lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm.

Tôi bị ánh mắt của bà ta nhìn đến rợn tóc gáy, liền cố gắng suy nghĩ xem phải làm thế nào. Trốn ư? Trốn nổi không? Không trốn ư? Nhất định sẽ bị ngạ quỷ ăn thịt, có lẽ đến mẩu xương cũng chẳng còn sót lại.

Khi bên này tôi còn đang trù trù không biết phải làm thế nào thì phía bên kia, bà già đã bắt đầu hành động, nháy mắt đã đến trước mặt tôi, sau đó... há miệng.

Lẽ nào định ăn tươi nuốt sống tôi? Đây, không cần nấu lên ư? Bà già này, ăn sống không tốt cho dạ dày đâu! Tôi gần như giơ một tay lên theo phản xạ, bỗng nghe thấy một giọng nói rờn rợn cất lên:

- Muộn thế này rồi, cô bé không nên ở ngoài, nguy hiểm lắm.

Cái gì? Tôi còn tưởng mình nghe nhầm? Lời của ngạ quỷ, hẳn là không có ý tốt theo kiểu khuyên tôi buổi tối muộn không nên ở ngoài như thế này. Hay là bà già trông rất đáng sợ này không phải là ngạ quỷ? Tôi dần bình tĩnh, nhìn xuống đất, tuy rất nhạt, nhưng rõ ràng bà ta vẫn có bóng.

Đúng là không phải quỷ.

- Cháu đang quay về. Còn bà, muộn thế này sao vẫn còn ở bên ngoài?

Bà già há miệng, nhưng không nói gì, chỉ nhìn vào phía sau tôi.

Không phải sau lưng tôi lại có thứ gì kinh dị đấy chứ? Tôi luôn cảm thấy sợ động tác quay đầu, nhưng bắt đắc dĩ, vẫn phải chậm chậm quay đầu lại nhìn.

Tất cả bình thường, phía xa xa có một y tá mặc áo blouse bước tới, thở hổn hển chạy đến chỗ chúng tôi, vừa chạy vừa kêu:

- Dì La, dì La, sao lại lên chạy ra đây? Mau về cùng cháu đi, đến giờ uống thuốc rồi, bác sĩ Liễu đang đợi dì đấy.

Lẽ nào bà già này là bệnh nhân? Hơn nữa còn mắc bệnh tâm thần? Nếu không sao cứ chỉ lại quái dị vậy?

Bác sĩ Liễu? Tôi nghĩ ngay đến Liễu Dạ, chỉ là... nếu khám bệnh cho Tô Dương, phải là bác sĩ khoa Nội chứ? Có liên quan gì tới khoa Tâm thần?

Tôi cũng không dám ngăn y tá lại để hỏi bác sĩ Liễu có phải là Liễu Dạ hay không, vì dì La vừa nhìn thấy cô ta thì đã chạy mất tăm rồi, nếu tìm thì chắc phải mất nhiều thời gian mới thấy. Khi cô ta vội vàng chạy qua bên cạnh tôi, tôi lập tức né người nhường đường. Khoảnh khắc lướt qua nhau, tôi ngửi thấy mùi thơm trên người cô ta.

Lại nữa, cái mùi quen thuộc này, mùi rất kỳ lạ mà thơm nồng... loại bỏ khả năng là mùi thuốc sát khuẩn ra, lẽ nào cả bệnh viện này đồng loạt mua nước hoa mùi này sao? Nhưng mùi hương của đàn ông và phụ nữ phải khác nhau chứ? Dù nói sao đi nữa thì đều có chút kỳ quặc, vì theo lý mà nói, bệnh viện sẽ không cho phép nhân viên sử dụng nước hoa đậm như thế.

Rốt cuộc là làm sao?

Mỗi khi tính tò mò nổi dậy, người ta luôn bỏ qua không tính toán đến hậu quả. Giống như tôi lúc này, khi ý thức trở lại thì đã đang đi trên hành lang của bệnh viện.

Bệnh viện Thành phố II không hổ danh là bệnh viện hàng đầu của thành phố, hệ thống chỉ dẫn rất rõ ràng, dễ hiểu. Tôi dễ dàng tìm được khoa Nội. Nheo mắt nhìn ngọn đèn trong phòng trực ban vẫn sáng, ma xui quỷ khiến thế nào, tôi đi đến cửa phòng, ngó vào bên trong.

Phòng trực ban không đóng chặt cửa, khiến tôi cứ tưởng là để cho tiện làm việc. Cánh cửa khép hờ, chỉ chừa lại khe hở rộng chừng một ngón tay, vừa đủ để người ta nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Trên thế gian này luôn có sự trùng hợp, bên chiếc bàn trong phòng trực ban, dì La đang ngồi im lặng, hoàn toàn không có vẻ gì của một người bệnh. Mà lạ là một người mắc bệnh tâm thần, đáng lẽ phải ở bệnh viện tâm thần mới phải, chứ sao lại ngồi trong khoa Nội. Đối diện bà ta, chính là bác sĩ Liễu mà Tô Dương si mê. Tuy mới chỉ gặp anh ta có một lần, nhưng gương mặt nghiêng nghiêng anh tuần đó đã để lại trong tôi ấn tượng rất sâu sắc. Đúng là một người đàn ông hấp dẫn, Tô Dương động lòng trước anh ta cũng chẳng có gì là lạ.

Không gian lặng phắc, Liễu Dạ cầm tay dì La, bằng một thái độ hết sức thân mật, hẳn áp mặt mình lên đôi tay khô héo đó. Còn dì La gương mặt đầy thỏa mãn, đưa cánh tay còng lại lên, chậm chậm vuốt ve khuôn

mặt, tai, cổ và mái tóc đen của Liễu Dạ. So với bức tranh tình cảm mẹ con thì có lẽ tình cảnh trước mắt tôi đây giống với cử chỉ của những người yêu nhau hơn. Những ngón tay khô nứt, đầy vết nhăn của dì La tương phản rõ rệt với mái tóc đen nhánh, bóng mượt của Liễu Dạ, nhưng nhất cử nhất động đều tràn ngập một cảm giác mập mờ không thể nói rõ.

Mùi thơm kỳ dị và quen thuộc dường như lại nồng hơn một chút, nguồn của nó tỏa ra từ chính phòng trực ban này. So với suy đoán là nước hoa trước đây, bây giờ nó có vẻ giống với mùi của đồ ăn hơn. Hay là Liễu Dạ nấu cơm chui trong phòng, phải chăng anh ta đang ninh thứ đồ hầm bổ nào đó?

Gần như ngay lập tức, trong đầu tôi lóe lên hai chữ “nhau thai!”. Là một bác sĩ khoa Nội, anh ta ăn thứ này cũng không có gì lạ, lẽ nào mùi hương mà tôi ngửi thấy chính là mùi nhau thai? Nhưng tại sao đến y tá cũng có? Việc bác sĩ, y tá cùng tập trung lại lén ăn nhau thai, rõ ràng là chuyện không thể. Tôi thay đổi tư thế, muốn nhìn xem trong phòng có thứ gì giống nồi hầm canh nào không?

Nhìn mãi, kết luận là không có. Vậy mùi hương đó từ đâu ra? Còn nữa, dì La và bác sĩ Liễu là quan hệ gì? Xem ra không giống quan hệ bác sĩ và bệnh nhân thông thường, nhưng cũng không giống quan hệ mẹ con. Liệu có phải là tình yêu kiểu “Phi công trẻ lái máy bay bà già” hay không? Một bác sĩ trẻ trung tuấn tú như Liễu Dạ mà lại có mối quan hệ yêu đương với một nữ bệnh nhân có tuổi tác gần đất xa trời ư?

Sao lại giống tí tiệt gân trên những tờ báo lá cải thế, không thể nào... Nào là người đẹp Tô Dương say như điệu đổ bác sĩ, còn vị bác sĩ thì lại có tình yêu “Phi công trẻ lái máy bay bà già” với một nữ bệnh nhân khác. Cho dù thế nào thì nghe cũng đều không thể chấp nhận được, nhưng cảnh tượng đầy vẻ tình tứ trước mặt tôi phải giải thích thế nào đây?

Một sự biến đổi rất khó nhận thấy đã xảy ra, rõ ràng vẻ mặt bà ta tràn ngập hạnh phúc, nhưng cơ thể thì căng cứng, động tác của đôi tay dần dần ngưng lại. Trên đầu bà ta bốc lên một làn sương màu trắng sữa, lượn lờ trong căn phòng, còn bà ta dường như đã mất hết cảm giác, vẫn ngây dại ngồi im. Làn sương tỏa ra mùi hương kỳ lạ đó từ từ tụ lại thành một dải, và chỉ mấy giây sau, làn sương đó đã nhanh chóng bị nuốt sạch sẽ. Quan trọng là hồ đen nuốt nó chính là miệng của bác sĩ Liễu Dạ.

Cuối cùng tôi đã ý thức được mình vừa nhìn thấy cái gì.

Tôi vừa chứng kiến một con ngạ quỷ đang thưởng thức bữa tối.

Có lẽ tôi thực sự nên quay lại tìm Dao, tiếp tục ở lại đúng là lành ít dữ nhiều, ngộ nhờ bị phát hiện, thì chắc chắn tôi sẽ trở thành bữa tối của con quỷ đó. Nghĩ thế, tôi rón rén lùi lại, chuẩn bị quay về bằng đường cũ, nhưng bất chợt nhìn thấy y tá lúc nãy, từ một chỗ nào đó đang bưng một chiếc khay bước tới.

Chết rồi! Bị phát hiện rồi! Nửa đêm canh ba một mình lén la lén lút đi trên hành lang, đâu có giống người đàn ông hoàng tử tể, nhất định sẽ bị tra hỏi. Sau đó chắc chắn Liễu Dạ sẽ phát giác, thế thì tôi xong đời!

Không đúng, trên người y tá này có mùi hương, có nghĩa là cô ta cũng không phải người! Chưa biết chừng, chưa đến miệng Liễu Dạ thì tôi đã bị cô ta ăn mất rồi cũng nên.

Chuồn không kịp, cái khó ló cái khôn, tôi bèn nhanh trí núp vào cầu thang thoát hiểm tối mù. Nếu là bình thường, đời nào tôi chịu chui vào nơi kinh khủng như cầu thang này, nhưng lúc này, tôi chẳng kịp nghĩ gì nữa, đánh liều trón vào đây, lòng không ngừng cầu khẩn, đừng có bất cứ thứ gì kỳ quái chui ra nữa. Bị ngạ quỷ phát hiện đâu phải là chuyện hay ho gì.

Có lúc, càng sợ thứ gì, thứ ấy sẽ càng đến.

Vừa chui vào đây, tôi liền cảm thấy ngay dường như trong bóng tối còn có gì đang tồn tại. Tiếp sau đó, miệng của tôi bị một đôi tay bịt chặt.

Tiếng hét thất thanh lập tức bị tôi nuốt xuống, bởi tôi ngửi thấy một mùi hương khác, khác hoàn toàn với mùi thức ăn của ngạ quỷ. Đó là một mùi hương cực kỳ quen thuộc.

Quen thuộc tới mức, cho dù bị hóa thành tro, tôi cũng không thể quên được mùi đàn hương nhàn nhạt đó.

Tôi hơi ngửa đầu ra phía sau, thấy đôi mắt đỏ đang nhìn tôi từ trên xuống dưới một cách chăm chú, con người đen như hồ nước tĩnh lặng, lóe lên thứ ánh sáng lấp lánh. Rõ ràng đang trong cầu thang tối đen và đáng sợ, nhưng dường như tôi đã nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao lấp lánh.

Thanh Minh... Tôi thầm gọi cái tên đó, đồng thời thở phào như trút đi được gánh nặng.

Thanh Minh có một khí chất lạ lùng, luôn khiến người ta lập tức trấn tĩnh trở lại, cảm giác anh đem lại cho tôi tựa như dù cho trời có sập xuống cũng có thể lập tức vãi lảnh. Mặc dù tôi biết điều ấy là không thể, Thanh Minh không phải là vạn năng nhưng trong lòng tôi vẫn thấy an tâm lạ kỳ.

Cánh tay anh khê quàng vai tôi, tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của anh, ngoài ra, không có một lời nói nào khác. Dù cho tòa nhà này có bao nhiêu người thì tôi cũng vẫn không cảm thấy có chút sinh khí nào, đêm tối ở bệnh viện khiến người ta không khỏi cảm thấy ngột thở.

Y tá và Liễu Dạ cùng đi ra, đẩy một chiếc xe nhỏ, trên xe chính là dì La đã bất động.

Chết rồi ư? Tôi có phần lo lắng, ngẩng đầu nhìn Thanh Minh, anh lại không nhìn tôi, chỉ giơ ngón tay trở, ra hiệu giữ yên lặng.

Thế nên tôi cũng bình tĩnh nhìn hai kẻ đó đẩy dì La đến một căn phòng nhỏ ở ngã rẽ, sau đó khóa cửa lại, coi như không có việc gì ôm nhau rời đi.

Hóa ra hần còn lằng nhằng với y tá. Chưa tính đến thân phận nọ quý, hần đúng là một tên Sở Khanh! Mấy người vợ trước ly hôn với hần, biết đâu cũng là vì thế? Không được, tôi nhất định phải ngăn cản Tô Dương tiếp tục quan hệ với hần!

Vừa nghĩ tới Tô Dương, tôi mới nhớ ra Dao và Tô Dương vẫn ở ngoài vườn hoa. Tôi biến mất lâu như thế, đáng lẽ họ phải phát hiện ra rồi chứ, sao không ai đi tìm tôi? Lúc này tôi mới nhớ ra mình cần phải hỏi Thanh Minh rằng tại sao đột nhiên anh lại xuất hiện ở đây?

- Đi ngang qua thôi.

Anh đáp gọn lỏn, đi đến phòng trực ban đã đóng cửa thì dừng lại, lặng im, hai mắt chăm chú, dường như đang thăm dò gì đó. Sau đó, anh đi tới ngã rẽ trên hành lang, được vài bước, cơ hồ cảm thấy tôi không theo kịp, vì thế dừng lại, quay đầu nhìn tôi. Tôi do dự giây lát rồi chạy về phía anh.

Thanh Minh khê đẩy một cái, cánh cửa liền mở ra, dì La đúng là ở trong này, nhưng nghiêm túc mà nói, tôi không biết cái xác đó có phải là dì La không.

Cơ thể đó đã cực kỳ suy yếu, còn già hơn rất nhiều so với lúc tôi gặp bà ta ở vườn hoa. Cả cơ thể và gương mặt đều đầy những nếp nhăn, trên người không còn một cơ thịt nào, má và cánh tay hõm sâu xuống. Những vết đồi mồi nổi kín mít trên da, nếu không phải lồng ngực còn phập phồng thì tôi đã tưởng rằng đó đúng là một cái xác.

Bà ta còn sống nhưng không sống được bao lâu nữa.

Trên những chiếc giá ở xung quanh, chất đầy những chiếc lọ đủ kiểu đủ loại, trông giống như phòng tiêu bản. Trong số đó, ở một góc tường có đặt chiếc bình thủy tinh cực lớn, bên trong ngâm một cơ thể nhỏ bé. Đó là một đứa trẻ khoảng ba, bốn tuổi.

Nó ngồi bó gối, con mắt dường như vẫn đang mở, theo bản năng tôi cảm thấy sợ hãi trước nó. Nhưng dường như bị một sức mạnh nào đó lôi kéo, bắt giác tôi đi về phía nó. Ánh mắt của tôi chạm đến đôi mắt như hai hố đen, chợt thấy khóe miệng của thứ đó kéo thành một nụ cười quỷ dị, cơ hồ khiến tôi sợ chết khiếp. Ấy vậy mà khi nhìn lại lần nữa thì lại thấy nó chẳng có động tĩnh gì. Chắc chỉ là ảo giác của tôi thôi, đã nằm trong bình tiêu bản làm sao có thể sống được cơ chứ? Nhưng rốt cuộc hình như vẫn có gì đó là lạ, đứa trẻ đó trông quen quen, tựa như đã từng gặp nó trên đường tan học mỗi ngày, nó vẫn thường đi lướt qua vậy.

Tôi lại nhìn kỹ nó một lần nữa, lần này tôi khẳng định, nó đúng là đang cười, hơn nữa còn là điệu cười rất kỳ dị! Đứa trẻ này rõ ràng mấy hôm trước khi đến bệnh viện tôi đã từng gặp, chính là thằng bé ngồi bên cạnh cô y tá!

Gần như ngay lập tức tôi kéo áo Thanh Minh, nấp sau lưng anh. Anh dùng tay ngăn tôi lại, đồng thời cúi xuống gần sát mái đầu của dì La.

Dì La tuy đã rất yếu, nhưng trong miệng vẫn không ngừng lẩm rầm câu gì đó, tôi nghe không ra, chỉ cảm thấy hình như bà ta đang không ngừng nhắc đi nhắc lại một cái tên.

- Liễu Dạ, Liễu Dạ, Liễu Dạ... Liễu Dạ...

Ngọn lửa sinh mệnh của bà ta cuối cùng đã tắt cùng với những tiếng kêu ấy.

Con người đúng là loài sinh vật yếu ớt.

Trơ mắt nhìn một sinh mệnh vừa qua đời ngay trước mắt mình, cảm xúc của tôi trở nên hỗn loạn, nhưng hiện tại có lẽ không phải là lúc dành cho sự bi thương.

Không khí trong phòng đã có chút thay đổi. Căn phòng tiêu bản này bắt đầu khiến người ta cảm thấy lạnh gáy từng cơn.

Bốn bề rất yên tĩnh, sau đó chiếc bình thủy tinh đặt trong góc lắc lư mấy cái, khi tôi còn chưa kịp nhìn rõ thì nó đã trống không.

Đứa trẻ đó đã chạy ra ngoài rồi.

Không, không chỉ là một đứa trẻ. Cả căn phòng toàn là trẻ con, đứa bò trên sàn, đứa ngồi, đứa nằm, đứa đùa nghịch, đứa đu lên chân tôi, đầu lưỡi lạnh lẽo nhầy nhụa của chúng đang lướt trên da chân tôi, khiến toàn thân tôi sởn da gà. Giữa đêm khuya, tình thế lúc này đúng là quái dị trên mức bình thường, đừng nói là chúng tôi đã xông vào địa bàn của đám ma sơ sinh rồi nhé? Tôi nhớ lại sơ đồ của bệnh viện, nơi này đâu có gần khoa Sản.

Tôi nhìn Thanh Minh, anh vẫn đứng ung dung, không có vẻ gì là hoảng loạn, xung quanh dường như có một bức bình phong vô hình, ngăn cách anh với không gian hỗn loạn này.

Còn tôi đâu có may mắn vậy, không chỉ đứng yên tại trận, mà còn bị một lũ lau nhau bao vây không cự quây nổi.

Thanh Minh liếc nhìn tôi, não tôi tự động dịch về mặt của anh thành “Em đừng lo lắng!”. Được thôi, vậy thì tôi sẽ không lo lắng, nhưng trong bầu không khí quái lạ này, anh không thể nói câu gì giúp người ta giảm bớt áp lực tinh thần sao?

Này đại ca, chắc không phải anh đang tin vào câu “Im lặng là vàng” đấy chứ? Lừa đảo, sách vở đều là lừa đảo! Dù anh không nói câu nào thì tiền trong nhà cũng không thể tự đẻ ra được đúng không!

Âm thầm lải nhải một lúc lâu, tâm trạng của tôi cũng đỡ căng thẳng đôi chút.

Từng tràng cười khanh khách vang lên, lần đầu tiên tôi nhận thấy, hóa ra tiếng cười của trẻ con cũng có thể đáng sợ thế.

Trong những âm thanh kinh dị ấy, có một giọng nói non nớt, luôn gào lên “Mẹ ơi, mẹ ơi...”.

Nghe thì có vẻ bình thường, nhưng lại khiến tôi cảm thấy, đó là giọng nói tràn ngập oán hận. Thứ cảm xúc oán hận mãnh liệt này, một ma sơ sinh tâm thường chắc chắn không thể đạt được tới trình độ ấy. Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho “nó” phải oán hận sâu sắc đến thế?

Xuyên qua tầng tầng bình phong, tôi nhìn ánh mắt âm u đáng sợ đó, dùng ánh mắt để hỏi “nó” “Vì sao?”.

Tất nhiên “nó” không trả lời tôi, mà chỉ kêu lên một tiếng quái dị rồi lao về phía tôi.

Đương lúc tôi đang định né tránh theo thói quen thì Thanh Minh đã khẽ giơ tay ra, tóm lấy nó.

Trong tay Thanh Minh, nó không ngừng gào thét, giãy giụa, nhưng rồi phải chịu khuất phục nhanh chóng, dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một nhúm tro tàn trong lòng bàn tay anh, chớp mắt tan biến.

Những đứa trẻ khác trong phòng cũng như thủy triều rút đi mau chóng.

Nơi này trở lại thành phòng chứa tiêu bản bình thường, có điều gì khác lạ là ở đây vừa có thêm một tử thi.

Cho dù thế nào, ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn. Ngộ nhỡ bị người ta phát hiện thì chúng tôi có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa hết tội.

Nguy hiểm qua đi, tôi kéo Thanh Minh đi ra khỏi phòng tiêu bản.

Chỉ cảm giác hình như có gì là lạ, đang lúc nghĩ ngợi, thì Thanh Minh giằng khỏi tay tôi.

Tôi gần ra một giây, cuối cùng đã hiểu ra vấn đề. Tay của anh rất nóng. Đối với một người luôn bị tôi nghi ngờ là động vật máu lạnh như Thanh Minh, thì đây quả là điều bất thường. Quay đầu sang nhìn, thấy anh đang nắm chặt bàn tay, trên lớp da ở mu bàn tay có một vết đen, nó đang lan ra với một tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt cả bàn tay đã chuyển sang màu đen.

Bàn tay vốn trắng trẻo của anh giờ như bị trúng độc, biến thành màu đen sì, thậm chí còn có một chất lỏng màu xanh thẫm đang rỉ ra, trông vô cùng đáng sợ.

Tôi gần như đờ người, lao qua đó muốn xem anh ra sao, nhưng bị anh cản lại, không cho lại gần.

Anh nhìn trừng trừng vào bàn tay mình, vẫn không một chút hoảng loạn. Tôi nhìn thấy rõ ràng, đầu mày của anh hơi nhíu lại trong khoảnh khắc.

Anh chàng này bình thường luôn có dáng vẻ bình tĩnh, không kinh sợ trước bất cứ chuyện gì, hình như tôi chưa bao giờ thấy anh lo lắng.

Cho nên tôi nghĩ, lần này có lẽ phiền phức thật rồi.

Khi tôi bắt đầu hoang mang cực độ, thì giọng nói của Dao từ xa truyền lại:

- Tiểu Hạ, em đứng đây làm gì?

Hình như Dao đã tìm tôi rất lâu. Tôi vội vàng kéo anh:

- Anh mau đến xem tay của Thanh Minh bị sao đi?

Dao nhìn tôi có vẻ ngạc nhiên:

- Thanh Minh? Ở đâu vậy?

Tôi quay đầu, phía sau là hành lang trống vắng, không thấy bóng dáng Thanh Minh đâu cả.

Nhìn quanh tứ phía tìm mà không thấy, chỉ trong tích tắc, Thanh Minh đã biến mất cùng với bàn tay bị nguyên rửa.

Dao lại gõ vào đầu tôi:

- Mơ ngủ à? Chúng ta về thôi.

Lúc này tôi mới nhớ đến chuyện của Tô Dương nên hỏi Dao:

- Tô Dương đâu?

- Đã quay về nghỉ ngơi rồi.

Dao cười rất ám muội, tôi lờm anh một cái, quyết định đi thăm Tô Dương.

Tôi không biết tại sao mình lại hơi có ý trốn tránh việc quay về Vong Xuyên đường. Có lẽ tôi sợ rằng nếu quay về mà Thanh Minh không ở đó thì phải làm thế nào?

Với tính cách của anh, dứt khoát anh sẽ không bộc lộ điểm yếu của mình trước mặt người khác.

Người khác dĩ nhiên bao gồm cả tôi. So với anh, thế giới của tôi hạn hẹp hơn rất nhiều. Nếu như anh thật sự muốn ra đi, thì anh sẽ có thể ẩn mình ở bất cứ đâu, và chắc chắn tôi không thể nào tìm ra.

Tất nhiên Dao không biết trong lòng tôi đang nghĩ gì nên chỉ biết dăm dăm nhìn tôi. Tôi kiên quyết muốn đi xem Tô Dương thế nào, vậy nên Dao đành phải đưa tôi đi.

Tôi đi trước nên không nhìn thấy Dao lộ đầu về phía trước khịt khịt mũi, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng sắc lẹm.

Sau đó, Dao lắc đầu, chỉ vài bước đã đuổi kịp tôi.

Trong hành lang vắng vẻ, chỉ có tiếng bước chân của hai chúng tôi vọng lại.

Cửa phòng bệnh khép hờ, khe đẩy một cái đã mở ra. Dao nói phải đến xem xét tình hình ở mấy chỗ tối, tôi đành tự đi vào.

Tô Dương đang ngồi tựa đầu giường nghe nhạc, thấy tôi bước vào, liền gỡ tai nghe xuống cười với tôi:

- Không ngờ cậu lại có anh bạn đẹp trai đến thế. Vậy mà không sớm dẫn đến giới thiệu với tớ, đúng là quá đáng.

Đối diện với sự trách móc của cô ấy, tôi chỉ có thể cười trừ.

Tôi có thể nói gì chứ? Trên thế giới này, không phải ai cũng có thể hiểu được người như tôi, đại đa số đều không thể chấp nhận sự tồn tại của những thứ nằm ngoài khoa học. Huống hồ, người và yêu vốn không nên cùng chung sống. Nếu như Tô Dương biết Dao là yêu quái, thì liệu cô ấy còn có thể nở nụ cười như vậy được không?

Tôi luôn nghĩ có lẽ Thanh Minh và Dao thực ra cũng là người, có điều hành động của họ hơi kỳ quặc, ngành nghề hơi ít được quan tâm một chút, chuyện giả thần giả quỷ cũng do yêu cầu nghề nghiệp của họ, vậy thôi. Thế nhưng khi ngồi trong cửa hàng, nhìn từng người khách có hình thù quái dị ra ra vào vào, hoặc khi gập gù ngủ trên chiếc ghế mây, bị Dao ở bên cạnh thì thoảng bất cẩn để lộ ra cái đuôi nhỏ ngoáy ngoáy vào mũi khiến tôi hắt xì một cái rõ to, thì ảo tượng nhỏ nhoi này của tôi càng ngày càng trở nên vô vọng. Cho đến lúc này, tôi buộc phải thừa nhận, họ thực sự không phải là sinh vật sống cùng một thế giới với tôi.

Chính vì thế, tôi mới lần nữa không kể với Tô Dương về công việc của mình, cũng không muốn Tô Dương tiếp xúc với thế giới đó.

Tô Dương nhìn tôi không nói gì, chỉ nở một nụ cười khoan dung rồi chuyển chủ đề.

Tôi thấy nhẹ cả người, cũng thuận theo cô ấy, buồn đưa lê về mấy chuyện thường nhật.

Nhớ tới Thanh Minh, trong lòng tôi lại thấy nặng trĩu. Tô Dương quan tâm hỏi:

- Cậu mệt à? Có cần nghỉ một lát không?

Tôi lắc đầu, nhưng cũng hơi muốn quay về. Dẫu thế nào, tôi cũng phải về Vong Xuyên đường, nếu Thanh Minh đã về thì sẽ tiếp tục bưng trà rót nước trông cửa hàng; còn nếu anh chưa về, thì tôi sẽ tiếp tục đợi, đến khi nào anh quay về mới thôi.

Tôi gật đồng hồ thấy đã hơn mười một giờ, vậy mà những bệnh nhân khác trong phòng vẫn chưa về, bèn hỏi Tô Dương:

- Những bệnh nhân khác đi đâu cả rồi?

- Ra ngoài làm kiểm tra sức khỏe rồi.

Muộn như vậy còn chưa quay về sao? Tôi đứng dậy, chào tạm biệt Tô Dương. Lúc đi đến cửa, tôi vô tình liếc nhìn chiếc giường bệnh bên cạnh, đầu giường còn đặt tấm bảng tên, trên đó có viết một cái tên vô cùng quen mắt – La Di.

La Di? Trong trí nhớ của tôi, người nằm giường đó là một phụ nữ sắc mặt vàng bủng, từ đầu chí cuối đều đọc sách. Song ấn tượng về cái tên này vô cùng sâu sắc, bởi mới trước đó không lâu, tôi đã tận mắt chứng kiến cái chết của người ấy.

Cô ấy bị tên naga quỷ dụ dỗ, hút hết tinh khí mà chết đi.

Hóa ra tên của cô ấy là La Di.

Trong lòng thâm thương xót thay cho người phụ nữ vô tội ấy, sau đó tôi bỗng có một dự cảm mãnh liệt rằng Liễu Dạ đang sắp đến. Không nghĩ ngợi gì nữa, Tô Dương chính là người sẽ bị hại tiếp theo, dù thế nào tôi cũng không thể trơ mắt nhìn Tô Dương biến thành như vậy.

Quay đầu lại, tôi cố nặn ra một nụ cười với Tô Dương:

- Tớ chợt nhớ ra, cậu lâu lắm rồi chưa đến nhà tớ phải không? Hay tối nay đến chỗ tớ chơi đi?

- Hả? – Tô Dương rất bất ngờ trước đề nghị này. Xưa nay, tôi chưa bao giờ mời cô ấy về nhà chơi. Sau khi suy nghĩ có mấy giây, cô ấy liền gật đầu đồng ý.

Nói đi là đi luôn. Khi ra khỏi cửa, tôi nhìn quanh quất một lát không thấy Dao đâu, đành gửi tin nhắn cho anh, nói tôi và Tô Dương về trước.

Hình như đã mấy ngày tôi chưa về nhà. Liếc nhìn những lá bùa rách nát ở xung quanh, tôi dè dặt nhìn Tô Dương, may mà cô ấy không chú ý tới những thứ trước mặt, nếu không nhất định sẽ lên lớp tôi về chủ nghĩa duy vật, bài trừ mê tín.

Pha trà, mở tivi để tạo bầu không khí náo nhiệt, lúc tôi đang dán mắt vào người dẫn chương trình, chọn đúng thời điểm tiết mục trên tivi đang đến hồi hấp dẫn thì Tô Dương cất tiếng, khiến cho tôi phun không được nuốt không xong ngụm trà nóng trong miệng.

- Có phải cậu muốn nói gì với tớ không? – Tô Dương hỏi tôi.

- Ồ, không có gì, chỉ cảm thấy lâu rồi cậu chưa qua nhà tớ thôi mà! – Tôi không dám thở mạnh.

- Con ranh này, trình độ nói dối còn kém lắm.

Vị đại tiểu thư này công kích tôi không chút nể nang. Thế là tôi gạt phăng ý định che giấu, hỏi thẳng cô ấy:

- Tô Tô, cậu và bác sĩ Liễu... phát triển đến mức nào rồi?

Tô Dương cười, trông rất xinh đẹp:

- Bác sĩ Liễu... Tháng sau, cậu có thể gọi là “anh rể” rồi.

Tin này chẳng khác sét đánh giữa trời quang, tôi vô tình thốt lên:

- Không được!

- Tại sao? – Tô Dương không cười, nhìn tôi rất nghiêm túc.

Ngược lại tôi bắt đầu vòng vo:

- Tô Tô à, nghe tớ nói đã, cái tay bác sĩ Liễu đó hình như không phải người tốt đâu. Tớ nghe nói anh ta chưa ly hôn với vợ, anh ta có thật lòng với cậu hay không cũng khó nói lắm! Cậu phải nghĩ thật kỹ vào.

Mắt Tô Dương sáng lên, nhìn tôi chằm chằm, hỏi ngược lại tôi:

- Sao cậu biết chuyện đó?

Sao tôi có thể biết được cơ chứ, toàn là tôi tự bịa ra thôi. Bị cô ấy hỏi vậy, mãi lâu sau tôi mới ngượng ngập đáp:

- Thực ra tớ có học xem tướng một chút, anh ta có tướng đào hoa, vừa nhìn là đã biết không có tướng làm chồng tốt, ha ha.

Tô Dương lại nhìn tôi chằm chằm, lúc lâu sau mới bật ra một câu:

- Đừng có lừa tớ, tớ biết từ lâu rồi, cậu và tớ không giống nhau.

Một câu nói nhẹ nhàng mà làm tôi lạnh toát từ đầu tới chân, nhưng tôi vẫn giả bộ bình tĩnh xem tivi, vừa xem vừa ngáp ngáp.

- Dương nhiên không giống nhau rồi, làm sao có thể giống nhau, tớ “gà” quá mà!

Tô Dương bước đến sau tôi, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, ngữ điệu vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng giọng nói đã đổi khác:

- Có lẽ người nên tự hỏi, rốt cuộc người khác bọn ta ở điểm nào?

Những ngón tay to thô dày nhẹ trên cổ tôi, di chuyển qua lại, cuối cùng dừng lại ở nơi mỏng mảnh nhất, nhẹ nhàng thít chặt, bắt đầu mạnh tay. Tôi vừa cố sức giãy giụa thoát khỏi bàn tay hắn, vừa cố hỏi hắn:

- Mi đã làm gì Tô Dương?

- Ồ? Người vẫn còn tự trọng nghĩa cơ à? – Hắn cười hi hi – Làm gì ư? Cô ả đã chết rồi. Người có định tìm ta đòi mạng không?

Ác quỷ cúi người xuống, nói khê bên tay tôi:

- Hay là, ta sẽ ăn người nhé? Như thế bọn người sẽ được ở bên nhau.

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh, tựa như đang kể một chuyện gì đó không hề liên quan, còn tôi cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

Tô Dương đã chết rồi ư?

“Bốp” một tiếng, tôi cảm thấy mối liên hệ của mình với thế giới bình thường đã chấm dứt.

Tôi ngừng giãy giụa, Liễu Dạ hình như thấy bất ngờ, thả tôi ra.

- Người muốn chết?

Tôi lắc đầu, ôm vai ngồi xuống.

- Ồ? Không phải người đang đợi người đến cứu người chứ? Có phải đợi tên đàn ông chỉ cần dùng chút độc là đã biến thành vô dụng không? Hay là đợi con mèo nhãi đang bị giam trong trận đồ của ta, đến đường đi cũng không phân biệt được? – Trên gương mặt trắng trẻo của hắn nở một nụ cười. Hắn đã nói toẹt ra những sự thực mà tôi rất muốn né tránh.

Từ khi gặp Dao và Thanh Minh, tôi luôn dựa dẫm vào họ, chưa hề nghĩ rằng sẽ có lúc họ không thể đến cứu tôi, có lúc họ cũng gặp nguy hiểm.

Thế giới của yêu quái, nơi đâu cũng đầy rẫy hiểm nguy.

Lúc này, hiểu rõ rằng họ cũng lâm vào cảnh nguy khốn, tôi lại bình tĩnh đến bất ngờ.

- Nếu như mi muốn ăn ta, vậy thì hãy nhanh lên.

Tôi lạnh lùng nhìn Liễu Dạ. Hắn nheo mày, dò xét tôi một lượt từ trên xuống dưới, tựa như đang suy nghĩ nên ăn theo cách nào mới ngon, cuối cùng ánh mắt hắn rớt trên cổ tay tôi.

Đó là chiếc vòng tay trắng đỏ mà Dao đưa cho tôi, một chuỗi ngọc trong như nước, ôm chặt cổ tay tôi. Tôi vô thức giữ chặt nó, nhưng đã không kịp nữa. Liễu Dạ một tay kéo tay tôi, lôi tôi bật dậy từ sofa, ném xuống đất, còn tay kia bắt đầu giằng lấy chiếc vòng đó.

Chiếc vòng ấy vốn tôi không thể giằng ra được mặc dù đã cố thử rất nhiều lần, thế nhưng Liễu Dạ lại lấy nó ra nhẹ nhàng như không.

- Ta muốn xem xem, không có nó thì người làm được gì?

Cổ tay tôi đau điếng, giống như bị lột da, đau nhói, đau nhói, tưởng chừng sắp ngắt đi mất.

Thực tế đúng là tôi ngắt đi, nhưng là sau khi Liễu Dạ dứt lời, ném tôi xuống đất.

Khi tỉnh lại, không biết đã là mấy giờ.

Trời bên ngoài vẫn tối, tôi moi di động ra xem, hơn tám giờ tối. Tôi nhìn xuống cổ tay của mình, thấy hoàn toàn không hề hấn gì, không bị lột da, không có máu chảy, nhưng thực sự không hiểu tại sao lại đau đến thế. Xòe lòng bàn tay ra, tôi thất kinh, dấu ấn mặt trăng đỏ tươi đã nhạt đến mức sắp không nhìn ra nữa.

Như thế có nghĩa là sức mạnh của Thanh Minh đã suy yếu rồi?

Tôi lồm cồm bò dậy, phủi quần áo, quyết định lập tức đến Vong Xuyên đường.

Đường phố bên ngoài hình như có gì đó khác với bình thường, vẫn là những cửa hàng sáng đèn, vài ba người khách bộ hành, đang tám giờ tối nên vẫn còn tấp nập nhộn nhịp.

Chẳng mấy chốc tôi đã đến Vong Xuyên đường, cửa đang mở, hắt ra ánh đèn vàng nhạt. Tôi vén tấm rèm cửa, thấy người đàn ông bạn bệ bên trong ngẩng đầu, cười với tôi:

- Cô muốn ăn gì?

Phản ứng đầu tiên của tôi là thả rèm xuống, lùi về phía sau mấy bước, ngó lại tấm biển ngoài cửa, rõ ràng là mấy chữ lớn “Hiệu bánh Tần Ký”. Mấy chữ đơn giản không thể đơn giản hơn, nhưng gần như đâm mù mắt tôi. Đọc đi đọc lại mấy lần, khẳng định là không đọc nhầm, sau đó tôi lại vén rèm, bước vào trong.

- Ông chủ, cho tôi một chiếc bánh bơ, bánh mới nhé.

- Trong lò có bánh đang nướng, nhưng phải đợi thêm mấy phút nữa.

Ông chủ đưa mắt hỏi ý kiến tôi, tôi vội vàng gật đầu. Tôi ngồi xuống chiếc ghế dựa trong cửa hàng, xem xét xung quanh, mọi thứ ở đây đều không giống với Vong Xuyên đường mà tôi quen thuộc. Không gian sạch sẽ mà rộng rãi, tuy bài trí cổ điển, tao nhã, nhưng không hề có mùi cũ kỹ, ngược lại vô cùng thoáng đãng. Ông chủ sau tủ kính bận luôn chân luôn tay, cả cửa hàng tràn ngập mùi bánh thơm phức.

Nơi đây đâu phải là Vong Xuyên đường đồ nát, mà là Tần Ký.

Nhận bánh rồi trả tiền, tôi lặng lẽ ra khỏi cửa hàng, đi thẩn thờ trên đường.

Con phố này cũng không giống với mọi khi, những người đi trên con đường đều rất bình thường, nhưng trong mắt tôi, điều này lại trở nên bất thường.

Tôi nhớ ra khi đưa tôi chiếc vòng tay, Dao có nói một câu.

- Cho em thử ra vào, đừng làm mất nó.

Nói vậy, bây giờ tôi không tìm ra Vong Xuyên đường là vì đã đánh mất chiếc vòng tay? Thử lần đầu tiên, làm sao tôi vào trong được?

Tôi nghĩ mãi mà không sao hiểu nổi, đành tiếp tục đi lang thang trên phố.

Người đi trên phố thưa thớt dần, các cửa hàng lần lượt chuẩn bị đóng cửa. Buổi đêm khu thành cổ lạnh lẽo, quanh quẽ hơn khu trung tâm thành phố rất nhiều.

Tôi không biết mình đã đi đâu, cũng không dám chạy quá xa, cuối cùng lại về trước cửa Vong Xuyên đường, tìm một chiếc đôn đá ngồi xuống, vừa ăn bánh vừa chờ đợi.

Còn đợi đến bao giờ, tôi cũng không biết nữa.

Gọi điện thoại cho Dao và Thanh Minh, không ngoài dự liệu, đầu dây bên kia luôn báo máy bận. Ngắt cuộc gọi, tôi cẩn thận nhét điện thoại vào trong túi.

Cứ thế đợi các cửa hàng xung quanh đóng cửa hết, chiếc bánh đang ăn không có vị gì, cuối cùng tôi vùi đầu vào tay, thút thít khóc.

16. Chương 16

Đã là ngày thứ ba rồi.

Mỗi đêm tôi đều đến đây ngồi đợi, nhưng kỳ tích vẫn không xuất hiện.

Tôi vẫn biết rằng một ngày nào đó tôi sẽ rời khỏi Vong Xuyên đường, nhưng chẳng ngờ ly biệt lại đột ngột thế.

Một lần nữa tôi từ chối lời mời của ông chủ Tần Ký vào trong cửa hàng ngồi, tôi phủi bụi trên quần, rời khỏi nơi này. Không biết tại sao tôi không quay về nhà, mà lại đi về đầu bên kia của con phố.

Hướng đó phát ra một luồng khí âm u, lạnh lẽo, nó có sức hút cực lớn với tôi.

Vàng trắng khuyết treo lơ lửng trên nền trời xanh xám đang tỏa ra ánh sáng thê lương. Sau khi đi đến tận cùng của con phố, một cây cầu đá chưa từng nhìn thấy chợt xuất hiện trước mắt tôi.

Dưới cầu đương nhiên là sông, một dòng sông lạ lẫm.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì chỗ này không hề có sông, cho dù là tự nhiên hay nhân tạo đều không có. Nhưng nó đã xuất hiện ở đây, tôi bước lên cầu, những tảng đá xanh nhẵn bóng, tôi nghĩ nó không phải là ảo giác.

Những ngọn đèn xanh của khu phố bên kia sông rọi sáng, nổi thành một dải, hệt như dải Ngân Hà. Khi đi sang bên ấy, tôi mới phát hiện ra đó không phải là những ngọn đèn lồng bằng giấy, bên trong không phải là đèn điện, cũng không phải nến, mà là một ngọn lửa bập bùng, cháy xèo xèo nhưng vẫn không cháy lớp giấy dán ngoài.

Hóa ra lửa ma trôi lại hữu dụng thế.

Khi tôi ngắm nghía đèn lồng, chủ cửa hàng ở bên cạnh cũng lặng im nhìn tôi, hình như ông ta đang nghi hoặc và hiếu kỳ, cho nên tôi mỉm cười với ông ta.

- Cái đèn lồng này có bán không?

Người chủ có sắc mặt xanh lét như đèn lồng gập đầu, lấy một chiếc xuống cho tôi, tôi đưa tấm thẻ tín dụng của mình cho ông ta.

Tấm thẻ này là Thanh Minh đưa, bên trong là tiền lương của tôi, không có logo ngân hàng, trên nền thẻ màu đen chỉ in mặt trăng màu đỏ, và càng buồn cười đó là, nó lại là thẻ ngân hàng liên kết. Khi đó tôi còn tấm tắc, yêu quái quả nhiên là một sinh vật theo kịp thời đại.

Chủ cửa hàng nhìn qua tấm thẻ mặt trăng đỏ, không nói câu nào và quẹt thẻ, quả nhiên là dù ở đâu, nó cũng đều có thể dùng được.

Tôi cầm chiếc đèn lồng màu xanh, bắt đầu đi dạo phố.

Nếu không nhìn đám người quái dị bên cạnh, thì nơi đây hoàn toàn giống một khu di lịch nào đó, chẳng khác nào một thành thị nhỏ cổ kính, hẻo lánh vào đêm.

Không biết vì sao, dù đã rõ nơi này không phải là thế giới của mình, nhưng tôi lại không sợ, trái lại còn cảm thấy thích thú, muốn tiếp tục tìm kiếm.

Nơi này nhất định có đường thông tới Vong Xuyên đường, tôi nghĩ thế.

Càng đi vào sâu, những cửa hàng ven đường càng trở nên thưa thớt, gần như không có ai đi lại. Tôi kêu đèn, nhìn xung quanh, chợt nhận ra không biết từ lúc nào, mình đã đi vào một con ngõ nhỏ.

Đó là một con ngõ hết sức bình thường, lát gạch vài hộ gia đình, trước cửa căn nhà cuối ngõ có treo một chiếc đèn lồng, khác với chiếc đèn tôi cầm trên tay. Nó phát ra thứ ánh sáng màu đỏ nhạt, nhìn từ xa, tựa như một mặt trăng màu đỏ.

Trái tim tôi đập thành thịch, chân bước về phía căn nhà ấy.

Đến khi lại gần, tôi hơi thất vọng, vì ngọn đèn đó tuy phát ra ánh sáng màu đỏ, nhưng lại không có hình mặt trăng đỏ mà chỉ là một chấm tròn màu đỏ, không hề giống hình mặt trăng. Tôi nhìn hai cánh cửa sơn đen đó, tim đập loạn nhịp, do dự không biết có nên gõ cửa hay không, và gõ cửa rồi thì phải nói gì? Người bên trong đó là ai?

Đúng lúc tôi còn dừng dằng chưa quyết định thì cánh cửa phía trước “cạch” một tiếng, một người từ bên trong vội vã bước ra, khi đi ngang tôi khẽ đụng một cái. Người ấy còn chẳng buồn xin lỗi một câu, cầm cúi đi thẳng vào màn đêm ngõ nhỏ, mất hút.

- Đây, xin hỏi...

Tôi còn chưa kịp nói câu gì thì người đó đã đi được một quãng xa rồi.

Cuối cùng tôi cũng biết thế nào là “vội đi đầu thai”.

Đang định tiếp tục gõ cửa, đột nhiên tôi cảm thấy gì đó, bèn quay phắt đầu lại.

Người đó đứng cách tôi không xa lắm, quay đầu nhìn tôi, màu tóc trắng bạc sáng lấp lánh trong đêm tối, đôi đồng tử đỏ như máu ánh lên chút ngạc nhiên, nhưng rất mau chóng biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng.

Một cánh cửa nào đó trong tiềm thức bỗng mở ra, từng mẫu vụ ký ức không ngừng hiện ra trong đầu... Quen biết trên tàu hỏa, một nụ hôn nhẹ khi ly biệt, khi trượt ngã trên lưng con rắn xanh anh ta đưa tay ra

đỡ, sự bảo vệ của anh ta trong tòa dinh thự ma quỷ, cuối cùng là không từ mà biệt... Từng cảnh, từng cảnh cứ cuộn cuộn ào về trong tâm trí.

Tôi nhớ ra tên anh ta, và cũng nhớ ra rằng chuyến công tác đó kết thúc bằng việc Thanh Minh bị thương.

- Sao em lại ở đây? – Anh ta bước tới, nhìn tôi hồi lâu.

Tôi đắm chìm trong cú sốc khi đột ngột lấy lại được trí nhớ, nên nhất thời không nghe rõ câu hỏi của Bạch Dạ.

- Đây, cô bé... Hình như em không ổn.

Mấy ngày nay tôi luôn tìm kiếm người để tôi có thể hỏi những chuyện liên quan đến Vong Xuyên đường, giờ thì người đó đã xuất hiện.

Bạch Dạ vừa hỏi xong, bao nhiêu âu lo, buồn bực trong lòng tôi cứ thế ào ào tuôn ra.

Tôi kéo áo Bạch Dạ, nghẹn ngào kể hết chuyện mấy hôm vừa rồi.

Bạch Dạ chỉ im lặng nghe, lấy tay áo lau nước mắt cho tôi mà không nói gì.

Tôi kể lể rất lâu, thấy anh ta vẫn lạnh lùng đứng đờ, trong lòng tôi cảm thấy hơi xấu hổ, chợt nhớ ra rằng ngay cả việc anh ta là thù hay là bạn tôi cũng không rõ, vậy mà cứ kéo người ta lại kể lể này kia, thật là vô duyên quá.

Tuy vậy, nghĩ cho cùng, ngoài Bạch Dạ, tôi cũng đâu biết người nào khác.

Tôi buông Bạch Dạ ra, xin lỗi anh ta, rồi quay người bước đi.

- Cô bé... Đừng đi về phía trước...

Tôi không ngoảnh lại.

Tôi chỉ nghe thấy giọng nói của anh ta sau lưng tôi, lảng đãng theo gió.

- Quay về đi, em không nên đến đây...

Đương nhiên tôi biết đây là nơi tôi không nên đến, nhưng tôi còn có thể đi đâu được nữa?

Tôi không màng đến anh ta, ra khỏi ngõ, tiếp tục đi lang thang, cho đến khi tôi nhìn thấy tấm bia đá.

Đó là một tấm bia đá rất nhỏ, nếu như không phải tình cờ nhìn thấy, thì tôi sẽ không để ý tới nó. Tôi bia rất bình thường bằng đá xanh, trên mặt khắc hai chữ phồn thể “Phong Đô”.

Đây là Phong Đô[4] ư? Tôi cứ tưởng đây chỉ là một nơi chốn lạ nào đó, nhưng hóa ra đã đến âm tào địa phủ rồi. Lẽ nào tôi sắp chết sao?

[4] Phong Đô: Tức thành Phong Đô – thành chính dưới Âm Phủ. (ND)

Chắc vì thế nên dọc đường đến đây tôi rất bình an, không gặp chướng ngại nào.

Phút chốc tôi đã đi đến trước một tòa nhà lớn.

Đó là một biệt viện rất rộng rãi, choáng ngợp, ngói đen tường xanh, tuy không nhìn thấy ánh đèn, không nghe tiếng người, nhưng nó không hề có cái vẻ âm khí trùng trùng như tôi tưởng.

Đi men theo tường bao, tôi đến cửa chính, nhờ ánh đèn chiếu lên tấm hoành phi treo trên cửa, thấy trên đó viết mấy chữ đại tự “Thôi Quân phủ đệ”.

Thôi Quân[5]... Có lẽ là phán quan Thôi Quân đây.

[5] Thôi Quân: Tức Tào quan dưới Âm Phủ theo truyền thuyết. (ND)

Hóa ra tôi đã đến địa bàn của phán quan, nhưng tôi hơi ngạc nhiên, thông thường phải có Hắc Bạch Vô Thường hay đầu trâu mặt ngựa đến đón tôi chứ?

Cứ cho là vì quen tôi nên Hắc Bạch Vô Thường không tiện ra mặt, vậy sao không đổi thành đầu trâu mặt ngựa?

Tôi vừa nghĩ như thế, thì bị một giọng nói phía sau làm cho chết khiếp.

- Tiểu Hạ, ở đây làm gì thế?

Không phải chứ, nói Tào Tháo là Tào Tháo đến. Lại còn đến cực nhanh. Tôi vội quay đầu nhìn, càng kinh ngạc hơn.

Người vừa nói không phải đầu trâu mặt ngựa, cũng không phải người xa lạ.

Về ngoài tuấn tú rạng ngời, đây rõ ràng là người lần trước tôi có cơ duyên gặp gỡ một lần ở Vong Xuyên đường – Vị Minh.

Vì anh ấy có dung mạo cực kỳ hoàn mỹ, nên khi ấy tôi ngẩn đến ngẩn ngơ, sau đó bị Dao bắt thóp, còn cười nhạo tôi mãi.

Anh chàng hoàn hảo này tại sao lại xuất hiện ở phủ phán quan nhỉ?

Đôi tay của Vị Minh đút trong túi quần, mặt biến sắc, cúi xuống nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò. Anh ấy hỏi:

- Sao cô lại ở đây?

- Tôi... Tôi chỉ đi lung tung thôi.

Tôi không nói dối anh ấy, đúng là tôi đi lung tung và đã đến đây.

- Chán sống rồi à? Nếu đi tiếp là đến điện Diêm Vương đấy.

Tôi lắc đầu quầy quậy. Tôi còn trẻ lắm, chưa muốn chết đâu.

- Đã gặp nhau rồi, vậy hãy theo tôi vào trong đi.

Vị Minh không nói nhiều, nhưng giọng nói lại toát lên một sức mạnh khiến người ta an lòng.

Anh ấy đưa tay giành lấy chiếc đèn lồng của tôi, khẽ thổi phù, bốn bề chìm trong bóng tối, tôi hơi lo lắng, cẩn thận bám sát anh ấy từng bước, đi vào trong biệt viện..

Trong biệt viện không có một ai, cánh cửa lớn chỉ khép hờ, khe hở là mở. Vị Minh dường như vô cùng quen thuộc với mọi thứ ở đây, tựa như ở nhà mình vậy. Anh ấy dẫn tôi rẽ mấy lần, đến trước một căn phòng sâu nhất trong tòa phủ đệ, khẽ mở cánh cửa rồi nói với tôi:

- Trước tiên cô cứ nghỉ ngơi ở đây, đợi trời sáng, tôi sẽ đưa cô về.

Tôi lấy hết can đảm hỏi:

- Anh có phải là phán quan không?

Anh ấy mỉm cười:

- Cô nói xem?

Tôi không dám nói, trong lòng đã tự hiểu đến tám, chín phần. Người có thể sống ở nơi này, còn ai vào đây nữa?

- Hóa ra anh họ Thôi.

- Đó chẳng qua là cách thể nhân gọi tôi thôi.

- Buổi tối tốt nhất không nên tùy tiện ra ngoài.

Vị Minh sắp xếp cho tôi xong, dặn dò thêm vài câu, vừa định đi thì bị tôi chặn lại.

- Xin chờ chút!

Tôi gom góp dũng khí lại, cho dù thế nào đi nữa, ít nhất tôi cũng phải làm rõ, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.

- Sao thế? – Vị Minh dừng bước, không hề bất ngờ, dường như đã biết trước tôi sẽ hỏi anh ấy.

- Xin hỏi, Vong Xuyên đường còn tồn tại không? – Tôi dè dặt hỏi, chọn câu tôi cần hỏi nhất.
- Tất nhiên! – Vị Minh cho tôi một đáp án cực kỳ khẳng định, khiến trong lòng tôi thấy yên tâm một chút. Còn tồn tại là tốt rồi, ít nhất nó vẫn còn, quay về rồi cứ từ từ tìm lại là được.

- Vậy, Thanh Minh, anh ấy vẫn ổn chứ? – Tôi không xác định được Vị Minh và Thanh Minh có quan hệ gì, nhưng tôi nghĩ, chắc anh ấy biết nhiều hơn tôi.

Lần trước Vị Minh đến cửa hàng, tuy thời gian ở lại rất ngắn ngủi, nhưng tôi vẫn có thể dễ dàng nhận ra anh ấy và Thanh Minh là chỗ quen biết cũ, tuy không biết quan hệ thế nào, nhưng chí ít cũng không phải kẻ thù.

- Cậu ấy còn sống.

Vị Minh trả lời vắn tắt, câu nói ấy khiến trái tim tôi đập loạn, nhưng lại mau chóng chùng xuống.

Còn sống, tức là chưa chết, nhưng không có nghĩa là anh khỏe. Nói cách khác, anh có thể bị thương, hoặc là lâm vào tình trạng khác, tóm lại là anh không hề ổn chút nào. Nếu không, vì sao Vị Minh lại nói ra một câu mập mờ như thế, và Vong Xuyên đường cũng sẽ không thể biến mất khỏi tầm mắt tôi.

- Anh có biết anh ấy ở đâu không? Có thể nói cho tôi không?

Tôi vô cùng lo lắng, nhưng không nghĩ ngợi được nhiều mà chỉ muốn biết Thanh Minh đang ở đâu.

Vị Minh nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt anh ấy vô cùng phức tạp, khó có thể diễn tả thành lời, cứ như thể người trước mặt anh lúc này không phải là tôi, mà là một sinh vật kỳ lạ và đáng ghét nào đó.

Tôi bị ánh mắt của anh nhìn tới mức dựng tóc gáy, nhưng vẫn ngang bướng nhìn đáp trả. Cuối cùng, Vị Minh thở dài:

- Tôi nghĩ, cô không biết vẫn tốt hơn.

Nói rồi anh ấy không nhìn tôi nữa mà đi thẳng ra ngoài.

Một mình tôi trong căn phòng nhỏ, chờ đợi hồi lâu.

Rõ ràng, Vị Minh không muốn tôi gặp Thanh Minh. Ánh mắt đó, xét cho cùng, hình như không phải là mang ý gì tốt đẹp.

Tôi và Vị Minh chẳng thân quen gì, nên chắc là chẳng có gì để ghét nhau. Nhưng miễn cưỡng mà nói, đứng trên lập trường của anh ấy, nếu ghét tôi thì chỉ có một nguyên nhân là vì tôi mà Thanh Minh xảy ra chuyện, hơn nữa còn là chuyện vô cùng quan trọng.

Tôi ngã xuống ghế, có phần chán nản.

Tôi nhớ lại bàn tay xanh đen của Thanh Minh khi ấy, anh bị trúng độc ư? Rất nghiêm trọng sao? Có thể hồi phục không? Nếu không thể hồi phục thì sao? Nếu phải cắt tay thì sao? Nếu Thanh Minh vì sự khinh suất của tôi mà mất đi một bàn tay thì tôi biết làm thế nào?

Nhưng xét dưới góc độ khác, Thanh Minh không phải là người bình thường, làm sao anh lại chịu để bị đánh bại trong tay một tên quỷ nhãi nhép cơ chứ? Không thể nào! Anh lợi hại như thế, tuyệt đối không thể bị thương vì một tên quỷ nhãi nhép!

Tôi nghĩ vẫn vỡ rồi chợt nhận ra rằng, mình còn không biết thân phận thật sự của Thanh Minh.

Tôi chưa bao giờ hiểu anh.

Trong lòng tôi cực kỳ bất an, nhưng biết rằng Vong Xuyên đường vẫn tồn tại, tính mạng Thanh Minh tạm thời không đáng ngại nên cũng tự biết chẳng cần phải bồn chồn sợ hãi đến thế.

Việc Dao đang ở trong bệnh viện, tôi không hề lo lắng, bởi kỹ năng chạy trốn của tên đó chắc chắn chẳng ai bì nổi. Nghĩ đến Dao là nhớ đến Tô Dương, trái tim tôi đau nhói. Nếu theo như lời Liễu Dạ nói thì Tô Dương e là đã gặp chuyện chẳng lành rồi.

Tôi cười đau khổ, người bạn duy nhất của tôi cuối cùng cũng chẳng còn.

Từ nhỏ tôi đã biết rằng, những người liên quan đến tôi nhất định sẽ không có kết cục gì tốt lành. Ông nội cũng rất chú ý chuyện này, tôi từ nhỏ tới lớn, tôi gần như không có bạn bè. Khi gặp Tô Dương, tôi còn ôm chút hy vọng vào may mắn, cảm thấy một người có phúc như cô ấy có lẽ sẽ không bị vận xui của tôi ảnh hưởng. Nào ngờ, bình an được mấy năm, cuối cùng tôi vẫn làm liên lụy đến cô ấy.

Người cũng được, yêu quái cũng được, tại sao đều thích cướp đoạt sinh mạng của người khác?

Nếu như không gặp tôi, chắc chắn Tô Dương sẽ có một cuộc đời dài lâu và hạnh phúc.

Đêm ở Phong Đô dài đằng đẵng, dường như không bao giờ sáng. Tôi không biết mình đã ngồi bao lâu, không cảm thấy buồn ngủ mà cũng chẳng hề mệt, chỉ thần thờ ngồi đợi.

Bên ngoài hình như có chút động tĩnh, những tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếng kim loại va vào nhau chan chát, lướt qua cửa phòng, hình như là đi ra bên ngoài. Trong phủ của phán quan, có thể tự do ra vào e chẳng phải kẻ tầm thường. Có phải là quý sai không? Tôi hơi sợ hãi rồi lại tự cười mình, đã đến âm gian rồi, còn sợ gì nữa. Dầu sao trong tòa thành này, ngoài tôi ra, làm gì còn người sống nào.

Cuối cùng sự hiếu kỳ đã chiến thắng nỗi sợ, tôi bám lên cửa, nhìn qua khe hở. Không nhìn thì không sao, nhìn thì lại vừa mừng vừa ngạc nhiên.

Ngạc nhiên vì có người vừa lướt qua, tà áo lướt qua tạo thành cơn gió luồn vào cửa, thổi qua mặt tôi, khiến tôi giật thót cả mình.

Người đó chính là Tô Dương mà tôi mong ngóng!

Cô ấy vẫn còn sống sờ sờ, hơn nữa còn rất khỏe mạnh, không giống chút nào với những người tôi gặp trên đường tới đây.

Tô Dương chưa chết!

Sự thực này khiến tôi suýt nữa bật khóc.

Ánh bạc lóe lên trong tay cô ấy, hình như binh khí cô ấy đang cầm là một thanh kiếm, giống như đi bắt cướp, nhanh như cắt lao ra ngoài. Tôi còn chưa kịp hỏi vì sao cô ấy đến được phủ phán quan, đã vội vội vàng vàng mở cửa, chạy theo cô ấy.

Tô Dương chạy rất nhanh, còn tôi thì lạch bạch, cố gắng lắm mà vẫn không theo kịp. Lúc đến đi cùng Vị Minh nên tôi không hề chú ý cảnh sắc bên ngoài, bây giờ đi một mình mới nhận thấy, tường và thực vật trong biệt viện đều phát ra ánh sáng dịu dịu, chiếu sáng khoảng sân. Nhờ thế, trời tuy tối đen như mực, nhưng trong phủ đệ vẫn nhìn rõ mọi thứ, đi lại không hề khó khăn gì..

Chạy chừng hơn chục phút, đến một cánh đồng, Tô Dương mới đứng lại. Tôi vừa định chạy đến gọi, thì nhìn thấy từ bên cạnh cô ấy có một người từ từ đi ra, hình như hẳn đã đợi sẵn từ lâu.

Tôi do dự một lát rồi quyết định trốn đi cái đã, rồi tìm cơ hội để gọi cô ấy cũng không muộn, nhân thể xem xem, Tô Dương rốt cuộc làm gì ở đây?

Thế là tôi học theo mấy phim võ hiệp, cẩn thận nấp vào phía sau một bụi cây, chọn một góc nhìn tốt để tiện cho việc quan sát.

Khi nhìn rõ khuôn mặt người đó thì tôi run bắn người lên. Không phải gã đàn ông tao nhã có nụ cười ác độc Liễu Dạ thì còn ai vào đây nữa?

Bọn họ hình như sắp đánh nhau. Giờ tôi đã hiểu tại sao Tô Dương lại cầm thanh trường kiếm kia. Chỉ có điều, cô ấy biết dùng kiếm từ bao giờ thế nhỉ? Tôi không nhớ hồi học thể dục có môn này. Liễu Dạ không dễ đối phó, nếu Tô Dương chỉ làm bộ biết võ thì thanh kiếm đạo cụ cosplay đó chắc chắn chẳng mấy mà gãy.

Tôi hơi lo lắng, bèn tìm mấy cành cây vừa tay để hễ Tô Dương địch không lại là sẽ lập tức xông ra ứng cứu..

Bên này tôi thấp thỏm, bên kia đã khai chiến.

Liễu Dạ quả không hổ danh là bác sĩ, đến binh khí cũng là một con dao phẫu thuật cỡ lớn, to cỡ con dao thái rau, múa như rồng như hổ trong tay hắn, khí thế kinh người. Điều khiến tôi ngạc nhiên hơn chính là Tô Dương không hề tỏ ra khiếp sợ, đánh trả Liễu Dạ.

Con ranh này lén luyện kiếm thuật từ lúc nào không biết! Đánh tuyệt thật!

Tô Dương vung trường kiếm, không hề vội vã luống cuống, mà lạnh lẽo né đòn tấn công của Liễu Dạ rồi phản kích. Liễu Dạ sử dụng đoản đao, vì thế không những không thể tiếp cận Tô Dương, mà ngược lại còn bị Tô Dương đâm mấy nhát trúng chỗ hiểm.

Đao quang kiếm ảnh, binh khí giao nhau, trong giây lát tôi còn tưởng mình đang nằm mơ. Chuyện Tô Dương và Liễu Dạ dùng binh khí đâm đâm chém chém trên cánh đồng hoang lúc nửa đêm thật quá là hoang đường.

Cảnh tượng trước mắt này thực chẳng khác nào trong phim ảnh, tôi thậm chí còn nhìn tứ phía xem có tay quay phim nào đang núp không.

Đương nhiên là không có, sự thật đã chứng minh, đây không phải mộng cảnh.

Trên tivi, mỗi khi bị đẩy vào thế bất lợi, kẻ yếu thế thường sẽ sử dụng những chiêu thức chẳng lấy gì làm quang minh lỗi lạc hòng ám toán đối phương, nhờ thế mà xoay chuyển tình thế.

Cảnh phim ngắn trước mắt tôi cũng không phải ngoại lệ.

Có thể do luôn ở thế bất lợi nên Liễu Dạ thẹn quá hóa giận, không biết đã sử dụng chiêu thức gì mà khiến tôi cảm thấy hoa mắt, giữa đất bằng bỗng biến ra mấy Liễu Dạ giống nhau y đúc, kẻ nào cũng cầm một thanh đao sáng lóa trên tay, đâm thẳng vào người Tô Dương.

Tô Dương không ngờ hắn còn có chiêu này, nên trong chốc lát chân tay quỳnh quáng, chỉ kịp đỡ hai chiêu trước mặt, còn phía sau là cả một khoảng trống lớn không có phòng vệ gì. Thấy thanh đao đó sắp chém xuống đầu cô ấy, tôi cuống cả lên.

Trong phim, người nào chết chỉ cần chờ máy quay lia đi chỗ khác là có thể phui mông mấy cái là lại đứng dậy như thường.

Còn Tô Dương trước mặt tôi thì không thể, bị chém rồi sẽ không thể trở lại được nữa.

- Tô Tô, cẩn thận phía sau!

Tôi không biết mình nghĩ gì, cũng không nhớ nổi động tác lúc ấy.

Chỉ biết rằng, khi tôi sực tỉnh ra thì đã nằm gọn dưới lưỡi đao của Liễu Dạ.

Không biết dưới lưỡi đao nào của hắn, cơ thể tôi tức khắc bị xẻ làm đôi...

- Tiểu Hạ!

Chưa kịp la lên thì tôi đã được tận mắt chứng kiến cơ thể mình bị xẻ làm đôi, ấy vậy mà vẫn còn kịp nghĩ, quả không hổ danh là bác sĩ mổ chính, đao pháp của Liễu Dạ thực vừa nhanh vừa chuẩn!

Tôi còn chưa kịp nghĩ tới chuyện không biết Tô Dương nhìn thấy cảnh này sẽ cảm thấy thế nào, vừa định an ủi cô ấy thì chợt phát hiện ra rằng lúc này mình nói không thành tiếng được nữa.

Thế là tôi đành nhắm mắt, từ từ chờ chết.

Cơn đau khủng khiếp không thấy ập đến như trong tưởng tượng, ngược lại tôi nghe thấy tiếng kêu của Liễu Dạ. Hình như hắn vừa bị cái gì đâm trúng, hét lên thảm thiết kinh thiên động địa, tiếp theo là tiếng đao rơi loảng xoảng xuống đất, tất cả náo loạn.

Thế giới tĩnh lặng trở lại.

Tôi muốn nhìn xem hắn thê thảm ra sao, liền mở mắt.

Trên mặt đất không thấy Liễu Dạ, chỉ thấy Tô Dương vớt thanh kiếm trong tay, lao bỏ về phía tôi. Sau lưng cô ấy, Bạch Dạ đang thũng thũng lau miệng, ngoài ra không còn ai khác.

Chúa ơi, đừng bảo với con là anh ta đã ăn sạch Liễu Dạ rồi đấy nhé.

Tô Dương nhìn tôi với ánh mắt rất lạ lùng.

Nói thế nào nhỉ? Không phải là bi thương mà là kinh ngạc? Có người nhìn bạn bè sắp qua đời bằng ánh mắt kinh ngạc sao?

Theo lẽ thường thì không thể, nhưng trong một số trường hợp đặc biệt thì điều này cũng có thể xảy ra.

Theo ánh nhìn của cô ấy, tôi cúi đầu nhìn khắp lượt thân mình, rồi sau đó, đến chính bản thân tôi cũng thấy vô cùng kinh ngạc.

Cơ thể bị đao xẻ đôi của tôi không hề khép lại, không chảy một giọt máu nào và cũng không hề cảm thấy đau đớn, hơn nữa nó đang nhanh chóng thoát khỏi lực hút của trái đất để bay lên bồng bềnh như một quả bóng lơ lửng giữa không trung.

Người bình thường không thể không chảy máu, và thi thể của người bình thường lại càng không thể bay lơ lửng.

Cho dù xét từ phương diện nào thì tôi cũng không giống người vừa chết. Nói tóm lại, cơ thể thực sự của tôi hình như đã không tồn tại từ lâu, trong giờ phút này tôi chỉ là một linh hồn mà thôi.

Linh hồn thì đương nhiên không thể chảy máu.

Hóa ra tôi đã chết từ lâu...

Rốt cuộc tôi đã chết lúc nào vậy?

- Tiểu Hạ! Đây, Tiểu Hạ! Cậu mau xuống đây đi!

Xin lỗi Tô Tô, tớ rất muốn xuống dưới đó, vấn đề là, tớ không biết phải làm thế nào để xuống.

Tóm lại phải nói những chuyện cần kíp trước đã. Tôi gào tướng lên:

- Nhớ năm hết tết đến phải đốt tiền giấy cho tớ! Nhớ ghi tên của tớ, nếu không tớ không nhận được đâu!

- Sắp chết đến nơi rồi còn mê tiền thế, cô nhóc này...

Mái tóc màu bạc của Bạch Dạ tung bay trong gió, đôi đồng tử màu đỏ nhìn tôi chăm chú. Từ góc nhìn của tôi, anh ta cực kỳ giống một chú chim ưng trắng đang săn mồi, đương nhiên con mồi chính là tôi.

Tôi bị anh ta tóm gọn, sau đó thì trước mắt tối sầm, không biết mình nằm ở đâu nữa.

Chỉ cảm thấy xung quanh rất ấm, bên cạnh náo nhiệt chật chội chết đi được. Cố gắng mở mắt ra mới phát hiện ra mình đang nằm giữa một quãng ánh sáng đom đóm.

Bạch Dạ chết tiệt, không biết đã ném tôi xuống chỗ quỷ quái nào nữa, không chừng là ở giữa nghĩa địa giữa đồng không mông quạnh cũng nên.

Đom đóm tụ lại, giúp tôi có thể nhìn thấy khá rõ xung quanh. Khi mắt đã quen dần với ánh sáng nơi đây, tôi mới biết mình đang nằm trong một chiếc túi!

Nhìn kỹ còn có thể thấy những đường viền và mũi thêu tinh xảo.

Này! Tôi đang định phản đối thì nghe thấy tiếng của Bạch Dạ bên ngoài, dịu dàng vô cùng:

- Cố chịu một chút, sắp đến nơi rồi.

Anh ta ngọt ngào như thế khiến tôi cũng ngại không nỡ mở miệng tiếp. Thôi, dù sao thì cũng sắp chết rồi, khó tính quá làm gì nữa.

Nằm trong chiếc túi được may rất tinh xảo này xa xỉ hơn rất nhiều so với việc lấy một manh chiếu cuộn lại.

Tôi ngậm miệng, nằm im lặng.

Cái cảm giác không biết mình đang ở đâu thực là khó chịu, may mà tình cảnh này mau chóng thay đổi, tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc bên ngoài. Là Dao.

Anh gọi tên tôi.

Miệng túi được mở ra, tôi chui ra ngoài.

Trước mặt là Vong Xuyên đường quen thuộc, Dao đang đứng trước mặt tôi, có vẻ hơi xúc động, dang rộng vòng tay, khẽ gọi tên tôi.

Tôi cũng xúc động, liền chạy như bay về phía Dao.

Sau đó, tôi rơi vào trong vòng tay ấm áp ấy, tiếp đó là cảm nhận được sự vững chãi của bàn chân khi chạm xuống mặt đất.

- Cuối cùng em đã về rồi.

Dao ôm tôi thật chặt, chặt đến nỗi tôi có thể cảm thấy xương cốt sắp bị anh siết vỡ, tôi thấy hơi đau nên muốn đẩy Dao ra. Đột nhiên tôi ý thức được một điều, tôi đã có cảm giác đau!

Hình như tôi đã về với thân xác.

- Đây, em còn sống sao?

- Đương nhiên! – Dao buông tôi ra, trợn mắt, nụ cười rạng rỡ.

- Hình như em hơi đói...

- Mấy ngày không ăn rồi, không đói mới lạ chứ!

Dao vỗ vỗ đầu tôi.

- Trong nhà bếp có đồ ăn đấy.

Tôi giống như chú lính nhỏ nhận được lệnh, lập tức chạy vào bên trong cửa hàng.

- Đây, ăn từ từ thôi, không có ai cướp của em đâu!

Mấy ngày sau, tôi gặp lại Tô Dương ở Vong Xuyên đường.

Lần đầu tiên cô ấy tới chỗ tôi làm việc nên tỏ ra rất phấn khích, chỗ nào cũng sờ sẫm, dánh vẽ đầy thích thú. Chúng tôi trò chuyện rất lâu, cuối cùng tôi mới hỏi cô ấy sự tình ở phủ phán quan buổi nọ. Tại sao một người bình thường lại có thể ra vào nơi ấy, còn mang trường kiếm PK[6] với ngạ quỷ?

[6] PK: Viết tắt của từ tiếng Anh “player kill”, nghĩa là “quyết đấu”. (ND)

Câu trả lời của cô ấy làm tôi trợn tròn mắt.

- Lê nào cậu không biết nhà họ Tô tổ là gia tộc trừ tà?

Có quỷ mới biết! Tôi không phải là máy tính, làm sao biết được chuyện này, huống hồ chuyện này cũng không được viết trong hồ sơ học sinh?

- Cậu không biết thật à? – Cô ấy tỏ rõ vẻ nghi ngờ.

- Cậu có nói cho tớ biết đâu!

- Cậu còn nhớ chuyến du lịch hồi năm thứ ba không?

- Nhớ chứ! – Tôi vẫn thấy bức.

- Ừ, đám yêu tinh cá trong quán trọ đó có người ủy thác tớ thu phục đấy.

Tôi lập tức nhớ ra Tô Dương lúc đó bị Trang mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Bộ dạng đó, nếu không nói ra thì ai mà biết được là cô ấy diễn kịch, nhưng sau đó Trang lại chìa mũi giáo sang tôi. Thực ra như thế cũng rất bình thường, vì từ nhỏ tới lớn tôi đều có khả năng thu hút ma quỷ.

- Thế thì cậu cũng đừng có lấy tớ ra làm môi nhử như thế chứ?

- Đâu có! Trời đất chứng giám! Tớ sao lại dám lấy cậu ra làm môi nhử? Nếu không, Dao sẽ không tha cho tớ đâu.

Tô Dương cười ha ha.

Nhắc đến Dao, tôi lại nhớ đến chú mèo đen mình nhìn thấy khi đó, tuy không biết đó là sự thật hay ảo ảnh, nhưng chú mèo đen đó có phải Dao không?

- Tô Tô...

- Hử? Sao thế?

- Trong chuyến du lịch đó, cậu có nhìn thấy con mèo đen nào không?

- Không! – Tô Dương trả lời rất dứt khoát.

Có lẽ tôi hoa mắt thật rồi.

Tôi trở về đã được hơn nửa tháng.

Thanh Minh vẫn không xuất hiện, tôi cũng không hỏi anh ở đâu.

Dao vốn là người sống hồn nhiên, vô tư, ngày ngày ngủ dậy thì lau dọn quầy, gảy bàn tính, xong rồi thì ngồi ngủ bên cạnh quầy, có lúc đấu khẩu với tôi, khi gặp khách hàng là các bà các cô xinh đẹp thì vẫn nhiệt tình xoắn xuýt vô cùng.

Dường như Vong Xuyên đường luôn như thế, cứ như từ trước đến nay không hề có một người tên là Thanh Minh từng ở đây.

Điều khác biệt duy nhất là Bạch Dạ năng đến cửa hàng hơn, dăm ba bữa lại đến một lần, phần lớn thời gian không có việc gì đáng kể, thú vui của anh ta là cãi cọ với Dao, hai người ấy cứ hề gặp nhau là đấu khẩu rất hăng.

Tôi thường ngồi bên cạnh xem, nâng tách trà nóng nhìn họ cãi vã. Có lúc thực sự tôi cảm thấy, họ đúng là một cặp oan gia trời sinh.

Nhờ Bạch Dạ, không khí nơi đây mới đỡ cô quạnh một chút.

Khi không có việc gì, tôi thường thẩn thờ, mắt dán vào vị trí trong quầy. Nơi đó vẫn sạch sẽ như xưa, cuốn sách anh đang đọc dở đặt ở đó, vẫn còn chưa gấp lại.

Chủ nhân của nơi ấy bao giờ mới quay về?

Trước mặt tôi luôn hiện lên hình bóng anh tuấn của Thanh Minh đang chăm chú đọc sách.

Hết thấy đều bình thường, chỉ có điều vật còn mà người thì vắng bóng. Tôi luôn có một cảm giác rằng ngoài tôi ra, không còn ai nhớ đến anh nữa.

Chỉ cần nắm chặt bàn tay, là không trông thấy mặt trăng đỏ trong lòng bàn tay nữa.

Con người là loài động vật giỏi lãng quên.

Cho dù là người hay là vật, chỉ cần biết mất khỏi tầm mắt, thì sẽ mau chóng chìm vào quên lãng.

Lãng quên là một việc vô cùng tàn khốc.

17. Chương 17: Chuyện Thứ Bảy: Sách Mộng Gối Đầu

- Tại sao ngày ngày người đều ngồi ở đây? – Trong quả truyền ra một giọng nói trong trẻo.

- Vì ta muốn xem người xuất thế – Thiếu niên mỉm cười đáp lại.

Ngày dường như càng ngày càng ngắn đi.

Mới chưa đến bảy giờ, trong phòng đã tối. Tôi leo lên chiếc ghế, cố gắng lau sạch đồ đạc trên giá, chuẩn bị mở cửa hàng.

Khi sắp sửa lau dọn xong xuôi, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng lịch kịch ở trên gác, hình như có thứ gì đó vừa bị rơi.

Trên đó là nơi cất những đồ lặt vặt. Nói là đồ lặt vặt nhưng kỳ thực đến già nữa là những món đồ cổ loại lớn mà trong cửa hàng không bày hết được, nên khóa lại để đó, bình thường rất hiếm khi có người lên. Hồi mới tới cửa hàng chưa lâu, có một lần tôi cùng Thanh Minh lên gác kiểm kê đồ đạc, thấy bên trong tối om, xộc lên mùi ẩm mốc.

Nhưng lần này chỉ có mình tôi, thực sự tôi không muốn lên đó chút nào. Nhưng nghĩ đến âm thanh vừa nãy, không biết chừng là do món đồ nào đó bị đổ cũng nên, ngộ nhờ va phải cái gì thì phiền phức to. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải lên xem sao.

Khê đẩy hai cái, một chiếc cầu thang hẹp và dài bằng gỗ liền trượt từ trong tường ra, không một tiếng động. Tôi nhìn nó, bất giác nhớ đến lần đầu tiên cùng Thanh Minh lên đây.

Khi ấy tận mắt trông thấy chiếc cầu thang thực sự đang trượt ra từ giữa bức tường mà bình thường vốn không có mấy may sứt mẻ, tôi trợn mắt há mồm, ngạc nhiên đến cực độ.

Lúc leo cầu thang lên đến trên gác, tôi càng kinh ngạc hơn. Không ngờ một căn nhà nhìn vô cùng bình thường thế này mà bên trong lại có thể ẩn giấu một căn gác có diện tích rộng đến vậy! Trên gác chất kín toàn là bình vại chai lọ và cơ man là sách cũ đã ố vàng dường như sắp nát tươm đến nơi, những món đồ chơi vút ngổn ngang, những đồ gia dụng cũ kỹ, còn có cả một vài chiếc hòm bị khóa chặt. Nói để nghe thì đây giống một kho đồ cổ, nói khó nghe thì đây chẳng khác nào một cái kho bí mật của một ông chủ đồng nát.

Khi mới đến Vong Xuyên đường, tôi vừa hiếu kỳ vừa sợ hãi những đồ vật này, còn giờ đây tuy vẫn sợ hãi, nhưng đã không còn hiếu kỳ nữa.

Trên thế gian này, mỗi một đồ vật đều có sinh mệnh, đồng thời cũng có giá trị tồn tại và ý nghĩa riêng của chúng. Đạo lý này tuy tôi không hiểu rõ lắm, nhưng cũng biết không nên can thiệp vào quỹ đạo vốn có của chúng.

Những đồ vật đang nằm ngủ say trên căn gác này tất nhiên cũng có ý nghĩa tồn tại riêng.

Tôi đưa tay ra, gõ gõ vòng xuyên đầu hổ đã gỉ sét, đôi mắt trên chiếc đầu hổ đảo hai vòng, cánh cửa nhỏ cọt kẹt một tiếng rồi mở ra.

- Cảm ơn mày! – Tôi vuốt vuốt nó rồi cúi đầu bước vào trong.

Bên trong tối om, trong giây lát mắt tôi tối sầm lại, bù lại thính giác trở nên nhạy bén hơn.

“Lộc cộc lộc cộc”, có thứ gì đó trong bóng tối cứ liên tục phát ra tiếng động như vậy.

Đến khi mắt đã dần quen với bóng tối, tôi liền đi tìm theo hướng phát ra âm thanh đó. Luồng ánh sáng yếu ớt rọi vào khiến ọi thứ trong căn gác càng mơ hồ hơn. Phía xa xa, hình như có người đang đứng cạnh giá sách, tuy hình dáng rất hư ảo nhưng cảm giác về sự tồn tại của cái bóng ấy lại rất mạnh mẽ, âm thanh đúng là từ đó truyền tới.

Tôi nắm chặt lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, nhưng vì đây là Vong Xuyên đường, nên dù sao cũng có vài phần tự tin.

Tôi cất cao giọng, hỏi:

- Ai? Ai đang ở trong đó?

Không có ai trả lời tôi, bóng người ấy cũng tan đi.

Có lẽ là món đồ cổ nào đó vì cô đơn quá lâu, nên muốn đùa với tôi chăng?

Tôi lấy lại tinh thần, dùng khẩu khí của nhân viên cửa hàng, gào to lên:

- Tao biết bọn mày sốt ruột, nhưng cơ duyên chưa đến, chẳng có cách nào khác. Nhấn nại thêm chút thời gian nữa nhé, nếu duyên phận đến, sẽ mau chóng được ra khỏi đây thôi...

Âm thanh “lộc cộc” dừng lại. Lời nói của tôi có tác dụng rồi sao?

Tôi vùng dậy hẳn lên, muốn đi lên phía trước xem món đồ nào đang làm loạn.

Những bình, lọ, sách vở chất trên giá sách nhìn thì có vẻ chẳng có gì thay đổi so với trước kia, đến cả những chiếc lông công trong bình hoa lớn cũng vẫn đang cắm rất ngay ngắn, không mảy may xô dịch.

Tôi cúi xuống, định kiểm tra một lượt những đồ vật dưới giá sách thì vô tình khẽ va phải một thứ gì đó.

Thứ vừa rơi xuống mặt đất ấy là một cuốn sách, tiêu đề trên bìa được viết bằng chữ tiểu Khái: Chẩm mộng thư[1].

[1] Chẩm mộng thư: Tạm dịch là “Sách mộng gối đầu”. (BTV)

Nhẹ nhàng lật trang sách, bên trong đều là giấy trắng, trên trang giấy hơi ố vàng chẳng có chữ nào.

Xem ra đúng là nó làm loạn rồi.

Có lẽ là do nó đã buồn chán quá lâu chẳng? Chỉ tại cơ duyên chưa tới nên chưa thể ra ngoài. Tôi khẽ phúi lớp bụi trên bìa sách, thấy trên giá sách còn chừa một khe nhỏ, tôi bèn nhét nó vào đó rồi rời khỏi căn gác.

Yên lặng chờ đợi tiếp một thời gian nữa nhé!

Lúc tôi đi xuống thì thấy Dao đã đứng trong cửa hàng rồi. Nhìn thấy tôi lên gác, Dao hơi giật mình, giơ tay ra vỗ vỗ đầu tôi, rồi vò mạnh mấy cái.

- Em lên đó à?

- Vâng.

Tôi không nhắc đến cuốn sách không an phận đó, Dao cũng chẳng hỏi nhiều, anh chỉ ngử ngử mấy cái ở đầu cầu thang, rồi lại trở về ngủ trước quầy.

Gần đây tình hình làm ăn rất ảm đạm, chẳng có mấy khách lui tới, trong cửa hàng chỉ có hai chúng tôi ngồi đối diện với nhau cả đêm, hết đánh cờ lại uống trà nên thấy hơi vô vị.

Trời dần sáng, Dao vươn người một cái, ngáp dài:

- Đóng cửa thôi.

Sau khi thu dọn cửa hàng xong, tôi cũng về phòng chuẩn bị đi ngủ.

Từ dạo Thanh Minh dọn cho tôi một gian phòng, tôi rất hiếm khi về nhà. Tôi luôn có cảm giác là ở trong cửa hàng an toàn hơn rất nhiều.

Tuy có đôi lúc tôi gặp phải những trò nghịch ranh vô hại, nhưng vì đã gặp nhiều nên thấy bình thường.

Tôi nhìn cuốn sách ở đầu giường rồi thở dài, có chút bất lực.

Cuốn sách đó đã theo tôi xuống khỏi căn gác rồi.

Đành vậy, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên đi..

Tôi lấy nó từ mép gối lên, đặt lên trên chiếc bàn kê sát tường, nghĩ một lát rồi lấy một cuốn sổ để lên trên nó. Trước khi tắt đèn, tôi còn cố ý liếc nó một cái, thấy nó im lặng nằm ở đó, trông chẳng có gì khác thường.

Thế nên tôi tắt đèn, đi ngủ.

Đêm thứ nhất.

Khắp nơi đều là mây, thi thoảng có thể nhìn thấy những ngọn núi chót vót đâm thủng tầng mây, khi nhìn xuống dưới sẽ khiến người ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Trước mặt đáng Tạo hóa, tất cả phải cúi đầu.

Nơi đây là Thiên Đô – Côn Luân.

Trên đỉnh núi phía sườn bắc của đỉnh Côn Luân, có một cây Văn Ngọc.

Toàn thân cây do ngọc tạo thành, cao ngút tầm mắt, cành lá dường như che rợp nửa ngọn núi, cả ngày tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, long lanh chói mắt.

Tương truyền, cây Văn Ngọc một ngàn năm mới ra hoa, kết trái. Và lúc này, mùa hoa đã qua, trong cành lá lấp ló một quả ngọc màu đỏ phát sáng long lánh, tuyệt mỹ mê hồn.

Một chàng thiếu niên mái tóc đen dài đang ngồi trên cành cây, tay nhẹ nhàng vuốt lên quả ngọc, dáng vẻ vô cùng nâng niu, trù mến.

- Tại sao ngày ngày ngươi đều ngồi ở đây? – Một giọng nói trong trẻo từ trong quả truyền ra.

- Vì ta muốn xem ngươi xuất thế – Thiếu niên mỉm cười đáp lại.

- Vậy khi nào ta sẽ xuất thế? – Quả tò mò hỏi tiếp.

- Lễ hội trên tiên đỉnh không còn xa nữa, ngươi sẽ mau xuất thế thôi.

Dường như chợt nhận ra điều gì đó, thiếu niên thoáng chút u sầu. Tất cả những biểu hiện ấy đều không qua được cảm nhận của quả ngọc.

- Tại sao ngươi lại thờ dài?

- Ngươi hỏi nhiều thật đấy...

- Tại sao ngươi thờ dài?

- Ta có thờ dài đâu? – Thiếu niên hơi lúng túng.

- Không, rõ ràng ngươi thờ dài mà.

- Ủ, vậy cứ coi như ta thờ dài đi.

- Vì sao thế? – Quả ngọc vẫn không thôi, nhất định phải hỏi cho ra ngọn ngành.

- Có nói ngươi cũng không hiểu đâu.

Thiếu niên vuốt ve lớp vỏ nhẵn mịn của nó, có phần quyến luyến.

- Ngủ đi... Ta chờ đợi ngày ngươi xuất thế..

Nói rồi chàng lạnh lẽo nhảy xuống khỏi cành cây, đi về phía dưới núi.

Nếu như khi đó chàng quay đầu lại, chàng sẽ phát hiện ra đằng sau lưng chàng, quả ngọc đó đang phát ra vầng sáng chói mắt, một lúc sau thì quả ngọc biến mất, thay vào đó là một thiếu nữ mình trần như hoa như ngọc.

Thiếu nữ thể hiện rõ sự tò mò đối với xung quanh, chạy qua chạy lại tứ phía, nhìn đông ngó tây. Nhưng dường như có một thứ gì đó kìm hãm, cấm cố nên nàng không thể nào rời khỏi phạm vi cây Văn Ngọc.

Nàng ngồi bên sườn núi, cúi nhìn xuống chúng sinh nhân gian phía dưới, đôi chân dài đung đưa trong khe sâu, không hề tỏ ra sợ hãi. Dường như đó là một điều rất bình thường với nàng vậy.

- Đã chào đời rồi à?

Chàng thanh niên có mái tóc dài màu bạc không biết đã đến bên nàng tự lúc nào, ánh mắt thích thú dò xét trên gương mặt nàng một lượt, rồi bình luận một câu:

- Nữ thể, nhan sắc, dáng vóc tạm ổn.

- Ngươi là ai? – Thiếu nữ hoàn toàn không để tâm tới lời bình phẩm của chàng, chỉ mở to mắt nhìn với vẻ hơi tò mò.

- Ta là Huỳnh Quân, lúc ta vui vẻ, ngươi có thể gọi ta là Bạch Dạ.

Người đó dường như rất tự tin về thân phận của mình, mỉm cười tự giới thiệu, đáng tiếc rằng đối phương lại hoàn toàn không có ý tán thưởng, mà chỉ liếc chàng một cái rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác.

- Thế thì người không phải là chàng.

- Có lẽ ta có thể thay thế hắn.

Bạch Dạ tiến tới gần thiếu nữ, nói bằng giọng điệu đầy sức hút. Nhưng đối phương hoàn toàn không có phản ứng gì.

- Quả nhiên là trái tim đá. Xem ra những ngày tháng sau này sẽ rất thú vị đây!

Bạch Dạ nở nụ cười, choàng chiếc áo gấm lên người thiếu nữ, đi lướt qua rồi hóa thành một dải huỳnh quang, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Ngày hôm sau, chàng thiếu niên vẫn đến như mọi khi. Nhìn lên cành cây không thấy quả ngọc đâu, chàng lo lắng. Chợt có một đôi bàn tay bịt mắt chàng.

- Đoán xem ta là ai?

Chàng nắm lấy đôi tay đó, thở phào:

- Cuối cùng người cũng xuất thế rồi.

- Ta cứ tưởng biến thành thế này, người sẽ không nhận ra ta nữa chứ! – Thiếu nữ buông tay ra, có vẻ hơi thất vọng.

- Nhìn người một ngàn năm rồi, cho dù người có biến thành tro, ta vẫn có thể tìm ra người.

Thiếu niên mỉm cười, ngắm nghía nàng, nhìn chiếc áo gấm nàng đang khoác, chàng bỗng khựng lại.

- Huỳnh Quân đến rồi à?

- Cái người tên là Bạch Dạ đó à? Đến rồi.

- Hắn nói gì sao? – Thiếu niên dường như hơi lo lắng.

- Hắn nói cái gì mà nhan sắc đáng vẻ đều ỏn, cái gì mà trái tim đá thú vị... – Thiếu nữ thành thực đáp, rồi hỏi lại – Tại sao nói ta là trái tim đá?

Nàng nhặt lấy một hòn đá trên mặt đất, hỏi với vẻ mông lung:

- Trái tim của ta là thế này sao? Trên núi này, có nhiều đá như vậy, thế chúng là trái tim của những ai?

Thiếu niên lấy hòn đá trong tay nàng ra rồi nói một cách nghiêm túc:

- Nàng không phải là đá, nàng là bảo bối tuyệt thế, là mỹ ngọc hiếm có.

Phải mất một lúc mới phân tích rõ được sự khác biệt giữa ngọc và đá, thiếu nữ không chịu để yên một khắc, lại bắt đầu hỏi han:

- Tên người là gì? Tên ta là gì?

- Ta ư? Ta là Dao. Nàng vừa mới xuất thế, đương nhiên còn chưa có tên.

- Vậy, người đặt cho ta một cái tên đi.

Lẽ tất nhiên, nhiệm vụ này khiến Dao hơi sầu não, nghĩ ngợi mãi mới ra:

- Gọi là Vô Hà^[2] thế nào? Chỉ có cái tên này mới xứng với một mỹ ngọc như nàng.

[2] Vô Hà: Nghĩa là “không tỳ vết”. (BTV)

Từ khi mỹ ngọc Vô Hà chào đời, trên núi Côn Luân đã ấn định sẽ có một cơn sóng gió nho nhỏ.

18. Chương 18

Lễ hội tiên đình ngàn năm mới có một lần, theo lệ đây là cơ hội tốt để tân khách tám phương, thần tiên các lộ tề tựu gặp gỡ bằng hữu, hiến tặng vật báu cho Thượng Đế, mỗi năm đều có một người vô cùng nổi bật, thu hút mọi ánh nhìn, nhận mọi lời tán thưởng.

Lần này đương nhiên cũng không phải ngoại lệ, hội còn chưa mở mà ánh nhìn của vô số quan khách đã dồn vào một người.

Đó là Minh Quân.

Nàng là nhạc sư được sủng ái gần đây của thiên đình, nghe nói lần này nàng được Ngọc Đế ban cho cây Văn Ngọc Dao Cầm, trong yến hội sẽ biểu diễn tài nghệ cho chư thần thưởng thức.

Cái gọi là Văn Ngọc Dao Cầm, tức là cây đàn làm từ thân cây Dao trên đỉnh Côn Luân, dùng quả ngàn năm mới kết trái của cây Văn Ngọc để trang trí. Một cây Dao Cầm hoa lệ như vậy, người tấu đàn hẳn phải là một mỹ nhân xưa nay chưa từng có.

Vậy mà nàng Minh Quân này lại cực kỳ kín tiếng, hình như chưa có ai thực sự được trông thấy dung nhan của nàng, vì thế càng khiến người ta tò mò hơn. Trước lễ hội, tin đồn về Minh Quân cũng đã được lan truyền khắp các giới, cho dù là tại thiên giới, nhưng rất hiếm người được đối đãi như thế.

Bấy giờ, nàng Minh Quân đang tựa bên song cửa, chuyên tâm tinh trí gảy đàn. Phía sau nàng không xa là một thanh niên dung mạo thanh tú, thần thái lạnh lùng. Cây đàn nàng đang gảy vô cùng tinh xảo, thân gỗ đen bóng, giống ngọc mà lại không phải ngọc, trên thân đàn có khắc hoa, dây đàn là những sợi tơ mảnh bằng vàng. Có điều ở giữa cây đàn vẫn để trống một khoảng bằng nắm tay. Đó là một cây đàn chưa hoàn thiện.

Nhưng cây đàn ấy không vì chưa hoàn thiện mà kém sắc kém thanh, trái lại âm thanh của nó vô cùng trong trẻo. Khúc nhạc du dương, hoàn toàn không giống với những khúc nhạc trang nghiêm chốn cung đình, mà có sức truyền cảm tuyệt vời. Không chỉ thị đồng đứng hầu phía sau Minh Quân nghe đến ngẩn ngơ, mà đến con mèo đi ngang đường cũng phải dừng bước, cuộn tròn dưới chân thị đồng im thin thít nằm nghe.

Về mặt của chàng thanh niên đứng bên cạnh không hề biến chuyển, vẫn lạnh lùng như băng tuyết, tựa như cho dù cảnh trí đẹp đẽ trước mắt hay khúc nhạc lay động lòng người này cũng chẳng thể làm chàng suy chuyển.

Khi Minh Quân dừng đàn, tiểu đồng khẽ đến dìu nàng đứng dậy, lúc này người ta mới nhận ra, sức khỏe của nàng hình như không được tốt. Trông nàng yếu ớt vô cùng.

Nàng nhìn chàng thanh niên ấy, khẽ nói:

- Nghe nói quả Văn Ngọc đã chín, e là ngọc linh cũng đến lúc xuất thế rồi. Chàng nhân cơ hội này đi lấy ngọc đi, nếu không chỉ sợ sẽ làm lỡ yến hội tiên đình.

Người đó liền gật đầu, tuân mệnh rời đi.

Minh Quân dõi theo chàng, khẽ thở dài một tiếng.

Tiểu đồng bên cạnh thấy hơi lạ:

- Minh Quân đại nhân, đã biết là không thỏa, sao còn bảo Thanh Minh đại nhân đi lấy ngọc chứ?

- Đây là kiếp số phải chịu, chẳng thể tránh được.

- Kiếp...

Tiểu đồng không thể hiểu ý tứ lời nói ấy, nhưng Minh Quân không muốn nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng thở dài, vẫy tay sai tiểu đồng cất cây Dao Cầm đi rồi ra khỏi phòng, lặng lẽ ngồi trong sân.

Trên đỉnh núi, cảnh sắc vẫn như thường ngày.

Vô Hà đùa nghịch vô tư trên đỉnh núi như mọi ngày. Mấy ngày trước, Dao phải xuống hạ giới nhậm chức, trên đỉnh núi cũng không có ai làm bạn với nàng. Ngày qua ngày, chỉ có Bạch Dạ thi thoảng đến thăm nàng

một lúc, còn lại hầu hết thời gian nàng đều lặng lẽ một mình. Tuy đã có thể tự do đi lại, nhưng sau khi dạo chơi thăm thú các nơi, nàng cảm thấy ở đỉnh núi vẫn thú vị hơn, nên thường ở lại trên đỉnh để ngắm phong cảnh bên dưới, thỉnh thoảng độc thoại, lấy đó làm niềm vui.

Khi Thanh Minh đến đỉnh núi, chàng nhìn thấy một cảnh tượng.

Một thiếu nữ đang bình thân nằm dài bên tảng đá lớn bên sườn núi, nhìn về phía hư không sâu thẳm thẳm và tự lẩm bẩm một mình.

Điều làm chàng bất ngờ hơn cả, đó là nàng... quá giống con người.

Chẳng qua chỉ là một hòn đá mà thôi, sao lại có biểu cảm cô đơn đến thế?

Chàng chăm chú nhìn nàng, cho đến khi nàng cảm nhận được ánh mắt của kẻ đến mới quay đầu lại.

Thiếu nữ bình thân nhìn chàng.

- Người không có trái tim.

Nàng đã nói như vậy.

Những cảm xúc mong manh chợt vỡ tan, Thanh Minh hơi có chút giận dữ vô cớ, cao ngạo cất tiếng:

- Một viên đá nhỏ nhoi mà cũng biết trái tim là gì sao?

Vô Hà chớp chớp mắt, ngạc nhiên hỏi chàng:

- Người là ai? Vô duyên vô cớ chạy đến chỗ ta làm gì?

- Ta là người đến lấy trái tim của người.

Nhìn gương mặt thuần khiết của nàng, chàng quyết định không nói những lời thừa thãi mà nói thẳng vào vấn đề.

Xem ra dù có giống người hơn nữa, thì nàng cũng chỉ do đồ vật hóa thành mà thôi.

Rốt cuộc thì với một quả Vãn Ngọc ngàn năm mới thành hình, số phận đã sớm an bài rằng nó sẽ bị lấy đi linh hồn, trải qua điều khắc tử mĩ để trở thành đồ vật cho hoàng gia.

Đồ vật thì không cần linh hồn.

Mỹ ngọc và đá cuội trong mắt chàng chẳng có gì khác biệt, nhưng trong mắt người khác lại có sự khác biệt rất lớn. May mắn được chọn lựa để trang trí cho cây Dao Cầm của Minh Quân, ít ra còn tốt hơn nhiều so với việc bị đem ra làm chén rượu.

Ngọc linh không có quyền lựa chọn, cho nên dù trong lòng nàng nghĩ gì, thì kết quả cũng vẫn là không cách nào để trốn tránh khỏi số mệnh.

Đây là số mệnh của nàng, đừng trách người khác. Nếu như có kiếp sau, hãy nhớ thác sinh thành một viên đá bình thường nhé!

Thanh Minh thầm cầu nguyện trong lòng, sau khoảnh khắc ấy, chàng mới ý thức rằng, ngọc linh căn bản không thể có kiếp sau, vì chỉ một lát nữa thôi, linh hồn này sẽ bị đích thân chàng hủy diệt.

Không nhân tâm không được.

Chàng nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của nàng, cuối cùng hạ quyết tâm, nhanh chóng đưa tay lên.

- Xin đợi một chút!

Chàng hơi bất ngờ, đồng thời cũng hơi sốt ruột:

- Sao?

- Bản thân người không có trái tim, vậy người dựa vào cái gì để đòi lấy trái tim của ta?

- Người rất thú vị, vậy người dựa vào cái gì mà cho rằng ta không có trái tim?

- Rất đơn giản, người hãy chứng minh cho ta thấy người có trái tim, tùy người muốn mổ xẻ hay làm gì cũng được, nếu người không thể chứng minh được thì phải thả ta ra, thế nào?

- Chứng minh như thế nào?

- Chắc chắn người chưa từng yêu ai, cũng chưa từng được ai yêu đúng không? Căn bản người không biết tình yêu là gì, đúng không? Một kẻ đến yêu cũng không biết, thì sao có thể có trái tim? Kẻ không có trái tim, sao có thể gọi là người?

Yêu? Căn bản không cần thứ này!

Khi Thanh Minh phản ứng lại thì đã bị rơi vào cái bẫy ngôn ngữ do một thiếu nữ miệng lưỡi ghê gớm giăng ra.

Chàng thua rồi.

Thua một viên đá.

Một người luôn được xưng tụng là hiểu biết trên cõi Côn Luân như chàng mà lại thua một viên đá. Cảm giác tôn nghiêm sụp đổ đã phủ một lớp mây mù lên trái tim chàng. Không hoàn thành nhiệm vụ sẽ dẫn đến hậu quả gì, chàng biết rất rõ, nhưng đành cười đau khổ và bật ra một lời đảm bảo:

- Người đi đi, ta đã nói là làm.

Thiếu nữ dường như rất vui mừng nhảy xuống vách núi, chàng thậm chí còn âm thầm quét sạch lộ chướng cho nàng.

Chàng không biết vì sao mình lại làm thế, hay là chỉ vì chàng không muốn mình phải hối hận?

Nếu như có thể thì chàng rất muốn xem, trong nhân gian, nàng sẽ biến thành dáng vẻ nào.

Thanh Minh định thần lại, ngồi lên tảng đá vừa nãy nàng còn ngơ ngẩn trên đó, đợi hình phạt tới.

Kết quả ngoài dự liệu của chàng, người chịu hình phạt không chỉ có mình chàng, mà còn có nàng Minh Quân bất hạnh nữa.

Tội khi quân, tội danh tày trời ấy đã rơi lên đầu Minh Quân, tước bỏ tiên tịch, đày xuống Minh giới, ngàn năm không thấy ánh mặt trời.

Là một nhạc sư tài ba được Ngọc Đế sủng ái, hình phạt phải chịu cũng nặng biết bao.

Còn thân là kẻ trực tiếp gây họa như Thanh Minh, lại chỉ bị biếm xuống phạm trần, chịu phạt giám sát ngọc linh.

Việc qua rồi chàng mới biết, là do Minh Quân khẩn cầu, nàng đã tự gánh lấy mọi tội lỗi.

Cho dù khi nghe luận tội bản thân, nét mặt chàng chẳng mấy may thay đổi, thậm chí khi biết mình bị biếm xuống phạm trần, chàng còn có cảm giác được giải thoát.

Chỉ có điều, khi nhìn Minh Quân ung dung mỉm cười bị giải đi, trong khoảnh khắc ấy, Thanh Minh cảm thấy trái tim mình quặn thắt.

Rõ ràng là sai lầm của mình, tại sao lại liên lụy đến người khác? Tại sao kết quả lại thế này?

Trước mắt thần tượng, chàng nhắm mắt, nhảy xuống vực sâu không thấy đáy.

Đêm thứ hai.

Nhân gian.

Triều Minh, năm Vạn Lịch thứ bốn mươi tám.

Nơi Vô Hà hạ xuống là một thôn nhỏ dưới chân núi, có dăm ba gia đình, đàn bà trẻ nhỏ, nam cày nữ dệt, sinh sống tiêu Dao tự tại, tựa như chốn đào nguyên.

Nàng đứng vững trên đất, phũ phũ bụi đất trên người, ngẩng đầu nhìn người đi lại ở phía xa, biết rằng mình đã đến nhân gian, bèn mừng vui khôn xiết, chạy đi trên con đường nhỏ trong núi.

Nàng vốn mang tiên thể, không giống người phàm, thể chất cực tốt, đi mà như bay, từ xa nhìn giống như một làn khói trắng trên sườn núi, suýt chút nữa khiến cho đám nông dân phía xa xa giật mình sợ hãi.

Khi đến một nơi đông người, nàng tìm đến một bà lão ven đường, hỏi đi về nhân gian như thế nào. Bà lão tốt bụng bảo phải đi vào trong thành, rồi chỉ đường vào thành cho nàng.

Vô Hà chẳng nghĩ ngợi gì, liền đi thẳng một mạch về hướng đó, chẳng bao lâu đã đến một nơi vắng vẻ.

Vừa hay lúc ấy có một tên lưu manh lười biếng vờ trên đường, nhìn thấy một nữ tử dung mạo như hoa, áo quần trang sức lộng lẫy đang đi bộ một mình, liền nổi tà tâm, đến trước mặt chặn nàng lại.

Vô Hà tuy chưa biết thế sự, nhưng cũng cảm thấy hấn không có thiện ý, ngang ngược. Người đó thấy nàng dáng vẻ yếu điệu, yếu đuối, bèn thẳng tay lôi kéo nàng. Chỉ trách số hấn đen đủi, người hấn gặp chẳng phải người thường. Vô Hà bị lôi kéo nên cảm thấy rất bức bối, liền đẩy mạnh hấn một cái, chẳng ngờ trong tích tắc tên đó đã bị đẩy ra xa mấy mét, bắn thẳng vào một tảng đá nhô cao, lập tức bỏ mạng, máu chảy đầm đất.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy máu, chất lỏng màu đỏ ấy không ngừng chảy ra từ cơ thể tên xấu xa đó. Cái người vừa nãy còn nhảy nhót đi lại kia bỗng trong phút chốc nằm im không còn động đậy, khiến nàng có phần kinh ngạc.

Đây là con người ư?

Vừa đẩy một cái đã đổ rạp xuống đất, không còn nói năng nữa, không còn nhúc nhích nữa, lại còn bị chảy ra một chất lỏng màu đỏ.

Phút giây này, nàng không ý thức được mình đã vô tình giết một mạng người, cũng chẳng có ý nghĩ là đã phạm sai lầm, ngược lại còn vui mừng vì đã thoát được phiền phức, tiếp tục đi tiếp về phía trước.

May mà quãng đường sau đó đều rất thuận lợi, Vô Hà vào thành suôn sẻ. Đây là nơi nàng đã cúi xuống nhìn vô số lần, cũng là nơi nàng luôn trông ngóng.

Nhưng khi đã ở đây, nàng lại cảm thấy chân tay thừa thãi, nàng cứ đứng thẩn thờ bên đường, nhìn dòng người đi đi lại lại.

Dáng vẻ ấy của nàng đã lọt vào mắt của một tú tài đang đứng cách đó không xa.

Tú tài này họ Lý, dáng dấp nho nhã lịch thiệp, sau khi chú ý quan sát nàng một lúc, đoán nàng đang gặp phải chuyện gì khó xử, anh ta do dự một lát rồi cuối cùng mở miệng hỏi han:

- Cô nương, xin hỏi nàng có điều gì khó nói sao?

Vô Hà suy nghĩ rất lung, không biết “điều gì khó nói” là thứ gì. Lý tú tài nhìn vào mắt nàng, cảm thấy nàng dường như có điều muốn nói song lại thôi, nên càng khẳng định phán đoán của mình đúng.

- Tiểu sinh họ Lý, xin hỏi cô nương quý tính là gì?

Nghe người khác hỏi tên mình, Vô Hà đột nhiên nhận thấy, trong đầu mình lúc này chỉ là một khối hỗn độn, không nhớ ra nổi điều gì. Những thứ như tên của chính mình, nàng cũng hoàn toàn không có ấn tượng. Chợt nghe thấy người bán hàng trên phố nói đến từ Hạ Chí, Hạ... trong lòng chợt rung động, bèn buột miệng nói:

- Tên là... Hạ Chí.

- Hóa ra là Hạ cô nương, tiểu sinh mạo muội, xin hỏi Hạ cô nương nhà ở nơi đâu?

- Nhà... không nhớ.

Mặc dù khi ấy Hạ Chí lơ mơ biết được mình từ đâu đến, nhưng không thể nói rõ, hay nói cách khác thì cho dù có nói ra, nàng cũng không thể quay về chốn thần tiên xa xôi đó được nữa.

Những suy nghĩ trong lòng nàng, Lý tú tài đương nhiên không thể biết, chỉ thấy mỹ nhân này đáng thương biết bao, bơ vơ không nơi nương tựa. Tim anh ta đập loạn nhịp, bèn ngỏ lời:

- Nếu cô nương không chê thì xin mời về nhà tại hạ, tạm thời ở lại mấy ngày. Cô nương thấy thế nào?

Vô Hà hồn nhiên thuần phác đâu biết đến những quy củ chốn nhân gian, càng không hiểu rõ suy nghĩ của anh ta, thậm chí nàng còn cho rằng người trong nhân gian đều như thế, lại thấy anh ta đáng vẻ thanh lịch nho nhã, đương nhiên mừng rỡ đồng ý.

Khi đó, Lý gia là một phú hộ, con trai đương nhiên cũng đã sớm có hôn phối. Lý tú tài dẫn Vô Hà về nhà, bố trí cho ở trong một biệt viện, nói với hàng xóm xung quanh rằng nàng là tiểu thiếp dùng tiền mua về được. Gia nhân thấy Vô Hà dung mạo tuyệt mỹ, bộ dạng có vẻ hồn nhiên ngây thơ, nên đều yêu thích quý mến.

Hạ Chí tuy gần như quên hết quá khứ của mình, nhưng nàng không ngốc. Lý tú tài si mê nàng từ cái nhìn đầu tiên, lại thấy nàng ngây thơ ngơ ngác, càng thêm sủng ái thương xót, nhất thời không muốn cưỡng ép. Ngày ngày anh ta chỉ nói những lời ấm áp dịu dàng, dạy nàng đọc sách viết chữ, hy vọng dần dần sẽ làm giai nhân cảm động.

Hạ Chí hoàn toàn không biết gì, ngày ngày chỉ đọc sách, ăn ngủ, thi thoảng ra ngoài đi dạo, muốn gì được nấy, cuộc sống thoải mái dễ chịu, cũng coi như đã được sống một quãng thời gian an nhàn, không phải lo cái ăn cái mặc.

Có những lúc, người không đi tìm rắc rối, nhưng rắc rối lại đến tìm người.

Vì Lý tú tài này cả ngày chỉ quần quýt bên Hạ Chí nên số lần về nhà cực kỳ hiếm hoi, lâu ngày, chính thất phu nhân đã nảy sinh nghi hoặc.

Vị Lý phu nhân này cũng không đơn giản, tính cách cực kỳ cay nghiệt nanh độc, mức tiếng gần xa. Trước đây tú tài không phải là chưa từng nạp thiếp, nhưng tất cả đều bị vợ cả ép phải bỏ đi, thậm chí còn có một tiểu thiếp tương đối được sủng ái thì đã bị đánh đến chết. Lý tú tài thì tính cách nhu nhược, bao nhiêu lần đều chỉ biết giương mắt nhìn, không có cách nào khác.

Lý phu nhân cậy thế nhà mẹ đẻ, nổi cơn ghen sôi sục, không biết từ đâu dò la được địa chỉ của biệt viện, dẫn mấy nô bộc tùy tùng mang theo gậy gộc, khí thế hung hãn xộc tới, bắt quả tang tú tài và Hạ Chí đang nghiêng đầu ngậm thơ.

Hạ Chí đương nhiên chẳng hiểu mô tê gì, còn tú tài thì biết rõ sự lợi hại của phu nhân, bèn vội vàng ra hiệu cho Hạ Chí mau trốn đi, tình cảm yêu thương che chở, còn hơn cả muôn ngàn lời nói cửa miệng. Vợ cả vừa nhìn thấy Hạ Chí dung nhan tuyệt mỹ, còn đẹp hơn nhiều so với mấy người thiếp trước đây, cơn ghen bốc lên ngút trời, phen này chưa đánh chết nàng thì chưa hả giận.

Bọn tùy tùng là lũ chó cậy thế người, vừa hò hét vừa động thủ, một tên trong số đó kéo Hạ Chí đến trước mặt bà chủ.

Hạ Chí bị hất lùi đi đến mức loạn choạng, còn chưa đứng bị thì đã bị Lý phu nhân giáng ột cái tát.

Hạ Chí đưa tay đẩy tên nô bộc ra, muốn đứng lên cho đàng hoàng rồi nói chuyện, nhưng Lý phu nhân nhìn thấy dung mạo của nàng thì trong lòng trào dâng oán hận, bèn vớ lấy con dao nhằm vào mặt nàng mà chém.

Nhưng Hạ Chí vốn là ngọc thần ngàn năm, cho dù mất đi ký ức nhưng bản năng vẫn còn, sao có thể đứng yên chờ người ta làm hại? Ngay lập tức nàng tóm lấy cổ tay đối phương, vừa khê dùng lực thì đã đẩy được con dao sắc lạnh kia bắn sang một bên, tuy lực bắn không mạnh lắm, nhưng thị nữ ở bên cạnh cũng không tránh kịp, trong phút chốc đã bị lưỡi dao đâm trúng.

Cơ thể cô ta đổ ập xuống đất, máu từ vết thương không ngừng chảy ra.

Sắc đỏ thắm đầm đìa đập vào mắt Hạ Chí.

Nàng đã không còn là Hạ Chí không biết gì về nhân gian ngày nào nữa, khái niệm cái chết lần đầu tiên xuất hiện một cách rõ rệt trong đầu. Trong giây lát, nàng không nghe thấy gì nữa.

Quang cảnh trở nên hỗn loạn, Lý phu nhân dường như chưa từng nghĩ tới hậu quả này, dờ dẫm đánh rơi lưỡi dao trong tay, trong đám nô bộc có một kẻ nhanh nhạy, tức thì chạy đến bên cạnh hô to Hạ Chí giết người! Phu nhân được nhắc nhở, ngay tức khắc sực tỉnh, gán tội lên đầu Hạ Chí, hô hoán đi báo quan.

Đám nô bộc kêu trời kêu đất, trong phút chốc làm ầm ĩ cả lên.

Tú tài vốn đã không phải là người quyết đoán, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng đâm ra có phần thần thờ. Ngây ra hồi lâu, đến khi đám bồ khoái xông vào sân thì mới sực tỉnh, kéo Hạ Chí từ trong đám người đó ra.

Những ngày sống cùng với tú tài, Hạ Chí đã học được rất nhiều điều về thế gian. Nhìn thấy thanh đao của bồ khoái vung lên nhằm vào mình, nàng ý thức được rằng những người này đến là để bắt mình.

Phải chạy trốn thôi.

Không chạy không được.

Chẳng đợi nàng kịp dời bước, hai cánh tay đã bị người ta tóm chặt, tiếp theo đó là trói nghiêng lại rồi tống vào ngục tối.

Hạ Chí ngồi trong nhà ngục tối tăm ẩm ướt, không hề nhúc nhích, ánh đèn từ khe hở của chấn song chiếu lên mặt đất, giống một gương mặt người kỳ lạ.

Nàng càng nhìn càng cảm thấy gương mặt đó dường như đang cười với nàng một nụ cười mỉa mai.

Nàng hơi tức giận, bèn dùng tay phá cái bóng đó, nháy mắt, chiếc bóng lại biến trở lại hình dạng ban đầu.

Nơi này rất tối, cũng rất lạnh.

Bản năng trong xương cốt nàng đang thúc giục bản thân, rời khỏi nơi này, rời khỏi nơi này!

Lý trí trong đầu lại ngăn cản hành động của chân tay. Muốn sống ở nhân gian, phải biết tuân thủ quy tắc của con người.

Cứ thế, nàng chờ dần ngồi trong ngục trọn ba ngày.

Cho đến khi một cai ngục bụng phệ phun hơi rượu từ trong miệng vào mặt nàng thì nàng không thể nhẫn nhịn được nữa, liền nhảy lên đẩy ngã hắn.

Giằng co, đánh nhau, bị thương, trên đất bắn lại thắm đẫm máu.

Giết người vượt ngục, đánh chết ngục tốt bỏ trốn, sự việc đã đẩy lên một cơn kinh động lớn trong thành.

Hạ Chí vội vàng bước đi trên con đường nhỏ hoang lạnh, nơi đây cách thành trấn rất xa, ven đường chẳng có mấy nhà cửa. Đi rất lâu, nàng cũng thấy thấm mệt.

Trốn khỏi ngục đã được mấy ngày, trong thời gian ngắn ngủi ấy, nàng mãi miết không ngừng đi, luôn vội vã hoảng hốt, bất an, cô đơn và hoang mang.

Đây là cuộc sống của mình sao? Đây có đúng là thứ mình mong muốn không?

Tại sao lại thành ra thế này?

Nàng mơ hồ nghĩ, nhưng nghĩ mãi không ra. Nàng cứ nghĩ như thế, rồi cũng không thể gắng gượng được nữa, nàng bèn ngồi dựa vào đồng rơm ven đường ngủ thiếp đi.

Lúc đó nàng hoàn toàn không biết, ở một nơi nàng không nhìn thấy, có một người đang không ngừng tìm kiếm nàng.

Hạ Chí vừa hạ phạm chưa lâu, Thanh Minh liền đi theo.

Chàng vốn định chỉ quan sát nàng, nhưng phát hiện ra rằng rất khó để tìm được hành tung của nàng, nàng cơ hồ như bốc hơi hoàn toàn giữa chốn nhân gian.

Nhắm mắt suy ngẫm, chàng nghĩ thấy điềm báo của “huyết quang chi tai”[3] ở phía trước, nó khiến Thanh Minh vốn lạnh lùng trầm tĩnh trong phút chốc trở nên lo lắng, cảnh giác không dám lơ là.

[3] Huyết quang chi tai: Chỉ họa binh đao theo mê tín dân gian, ứng vào ai người đó tất gặp phải họa chảy máu hoặc sát thân. (BTV)

Ở một nơi khác, Dao đã hoàn thành xong nhiệm vụ giúp đỡ Hắc Bạch Vô Thường, quay về thiên đình. Biết được việc Hạ Chí đã bị Thanh Minh đẩy xuống trần gian, Minh Quân bị biếm, tiên giới còn phái Thanh

Minh hạ phạm để giám sát Hạ Chí thì vô cùng lo lắng, chàng lập tức lén lút rời khỏi thiên đình, một mình xuống phạm trần tìm nàng.

Khi Hạ Chí tỉnh lại, trời đã nhá nhem tối, nàng ngủ trong đồng rơm khô, trên người còn đắp một chiếc áo bằng vải gai không biết của ai.

Những trải nghiệm của mấy ngày nay khiến nàng bất chợt lo lắng, cuống quýt ngồi dậy, ngó nghiêng tứ phía.

Bên cạnh đồng cỏ, một bé trai đang khẽ ngẩng đầu lên.

- Tỷ tỷ! Tỷ tỉnh rồi à? – Đôi mắt của nó đen lay láy, ánh mắt ngập tràn niềm vui khiến nàng càng thấy lúng túng, chẳng biết phải làm sao.

- Đệ là...?

Đôi mắt nàng lộ rõ sự cảnh giác chẳng mà gương mặt của đứa bé đó bỗng chốc sầm lại, hệt hắc.

- Tỷ tỷ! Tỷ không nhận ra đệ sao? Đệ là Tiểu Ngư đây.

- Đệ nhận nhầm người rồi.

Hạ Chí cầm chiếc áo đang đắp trên người trả lại cho đứa bé.

- Không nhầm đâu! Tỷ chính là tỷ tỷ của đệ!

- Ta không phải tỷ tỷ của đệ...

- Nói dối, tỷ rõ ràng là tỷ tỷ...

Hạ Chí dù đã mất rất nhiều công sức nhưng cũng không thể thuyết phục được thằng bé chấp nhận sự thực là nó đã nhận nhầm người, ngược lại còn bị “anh chàng” bé nhỏ đó lôi về nhà.

- Tỷ tỷ, tỷ đi khỏi nhà lâu quá rồi.

- Tỷ tỷ, tại sao mãi không về nhà? Đệ rất nhớ tỷ.

- Tỷ tỷ, mẹ đã mất rồi.

Hạ Chí đành để mặc nó lôi đi, không nói một lời vì không biết phải nói sao.

Rõ ràng mình không phải là tỷ tỷ của nó, tại sao lại không muốn buông cánh tay này ra?

Tay của con người thật là ấm áp.

Sắc trời dần dần tối hẳn, không khí xung quanh rất yên tĩnh. Trong sự tĩnh lặng ấy, Hạ Chí nghe thấy rõ ràng có tiếng vó ngựa từ xa truyền tới.

Quan binh tới rồi!

Nàng hơi kinh hãi, hoảng sợ đứng bật dậy, muốn đi ra ngoài, nhưng lại bị ánh mắt của thằng bé cản lại.

- Tỷ tỷ, những người đó đến bắt tỷ đúng không?

- Tỷ tỷ, tỷ trốn tạm vào phía sau đi, đệ ra phía trước nghe ngóng.

Tiếng bước chân dừng lại ở trước cửa, Hạ Chí trốn vào trong lu nước, áp sát tai vào thành lu, nín thở lắng nghe tiếng động bên ngoài.

Tiếng của thằng bé. Những người đó sẽ không làm khó dễ nó chứ?

Thực tế đã chứng minh nàng sai, sau một cơn hỗn loạn, nàng nghe thấy một tiếng kêu.

Mùi máu tanh quen thuộc lan tỏa trong không khí.

Nó chứa đầy sự dục dằn và tuyệt vọng, đó là máu của thằng bé.

Tư duy của nàng bắt đầu phân tán, nàng bắt đầu hành động mà không thể khống chế, đôi mắt nàng đỏ ngầu như máu. Phải giết sạch lũ người đó! Giết sạch!

Nếu như khi ấy có người đi ngang qua căn nhà đó, nhất định sẽ bị choáng ngợp bởi sắc màu đỏ thắm cùng với mùi tanh nồng nặc đập vào các giác quan.

Đương nhiên không có ai biết nó như thế nào.

Bởi vì, những người đã gặp người con gái đó trong khoảng sân ấy đều lũ lượt rời bỏ thế gian này.

Dù thế nào đi nữa thì Thanh Minh cũng không thể ngờ rằng sẽ gặp lại nàng trong tình huống này.

Nàng cải nam trang, đầu đội nón toại, tay vác một thanh trường đao, trên mình vương vết máu lổm đổm, đang ở giữa rừng rậm trốn tránh gì đó.

Chàng biết nàng đang trốn gì, cách đó không xa có khoảng mười mấy gã đang vung đao, gắt gao truy tìm tung tích của nàng, họ đã bị chàng đánh đuổi đi hết.

- Ra đi, đã an toàn rồi.

Chàng dáng vẻ ưu sầu đứng sau lưng nàng, đáp lại chàng là một thanh đao sáng lóa và ánh mắt xa lạ, cảnh giác.

- Người là ai?

Ngữ điệu lạnh lùng, chắc chắn nàng không còn nhớ chàng.

Cũng đúng thôi, khi ngọc linh mới ra đời, linh hồn không được an định, lại nhảy thẳng xuống hạ giới, có lẽ ký ức ban đầu đã hoàn toàn quên sạch rồi chăng?

Chàng nhăn mày, tay khẽ gạt thanh đao ra, chăm chú nhìn đôi mắt của nàng.

Đôi mắt ấy không còn vẻ thản nhiên như lần gặp đầu tiên, mà trong đó đang hừng hực cháy lên một ngọn lửa tàn bạo, cùng với vẻ mặt lạnh lùng của nàng và nét ngây thơ thì thoảng lướt qua gương mặt, toàn thân nàng đã trở thành một thứ vũ khí sắc bén, hại chết người mà không hay biết.

Rốt cuộc nàng gặp phải chuyện gì để đến nỗi trong thời gian ngắn đã trở thành thế này?

Trong lùm cây phía xa có tiếng động nho nhỏ, hình như là những gã kia quay lại phục thù.

Thanh Minh thấy nàng bắt đầu trở nên căng thẳng, muốn chạy trốn, nhưng lưỡi đao đang bị chàng giữ chặt nên không thể chạy thoát thân.

Khóe miệng chàng khẽ cong lên:

- Nàng đi đi, không cần sợ những kẻ kia.

- Người có mục đích gì?

Đôi mắt nàng nhìn chàng chằm chằm, sắc lẹm như thể muốn khoan thủng mặt chàng, nhưng cơ thể thì lại hơi run rẩy.

Trước ánh mắt chăm chú của một nam tử xa lạ, nàng cơ hồ càng căng thẳng hơn.

Mục đích gì? Nếu nói ra, thì có ai có thể hiểu đây.

Thanh Minh thả tay ra, trả lại cho nàng quyền điều khiển thanh đao.

- Đi đi.

Sau đó, hành động của người thiếu nữ có ánh mắt kiên cường ấy khiến chàng kinh ngạc.

Nàng ôm lấy cổ chàng, bờ môi mềm mại cùng với cảm giác đau đớn ập đến. Mùi máu tươi trong phút chốc lan ra miệng chàng.

- Tốt nhất đừng nói người đã từng gặp ta.

Nàng lau miệng của mình, ánh mắt phức tạp nhìn chàng một cái, rồi bỏ đi, không ngoảnh đầu lại.

Thanh Minh đứng ngây ra hồi lâu, cho đến khi không còn thấy bóng dáng của nàng, chàng mới nhận ra một vấn đề.

Mặt của mình nóng bừng.

Bởi vì nụ hôn gần như thô bạo ấy.

Vào trong thành, Thanh Minh đã nhanh chóng hiểu ra cảnh ngộ hiện nay của nàng. Khắp các đường phố trong thành, đâu đâu cũng dán hình nàng, truy nã phạm nhân bỏ trốn, giết người vô tội, phản kháng quan sai, tội danh chồng chất, bất cứ ai bắt được đều được phép lấy tính mạng của nàng.

Thanh Minh đặc biệt lưu ý cái tên mới của nàng – Hạ Chí.

“Hạ Chí” – hai từ này cứ quẩn quanh nơi miệng chàng, chỉ là chưa nói thành tiếng, còn những người xung quanh thì không ngớt bàn tán, phỏng đoán về sự tích của cô gái xinh đẹp giết người không gớm tay này.

Những tiếng nói rì rầm khiến chàng cảm thấy chán ghét. Chàng bèn rời khỏi đám người đang bu kín trước nơi dán lệnh truy nã.

Con người xưa nay luôn giấu đồ bìm leo như thế.

Vết thương trên môi đã lành hẳn, thi thoảng hình ảnh khi ấy hiện lên trong đầu chàng, ánh mắt hung dữ, cảm giác mềm mại, còn có cả... mùi vị của máu.

Thanh Minh cảm thấy chán chường, bởi bản thân lại thất thần trong giây lát.

Ma chướng mà thôi, chàng nghĩ vậy.

Chẳng qua chỉ là “hồng nhan bạch cốt” mà thôi, người có đẹp đến mấy rồi cũng đến lúc chết.

Đường phố chợt rối loạn, một con ngựa sầm sập phi tới. Người ngồi trên ngựa ăn mặt như bồ khoái, trên mình vừa bị thứ gì đó như đại đao sắc bén chém một nửa, máu vẫn còn chảy ròng ròng. Mấy bồ khoái khác xông lên ghìm con ngựa điên lại, đón lấy người đồng liêu đang bị trọng thương ấy, người đó chỉ nói được ba từ rồi ngất đi.

- Là... Hạ... Chí.

Vô số giọng nói xung quanh không ngừng lặp lại cái tên này, dân chúng lũ lượt nói to, những giọng nói vui vẻ trước tai họa, sẵn tìm thứ mới mẻ, ai oán than sợ, kinh hoàng tột độ...

Không có một giọng nói nào có thể truyền đến trái tim Thanh Minh.

Chàng nhìn chằm chằm vào vết máu dài trên đường, đầu mày nhíu chặt.

Thiếu nữ đó là yêu nghiệt.

Không thể lưu nàng lại nhân gian.

Đến khi ý thức được thì chàng đã đi trên con đường truy đuổi nàng.

Bình tâm mà xem xét thì tìm ra nàng không phải là chuyện khó khăn gì với Thanh Minh. Nhưng đây là lần đầu tiên chàng có suy nghĩ hãy đi chậm lại, giống như lúc này.

Cho dù biết là nàng đang trốn ở phía trước, không xa, nhưng chàng không hề muốn vội vã đi tìm nàng, mà cứ chậm rãi đi theo sau.

Hãy cứ để nàng sống thêm một khắc, hít thở thêm một chút không khí của nhân thế, để ngọn lửa trong đôi mắt ấy cháy thêm giây lát. Dù sao nàng cũng không trốn được.

Nếu như nàng có ký ức, nàng có hối hận vì đã đến nhân thế không?

Phía trước có mùi máu tanh nồng nặc và hơi thở của nàng.

Thanh Minh nhíu mày, chàng thực sự rất ghét phải ngửi thấy mùi máu vì từ trong mùi này có thể ngửi thấy mọi cái ác của con người, mà từ khi bản thân hạ phạm đến nay, chàng chưa từng ngửi thấy một giọt máu thuần khiết.

Từ phía xa chàng đã nhìn thấy Hạ Chí, toàn thân tắm trong màu máu ác nghiệt, trường đao vung lên điên cuồng, giống như một đám lửa ngùn ngụt đầy nguy hiểm. Xung quanh đã có mười mấy người gục xuống, không ra hình hài gì nữa. Chàng vừa nhìn đã nhận ra, đó là đám bồ khoái bị chàng ngăn lại hôm trước.

Họ vẫn đuổi theo.

Chàng tán thưởng khả năng của họ, nhưng lại thương hại sự ngu xuẩn của loài người.

- Ngoài ta ra, chẳng còn ai sống sót cả.

Ngọn lửa nguội dần, rồi tắt hẳn.

Thanh Minh không thể hình dung được vẻ của mặt người phía trước.

Ánh mắt có thể dùng từ “thuần khiết vô tội” để hình dung, nhưng biểu cảm trên mặt lại kích động, hoang mang, và còn ẩn chứa đôi chút sợ hãi. Đúng là biểu cảm phức tạp, và cũng làm rung động lòng người.

Nàng vẫn không buông đao trong tay.

- Người đến để giết ta phải không?

- ...

- Chỉ là ta không muốn bị giết mà thôi...

- Ta sẽ không làm nàng cảm thấy đau khổ.

Chàng tiến lại gần thêm một bước, nàng lùi lại phía sau một bước, cho đến khi thanh đao trong tay không cầm chắc được nữa, rơi “keng” một tiếng trên mặt đất.

- Tại sao các người đều muốn giết ta?

Thanh Minh không trả lời, tuy không nhẫn tâm, nhưng bàn tay vẫn không giảm tốc độ, không hề lưu tình, chém xuống.

Với tốc độ của nàng, chắc chắn nàng sẽ không tránh được chưởng này.

Cánh tay chém vào khoảng không.

Cách đó ba thước, một chàng thiếu niên mái tóc đen dài đang ôm chặt Tu La[4] đâm máu trong lòng, nhìn Thanh Minh bằng ánh mắt phẫn nộ.

[4] Tu La: ác thần. (BTV)

Không ngờ còn có cả viện binh.

- Đưa nàng ấy cho ta! – Chàng không muốn nói nhiều.

- Tuyệt đối không thể được! – Chàng thiếu niên trả lời vô cùng dứt khoát.

- Người không nhất thiết phải hủy hoại tiền đồ của mình.

- Nàng chính là tiền đồ của ta.

Nhưng người đang được thiếu niên ôm trong lòng không hiểu ý tốt của chàng, chỉ trong tích tắc, lồng ngực của Dao đã bị lưỡi đao sắc lém đâm vào.

Sau đó, câu nói của nàng có lẽ còn gây nên vết thương sâu hơn, đau đớn hơn cả vết thương do lưỡi đao tạo thành.

- Người là ai?

Hạ Chí mau chóng vùng ra khỏi vòng tay Dao, lạnh lùng nhìn chàng.

Ánh mắt Dao bị thương vô hạn, dường như không dám tin vào lời nói mà tai mình nghe thấy. Chàng loạng choạng ngã xuống đất, dùng đôi bàn tay nhuốm đỏ máu ôm chặt lấy eo nàng, từ miệng buột ra những lời đứt quãng:

- Nàng... không còn nhận ra... ta sao?

Nhìn bộ dạng ấy của Dao, Hạ Chí dường như có đôi chút xúc động.

Dao cố gắng ngẩng đầu lên, mỉm cười với nàng.

Nàng hỏi với vẻ hơi hoài nghi:

- Người... không phải đến giết ta à?

Dao vuốt ve gương mặt nàng.

- Đôi tay nàng không nên nhuộm... máu, cho nên, về sau... hãy để ta... bảo vệ nàng!

Chàng sờ lên lưỡi dao cắm trong lồng ngực, cắn răng nhổ ra. Thanh kim loại sắc bén ấy rơi xuống đất, phát ra một tiếng kêu giòn đanh. Chàng bịt vết thương lại, cố gắng đứng dậy.

Hạ Chí nhìn chàng thiếu niên đầm đìa máu ấy, trong lòng đột nhiên có một cảm giác lạ lùng, không thể nói thành lời.

Người này rất quen.

Nàng nhặt dao lên, không ngoảnh đầu lại, đi về phía trước.

Dao quay đầu lại nhìn Thanh Minh một cái, rồi đuổi theo người phía trước. Chàng đi rất chậm, rất chậm, việc giữ cho cơ thể thăng bằng cũng đã làm tổn hao không ít sức lực của chàng.

Máu từ trên người chàng chảy thành một vệt dài màu đỏ sẫm, phía trước vệt máu đó là một bóng dáng sát khí ngút trời.

Ánh mắt chàng rất đơn thuần, chỉ muốn dõi theo người ở phía trước mà thôi.

Không biết tại sao Thanh Minh không hề đuổi theo.

Có lẽ là chàng quá thương xót Dao. Có lẽ chàng muốn xem xem Hạ Chí sẽ trở thành thế nào. Có lẽ chỉ đơn thuần là tìm một cái cớ ỉn...

Bỏ đi, hãy cho nàng thêm một thời gian nữa.

Đêm thứ ba.

Trần nhỏ chồn biên cương, trời đất lạnh cóng, cát vàng đầy trời.

Gió lớn không ngừng thổi đã mấy ngày liền, tất cả mọi vật đều bị phủ một lớp cát. Hạ Chí dùng chiếc khăn bằng vải thô lau chiếc bàn nhỏ một lượt, chuẩn bị ăn cơm.

Cửa sổ đã đóng chặt, tiếng gió bên ngoài vẫn không hề giảm bớt, màn đêm buông sớm khiến ủa đông càng lạnh hơn.

Nàng đặt ngọn đèn tối lù mù vào trong góc, chiếu sáng một khoảng không gian.

Một đĩa bánh, một đĩa khoai muối, bữa tối cực kỳ đơn giản.

Hạ Chí ngồi bên bàn lặng lẽ ăn bánh khô, Dao ngồi trong góc đang dùng quạt quạt lò, trên lò đặt một chiếc nồi sành, những giọt nước đọng trên thành nồi đang kêu xèo xèo lẫn xuống ngọn lửa bên dưới.

Nước trong nồi đang sôi ùng ục.

Khóe miệng Dao khẽ nhướn lên, gò má trên gương mặt có những đường nét tuyệt mỹ đang đỏ bừng vì ngọn lửa phản chiếu.

Dao cẩn thận nhắc nồi nước sôi xuống, rót nước vào ấm trà.

Những lá trà nở ra trong nước sôi, tỏa mùi hương tinh khiết.

Dao rót một tách trà, đặt vào tay Hạ Chí, sau đó cũng rót ỉn một tách, rồi nâng chén trà thô lậu đó lên, lặng lẽ nghe động tĩnh bên ngoài cửa sổ.

- Gió vẫn to quá...

Hạ Chí không tiếp lời Dao, chỉ im lặng cầm một miếng bánh lên.

Nàng mặc một chiếc áo bằng vải gai bình thường, mái tóc tùy ý vén lên, dịu dàng mà trầm tĩnh, giống như mọi người phụ nữ bình thường khác. Tuy sống thanh bần cực khổ nhưng Dao vẫn hy vọng, cuộc sống bình lặng này sẽ được dài lâu.

Để tránh truy nã, họ đã đến đây rất lâu rồi.

Núi thì cao, lại cách xa hoàng đế, thế lực của quan phủ không có cách nào đến được đây, chính vì thế, nơi nhỏ bé này đã trở thành nơi quy tụ của rất nhiều người cùng chung mục đích.

Nói cách khác, đây là vùng đất lưu đày, và cũng là vườn địa đàng của những kẻ bị người đời xua đuổi, ghét bỏ.

Từ trạng thái không tin tưởng lúc ban đầu, đến cảnh giác, rồi đến bây giờ, Hạ Chí đã đặt trọn niềm tin vào chàng thiếu niên ở bên cạnh. Trong cuộc sống hằng ngày, những hành vi nàng vô tình bộc lộ đều khiến Dao vui đến phát điên.

Cuộc sống của Dao đã hoàn toàn chỉ xoay quanh Hạ Chí, thi thoảng khi trung tâm ấy mỉm cười với chàng, thế giới của chàng lại tràn ngập ánh sáng.

Chỉ có một điều khiến chàng lo lắng.

Hạ Chí hoàn toàn không còn cứng cỏi bướng bỉnh như ban đầu, nàng biến thành một người yếu đuối, nhu nhược, rất dễ bị hoảng loạn, sợ hãi.

Sau khi những ngày tanh máu ấy dần dần chìm vào lãng quên, nàng không còn trông thấy một giọt máu nào nữa, dù là máu người hay máu động vật, thậm chí đến các đồ vật màu đỏ cũng dần dần biến khỏi tầm mắt nàng. Nếu vô tình nhìn thấy sắc đỏ, mắt nàng sẽ nhuốm màu đau khổ và hoảng loạn, người cũng trở nên u uất, không chịu nói năng gì.

Dao biết, quá khứ đáng sợ đó sẽ không dễ dàng buông tha nàng, nhưng chàng cũng không biết phải làm thế nào mới là tốt, nên chỉ biết cẩn thận vứt bỏ mọi đồ vật có màu đỏ xung quanh nàng đi.

Bầu trời bên ngoài đỏ sẫm, ánh trăng cũng đỏ sẫm, hết thảy mọi thứ trong tầng mây đều nhuốm một sắc đỏ đầy bất trắc.

Trước khi Hạ Chí nhìn thấy, Dao đóng tất cả cửa sổ lại.

Từ trong đồng hoang phía xa xa có tiếng hú rít của loài dã thú, kèm theo những tiếng kêu la thảm thiết của loài người và tiếng kim loại chạm vào nhau. Gió truyền tới tất cả những âm thanh ấy.

Dao vội vã bịt tai Hạ Chí lại, nàng ôm chặt lấy chàng, toàn thân khẽ run rẩy.

Nơi đây là chốn tội phạm tập hợp, chết người cũng là chuyện thường tình, không có ai để tâm đến tính mạng của tội phạm, bản thân hai người họ cũng chẳng có ai để ý tới.

Trong một đêm máu như thế, định mệnh đã an bài sẽ xảy ra một số chuyện bất thường.

Có người đang đứng trong sân.

Dao ngửi thấy một mùi không thuộc về căn nhà này trong không khí.

Bên ngoài có một người.

Một mùi bụi đất từ rất xa, rất xa.

Tuy không cảm nhận được ác ý rõ ràng, nhưng lòng chàng vẫn hơi ớn lạnh, nắm chặt nắm đấm lại.

Cốc cốc...

Người bên ngoài bắt đầu gõ cửa.

Bên trong nhà vẫn im lìm.

Cốc cốc...

Người bên ngoài vẫn gõ cửa.

Dao vỗ vỗ vào tay Hạ Chí, đi tới bên cửa một cách dè chừng, nhìn ra ngoài một lát, sau đó mở cửa.

Gió kèm theo cát vàng ù ù thổi thốc vào, mấy ngọn lửa đom đóm lập lờ bay vào giữa nhà, ánh sáng của chúng khiến căn nhà trông sáng lên rất nhiều.

Mùa này đáng lẽ không còn đom đóm rồi chứ.

Tới cùng chúng, còn có một nam nhân với mái tóc dài màu bạc.

Anh ta mặc một chiếc áo gấm sang trọng, mái tóc buộc hờ thả trên vai, dáng vẻ như một quý công tử, nhìn cực kỳ đối lập với căn nhà sơ sài này.

Nhưng cơ hồ anh ta không chú ý đến điều đó, chủ nhân cũng không để tâm đến.

Quý công tử có đôi đồng tử màu đỏ ấy chẳng hề khách khí, đi thẳng đến chiếc ghế cạnh bàn, ngồi xuống, uống tách trà nhạt thêch của chủ nhân.

Hạ Chí nhìn thấy người khách không mời mà đến ấy, trong lòng có phần kinh hãi. Dao đứng đằng sau nàng, mặt không đổi sắc, đặt tay lên vai nàng khiến nàng an tâm trở lại.

Bạch Dạ tuy bị hai người nhìn chằm chằm nhưng không hề tỏ ra mất tự nhiên, vẫn thong thả uống trà.

Đến khi uống cạn một tách, anh ta mới bỏ tách trà xuống, nhìn Hạ Chí.

- Cô bé, gần đây có khỏe không?

Hạ Chí vẫn không trả lời, anh ta lại đảo mắt sang Dao, tí mắt cười nhìn chàng.

- Mèo nhãi, ngươi thì sao? Khỏe không?

- Cảm ơn Huỳnh Quân quan tâm, tất cả đều ổn.

- Huỳnh quen người này sao? – Hạ Chí ngẩng đầu nhìn Dao.

- Nàng cũng quen người này! – Dao vuốt tóc nàng, dịu dàng trả lời.

Hạ Chí nhìn Bạch Dạ.

- Nhưng ta không nhớ ngươi cho lắm.

- Ta là Bạch Dạ, chữ Bạch trong Bạch Thiên, Dạ trong Hắc Dạ.

Sau khi kiên nhẫn tự giới thiệu bản thân, anh ta còn kèm thêm một câu:

- Bây giờ làm quen cũng không muộn.

Đêm rất khuya rồi.

Được Dao vỗ về, Hạ Chí đã chìm trong giấc ngủ say. Dao ngồi bên cạnh bếp lò, động tác thêm than vào lò rất thành thục.

- Lần này Huỳnh Quân đến đây có việc gì không?

- Người thấy tình hình của cô bé này hiện giờ ra sao? – Bạch Dạ chăm chú nhìn ngọn lửa ấm áp, rồi hỏi ngược lại.

- Rất tốt.

- Người cho là vậy thật sao?

Dao không nói gì, chỉ bỏ thêm than vào lò.

- Dáng vẻ hiện giờ hoàn toàn khác với lần đầu ta gặp cô bé – Bạch Dạ lại cười.

- Không ai có thể trở lại như trước đây.

- Hãy giao cô bé cho ta, được chứ?
- Đừng hòng.
- Ta có thể giúp cô bé trở lại như trước đây.
- Không cần thiết – Dao ngừng lại một lát rồi bổ sung thêm – Bây giờ cũng rất tốt rồi.
- Người cho là vậy thật sao?
- Đương nhiên...
- Vậy thì ta tặng người một món quà...

Bạch Dạ đứng lên, phất áo, phóng khoáng rời đi.

Gió bên ngoài đã yếu đi rất nhiều, mặt trăng cũng dần dần trở lại màu sắc vốn có, xung quanh tĩnh lặng như tờ, ở trong căn nhà đốt than sưởi khiến người ta cảm thấy ấm áp vô cùng.

19. Chương 19

Ngày hôm sau khi Dao tỉnh lại, trời đã sáng bạch.

Mặt trời nhô cao, đỏ rực rỡ.

Tất cả cửa sổ đều được mở tung, không khí trong nhà rất trong lành, trên mặt bàn được lau dọn sạch sẽ có bày một ít đồ ăn, nước trên bếp lò vẫn chưa sôi.

Hạ Chí tựa bên cửa sổ, mắt nhắm nhắm nhìn vàng thái dương trên bầu trời.

Nghe thấy tiếng động, nàng quay lại cười với Dao:

- Huynh tỉnh rồi à?

Nụ cười đó trong sáng vui tươi, như thuở ban đầu.

Trái tim của Dao suýt nữa ngừng đập trong giây lát. Chàng vờ trấn tĩnh, đi tới đóng cửa sổ lại, nói bằng giọng dịu dàng hết sức có thể.

- Chẳng phải nàng không thích sưởi nắng sao? Sao còn mở cửa sổ ra?
- Đột nhiên ta muốn sưởi nắng.

Chàng lặng lẽ mở cửa sổ, đồng thời nhận thấy trên mái tóc trắng nõn của nàng mới có thêm một vết nhỏ, giống như một vết chu sa còn tươi thắm.

Đó là máu của Bạch Dạ.

Cũng là món quà mà anh ta tặng mình, đó là loại bỏ tất cả những ký ức mà nàng không muốn nhớ lại, để nàng có thể trở lại như trước đây.

Chàng im lặng nở nụ cười, ngồi xuống bên nàng, cùng ngắm vàng thái dương trên bầu trời.

Thời tiết hôm nay rất đẹp.

Hạ Chí không còn ký ức đen tối và đã khôi phục lại tính cách vốn có – ngây thơ lương thiện, hay tò mò. Dao không nở nhốt một Hạ Chí đầy sức sống như vậy trong nhà, đành đưa nàng ra ngoài dạo chơi. Trong trấn nhỏ nghèo nàn này, cuộc sống của con người cũng đơn điệu, tẻ nhạt vô cùng.

Nhưng ngẫu nhiên có một lần, hình ảnh của Hạ Chí đã thu hút sự chú ý của một số người.

Ở một nơi mà những tên đàn ông hung tàn hiểm ác chiếm đa số như cái trấn nhỏ này, thì một thiếu nữ dung mạo tuyệt mỹ trẻ trung như nàng chẳng khác nào một miếng thịt tươi ngon, người đều thêm muốn.

Dao có vẻ ngoài là một thiếu niên mảnh dẻ, vì thế đương nhiên bọn họ chẳng coi chàng ra gì.

Trái tim Dao quặn lại, bàn tay chàng đẫm máu.

Đây là lần thứ ba rồi.

Dao trở nên cảnh giác, ban đêm chàng không dám ngủ. Suốt đêm đông tai nghe ngóng động tĩnh ngoài sân.

Những bức tường thấp lè tè chẳng có tác dụng gì, mấy tên đàn ông thô lỗ hung hãn cười cợt trèo vào trong sân.

Hạ Chí vẫn đang say giấc nồng, hoàn toàn không biết ngoài sân vừa có một số người vừa bỏ mạng.

Nơi đây con người sống ngang ngược, hoàn toàn không tồn tại thứ gọi là đạo lý.

Người không chết, thì là ta chết.

Dao tuyệt đối không thể chết, cho nên, chỉ có thể là bọn họ chết.

Chàng đem những thi thể chất ở mé bên nhà, mau chóng đào một cái hố to trên mặt đất, vứt bọn họ xuống đó rồi phủ đất lên, cho đến khi hoàn toàn không nhìn ra dấu vết gì nữa.

Dưới đất là những thi thể đang ngủ say, linh hồn bọn họ còn chưa kịp rời khỏi thi thân thể thì đã bị tan thành tro bụi trong tay chàng, mãi mãi không mong có kiếp sau.

Không thể trách chàng độc ác, chỉ là đối với một người có thể nhìn thấy linh hồn như Hạ Chí thì tổn thương mà những linh hồn này đem đến là chí mạng.

Không có quá nhiều vết máu trên mặt đất, Dao cẩn thận rửa sạch chúng, cẩn thận hết sức không phát ra tiếng động.

Cánh cửa đã mở ra từ lúc nào không hay.

Hạ Chí đứng bên cửa, gương mặt đầy nghi hoặc.

- Sao có nhiều máu vậy?

Nàng chạy xuống sân, chăm chú nhìn kỹ đôi mắt chàng.

Chàng bình tĩnh nhìn lại nàng, quyết định không giải thích bất cứ điều gì.

Đôi mắt thuần khiết ấy tràn ngập đau thương, nước mắt nàng nhỏ tí tách trên lòng bàn tay Dao.

- Tại sao... huynh phải giết người?

Dao quyết định dẫn nàng ra đi, đến một nơi khác.

Họ đến một sơn thôn, vị trí hẻo lánh, phong cảnh tươi đẹp, dân cư thuần phác, thật là một nơi tốt để ẩn cư.

Từ sau khi nhìn thấy bàn tay nhuộm máu đêm đó, nàng dần dần trở nên u uất, thường ngồi ngây ra bên cửa sổ rất lâu, không hề động đậy hay nói năng gì mà chỉ lặng lẽ nhìn chàng.

Chàng hy vọng thay đổi môi trường sống sẽ có thể khiến nàng quên đi chuyện đó, vui vẻ trở lại. Nhưng không như dự liệu, tình hình của nàng vẫn không hề có chuyển biến tốt, người ngày càng vô vàng, gầy yếu.

Dao nhìn nàng, hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

Lại là một ngày đẹp trời, mặt trời chiếu thật ấm áp.

Hạ Chí ngồi trong sân phơi nắng, Dao ngồi bên cạnh nàng, bắt giặc ngủ thiếp đi.

Chính vào lúc này, có một vị khách đến thăm.

Cánh cổng khê mở ra, nó vốn chỉ khép hờ nên chỉ cần khê đẩy một cái là mở được ra ngay.

Thanh Minh bước vào, nhìn hai người trong sân.

Hạ Chí đang ngồi trên ghế, phút giây nhìn thấy chàng, ánh mắt hiền hòa mà dịu dàng của nàng bỗng tối sầm lại.

- Người đến để giết ta đúng không?

Có lẽ là vậy, mà cũng có lẽ không phải. Khoảnh khắc ấy, Thanh Minh cũng không biết tiếng lòng thực sự của mình là gì.

- Người không định chạy trốn sao?

- Ta đã quá mệt mỏi, nếu người muốn lấy đi trái tim của ta, vậy thì cho người đây...

Dao bừa tỉnh khỏi cơn ác mộng, cảnh tượng trước mắt chàng sẽ vĩnh viễn không quên được.

Cơ thể Hạ Chí bị khoét một lỗ lớn, nàng mỉm cười, gơ trái tim ngọc màu đỏ thắm tỏa sáng lung linh, đưa lên phía trước.

- Không...

Nàng đã không còn đủ sức nên cánh tay gơ lên giữa chừng liền ngừng một lát rồi yếu ớt rũ xuống.

Trái tim đó rơi xuống, trước khi Thanh Minh kịp đón lấy thì một con mèo đen đột ngột nhảy vọt lên như một mũi tên, ngoạm lấy rồi chạy như bay ra ngoài, trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Thanh Minh cũng không đuổi theo.

Chàng chỉ cúi xuống, nhìn Hạ Chí đang nằm trên ghế. Trên gương mặt nàng là vẻ thanh thản, giống như cuối cùng đã được giải thoát khỏi gánh nặng vậy.

- Nàng có hối hận đã đến nhân gian không?

Hạ Chí không còn trả lời câu hỏi của chàng được nữa, nàng đã mất đi trái tim và linh hồn, cái còn tồn tại lúc này, chỉ là hơi thở yếu ớt mà thôi.

Đôi mắt của nàng nhắm lại một cách bình thản, bờ môi mềm mại tươi non. Thanh Minh cúi xuống hôn nhẹ lên bờ môi đã bắt đầu lạnh giá ấy, quét đi hơi thở cuối cùng.

Cơ thể của nàng nhanh chóng tan biến đi, chẳng bao lâu sau đã biến mất hoàn toàn.

Chẳng còn lưu lại chút gì.

Không lâu trước đó nàng còn mỉm cười, vậy mà giờ đây đã hoàn toàn không còn chút dấu vết gì chứng tỏ nàng đã từng tồn tại.

Thanh Minh buồn bã, cánh tay chàng quơ vào không trung, nhưng chỉ chạm phải gió lạnh mà thôi.

Tất cả đều biến mất như chưa từng tồn tại.

Chàng đột nhiên cảm thấy hổ thẹn, hổ thẹn vô cùng.

Hồi đó, nếu không phải chàng mà là người khác đến, thì Hạ Chí sẽ không hạ phạm.

Nếu như ở nhân gian, chàng chuyên tâm đi giám sát nàng, thì có lẽ nàng sẽ không rơi vào chốn này, không phải chịu giày vò, và cũng sẽ không đi vào con đường tà ác để đến nỗi giết oan uổng bao nhiêu mạng người.

Trái tim lung linh đó, do sơ suất của chàng mà phải chịu lưu lạc đến nơi như thế này.

Xét cho cùng, kẻ gây họa chính là chàng.

Không ai có thể quay lại như trước đây.

Thanh Minh ngồi ngây dại trong ngôi nhà tĩnh mịch đó rất nhiều ngày, chần chừ không muốn rời đi.

Đêm thứ tư.

Năm Dân Quốc thứ hai.

Trong rừng sâu thăm thẳm.

Một cô bé chừng khoảng mười một, mười hai tuổi đang im lặng ngồi trên tảng đá bên bờ suối, nhìn về phía xa.

Cô neho neho mắt, dường như đang phơi nắng, tâm hồn treo ngược cành cây.

Thanh Minh đứng ở xa xa, lặng lẽ ngắm nhìn.

Khung cảnh này khiến anh nhớ đến lần đầu gặp cô trên núi Côn Luân, khi đó cô cũng như thế này, im lặng nhìn ra xa. Chỉ khác một điều là hiện giờ, cô đang sống trên mảnh đất mà trước kia cô chỉ ngồi lặng ngắm từ trên cao.

- Em hồi hận chứ?

Anh đi đến bên cô, ngồi xuống.

- Ngày nào anh cũng hỏi câu này, không thấy chán sao?

Thanh Minh cười.

- Nhưng em vẫn chưa trả lời tôi, không phải sao?

- Tôi không quen biết anh, tại sao phải trả lời câu hỏi của anh?

Cô ngồi dịch ra, tránh xa anh một chút.

- Anh nên đi đi, trong núi này có dã thú, không nên ở đây một mình.

- Chẳng phải em cũng đang ở đây một mình sao? – Thanh Minh đưa tay vốc nước suối, cảm giác lạnh mát làm trái tim chột rung động.

- Tôi không giống anh... Không có thứ gì muốn lại gần tôi, kể cả dã thú – Giọng nói của Hạ Chí nhỏ dần, cuối cùng biến mất trong cổ họng – Vì tôi là một đứa trẻ mang tà khí.

Thực ra từ rất lâu rồi, Thanh Minh đã biết thực chất của thứ vẫn bị gọi là tà khí trên người Hạ Chí mà con người luôn sợ hãi đó. Anh chỉ hờ mũi cười nhạt. Dù vậy, khi những đứa trẻ khác tẩy chay hay đánh đập cô, anh cũng không hề ra tay giúp đỡ, mà chỉ đứng từ xa quan sát mà thôi.

Sứ mệnh của anh vốn chỉ là giám sát, vì thế anh không thể ra tay can thiệp vào cuộc đời của cô, thế nên anh chỉ có thể đứng nhìn.

Anh luôn nói với mình như vậy.

Nguyên nhân thực sự rốt cuộc là thế nào, ai biết được chứ?

Anh luôn có chút lo sợ rằng mình sẽ bị loài người thế tục làm cho ô uế. Nhìn con người cười cười khóc khóc, vì thứ gọi là tình yêu mà diễn biết bao trò, anh cảm thấy thật nực cười. Tại sao một người lại có thể vì người khác mà làm biết bao chuyện ngớ ngẩn như thế? Thậm chí còn gây tổn hại đến người khác?

Tại sao họ có thể vì người khác mà thay đổi cả bản thân mình?

Anh không hiểu điều này, nhưng anh biết quá nhiều tình cảm sẽ khiến cho tâm trí trở nên mềm yếu. Yêu hay hận đều bản thủ, làm cho trái tim con người không thể đạt được tới cảnh giới thanh tịnh.

Mà Thanh Minh thì luôn hướng về cảnh giới thanh tịnh tột đỉnh đó.

Nhưng sau khi hạ phạm, anh phát hiện ra mình thường hay lãng quên cái điều mà trước đây anh vẫn hằng tâm niệm này, đến khi nhớ ra thì cũng không còn cảm thấy nó quan trọng và cần thiết như trước kia nữa.

Ý chí của anh bắt đầu rệu rã, chính là từ cái ngày anh gặp cô và được nếm nụ hôn mang mùi máu tanh đó.

- Này, trời sắp tối rồi đấy.

Hạ Chí ngắt dòng suy nghĩ của anh. Thanh Minh nhìn quanh, mặt trời đã sắp sửa lặn xuống núi, bên trong rừng sâu, tất cả đang dần dần chìm vào bóng tối.

Nơi sâu nhất trong rừng cây có người đi tới.

Thiếu niên tuần tú từ xa xa đã vẫy tay với bên này, Thanh Minh giấu mình vào trong bóng tối, nhìn Hạ Chí chạy về phía Dao.

- Anh! – Cô gọi.

Thiếu niên ôm cô vào lòng, cúi đầu mỉm cười.

Dù cho ở nơi hoang lạnh như thế này, nụ cười của anh vẫn tràn ngập ánh sáng, trông rất vui vẻ.

- Anh, hôm nay đến quá muộn quá đấy!

- Hôm nay anh vướng mấy chuyện nên chậm trễ. Xin lỗi, chúng ta về nhà đi.

Dao xoa tóc cô, nụ cười trên gương mặt vô cùng dịu dàng, đôi mắt anh nhìn về phía xa, dường như tâm trí đang để ở đâu đâu.

Hạ Chí chỉ nhìn con đường trước mắt, không hề chú ý đến biểu hiện khác thường trên mặt Dao.

- Anh!

- Sao hả?

- Lúc nào chúng ta mới có thể đi chơi?

Bước chân Dao ngừng lại một lát.

- Đợi đến sinh nhật em, anh sẽ dẫn em đi chơi, được chứ?

- Thật không?

- Đương nhiên.

Thiếu niên có đôi mắt màu vàng trở nên trầm ngâm, tựa hồ không muốn nói đến chuyện này, còn Hạ Chí thì lại vì lời hứa hàm hồ đó mà phấn chấn hẳn lên.

Đi chưa được bao xa thì hai người đã vào đến nơi sâu nhất trong núi, giữa sơn cốc được che phủ bởi cả một rừng trúc xanh rì có một ngôi nhà trúc nho nhỏ, ẩn mình giữa cảnh trí xung quanh, nếu không nhìn kỹ thì sẽ rất khó phát hiện ra.

Đây là căn nhà hai người cùng chung sống.

- Hạ, hôm nay anh phải ra ngoài một lúc, em ngoan ngoãn trông nhà nhé.

Dao vừa cài nốt chiếc cúc cuối cùng của áo khoác, vừa quay đầu sang dặn dò Hạ Chí. Cô bé ngồi trước cửa sổ, vâng dạ đáp lời. Sau khi thấy bóng anh đã khuất hẳn, cô mới nhẹ nhàng ra khỏi nhà, đi vào trong rừng trúc.

Nơi đó có một thiếu nữ áo trắng, lưng đeo kiếm gỗ, đang bực dọc sốt ruột đi đi lại lại, xem ra đã đợi khá lâu rồi.

- Tô Tô!

- Tiểu Hạ, sao lâu thế!

- Chẳng làm thế nào được, hôm nay anh tớ đi muộn quá... Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Chẳng phải cậu luôn muốn ra khỏi núi xem xem bên ngoài thế nào sao? Tớ dẫn cậu đi nhé!

- Thật ư?

- Đương nhiên rồi! Đi thôi!

Thiếu nữ áo trắng nắm tay Hạ Chí, muốn đi ngay lập tức, nhưng Hạ Chí chợt do dự.

- Sao thế?

- Không có gì, chỉ là tớ vẫn chưa nói với anh...

- Ôi dào, dù sao trước khi trời tối thì chúng ta cũng sẽ quay về mà, anh ấy sẽ không phát hiện ra đâu! Nếu cậu mà nói với anh ấy thì chắc chắn tớ sẽ không thể đến tìm cậu được nữa.

- Cũng phải...

Hạ Chí nhìn lại căn nhà giữa rừng trúc, hạ quyết tâm đi cùng Tô Dương.

Mấy tháng trước, một hôm khi cô đang ở trong nhà, chợt nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn từ trong rừng trúc vắng tối. Hạ Chí do dự một lát rồi quyết định đi theo âm thanh đó.

Đó chính là nguyên nhân đưa đẩy khiến cô gặp gỡ và kết bạn với Tô Dương – một pháp sư trừ yêu – khi ấy đang bị kẹp chân vào một chiếc bẫy thú. Dương nhiên là cô bé pháp sư này vẫn chưa rèn luyện được ngón nghề đến nơi đến chốn, nếu không thì sẽ chẳng bị sa chân vào một chiếc bẫy thú đơn giản như thế.

Nhưng Hạ Chí lại không biết điều này. Đối với cô, Tô Dương là một con người rất đặc biệt, không giống với những đứa trẻ khác luôn ghét cô, ngược lại còn đối xử với cô rất tốt. Từ sau lần đó, Tô Dương thường lên đến chỗ cô chơi.

Có lẽ vì mình đã cứu cô ấy chẳng? Hạ Chí nghĩ như vậy, trong lòng cảm thấy hơi lạ lẫm vì được yêu mến.

Đây là người bạn đầu tiên của cô.

Con đường núi ngoằn ngoèo dường như đi mãi mà không hết, những ngọn núi nhấp nhô nối liền nhau, hết ngọn này đến ngọn khác. Khi Tô Dương lại một lần nữa vòng về chỗ cũ, Hạ Chí mới biết, hóa ra ngọn núi lớn này không dễ ra khỏi như mình tưởng.

Họ lạc đường rồi.

- Á! Tôi nhớ rõ ràng chỉ cần đi thẳng về phía trước là có thể ra khỏi núi mà! Sao lại thành ra đi vòng thế nhỉ?

Nhìn cột mốc đường vừa lạ vừa quen, Tô Dương có chút lo lắng, còn Hạ Chí tuy vẫn không lên tiếng nhưng cũng ngậm sốt ruột.

Mặt trời đã sắp sửa xuống núi, cho dù có quay trở lại đường cũ thì với tốc độ này, họ cũng vẫn không thể về kịp đến nhà trước khi trời tối.

Anh nhất định sẽ lo lắng.

Vàng mặt trời đỏ ối đang lặn xuống dãy núi phía tây, hắt xuống những tia sáng cuối cùng trong ngày, sau đó chìm vào đáy sơn cốc tối đen.

Bầu trời tối sầm lại, trên con đường núi đột nhiên nổi lên cơn gió quái lạ, lạnh lẽo hiu hắt, mang theo một mùi tanh nồng.

- Cơn gió này lạ quá! Tôi đi lên trước xem sao!

Tô Dương nhìn Hạ Chí một cái rồi nắm chặt thanh kiếm trong tay, đi vào màn đêm.

Khi Hạ Chí ý thức được tình cảnh lúc này của mình thì đã một thân một mình trọi giữa vùng núi lạ.

Trước, sau, trái, phải đều là một màu đen, mặt trăng cũng không biết lặn đi đằng nào. Cô vừa gọi tên Tô Dương, vừa lần theo vách đá, chập vạt đi lên phía trước.

Trong màn đêm đen kịt tới mức giơ tay ra cũng không nhìn thấy gì, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng. Sau khi lòng vòng tìm kiếm trong núi hồi lâu mà vẫn không thấy Tô Dương quay về, Hạ Chí bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Cô sờ thấy một tảng đá khá bằng phẳng, đang định ngồi xuống thì chợt nghe thấy một giọng nói ma quái vang lên ngay bên cạnh.

- Đây cô bé, muộn thế này rồi cô còn ở đây làm gì?

- Tôi... tôi đang tìm người.

- Ồ, người đó như thế nào? – Giọng nói đó tiếp tục truy hỏi, dường như rất thích thú. Hạ Chí tuy hơi do dự, nhưng vẫn mô tả cho hắn đặc điểm nhận dạng của Tô Dương, và còn hỏi hắn có gặp cô ấy không.

- Cô bé à, cô hỏi đúng người thật đấy. Tôi biết người cô tìm hiện đang ở đâu. Có điều, điều kiện để tôi dẫn cô đi là, cô phải giúp tôi làm một việc.

- Nếu đơn giản, tôi có thể giúp ông.
- Vô cùng, vô cùng đơn giản thôi... Cô nhất định làm được.
- Vậy thì được.

Hạ Chí hơi suy nghĩ một lát, rồi đồng ý.

- Cô nhận lời rồi... Nhận lời rồi nhé...

Cô đột ngột cảm thấy tay mình bị một đôi móng vuốt lạnh như băng tóm lấy.

Gió rít như điên cuồng, mây dần dần tụ lại, vùn vùn, mặt trăng biến thành màu đỏ thê lương, ghê rợn. Đây là điềm báo thiên kiếp đã tới.

Đêm nay nhất định có người sẽ chết.

Cơn gió từ xa đem đến mùi chẳng lành.

Dao nhìn mặt trời đỏ treo trên bầu trời đêm phía xa, trong lòng dấy lên một dự cảm bất an. Đương nhiên, dự cảm này đã biến thành hiện thực khi anh về đến nhà.

Hạ Chí biến mất rồi!

Chạy như điên dại đi tìm ở khắp các nơi có thể tìm, Dao biết rằng những ngày bình an mà ngắn ngủi này đã kết thúc.

Rốt cuộc kiếp này cũng đã sắp hết rồi sao?

Những đám mây đen cuộn cuộn, giống như cảnh tượng ngày tận thế. Thiên kiếp sắp tới rồi.

Buổi tối hôm nay đúng là phù hợp cho việc kết thúc một cuộc đời.

Thanh Minh đứng trên đỉnh núi, im lặng nhìn Hạ Chí bị một con xà tinh thấp kém xấu xí lừa bắt đi. Không biết vì sao, anh không hề ngăn cản nó.

Nghĩa vụ của anh chỉ là giám sát mà thôi.

Ghi lại một cách trung thực cái chết của cô là trách nhiệm của anh, đã kinh qua thiên kiếp thì cho dù chỉ là linh hồn cũng chắc chắn không thể tồn tại được nữa.

Linh hồn? Là thứ gì chứ?

Hết kiếp này đến kiếp khác, cuộc sống cứ đau khổ và không hoàn mỹ như thế, có lẽ kết thúc sẽ tốt hơn chăng?

Từ trước đến nay, trong ký ức của Thanh Minh, luôn chỉ có hình ảnh một người duy nhất là rõ ràng.

Anh ngỡ rằng mình có thể lặng lẽ nhìn cô tan biến.

Vậy mà trong khoảnh khắc sét đánh kinh hồn đó, anh vẫn không thể kìm chế được mình.

Cho đến giờ phút này, trong cuộc đời của Hạ Chí, cảnh tượng ấy là khó quên nhất.

Chưa bao giờ cô thấy một tia sét lớn như vậy, xé tan cả bầu trời đêm, nhằm thẳng vào cô với một tốc độ nhanh đến khó tin.

Đúng lúc đã tưởng mình chết chắc thì một bóng người lao tới chắn cho cô, ánh sét sáng trắng quật thẳng vào người ấy.

Hạ Chí ngửi thấy mùi da thịt cháy khét.

Cuối cùng cũng vẫn làm chuyện gốc gác, Thanh Minh nghĩ vậy, cười đau khổ.

Anh chậm chậm hít thở rồi cố gắng nhìn ra xung quanh.

Cả sơn cốc đều là một màu đen đặc quánh, trên mặt đất có một cái hố cực lớn do sét đánh, trong đó có một con rắn lớn, toàn thân đã bị nướng chín đen sì.

Vốn nó định lừa người đi thay nó chịu thiên kiếp, vậy mà cuối cùng vẫn phải mất mạng.

Quả không dễ dàng trốn tránh thiên kiếp.

Hạ Chí nằm ở dưới mở to đôi mắt tròn xoe, nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu.

- Anh có đau không?

Anh cúi đầu nhìn mình, hóa ra cơ thể cũng chẳng còn lành lặn gì, từ lưng lan tới một cơn đau xuyên thấu vào tận tim, có lẽ là bị bỏng.

Anh không cảm thấy đau, ngược lại còn cười với cô:

- Em có muốn đi cùng tôi, tìm tương lai em đã để mất không?

Khi Dao tìm đến nơi này, thì đã không còn thấy người đâu.

Mùi của Hạ Chí biến mất ở đây, đồng thời còn có mùi của tên đó lưu lại nữa!

Rõ ràng cứ ở bên cạnh quan sát là được, tại sao còn can thiệp vào việc của chúng tôi chứ?

Dao nghĩ vậy, bất giác những móng tay đã cắm sâu vào lòng bàn tay, để lại những vết máu thật sâu.

Nhất định phải tìm thấy họ!

Dù sao thứ anh thừa thãi nhất chính là thời gian, dùng sinh mệnh lâu dài này từ từ tìm kiếm vậy.

Khi anh gặp lại Hạ Chí thì lúc ấy đã là dịp tế Tháng Ba.

Tại một căn phòng nằm sâu trong tòa nhà, cô gái đang ngồi trên bàn, gương mặt hiện hữu nụ cười láu lỉnh, nghịch ngợm tách trà trong tay, không biết đang nghĩ gì.

Lâu ngày không gặp, giờ cô đã trở thành một thiếu nữ thanh tú, toàn thân toát lên một sức sống phơi phới, hoàn toàn khác xa với những yêu ma quỷ quái đang lẩn trốn khắp căn phòng. Xem ra tinh thần của cô rất sáng khoái.

Tuy trái tim Dao đang đập loạn, nhưng anh vẫn lặng lẽ đi đến trước mặt rồi lấy chiếc tách trên tay cô, do bất cẩn nên làm nó rơi vỡ.

Chiếc tách sứ màu xanh vỡ tan trên đất, nở bung ra như một đóa hoa tuyệt đẹp.

Nhìn vẻ mặt đầy tiếc nuối của cô, Dao ngồi xuống, nhặt những mảnh vỡ rồi nhẹ nhàng thả vào lòng bàn tay cô.

- Tiểu Hạ...

Nghe thấy giọng nói này, cô kinh ngạc. Trong giây phút nhìn thấy anh, đôi mắt cô mở to, vô cùng ngạc nhiên. Trong đôi mắt đó hiện lên những cảm xúc đầy phức tạp, không giống với cô bé Hạ Chí anh từng biết, mà giống với một người khác hơn.

Sau đó rất nhanh, cô nhào tới.

Anh không đỡ kịp, đứng không vững.

- Anh!

- Tiểu Hạ...

Dao ôm chặt cô vào lòng.

- Anh, em xin lỗi!

- Hả? Tại sao phải xin lỗi anh?

- Vì em đột nhiên quên mất khuôn mặt anh, cũng không nhớ đường về nhà!

- Vậy bây giờ em đã nhớ ra anh rồi chứ?

- Vâng, nhìn mặt anh là trong chốc lát em nhớ ra ngay.

Dao vuốt mái tóc rối của cô thả ra sau vai, vùi đầu mình vào đôi vai cô, còn đôi mắt thì vẫn nhìn vào người đứng phía sau đó.

Từ đầu chí cuối, Thanh Minh đều đứng ở đó nhìn hai người.

- Tiểu Hạ, đi cùng anh nhé.

- Không được.

- Tại sao?

- Vì em sắp chết rồi.

Hạ Chí ngẩng đầu lên, đôi mắt ngược nhìn Dao, cho dù nói những lời bi thương ấy, nhưng trong mắt cô vẫn lấp lánh nụ cười.

- Em sắp chết rồi, anh ạ. Trước khi chết có thể gặp lại anh, thật là tốt biết mấy.

Dường như chạm phải công tắc của cái chết, gương mặt tràn đầy sức sống đó đột nhiên mất đi sinh khí, tối sầm xuống.

Dao ôm lấy cơ thể mềm oặt của cô, không dám tin vào điều đang xảy ra.

Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Người đàn ông tóc đen đang đứng bên cạnh, nhìn họ với ánh mắt có phần phức tạp.

- Hẳn cậu đã nhận thấy rồi chứ? Linh hồn của cô ấy đã vỡ nát...

Dao nhíu mày nhìn Thanh Minh.

- Tôi biết, cho nên mới hỏi chuyện này là sao? Tại sao anh nhất định phải truy đuổi cô ấy, không chịu buông tha? Tại sao nhất định phải hại cô ấy thành ra thế này? Một vị thần cao quý như anh, vì sao ngay đến một không gian sinh tồn nhỏ nhoi mà cũng không chịu chữa lại cho chúng tôi?

Dao xem ra hơi suy sụp, giọng nói cũng hơi lạc đi.

- Từ cái ngày thiên kiếp đó, cô ấy đã chết rồi.

- Sở dĩ tôi ở đây, chính là vì muốn để cô ấy sống. Nhưng sự xuất hiện của cậu đã chạm phải cánh cửa thời gian, khiến cô ấy quay về quá khứ. Xét cho cùng, cậu mới là kẻ gây họa.

Ngữ khí Thanh Minh rất bình thản, nhưng từng câu từng câu sắc nhọn.

Dao bị anh nói vậy, không thể phản bác lại, chỉ biết ôm Hạ Chí trong lòng càng chặt hơn nữa.

- Linh hồn cô ấy đang dần dần tiêu tán, rồi cuối cùng sẽ trở thành một người hoàn toàn bình thường. Duy nhất chỉ có dùng mỹ ngọc trên quý tương đương mới có thể cứu được. Mà dưới gầm trời này, loại đá có hiệu quả kỳ diệu như vậy, duy nhất chỉ có kết tinh của Tuyết Diên mà thôi.

- Vì bị cậu phá ngang như vậy, nên công sức lúc trước của tôi đã phí hoài hết rồi.

- Cho dù có thể lấy được kết tinh của Tuyết Diên thì cô ấy cũng không thể trở lại như ngày xưa, cách tốt nhất có lẽ là giữ nguyên hiện trạng. Nếu linh hồn của cô ấy đã không thể khôi phục, cậu còn có thể tiếp tục vượt qua luân hồi để ở bên cô ấy không?

Ánh mắt của Thanh Minh rất sắc, anh đang đợi câu trả lời của Dao.

- Miêu Nhi, điều cậu thực sự muốn là gì?

Dao lặng người đi một lát rồi trả lời:

- Cho dù cô ấy có biến thành một người bình thường, không còn nhớ tôi đi nữa, tôi vẫn sẽ ở bên cô ấy, cho đến ngày sinh mệnh của tôi kết thúc. Một vị thần cao ngạo như anh sẽ không thể nào hiểu được tình cảm của tôi đâu.

- Vậy thì tôi cũng sẽ ở cạnh cậu – Thanh Minh nhìn Dao, lạnh nhạt mỉm cười.

- Ở cạnh tôi?

- Tôi muốn thử lý giải tình cảm của cậu. Tôi muốn thử xem xem, thứ tình cảm vĩnh viễn mà cậu nói có thể kiên trì đến bao giờ. Tôi có nghĩa vụ giám sát cô ấy, còn cậu cũng sẽ luôn đuổi theo phải không?

- Đã vậy thì hãy cùng tôi đợi lần chuyển thế tiếp theo của cô ấy nhé.

- Ở lại chỗ tôi, mới có thể tạo nên một nơi cho cô ấy sinh sống ổn định.

- Tỉnh rồi à?

Dao ngồi cạnh giường, dường như đang e dè nhìn tôi.

- Bây giờ rồi?

- Ba giờ rưỡi, nhưng là chiều của ngày thứ hai, em ngủ lâu quá rồi, có đói không?

Tôi nheo mắt, hỏi Dao một câu:

- Bao nhiêu năm cứ luôn ở cạnh một người, anh không thấy mệt sao? Hơn nữa còn là một kẻ ngốc nghếch thế này.

Dao nhìn tôi, mặt hơi biến sắc:

- Tiểu Hạ, anh...

Không đợi Dao nói hết câu, tôi nhào tới, ôm chặt lấy cổ anh:

- Xin lỗi, xin lỗi. Dao, em xin lỗi...

- Em sao vậy? Chẳng phải anh vẫn ở đây sao?

Dao khẽ vỗ vỗ vào lưng tôi.

Tôi buông tay ra, nhìn vào đôi mắt anh, nơi đó ngập tràn ấm áp.

Vì tôi, nên người này mới ở đây.

Đối diện với người dịu dàng nhất thế giới này, tôi không biết phải làm thế nào.

- Em nhìn thấy rất nhiều chuyện đã qua, về anh, về cả Thanh Minh nữa.

- Em có cảm thấy khó chịu ở đâu không? – Dao lo lắng nhìn tôi, vẻ mặt và lời nói đều thể hiện sự quan tâm, ân cần.

Tôi lắc lắc đầu, xuống giường.

- Giống như xem một bộ phim vậy, tuy rằng rất cảm động, nhưng em không cảm thấy đó là câu chuyện của em.

- Tiểu Hạ...

- Em không phải là Văn Ngọc nghìn năm gì đó, cũng không có trái tim lấp lánh.

- Tiểu Hạ...

- Em chỉ là chính em, một người rất đỗi bình thường.

- Tiểu Hạ...

- Đừng ở bên em, để rồi thất vọng.

- Tiểu Hạ...

- Em không có cách nào để thể nghiệm được tình cảm của cô ấy, cũng không thể đáp lại anh.

Dao từ phía sau lưng ôm chặt lấy tôi, khiến tôi cảm thấy nghẹt thở.

- Chỉ cần em sống là tốt rồi, chỉ cần em sống là tốt rồi!

- Này, buông em ra, buông... ra! Em đã nói rồi, em chỉ là em thôi!
- Không buông!
- Thế thì lấy cho em bát cháo đi...
- Hả?
- Nếu không em sẽ chết đói ngay lập tức trước mặt anh đấy.
- Anh đi ngay...

Ánh nắng chiều chiếu vào trong cửa hàng, vạch lên những bóng nắng màu vàng trên mặt đất. Tôi ngồi thu lu trong chiếc ghế mây đọc sách, trong lòng còn ôm một chiếc gối ôm “mèo đen” trơn bóng, thật là dễ chịu.

“Gối ôm” bị ánh nắng chiếu tới mức nóng rực, lật mình hắt hơi một cái, rồi tiếp tục ngủ.

Tôi vuốt ve bộ lông trơn mịn đó, đột nhiên rất muốn biết, anh đang mơ thấy gì?

Trong giấc mơ của anh có hình bóng tôi không?

20. Chương 20: Chuyện Thứ Tám: Chuối Hạt Ly Biệt

Cô cắn ngón tay, máu từng giọt nhỏ lên nhụy hoa, ai ngờ hoa dường như cũng có linh hồn, lập tức hút cạn máu. Sau đó, đóa hoa kết thành một quả Văn Ngọc màu đỏ thắm.

Bên ngoài cửa hàng, trên mặt đất có một chuối hạt.

Đó là một chuối hạt bằng gỗ vô cùng tinh xảo, màu trầm tối, trơn bóng nhẵn mịn, có lẽ là tràng hạt.

Nó nằm trên đất đã hơn nửa ngày, giống như một đứa con cô bị bỏ rơi, đợi có người chú ý đến mình.

Kỳ thực, chuối hạt không biết nói, nhưng nó đem lại cho tôi cảm giác ấy.

Người qua kẻ lại rất đông, nhưng chẳng có ai thèm mảy may chú ý tới nó, cho đến khi trời sáng bạch, cũng không có ai đem nó đi.

Trên đường giờ đã không còn một ai.

Dao từng nói, không cho phép tôi nhặt đồ lung tung. Tôi hơi do dự, nhưng vẫn rón rén chạy đến bên cửa, nhặt nó lên.

Nó nằm trong lòng bàn tay tôi, cơ hồ càng trở nên đẹp hơn, trên chất gỗ màu đen nổi lên những vân mây nhàn nhạt. Tôi vừa nhắc nó lên thì nghe thấy bên tai vang lên một tiếng cười quái lạ.

- Kẹo hồ lô đây...

Huyết Hóa Lang đẩy một chiếc xe nhỏ, rao bán kẹo hồ lô trên phố như mọi khi.

Bao lâu nay tôi không thấy ông ta bán được thứ gì.

- Ăn kẹo hồ lô không? Vừa mới ra lò, ngon lắm...

Ông ta liếc nhìn chuối hạt trong tay tôi, cười khiến người ta sờn gai ốc, rồi không đợi tôi trả lời đã chậm rãi rời đi.

Tôi bỏ chuối hạt vào trong túi áo, chuẩn bị đóng cửa.

Dao chắc là đang ngủ trong phòng, tôi đứng ngoài cửa gọi anh mấy tiếng mà không thấy đáp lại, bèn dọn bữa tối lên bàn, ăn qua loa mấy miếng rồi cũng chuẩn bị về phòng đi ngủ.

Bước vào phòng tôi mới phát hiện có một cuộn len màu đen đang cuộn tròn trên gối của tôi, ngủ rất ngon lành.

Gần đây dường như Dao rất thích chạy đến phòng tôi ngủ, thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh dậy, chợt thấy một “cuộn len” đang ngủ bên cạnh, hồi đầu tôi còn giật mình, nhưng sau vài lần như thế thì cũng quen dần. Bởi vì anh rất tự giác, mỗi lần đều biến thành mèo, nên tôi cũng ngầm cho phép hành vi này của anh. Thật ra, cảm giác có một cái gối ôm bằng da thật cũng không tồi chút nào.

- Này, không ăn cơm à?

Tôi trèo lên giường, nhấc cuộn len ra khỏi gối, lay lay. Nó “gừ gừ” mấy tiếng, hắc xì một cái, rồi giơ móng đập vào mặt tôi. Tôi tóm lấy cái chân đó, day mạnh vào phần đệm thịt mềm mại của gan bàn chân.

- Tiểu Hạ, có phải em lại nhặt đồ gì đó không?

Móng mèo biến thành bàn tay lớn, tóm lấy tay tôi.

Dao đã biến lại hình người, uể oải nằm dưới ga trải giường, chỉ thò ra thân trên với những cơ bắp chắc nịch.

Đôi mắt anh nhìn tôi dò xét, một tay còn lại đang chuẩn bị lục túi áo tôi.

Tôi hơi sờ sợ, vội vàng bịt chặt túi áo lại.

- Làm gì có, em có nhặt gì đâu.

- Thế sao em phải bịt chặt túi?

- Túi của con gái con đứa sao có thể tùy tiện cho người khác lục được! – Tôi vòng vo.

- Hả? Con gái con đứa? Em cũng ý thức được mình là con gái à?

Dao chỉ chỉ vào mái tóc ngắn cùn cùn của tôi, cười ngặt nghẽo hồi lâu.

- Anh về giường của anh mà ngủ!

Tôi bực lên, đá phắt Dao ra khỏi giường. Anh kêu lên một tiếng, nhưng thấy tôi không thèm để ý đến đành cuộn ga trải giường, ra khỏi phòng một cách hậm hực, miệng còn lẩm bẩm nào là con gái lớn phải gả chồng, nào là chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là giống khó nuôi...

Tôi biết Dao vẫn luôn nói mấy câu như thế mới chịu thôi nên tôi đi ngủ, chẳng thèm để ý anh nữa.

21. Chương 21

Tôi mơ một giấc mơ.

Trong căn phòng đậm chất cổ xưa có một chiếc giường lớn, phía trên có một người đang nằm, qua bức màn trướng, tôi không nhìn rõ đó là nam hay nữ.

Tuy không nhìn rõ người nằm đó là nam hay nữ, nhưng tôi lại bất giác cảm thấy rất đau lòng.

Hình như người nằm đó là một người rất quan trọng với tôi.

Có điều, tại sao lại bắt tôi phải nhìn thấy cảnh tượng này? Thế là có ý gì?

Khi tỉnh lại, đầu tôi đầm đìa mồ hôi, giống như vừa mới chạy tám trăm mét vậy.

Dao ngồi bên cạnh giường, nhìn tôi im lặng.

- Em nhặt thứ gì về đúng không?

Tôi không thể phủ nhận, bởi vì chuỗi hạt đó không biết từ lúc nào đã đeo trên cổ tay tôi.

Dao nhìn tôi, thở dài một tiếng.

- Đến lúc nào em mới chịu nghe lời một chút chút, hả?

Tôi đoán có lẽ mình lại gây ra phiền phức rồi, nên thấy hơi hồi hộp, ngoan ngoãn im lặng, dè dặt nhìn Dao.

- Không được nhìn anh!

Dao hung dữ bịt mắt tôi lại, hồi lâu không nói.

Tôi không nhìn thấy gì, nhưng đột nhiên mỉm cười.

- Sao trông anh như sắp khóc thế?

- Nói vậy, bản thiếu gia sao phải khóc?

- Ai mà biết được.

Tôi không nói gì nữa. Dao cũng im lặng.

Trong không khí im lặng đó, tôi lại chìm vào giấc ngủ.

Lần này tôi chẳng mộng mỵ gì.

Khi trời tối tôi mới tỉnh lại.

Vong Xuyên đường đã mở cửa làm ăn, Dao và Bạch Dạ ngồi trong sảnh, một người nhàn nhã uống trà, một người cuộn mình trong ghế mây, cầm sách đọc.

Không khí có chút gì đó bất an.

Nghe thấy tiếng động, hai người cùng nhìn tôi.

- Cô bé, ngủ ngon chứ?

Bạch Dạ lên tiếng trước.

- Vâng! – Tôi gạt đầu với anh ta, rồi kéo một chiếc ghế ngồi xuống cạnh Dao.

- Trong bếp có đồ ăn đấy! – Dao liếc tôi một cái, rồi tiếp tục lật giở cuốn sách trên tay.

- Em không đói.

Tôi hơi tò mò về nội dung của cuốn sách rách nát trong tay Dao, bèn tiến lại gần để xem, nhưng bị anh giữ tay đẩy ra.

- Trẻ con không được xem!

- Đây, em đã hơn hai mươi tuổi rồi đấy!

Dao không những không thèm đếm xỉa tới tôi, mà còn kiên quyết xoay người, che chắn cuốn sách thật kỹ, không cho tôi nhìn thấy.

Anh làm ra vẻ như thực sự không muốn cho tôi xem, thấy vậy tôi đành chuyển sự chú ý của mình sang Bạch Dạ.

- Sao hôm nay anh lại có thời gian đến đây thế?

- Vì đột nhiên muốn đến thăm cô bé của tôi! Bạch Dạ làm bộ cười cợt, nói ra những lời vô cùng sến súa.

Con trâu của anh hay con lợn của anh? Anh coi mình là người nuôi gia súc chắc!

Trong đầu tôi tưởng tượng ra cảnh Bạch Dạ đội chiếc mũ rơm, chăn trâu trên sườn núi, chiếc áo khoác da được thay bằng chiếc váy rơm Hawaii, cảnh tượng đó đúng là rất ngộ nghĩnh khiến tôi không nhịn được phá lên cười.

- Có gì mà vui thế?

Bạch Dạ không hiểu, còn tưởng có chuyện gì thú vị.

Tôi không chịu nói, chỉ nhìn Bạch Dạ cười hì hì.

- Người sắp chết đến nơi mà còn có thể cười vui vẻ thế, có lẽ cũng chỉ có mình em! – Anh ta nhìn chuỗi hạt trên cổ tay tôi, nói với vẻ chẳng tử tế gì.

- Bạch Dạ! Anh đúng là đồ...

Ánh mắt anh ta khiến tôi chợt sờn gai ốc, đang định hỏi cho rõ thì bên cạnh vang lên câu nói ấy của Dao.

- Tôi nói này mèo nhãi, đừng có chuyện gì cũng muốn tự mình gánh vác. Chuyện lần này, chỉ có tự cô ấy đi mới giải quyết được.

- Không cần anh quan tâm.

- Cậu xem sách đã lâu như vậy, kết quả thế nào?

Dao không nói gì, chỉ bực dọc gấp sách lại, ném sang một bên.

Tôi liếc qua thấy hình như là sách bí pháp gì đó.

Lần này cho dù tôi ngốc đến mấy, cũng biết mình đã lại gây ra phiền phức lớn thế nào rồi.

- Nói cho em biết đi!

Tôi nhìn Dao, anh chỉ cụp mắt xuống, im lặng.

- Nguyên nhân là chuỗi hạt này phải không?

Tôi kéo chuỗi hạt, làn da có cảm giác đau nhói như bị ai véo, nó đang dính chặt vào cổ tay tôi, dường như đã đâm xuyên những chiếc rễ vô hình vào sâu trong da thịt. Tôi nhìn nó đến đờ đẫn, hoàn toàn không nhận ra tay mình nữa.

- Em bị chuỗi hạt ly biệt chọn trúng rồi.

Hồi lâu, Bạch Dạ mới lên tiếng.

Chuỗi hạt ly biệt không phải là tên của một chuỗi hạt, mà là do hai chuỗi hạt được chế tác từ gỗ cây lê hợp thành. Thực ra hai chuỗi hạt này căn bản không có gì đặc biệt, chỉ là tuyệt đối không thể tách rời chúng. Hễ một trong hai chuỗi bị tách ra, lần lượt thuộc về những người khác nhau, thì hai người đó sẽ khá là đen đui.

Bởi vì tách ra quá lâu, nên sự oán hận do nỗi ly biệt của hai chuỗi hạt sẽ dần dần xâm nhập vào người chủ nhân, lâu ngày, những người giữ chuỗi hạt này sẽ chết, chuỗi hạt lại tiếp tục đi tìm chủ nhân tiếp theo. Trước khi trùng phùng với chuỗi hạt còn lại, nó sẽ không ngừng phát ra nguồn năng lượng oán hận.

Chỉ đến khi một chủ nhân nào đó có thể thay nó hoàn thành tâm nguyện, tìm được chuỗi hạt còn lại để ghép hai chuỗi lại với nhau, thì chuyện này mới kết thúc.

Cũng có nghĩa là, tôi đã “may mắn” được chuỗi hạt ly biệt chọn trúng.

Nếu như tôi không giúp nó tìm chuỗi hạt còn lại thì chắc chắn tôi sẽ chết, và càng đáng ghét hơn nữa là, chủ nhân chuỗi hạt này còn lại cũng sẽ chết.

Vấn đề là, thiên hạ rộng lớn thế này, biết đi đâu để tìm một chuỗi hạt nhỏ nhoi đây?

- Nó cũng ghê gớm quá nhỉ?

Tôi vuốt ve cổ tay, không muốn nhìn những chiếc rễ ghê tởm đó.

Bạch dạ cười, kể tôi nghe một câu chuyện.

Nghe nói nhiều năm về trước, có gia đình nọ sinh sống trong một ngọn núi lớn. Hai anh em từ nhỏ đã rất quấn quýt lấy nhau, tình cảm vô cùng thắm thiết. Nhưng vì gia đình quá nghèo nên người cha chẳng còn cách nào khác, đành phải bán người anh ột nhà địa chủ làm người ở, như thế dù sao cũng bớt được một miệng ăn, mà cả nhà lại có thêm một con đường sống.

Vừa nghe nói cha sẽ đem anh mình bán đi, đứa em không chịu, khóc vằng trời vằng đất. Người cha chẳng còn cách nào khác, đành nhân lúc nó ra ngoài gánh nước, đem bán đứa con lớn đi.

Đứa anh rất hiểu chuyện, biết nhà mình nghèo nên chẳng nói một lời, theo cha đi đến nhà địa chủ, đứa em gánh nước trở về, không thấy anh đâu liền khóc đuối theo. Một hồi lâu sau nó mới đuối kịp anh trai ở lưng chừng núi, do đường núi hiểm trở, lại quá gấp gáp nên kết quả là nó sảy chân bước hụt mà ngã chết. Đứa anh nhìn thấy em vì đuối theo mình mà bỏ mạng, lòng đau khôn xiết nên cũng nhảy xuống chết theo. Thi thể của chúng trôi theo dòng nước dưới núi, cuối cùng được một hòa thượng vớt lên, hợp táng ở bên cạnh chùa. Năm sau, trên mộ phần của chúng mọc lên một cây lê.

Nhiều năm trôi qua, cây lê đã trở thành đại thụ cao chót vót.

Một người thợ mộc tình cờ qua đây, nằm dưới tán cây đánh một giấc và mơ thấy hai anh em nọ. Tỉnh dậy ông liền chặt một khúc gỗ, làm ra rất nhiều chuỗi tràng hạt tặng cho người đi đường.

Những người nhận được tất cả các chuỗi tràng hạt đó dần dần đều chết một cách rất lạ lùng. Người ta bắt đầu điều tra, sau đó có một cao nhân phát hiện ra nguyên nhân, và đã tốn công thiêu hủy gần hết số chuỗi tràng hạt, chỉ có hai chuỗi là trốn được kiếp nạn, lưu lạc trong nhân gian. Chúng còn được mang một cái tên tao nhã là “Chuỗi hạt ly biệt”.

Đương nhiên, thứ tôi đang đeo trên tay chính là một trong hai chuỗi hạt đó.

Số tôi đúng là đen đủi, ngay đến chuyện hy hữu mà cũng gặp phải.

- Ý anh là, em không có lựa chọn nào khác? – Tôi liếc mắt nhìn Bạch Dạ.

- Không có! – Bạch Dạ rất dứt khoát.

Tôi nhào sang phía Dao.

- Vì tình cảm đã có từ trước tới nay giữa chúng ta, mỗi khi năm hết tết đến, anh nhất định phải đốt chút vàng mã cho em đấy! Nhớ đốt cả nhà cho em, em thích biệt thự đó! À, còn phải đốt cả một anh hình nhân đẹp trai nữa nhé!

- Nói vớ vẩn gì thế!

Dao không đẩy tôi ra, chỉ quay sang Bạch Dạ:

- Cậu đừng dọa cô ấy nữa!

- Tôi đâu có dọa, tin hay không là tùy cậu! – Bạch Dạ phẩy phẩy tay, tỏ vẻ rất vô tội.

“Bộp”! Dao ném quyển sách vào mặt anh ta.

Tôi một mình chạy đến sân sau ngôi, nơi đây là chốn yên tĩnh nhất trong ngôi nhà này.

Nhìn chuỗi hạt ly biệt, tôi thấy rỗ của chúng không những không khác ban nãy chút nào, mà dường như còn càng lúc càng vươn rộng hơn, những chiếc rỗ gần với da thịt đã biến thành màu đỏ nhàn nhạt. Tôi khẽ chạm vào, một cảm giác đau nhói ập đến.

Nếu tôi nói không sợ thì chỉ là nói cứng, nhưng phải đi tìm một chuỗi hạt còn lại, liệu có dễ dàng không?

Tôi thở dài, chợt nghe thấy một giọng nói nhí nhảnh vang lên:

- Tuổi còn trẻ, thở dài cái gì chứ?

Tôi ngẩng đầu lên, thấy một thiếu nữ áo đỏ ngồi vắt vẻo trên tường, khi cười để lộ hai lúm đồng tiền, dung mạo và khí chất đều xinh đẹp khác thường.

- Nếu cô biết mình mắc bệnh hiểm nghèo, chẳng mấy nữa sẽ chết thì có thở dài không?

Thiếu nữ nhìn tôi từ đầu đến chân:

- Nhưng cô làm gì có bệnh!

Cũng chẳng khác gì nhau, sống chẳng được mấy lúc nữa! – Tôi chán đời gơ cổ tay có chuỗi hạt cho cô ấy xem.

Cô ấy nhìn một lát rồi lại cười.

Tôi hơi bực:

- Có gì đáng cười lắm sao?

- Cô có thời gian ngồi đây phản bác tôi, thì chẳng thà tiết kiệm sức lực mà đi tìm chuỗi hạt kia còn hơn!

Tôi nhìn cô ấy:

- Cô cũng biết câu chuyện về chuỗi hạt ly biệt sao?

- Tôi không chỉ biết câu chuyện về chuỗi hạt ly biệt, mà đến tung tích của chuỗi còn lại tôi cũng biết, cô muốn biết không? – Cô ấy ngồi trên tường đung đưa đôi chân nhỏ, nhàn nhả ung dung nhìn tôi.

- Tôi phải trả giá thế nào? – Đương nhiên tôi không ngốc đến nỗi cho rằng người khác vô duyên vô cớ giúp tôi không công.

- Khi nào cô tìm thấy chuỗi hạt còn lại thì đưa cả hai cho tôi, thế nào?

- Đồng ý.

Khi tôi trở vào trong cửa hàng thì Bạch Dạ đã đi mất, Dao đang bận rộn trong bếp, hình như anh đang chuẩn bị nấu cơm. Tôi bèn đeo một chiếc túi nhỏ rồi rón rén chuồn đi.

Nhà ga luôn là một nơi ồn ã, người qua kẻ lại với những gương mặt xa lạ, cứ chỉ vội vã. Do không phải là ngày nghỉ lễ, cho nên tôi rất dễ dàng mua được tấm vé tàu đi Trùng Khánh.

Hành trình dài mười mấy tiếng đồng hồ, vì thế với tôi, phẩm chất của bạn đồng hành như thế nào đương nhiên rất quan trọng.

Tôi mua vé giường nằm, toa của tôi là toa cuối cùng nên tôi phải chạy tới chạy lui mới tìm thấy cửa soát vé.

Người trong toa không đông lắm, các ghế ngồi chỉ kín hơn một nửa. Trong phòng của tôi, giường dưới phía đối diện là một cậu trai có dáng dấp như học sinh, da dẻ trắng mịn, nhìn qua cũng biết là đánh phấn, lông mày cắt tỉa rất mảnh, nói năng nhẹ nhàng, hòa nhã.

Nam sinh giường trên có lẽ là bạn học của cậu ta, vẻ ngoài hoàn toàn ngược lại, cậu ta là một nam sinh miền Bắc cao to vạm vỡ, nói rất to, hay nói hay cười.

Nam sinh mặt trắng không hề che giấu thiện cảm đối với nam sinh giường trên, vừa lên tàu đã bày ra một đồng đồ ăn vặt, vô cùng ân cần mời mọc cậu bạn giường trên.

Vé của tôi nằm giường trên, giường dưới là một phụ nữ ngoài ba mươi, vẽ mắt đen, tô son đỏ, dáng dấp đà, áo trễ cổ, trên người toát ra một mùi nước hoa nhức mũi.

Sau khi tôi nhìn qua một lượt mấy người này thì tàu bắt đầu chuyển bánh.

Người phụ nữ giường dưới vừa yên vị, liền bắt đầu nói chuyện phiếm với hai cậu nam sinh đối diện, chẳng bao lâu đã chuyện trò rôm rả.

Tàu đang vận hành có tiết tấu đặc trưng khiến cho người ta nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ. Tôi dựa vào giường, lơ đãng nghe họ nói chuyện, một lát sau ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại thì trên tàu đã tắt đèn, xung quanh tối đen như mực, rèm cửa kéo kín mít, một chút ánh sáng cũng không có. Sờ sờ túi tôi mới nhớ ra, vì đi quá vội nên tôi đã quên mang theo điện thoại, trong lòng cảm thấy hơi hối hận.

Không biết là ai đang nghe đài, âm lượng rất nhỏ, đó là tiếng một cô gái đang ngân nga khúc hát: “Chồn thắm u có người nào tới, sương trắng điểm đài xanh lạnh lẽo. Cách song cửa ho khan một tiếng...”.

Tôi tỉnh như sáo, chầm chậm trèo xuống giường, định ra ngồi lên một lát. Hé một góc rèm cửa sổ, quả nhiên trời đã tối, nơi tàu đang đi qua hình như là vùng núi, một vùng tối đen, chỉ dăm ba căn nhà còn sáng đèn.

Mở chai nước mua lúc ở nhà ga, tôi nhấp một ngụm làm mát dịu cổ họng khô rát. Hành trình vẫn còn rất dài.

Tôi có chút tiếc nuối vì đã ngủ quá sớm, ban đêm trên tàu thật vô vị, cũng chẳng nhìn thấy phong cảnh bên ngoài. Lúc này có lẽ Dao đã phát hiện ra sự biến mất của tôi. Tôi lên bỏ đi cũng là có lỗi, nhưng nếu nói cho anh biết, nhất định anh sẽ đi cùng, mà tôi thì không muốn như vậy.

Lần này nếu tìm thấy chuỗi hạt đó đương nhiên là tốt, còn nếu không tìm thấy thì chết ở bên ngoài cũng được. Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng không muốn anh nhìn thấy cảnh mình trút hơi thở cuối cùng.

Bởi tôi đã nợ anh quá nhiều, nên tôi muốn anh quên tôi đi. Anh xứng đáng có được cuộc đời của riêng mình mà không phải lãng phí vô ích vì tôi.

Tàu vẫn chạy như bay về phía trước. Tôi đứng dậy, định đến đoạn nối toa để hóng gió, nhân tiện hỏi nhân viên trực tàu xem mấy giờ rồi.

Phòng quản lý tàu tối om, có lẽ họ đã đi sang toa khác để tuần tra rồi.

Chỗ nối toa rất thoáng đãng, một người đàn ông đang dựa cửa hút thuốc. Qua tấm kính trên cửa có thể nhìn thấy, tàu vẫn đang chạy trong vùng núi hẻo lánh.

Tôi đứng bên cửa, cố gắng mở mắt nhìn ra ngoài nhưng chẳng nhìn thấy gì, trời và đất là một khối đen sì. Liếc thấy người đàn ông hình như có đeo một chiếc đồng hồ trên cổ tay, tôi liền hỏi anh ta:

- Anh ơi, xin hỏi bây giờ mấy giờ rồi?

Người đó chăm chú nhìn chiếc đồng hồ trên tay rồi trả lời tôi:

- Mười một giờ ba mươi ba phút, không, đã là mười một giờ ba mươi tư phút rồi.

Tôi cảm ơn anh ta, rồi lại đi vòng vòng quanh chỗ nối toa, muốn tìm xem có lịch trình của tàu không, nhưng phát hiện ra chỗ nối toa này và toa tiếp theo bị đóng kín, cửa bị khóa. Lay một hai cái mà không thấy suy suyễn gì, tôi đành bỏ cuộc. Người đàn ông nhìn thấy tôi ngó nghiêng, bèn hỏi:

- Cô tìm gì thế?

- Tôi muốn tìm xem có lịch trình không, không biết ga sau dừng ở đâu?

Anh ta lắc đầu.

- Thứ đó chẳng ích gì, đoàn tàu này chỉ có một điểm dừng thôi.

- Đi thẳng tới Trùng Khánh à?

- Không, đi thẳng tới Phong Đô[1].

[1] Phong Đô: Thành Phong Đô – thánh chính dưới âm phủ. Ở Trùng Khánh cũng có huyện Phong Đô – một địa danh du lịch nổi tiếng. Ở đây nhân vật “tôi” tưởng là địa điểm Phong Đô ở Trùng Khánh. (ND)

Phong Đô làm gì có nhà ga.

Khi ở nhà ga tôi đã hỏi kỹ nhân viên bán vé, vì Phong Đô không mở đường sắt nên muốn đến đó thì phải đến Trùng Khánh hoặc Thành Đô trước, rồi mới chuyển sang đi ô tô. Huống hồ, vé tàu mà tôi mua rõ ràng là đi Trùng Khánh.

Tôi bình tĩnh rút chiếc vé từ trong túi áo ra, hai chữ “Trùng Khánh” trên đó quả nhiên đã biến thành “Phong Đô”.

Xem ra tôi đã cực kỳ may mắn khi đáp được chuyến tàu đến Quỷ Thành.

Vậy thì cái người đang đứng đối diện này, và cả những hành khách trên tàu, có lẽ đều không phải là người bình thường.

Tôi lên quan sát, lúc này mới nhận thấy chiếc đồng hồ trên tay anh ta đã vỡ nát, mặt kính rơi mất từ bao giờ, còn bên gò má có những vết thương chằng chịt, có cái còn chưa liền miệng, không ngừng chảy máu, trên ngực cũng có một vết thương rất sâu, xem ra là vết thương chí mạng.

Nhưng lạ lùng là, đáng vẻ anh ta tuy có chút đáng sợ, nhưng chắc chắn không phải là hồn ma.

Tôi có thể cảm nhận được trên người anh ta còn le lói chút sinh khí, tồn tại ở một nơi nào đó trong cơ thể, có lẽ vẫn chưa chết hẳn.

Anh ta có lẽ là một sinh hồn[2], nếu như có thể kịp thời phát hiện tình cảnh của mình, biết đâu vẫn còn có cơ hội sống sót. Tôi bình thản nói chuyện với anh ta:

[2] Sinh hồn: Hồn người còn sống. (ND)

- Anh này, anh là người ở đâu?
- Tôi là người Lạc Dương.
- Lạc Dương, là ở Hà Nam mà. Phong Đô cách đó rất xa đấy...
- Ủ, đúng là rất xa.
- Anh đi Phong Đô công tác à?
- Không.
- Vậy đến đó làm gì?
- Rốt cuộc là để làm gì nhỉ?... Tôi cũng không biết nữa... – Anh ta ngoẹo đầu, trên mặt hiện rõ vẻ khổ não. Xem ra anh ta đã hơi nghi hoặc.
- Tôi vẫn giữ nguyên nét mặt, tiếp tục dẫn dắt:
- Anh này, trước khi lên tàu, vào buổi chiều ấy, anh làm gì?
- Giống như bình thường, lái xe đi làm.
- Trên đường đi làm, có gặp phải chuyện gì không?
- Là... gặp phải một tên trộm, có người hô bắt trộm. Hắn đang chạy qua phía tôi, nên tôi cản hắn lại.
- Sau đó thì sao? Anh có cảm thấy đau ở đâu không?
- Hình như có hơi đau... Tôi nhớ rồi, hình như có người đưa tôi đến bệnh viện.
- Bác sĩ nói gì?
- Bác sĩ cấp cứu, để cho tôi an tâm nghỉ ngơi...
- Vậy giờ anh đang làm gì?
- Tôi... đang đi tàu.
- Anh thử nghĩ một chút xem mình đang làm gì? Lúc này đáng nhẽ anh nên tỉnh dưỡng ở bệnh viện, đúng không?
- Đúng, đáng nhẽ tôi phải ở bệnh viện tỉnh dưỡng, đáng nhẽ tôi phải ở bệnh viện tỉnh dưỡng... – Anh ta gãi gãi đầu – Tại sao tôi lại ở đây?
- Anh nên quay về đi...
- Tôi nên quay về, nếu không con trai tôi sẽ lo lắng.

Cánh cửa tàu bỗng đột ngột mở ra không một tiếng động, anh ta cười với tôi rồi đi thẳng, đầu không ngoảnh lại, cứ thế nhảy ra khỏi đoàn tàu.

Tàu vẫn tiếp tục lao về phía trước, tôi nhìn đắm đắm ra bóng đêm ngoài cửa sổ rồi quay về toa của mình.

Đám hành khách đều đang ngủ say. Trên chuyến tàu kỳ lạ này, thu hút sự chú ý của kẻ khác chắc chắn không phải là hành động khôn ngoan. Tôi cũng trèo lên giường, nằm im lặng, giả vờ như đang ngủ, nhưng chẳng ngờ giả vờ thành thật, tôi đã thực sự thiếp đi.

Đến nửa đêm, một trận rung lắc làm tôi giật mình thức giấc.

Tôi mở mắt, nhưng không ngồi dậy, chỉ trở mình, tầm mắt vừa hay nhìn thẳng sang chiếc giường phía đối diện.

Sau khi mắt đã quen với bóng tối, tôi bắt đầu nhìn rõ mọi vật.

Giường trên phía đối diện trống không, chiếc chăn bị kéo xộc xệch, xem ra chủ nhân chỉ vừa mới xuống giường.

Chắc là đi vệ sinh thôi, tôi nghĩ thầm. Nhưng tiếng động sau đó khiến tôi buột lòng phải phủ nhận suy đoán này.

Từ dưới giường của tôi truyền đến một trận rung lắc, trong đó có lẫn cả tiếng nam nữ thở hổn hển. Xem ra trong thời gian tôi chớp mắt, ở đây vừa mới sinh ra một cặp “vợ chồng chớp nhoáng”.

Tàu hỏa đúng là một chốn hẹn hò lý tưởng.

Tiếng động mà bọn họ gây ra không nhỏ chút nào, nam sinh mặt trắng có lẽ đã bị đánh thức. Nhớ lại vẻ mặt chân tình của cậu ta lúc trước, tôi đột nhiên muốn xem biểu cảm của cậu ta lúc này như thế nào.

Từ góc của tôi nằm rất thuận tiện để quan sát giường đối diện phía dưới. Cậu ta đang nằm, nhưng đôi mắt không nhắm, mở trừng trừng nhìn vào nơi mà tôi không nhìn được – chính là nơi đang diễn màn xuân cung sống động kia.

Tôi không tài nào “ngâm cứu” ra được ánh mắt kia rốt cuộc là thứ cảm xúc gì, hơn nữa cũng chẳng hứng thú gì với đôi nam nữ giường dưới. Cổ tay tôi khẽ cử động, chẳng may va phải thành giường, đau nhói.

Tay của cậu thiếu niên giường dưới kia chắc hẳn phải đau hơn tôi? Nó đang không ngừng chảy máu, chảy đến nỗi chặn đệm trên giường đều thấm đẫm máu tươi.

Cửa ải tình này, cho dù là nam hay nữ cũng đều rất khó vượt qua.

Chỉ là, sự thực đã từng xảy ra thì không ai có thể thay đổi được nữa.

Tôi trở mình, quyết định nhắm mắt tiếp tục ngủ, nhưng lúc này chẳng còn buồn ngủ nữa.

Tôi đột nhiên nhớ tới một người.

Tuy không biết anh đang ở đâu, nhưng tôi biết anh vẫn còn sống, vì dấu mặt trăng đỏ trong lòng bàn tay tôi vẫn còn tươi thắm.

Kiếp trước không màng tới nữa, chỉ cần quan tâm tới kiếp này thôi.

Tôi đã không còn cảm thấy hứng thú với những chuyện đã từng xảy ra, cho dù chuyện ấy có thực sự xảy ra với tôi đi nữa thì tôi cũng chẳng thể nào thể nghiệm được.

Thứ lưu lại duy nhất, chỉ có tình cảm.

Chỉ có nó là không biết dối lừa.

Động tĩnh của giường dưới dần dần lắng lại, chợt người nữ hoảng hốt kêu “á” một tiếng. Tiếng kêu xé rách màn đêm đen đặc trong toa tàu. Tiếng những bước chân vội vã vang lên, chẳng bao lâu sau, một ánh đèn sáng rực chiếu vào toa, hóa ra là nhân viên tàu hỏa đã đến.

Có người cắt động mạch tự sát rồi.

Đây đâu phải là chuyện nhỏ, vậy mà nhân viên trên tàu lại không hề tỏ ra kinh ngạc sợ hãi, cứ như chẳng có chuyện gì to tát vậy, chỉ sờ thử mũi người đó một cách qua loa rồi quyết định không cứu nữa, gọi nam sinh giường trên cùng anh ta bê thi thể sang cabin buồng ở chỗ nối toa.

Tôi cho rằng đây chẳng qua chỉ là tái diễn lại cảnh một linh hồn tự sát nhưng trong lòng không cam tâm, thường cứ mãi quẩn quanh trong khoảng khắc mà mình chết đi, không thể giải thoát. Nhưng nhân viên tàu hỏa mà tôi vừa nhìn thấy có gì đó khác biệt.

Cho dù xét từ phương diện nào đi nữa thì người đó rõ ràng vẫn là một người còn đang sống sờ sờ.

Nhưng “khang khác” cũng chính ở điểm này. Nếu chỉ là một nhân viên bình thường thì khi nhìn thấy phát sinh chuyện như thế, tại sao anh ta lại có phản ứng đó? Thái độ của anh ra, cứ như thể chuyện ấy chỉ hơi phiền phức như khi con của khách tè dầm lên giường mà thôi.

Hơn nữa, chuyến tàu đi đến Phong Đô không hề tồn tại.

Chuyến tàu không tồn tại, nhân viên tàu không tồn tại.

Rất nhanh sau đó, tay nhân viên cùng với nam sinh giường trên đã quay trở lại.

Anh ta cuộn chiếc chăn đấm máu lại và đem đi.

Mấy người xung quanh cũng tục tục tản ra.

Người phụ nữ dưới giường rõ ràng rất sợ hãi, không dám ở lại trên giường mình, dứt khoát trèo lên giường trên phía đối diện, ngang nhiên cùng nam sinh đó quần lấy nhau.

Tôi cười nhạt một tiếng, bạn bè vừa mới chết, xương cốt còn chưa lạnh, vậy mà cậu ta có thể bình tĩnh như vậy.

“Chàng vì nàng trong mộng thành đôi, tỉnh dậy một mình, quên ăn quên ngủ. Áo khăn chẳng màng nằm canh lạnh, sầu vô hạn, âm thầm lệ lã chã tuôn rơi” – Giọng nữ trong đài phát thanh vẫn nỉ non ai oán không ngừng.

“Nàng xoa mặt phấn cho Hà lang, chàng tự vẽ nét mày dài. Vô tình mà hóa tình sâu đậm, mặt khô mà tìm tình không cạn, hồi hận đã từng ôm lòng trộm ngọc lấy hương, vứt hết những lời âu yếm bên nhau...”

Nam sinh rùng mình một cái, ôm chặt lấy người con gái bên cạnh, khoe mắt khê liếc sang tôi ở giường đối diện. Dường như cậu ta có chút ngại ngùng nên khê buông tay ra.

- Chị này, chị ngủ suốt thế.

- Ủ, ngủ suốt.

- Tàu đi chậm thật đấy, đi lâu như thế mà chưa thấy dừng, không biết ga sau đến đâu?

- Bây giờ mấy giờ rồi?

- Mười một giờ ba mươi lăm phút.

Cậu ta nhìn điện thoại.

Xảy ra bao nhiêu chuyện như thế, vậy mà mới chỉ có một phút trôi qua.

- Chị ơi, chị không lạnh à? Em thấy điều hòa ở trong toa hình như mở quá lạnh thì phải.

Tôi nhìn người phụ nữ đang ngủ phục trên mình cậu ta, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt bình tĩnh đáp:

- Ủ, cũng hơi lạnh.

- Chị xuống ga nào?

- Ga cuối.

Tôi ngáp một cái, không buồn nhìn về mặt như đang muốn nói tiếp chuyện gì đó của cậu ta, quyết định không để ý đến họ nữa.

Có lẽ khi tỉnh lại, người này cũng không còn tồn tại nữa rồi.

Thời gian trôi qua quá chậm, cứ tiếp tục thế này, không biết bao giờ mới đến ga cuối cùng. Bên tai là tiếng bánh tàu lăn trên đường ray xình xịch xình xịch, tôi lẩn qua lẩn lại hồi lâu, cuối cùng bỏ dậy, định tìm nhân viên tàu lửa để hỏi.

“Trời cao xanh ngắt, đất trải hoa vàng, gió tây gay gắt. Nhận bác về nam. Sớm mai ai người nhiễm sương say ngắt giữa rừng? Vẫn là nước mắt kẻ chia ly...”

Tôi bước ra ngoài, khi đó mới biết hóa ra tiếng hát ấy không phải là trên đài phát thanh, mà là có một cô gái đang ngồi hát bên cửa sổ.

Nhìn sau lưng thì hình như cô ta hãy còn trẻ. Cô ta cầm chiếc khăn tay, thân hình rất đẹp, cứ hát mãi một khúc ca đó.

Nếu như tôi không nhớ nhầm thì điệu hát này là Tây sương ký[3].

[3] Tây sương ký còn có tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh đãi nguyệt Tây sương ký (Truyện về Thôi Oanh Oanh chờ trăng dưới mái Tây), là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297 – 1307) đời Nguyên Thành Tông (1295 – 1307), miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy. Về kết thúc của truyện, có nhiều dị bản và thay đổi khác nhau. (ND)

Kết thúc của điệu hát là Trương Sinh đổ trạng nguyên, về quê cưới Thôi Oanh Oanh, đó là kết cục đoàn viên luôn được người đời ưa chuộng. Đương nhiên, kết cục đoàn viên chỉ là nguyện vọng tốt đẹp của người đời sau mà thôi. Trong bản Oanh Oanh truyện đầu tiên, vì tội danh vô lý là quá đẹp, Oanh Oanh đã bị Trương Sinh đạo mạo phụ bạc.

Không biết khúc cô ấy hát là khúc Oanh Oanh nào?

Nhân viên tàu đứng ở cửa toa, xem ra đang rất nhàn nhã.

Tôi qua đó đứng cạnh anh ta, làm như không có chuyện gì, bắt chuyện vu vơ:

- Ga sau đến đâu anh nhỉ?
- Phong Đô.
- Có tàu đến Phong Đô từ bao giờ thế nhỉ? Sao tôi không biết?

Anh ta vẫn không ngẩng đầu, đáp lại lời tôi:

- Mấy chục năm trước đã có rồi.
- Mấy giờ tới?
- Đúng mười hai giờ.
- Bây giờ mấy giờ rồi?
- Mười một giờ ba mươi sáu phút.

Thời gian quả thật trôi qua quá chậm chạp.

- Nửa ngày trước tôi đã hỏi giờ người khác, khi ấy là mười một giờ ba mươi tư phút, lâu thế mà mới chỉ hai phút trôi qua thôi ư?

Cuối cùng anh ta cũng ngẩng đầu lên, nhìn tôi một cái rồi nói:

- Tôi cũng không có cách nào khác, điều đó chỉ dựa vào chính họ.
- Nghĩa là sao?
- Không phải cô cũng muốn chết giống họ sao?

Nghe anh ta nói vậy, tôi chợt bừng tỉnh. Trong tiềm thức của mình, đúng là tôi có ý định tìm đến cái chết. Đây chính là nguyên nhân khiến tôi đi trên chuyến tàu này chẳng?

Ý của anh ta là khi tất cả đều chết thì chuyến tàu mới đến ga cuối?

- Tôi không muốn chết, chỉ muốn đi Phong Đô thôi! – Tôi mỉm cười nhìn anh ta.
- Người sống sẽ không tới được Phong Đô.

Anh ta chậm rãi kéo cửa toa tàu ra, gió bên ngoài cửa thổi ập vào, mạnh đến mức khiến tôi loạng choạng đứng không vững.

Tôi đã bị anh ta đẩy xuống như vậy đó.

Bên tai chỉ kịp nghe thấy câu nói cuối cùng:

- Cô đáp nhảm tàu rồi.

Tôi ngửi thấy mùi đặc trưng của đoàn tàu, pha trộn đủ mùi, mùi cơ thể người, mùi kim loại, mùi mồ hôi, mùi chần dẹt, rồi những tiếng ồn ào huyền ảo gọi nhau, tiếng thu dọn hành lý, tiếng đài phát thanh trên tàu.

- Hành khách chú ý, tàu sắp đến ga Trùng Khánh.

Tôi giật mình, ngồi phắt dậy, đến lúc ấy mới hay những người xung quanh đã đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuống tàu. Thấy tôi dậy, ông chú ở giường đối diện cười hì hì, nói:

- Cháu gái, cháu ngủ giỏi thật đấy, ngủ suốt mấy mươi tiếng đồng hồ liền.

Tôi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, lúc này mới nhớ ra, giường đối diện tôi đúng là một chú trung niên, còn giường dưới ông ta là một phụ nữ trung niên mang theo con nhỏ, chẳng có nam sinh trẻ tuổi nào. Giường dưới tôi là một cô gái trẻ, suốt dọc đường đều nghe headphone, cực kỳ yên tĩnh.

Vậy là tôi đã trở về từ chuyến tàu đi Quý Thành rồi sao?

Di động trong túi áo đồ chuông, tôi lôi ra xem, là tin nhắn của Dao.

“Đi đường bình an, đợi em trở về”.

“Vâng”. Tôi chỉ nhắn lại một chữ ngắn gọn rồi xem lại giờ trước khi bỏ di động vào túi áo, mười giờ hai mươi lăm phút sáng.

Đã đến ga Trùng Khánh rồi.

Phong Đô là địa điểm du lịch nổi tiếng. Ra khỏi nhà ga, tôi dễ dàng tìm được xe, sau hai tiếng rưỡi là có thể đặt chân đến đó.

Xe khá đông người, sau khi tôi lên xe, vừa tìm được chỗ ngồi xuống thì tài xế lập tức khởi hành.

Trên tàu tôi đã ngủ suốt nên khi lên xe, tôi không thể chớp mắt nổi. Cũng may tôi được ngồi cạnh cửa sổ, tôi bèn lấy ra bản đồ Phong Đô mới mua ở nhà ga ra, nghiên cứu tỉ mỉ.

Địa điểm tôi định đến khá hẻo lánh, xem ra đó là một con đường rất nhỏ, đến bản đồ cũng không có chú thích về nó. Thôi để lúc nào đến nơi sẽ từ từ tìm vậy, tôi thở dài rồi gấp bản đồ lại.

Từ lúc xe bắt đầu đến giờ, tôi luôn cảm thấy bồn chồn, có lẽ là do ngồi xe quá lâu nên không thoải mái.

May mà xe đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Sau khi xuống xe, tôi nhìn đường phố Phong Đô thấy khắp nơi đều là những tòa kiến trúc tân thời, nên quyết định tìm một khách sạn để nghỉ ngơi, buổi tối lại đi tiếp.

Sự thật chứng minh, quyết định này của tôi là vô cùng sáng suốt.

Phong Đô về đêm đã biến thành cái thành phố nhỏ âm u mà tôi đã từng gặp lần trước.

Trên phố thấp những ngọn đèn xanh, dăm ba người qua lại vẽ mặt mờ ảo vô hồn.

Tôi bước đi vô định trên con đường lát đá xanh. Bản thân dường như đang bị thứ gì kêu gọi, hết rẽ trái lại rẽ phải, tôi hoàn toàn không cần nghĩ ngợi gì. Hẳn là do tác dụng của chuỗi hạt ly biệt.

Cảm giác trong lòng càng lúc càng thôi thúc mạnh mẽ. Tôi nghĩ, chuỗi hạt còn lại có lẽ đang ở một nơi không xa.

Không biết đã đi bao nhiêu lâu, cuối cùng tôi dừng lại trước cổng một tòa nhà lớn.

Nói là tòa nhà lớn, thực ra là rất lớn, không thể nhìn thấy ranh giới tường bao, cánh cửa lớn đóng im ỉm, không nhìn được thứ gì bên trong.

Người tôi cần tìm ở trong này.

Trái tim của tôi đang nhảy nhót điên cuồng “thích, thích, thích”.

Không chờ tôi gọi cửa, cánh cửa lớn chợt mở ra không một tiếng động.

Trong khoảng sân rộng rãi, có một người đang đứng quay lưng về phía tôi.

- Em đến rồi! – Là tiếng của Vị Minh.

Nhìn thấy anh ấy, tôi không cảm thấy lạ lẫm chút nào. Nơi đây là Quỷ Thành, việc gặp phán quan cũng là điều bình thường, chỉ có điều anh ấy ở đây thì cũng có nghĩa là người tôi cần tìm e rằng cũng không phải là người bình thường.

- Người tôi cần tìm đã chết chưa?

Anh ấy lắc đầu.

- Đi theo tôi.

Tòa nhà này còn rộng hơn phủ phán quan rất nhiều, tôi đi theo anh ấy đến mức mù mẫm cả đầu óc, đang lúc nghĩ thầm sao đi mãi mà vẫn chưa tới thì chúng tôi dừng lại trước một căn phòng ở mé Tây.

Tuy là một phòng đơn, nhưng trang trí không hề sơ sài, xà ngang ở mái thêm điêu khắc sống động như thật, những bức vẽ màu trên cột nhà cũng tinh tế sắc nét, xem ra chủ nhân của căn nhà là một người rất tinh tế, cầu kỳ.

- Vào đi.

Anh ấy khẽ đẩy tôi vào phòng.

Trong phòng thấp đèn, ánh sáng rất đẹp, có một người ngồi ở đó, nhìn thấy tôi bước vào liền đứng dậy. Cô ấy không được khỏe, chỉ đứng dậy thôi đã thở dốc.

Tôi ngậy ra một lát, bởi vì tôi nhận ra người này.

Trong ký ức mà cuốn sách mộng gối đầu đó cho tôi biết, cô ấy chính là nhạc sư từng được thượng đế sủng ái. Đồng thời, cũng là nguồn cơn của tất cả.

Tôi, Thanh Minh, Dao, hết kiếp này đến kiếp khác, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ cây đàn của Minh Quân.

Cảnh tượng trong giấc mơ trước đây không có cảm giác chân thực, nhưng giờ đây người vẫn sống sờ sờ và đang đứng trước mặt tôi, xinh đẹp mê hồn. Tôi nhất thời lúng túng không biết phải làm thế nào.

Minh Quân cầm tay tôi rồi nhìn tôi, nói:

- Em gái, cuối cùng em đã đến rồi.

Đợi đã, cô ấy gọi tôi là gì?

Tôi nghĩ, bộ dạng của mình lúc này hẳn rất ngốc nghếch, bởi vì cô ấy đang cười rất rạng rỡ.

- Chị đợi em rất lâu.

Cô ấy nắm chặt tay tôi, không may chạm phải cổ tay, nhưng tôi không cảm thấy đau nữa. Cúi đầu nhìn xuống, trên tay cô ấy cũng đeo một chuỗi hạt giống y như tạc.

Chủ nhân của chuỗi hạt ly biệt còn lại là Minh Quân ư?

Tôi có chút nghi hoặc.

Minh Quân dịu dàng nhìn tôi.

- Ngồi xuống trước đã, rồi chị sẽ từ từ kể cho em nghe.

Người bên cạnh đem tới một chiếc ghế, tôi cảm ơn, nhưng chợt nghe thấy một tiếng đáp lại thật trầm:

- Không cần cảm ơn.

Tôi ngẩng phắt đầu lên!

Là Thanh Minh!

Hình như anh ấy gầy hơn một chút, toàn thân mặc đồ trắng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn tôi.

Đôi mắt anh bình lặng như mặt nước hồ, tôi tìm rất lâu trong đó nhưng chẳng thấy một gợn sóng.

Tôi cứ tưởng mình sẽ khóc, nhưng lại không rơi nổi giọt nước mắt nào.

Tôi từng mơ tưởng rất nhiều đến cảnh trùng phùng, nhưng tình cảnh như thế này thì tuyệt nhiên chưa từng nghĩ đến.

Hóa ra anh luôn ở đây.

Ngây ra nhìn anh hồi lâu, sau đó tôi quay đầu lại nghe Minh Quân kể chuyện.

Giọng của cô ấy uyển chuyển êm ái khiến cho người ta nghe say sưa. Nếu là ngày nay thì cô ấy rất thích hợp làm MC đài truyền hình.

22. Chương 22

Rất lâu, rất lâu về trước, nhạc sư Minh Quân dạo chơi trên đỉnh Côn Luân, nhìn thấy cây Văn Ngọc mọc trên núi. Vừa hay đứng dịp cây khai hoa, cô ấy đã bị vẻ đẹp của đóa hoa hiếm có đó làm cho si mê, bèn cất ngón tay của mình, nhỏ một giọt lên nhụy hoa. Chẳng ngờ hoa dường như có linh hồn, lập tức hút cạn giọt máu.

Sau này đóa hoa ấy hết thành quả Văn Ngọc.

Mà lạ lùng là quả Văn Ngọc này lại có màu sắc xưa nay chưa từng có, đỏ thắm long lanh, vô cùng bắt mắt.

Minh Quân biết đó là nhờ giọt máu của mình nên trong lòng vui mừng khôn xiết, thường lén đến ngắm nhìn. Lâu ngày, chuyện ấy truyền đến tai thượng đế, ngài bèn hạ lệnh đem quả Văn Ngọc khảm vào cây Dao Cầm, ban thưởng cho cô ấy.

Đây không phải kết cục mà cô ấy muốn, nhưng thượng đế không thể vì nguyện vọng của cô ấy mà thu hồi mệnh lệnh.

Thế nên mỹ ngọc hiếm có không trốn nổi miệng vàng lời ngọc, sớm muộn cũng sẽ bị biến thành một hòn đá vô tri vô giác, vĩnh viễn khảm trên cây đàn không hề liên quan đó.

Đương nhiên sau khi ngọc linh chào đời, Minh Quân đã từng lén đến xem một lần.

Nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp, vô ưu vô lo đó, lần đầu tiên trong lòng Minh Quân nảy sinh khái niệm “em gái”.

Chỉ có điều, tiên đình không dung thứ cho loại tình cảm như vậy tồn tại. Tiên là cao quý, ngọc thần dù có linh hồn thì chẳng qua cũng chỉ là một đồ vật mà thôi.

Cô ấy chán ghét thế giới đó, nhưng lại không có dũng khí trốn chạy, cho nên đành đem hy vọng gửi gắm lên ngọc linh, hy vọng thiếu nữ mang trong mình dòng máu của cô ấy sẽ có được tự do.

Sự việc sau đó chính là cảnh trong cuốn sách mộng gôi đầu, Thanh Minh bị phái đi lấy Văn Ngọc, ngọc linh trốn thoát từ tay chàng và lưu lạc nhân gian, Dao cũng tới nhân gian, bắt đầu luân hồi hết kiếp này qua kiếp khác.

Những điều này Minh Quân đã sớm đoán được, cho nên cô ấy mới tự mình thỉnh tội, cam tâm bị giam cầm một ngàn năm trong Quỷ Thành.

Lời của Minh Quân vang vọng hết lần này đến lần khác trong đầu tôi, khiến tôi nhất thời hoảng hốt, đầu óc rối bời.

Trên người tôi có dòng máu của cô ấy?

Và tất cả những điều đã xảy ra đều là do cô ấy cố tình sắp đặt sẵn?

Tôi hơi cảm động trước câu chuyện mà cô ấy kể, nhưng cảm xúc phần nộ và hụt hẫng trong tôi lại lớn hơn, bởi vì chuyện này không chỉ làm liên lụy đến Thanh Minh, mà thậm chí còn kéo theo cả người vô tội là Dao.

Nghĩ đến việc từ trước đến nay Thanh Minh vẫn luôn theo sát tôi có lẽ chỉ vì trong người tôi đang chảy dòng máu của Minh Quân, trong lòng tôi lại trào dâng cảm giác hụt hẫng, cô đơn chẳng nói nổi thành lời.

Còn Dao nữa, hề nghĩ đến chuyện trước kia, trái tim của tôi lại nhói đau.

Trên cả thế gian này, người mà tôi có lỗi nhất chính là anh.

Tôi không hề cảm thấy việc trốn xuống nhân gian là một chuyện vui vẻ.

Nếu như thời gian quay ngược trở lại, được lựa chọn lại lần nữa, thì có lẽ tôi đã chọn làm một đồ trang sức vô tri vô giác, dù sao đó cũng là một phương thức sinh tồn khác.

- Sao vậy? Em không khỏe à? Tay vẫn đau phải không?

Minh Quân nhìn thấy tôi im lặng hồi lâu. Tưởng rằng chuỗi hạt ly biệt trên tay tôi lại phát tác, cô ấy cuống quýt nắm chặt tay tôi, muốn xem xem tình hình nó ra sao. Tôi gạt tay cô ấy ra, hỏi ngược lại:

- Cô nói trên người tôi có giọt máu của cô, điều ấy có thật không?

- Đó là chuyện từ lâu lắm rồi.

Tôi nghiêng răng, dùng hết sức bứt chuỗi hạt ra khỏi cổ tay. Tuy sức mạnh của nó đã suy giảm rất nhiều, nhưng vẫn còn vô số chiếc rế nhỏ mảnh bám vào da thịt tôi. Chúng bị nhổ bật ra khỏi làn da khiến cho cổ tay tôi chảy máu ròng ròng.

Tôi giơ cổ tay đầm máu tươi ra trước mặt cô ấy:

- Trả lại cho cô, tôi trả lại máu của cô cho cô.

- Hạ! – Giọng nói của Thanh Minh ở phía sau vang lên có chút hoảng hốt.

- Anh im đi! – Tôi nắm chặt cổ tay, không nhìn anh, hét lớn.

Đau, rất đau.

Ánh mắt Minh Quân nhuộm màu bi thương, cô ấy nắm tay tôi thật chặt, thật chặt, mặc kệ máu chảy thấm lên chiếc váy của mình.

- Chị chưa bao giờ hỏi suy nghĩ của em mà cứ luôn cho rằng làm như thế là đúng.

Cô ấy ôm tôi.

- Chị xin lỗi...

Gay rồi, có lẽ động vào động mạch rồi, máu cứ chảy không ngừng. Tôi cảm thấy đầu choáng váng, trước mắt nhòe đi. Trước khi đổ ập lên cô ấy, tôi còn không quên nhấn mạnh:

- Tôi chính là tôi... Tôi không phải là ngọc gì hết...

Giọng nói dịu dàng ấy an ủi tôi:

- Em là chính em, không phải là người nào khác.

Khi tỉnh lại, đã không thấy Minh Quân đâu nữa.

Tôi vô thức giơ cổ tay lên nhìn, vết thương đã được băng bó cẩn thận, cũng không còn đau mấy nữa, chuỗi hạt ly biệt không biết đã văng đi đâu rồi.

Có lẽ đã gặp chuỗi hạt còn lại rồi cũng nên.

Thật đáng tiếc, tôi đã không hoàn thành được lời hứa với thiếu nữ áo đỏ đó.

Tôi nhìn xung quanh, không phải là căn phòng vừa nãy nhưng bài trí cũng na ná, có lẽ là tôi vẫn ở bên trong tòa nhà này.

Vấn đề chuỗi hạt ly biệt đã giải quyết xong, tôi cũng chẳng cần phải tiếp tục ở đây làm gì nữa.

Tôi phải mau chóng trở về. Dao vẫn ở Vong Xuyên đường đợi tôi.

Tôi cố gắng ngồi dậy, vén màn ra, định bước xuống giường.

Thanh Minh ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, nhìn tôi.

- Tỉnh rồi à?

- Tỉnh rồi.

- Định về sao?

- Ừ.

Thấy tôi chập vạt bước đi, anh muốn đỡ nhưng tôi lạnh lùng từ chối:

- Đừng chạm vào em.

Tôi chậm chậm đi ra ngoài, còn Thanh Minh bị tôi nói vậy thì cũng dừng bước thật.

Tôi bước lảo đảo theo trí nhớ, dần tìm được đường ra, nhưng bất chợt bị một người chặn lại.

May là cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là người khách áo xanh từng đến cửa hàng trước đây, tôi còn nhớ tên anh ta – Thừa Bích.

- Cô nên đến thăm Minh Quân.

Tôi không nói gì, chỉ dừng bước.

Anh ta thấy tôi không trả lời, bèn kéo tay tôi, lôi về phía căn phòng bên cạnh. Anh ta rất khỏe, lại có một sức mạnh uy hiếp khiến tôi không dám phản kháng, đành ngoan ngoãn đi theo sau.

Căn phòng đó vẫn như thế, không có gì khác biệt.

Điểm khác biệt duy nhất là có một người đang nằm trên giường.

Tuy cách bức màn, không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng trái tim tôi vẫn đập điên cuồng.

Cảnh tượng giống hệt trong mơ.

Hóa ra người trong giấc mơ của tôi là Minh Quân.

- Cô ấy ngủ rồi. – Tôi nói.

- Chẳng có gì lạ cả, cô ấy sẽ ngủ vĩnh viễn.

Tiếng của Thừa Bích rất nhẹ, dường như chỉ sợ làm cô ấy thức giấc.

Tôi bỗng có cảm giác như trái tim mình ngừng đập.

- Nghĩa là sao? Sẽ ngủ vĩnh viễn ư? Cô ấy chẳng phải là tiên sao? Tiên sao lại có thể như thế? – Tôi nhảy lên, gần như tóm lấy cổ áo Thừa Bích, gắt lên với anh ta.

- Đây là lựa chọn của cô ấy.

Thừa Bích bình tĩnh nói, còn tôi thì chợt cảm thấy, nếu như bây giờ tôi xoay người lại, thì nước mắt của anh ta sẽ trào ra.

Tôi cúi xuống trước giường, thì thầm với người nằm sau bức màn.

- Tạm biệt, chị gái.

Tôi không có tư cách oán hận bất cứ ai.

Kẻ gây họa thực sự, không đáng xuất hiện trên cõi đời này chính là bản thân tôi.

Tôi chậm chậm lê bước ra ngoài mà không biết mình sẽ phải đi đâu.

Phía sau có người đuổi theo, đỡ lấy vai tôi, tôi vùng ra, nhưng không thoát được, đành để mặc anh.

- Em định đi đâu? – Anh hỏi tôi.
- Em phải về Vong Xuyên đường.
- Vậy tôi đi cùng em nhé?
- Không cần, anh phải ở lại với Minh Quân còn gì?
- Sau này tôi sẽ luôn ở bên em.
- Anh có trái tim không?
- Có chứ.
- Anh có biết tình yêu là gì không?
- Về sau tôi sẽ biết.
- Em không phải là ngọc thần ngàn năm gì đó đâu.
- Tôi biết.
- Em là Hạ Chí.
- Tôi biết. Tôi đều biết tất cả.

Thanh Minh nhẹ nhẹ ôm lấy vai tôi, nhẩn nại trả lời từng câu hỏi, còn tôi, chút giận dữ trong lòng cũng dần dần tiêu tan. Dù sao thì đối với người đang đứng cạnh tôi bây giờ, thứ anh thừa thãi nhất, chính là thời gian.

Một nghìn năm, hai nghìn năm, rồi anh sẽ từ từ biết thôi...

Khi đi thì ngàn dặm xa xôi, khi thì về lại nhẹ nhàng chẳng tốn công sức mấy.

Cho dù tôi rất muốn tỏ ra cố chấp, nhưng tôi cũng không thể không thừa nhận rằng, đi cùng anh thực sự thuận tiện hơn rất nhiều so với việc phải đi một mình.

Vong Xuyên đường đã sáng đèn, từ xa đã có thể nhìn thấy bóng dáng của Dao đi đi lại lại trong cửa hàng, Bạch Dạ ngồi một bên, đang nói gì đó. Nhất định đó chẳng phải là câu gì hay ho, bởi vì Dao bắt đầu đập bàn rồi.

Hai người đó nhìn thấy chúng tôi, liền ngưng ngay việc cãi cọ. Dao chạy ra đón tôi, tôi lao vào lòng anh.

- Em về rồi!
- Về là tốt rồi.

Dao siết tay, ôm tôi vào lòng thật chặt.

Mặc kệ trước đây, mặc kệ sau này, sống như bây giờ là tốt rồi.

Những ngày sau đó diễn ra như trước kia, ngày ngày Thanh Minh trấn thủ ở tử quây, còn Dao vẫn giữ cái tính ham ăn, ham ngủ và thích mỹ nữ. Ngoài việc Bạch Dạ thi thoảng đến chơi ra, thì những ký ức kia hoàn toàn chỉ như giấc mộng.

Cho đến tận khi vết thương trên cổ tay đã khỏi hẳn và lại mịn màng như xưa, tôi vẫn không hề gặp lại thiếu nữ áo đỏ ngồi trên tường hôm nào. Có lẽ cô ấy đã thông qua một con đường khác để lấy chuỗi hạt ly biệt rồi.

Mỗi khi tôi bắt đầu rơi vào trạng thái mơ màng thì ngay lập tức sẽ bị Dao lay tỉnh, sau đó anh lại chỉ huy tôi làm việc này việc nọ, đáng vẻ lấu cá y hết một tên gian thương.

Ngày tháng trôi qua, tôi luôn có cảm giác rằng, chưa biết chừng đây cũng chỉ là mộng ảo.

Chưa biết chừng đến chính bản thân tôi, cũng chỉ là một nhân vật hư cấu, tồn tại trong giấc mộng của người khác mà thôi.

23. Chương 23: Chuyện Thứ Chín: Hồ Linh

Trên thế gian này, có những linh hồn thuần khiết, có những linh hồn lại khiếm khuyết không toàn vẹn, lại có những linh hồn có thể thẩm thấu lẫn nhau.

Trời trong xanh ngắt, mặc dù chưa tới giờ mở cửa làm ăn, nhưng tôi vẫn mở cửa hàng từ rất sớm, rồi ngồi trước cửa sưởi nắng.

Ban ngày, con phố này vẫn luôn vắng vẻ, ngồi mãi cũng chẳng thấy có mấy người đi mua, nhưng đến buổi tối, nơi đây lại lập tức trở nên náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng, tà ma quỷ quái đi lại khắp nơi.

Tôi yên lặng ngắm nhìn vầng dương đang sắp lặn.

Chỉ một lúc nữa thôi, đèn trên phố sẽ sáng lên.

Đêm cũng theo đó mà ập tới.

- Chà chà, lại nhìn bên ngoài rồi.

Mái tóc dài cọ vào cổ tôi, ngứa ngứa, buồn buồn. Một cánh tay trắng nõn như ngọc choàng lên người tôi, mùi hương quyến rũ bay tới.

- Hạ à, bên ngoài có thứ gì hay mà em dờ dẫm nhìn cả ngày thế hả?

Khó khăn lắm tôi mới thoát khỏi vòng tay dụ dỗ đó, lý nhí phản bác:

- Chị Linh, chị áp sát quá đấy! Em có phải đàn ông đâu!

Lời còn chưa dứt, tôi đã lập tức bị ôm lại.

- Đàn ông thì có gì hay ho chứ? Tiểu Hạ của chúng ta còn đẹp hơn đàn ông nhiều.

Cô gái tuyệt mỹ đang quấn lấy tôi như dây mây này là một con hồ ly tinh chính hiệu.

Chuyện này là do tôi tự làm tự chịu.

Số là mấy ngày trước...

Tôi đứng trên thang lấy đồ trên giá, sẩy tay làm rơi một chiếc chuông đồng vốn được đặt ở phía trên đó từ rất lâu rồi. Nó lăn trên mặt đất, phát ra âm thanh rất lớn. Tôi còn tưởng là nó đã vỡ, liền vội vàng nhặt lên xem, ai ngờ vừa chạm vào thì cái chuông liền biến mất.

Thay thế vào đó là một bà chị xinh đẹp.

Khi Dao tức tối chạy tới thì bà chị này đã ung dung ngồi chơi được một lúc lâu.

Theo lời tự giới thiệu thì cô ấy là nhân sĩ đất Trung Nguyên, một hôm nằm hóng mát trên giường, khi tỉnh dậy thì thấy mình đã ở trong chuông, cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, may mà gặp được tôi nên mới có thể thoát khỏi nơi giam cầm.

Nói một cách khác, kẻ đen đủi là tôi đã thả một yêu vật bị người xưa phong ấn ra.

May mà tôi cũng đã từng gặp không ít thứ kỳ lạ nên không cảm thấy sợ hãi. Hơn nữa, bà chị hồ ly tinh này có vẻ không phải người xấu. Thỉnh thoảng khi trong cửa hàng không có ai, cô ấy sẽ chui từ trong cái chuồng ra chơi và tán chuyện phiếm với tôi, còn hầu hết thời gian cô ấy ngủ trong chuồng của mình.

Vì nguyên nhân này, tôi đặt tên cho cô ấy là Linh[1] đồng thời cũng năn nỉ Dao tạm thời cho cô ấy ở lại cửa hàng.

[1] Linh nghĩa là “Cái chuồng”. (BTV)

Dao rất ghét hồ ly tinh.

Liệu có phải vì nơi này vốn đã có một người dung mạo tuyệt mỹ là anh rồi, nay có thêm một người đẹp nữa nên anh cảm thấy vị trí của mình bị lung lay chăng?

Hơn nữa, xưa nay Dao luôn tự cao tự đại, không coi hồ ly tinh ra gì, suốt ngày chê người ta hôi hám. Rõ ràng tôi chẳng thấy hôi gì cả, chỉ thấy mùi thơm lan tỏa khắp nhà.

Dao bảo, do đạo hạnh của tôi quá kém.

Tôi không thêm chấp, mặc kệ anh.

- Này! Cô còn muốn ôm Hạ đến lúc nào thế hả?

Dao cau mày, kéo Linh ra khỏi người tôi, đẩy lên chiếc ghế bên cạnh. Sau đó lại khịt khịt khắp người tôi một hồi, vẻ mặt khinh khỉnh chê bai:

- Trên người em toàn là mùi chồn hôi.

- Thế à? Thế anh ngửi nhiều thêm một chút đi.

Tôi bình thản cởi áo khoác ngoài ra trùm lên đầu Dao. Bên trong vọng ra một tràn oán thán.

- Em ác quá đi! – Anh trách móc tôi.

- Tại mũi anh quá kén chọn thôi, cứ ngửi thử một cái cũng chẳng chết được đâu.

Tôi làm bộ nghiêm túc dạy dỗ, nhưng kỳ thực nhìn dáng vẻ của Dao, trong lòng tôi đắc chí chết đi được.

- Dù sao anh cũng mặc kệ, mau mau tống cổ cô ta đi đi, nếu không anh sẽ tìm người tới phong ấn cô ta lại đấy!

Nói rồi, Dao vừa bịt mũi, vừa lao ra khỏi cửa hàng.

- Này, anh đi đâu thế?

Tôi còn chưa nói hết đã chẳng thấy bóng dáng Dao đâu. Anh chàng này chạy nhanh thật!

Tôi quay đầu lại, xin lỗi Linh đang ngồi trên ghế:

- Đừng để ý đến anh ấy, anh chàng này xưa nay vẫn thế, luôn nói những lời khó nghe.

Linh lắc đầu, cười với tôi:

- Thật ra chị cũng sắp phải đi.

- Hả? – Tôi ngạc nhiên – Chị định đi đâu?

Cô ấy cười ranh mãnh, nhưng không trả lời.

Chẳng bao lâu sau, có một người khách đến cửa hàng.

Đó là một người khách rất bình thường, không biết thông qua kênh nào mà biết được nơi này. Xem ra anh ta rất giàu có, nhưng khuôn mặt lại nơm nớp lo sợ, cơ hồ còn có chút căng thẳng. Những người khách như thế đều có tâm sự trong lòng, họ đến Vong Xuyên đường là để tìm thuốc hoặc tìm vật.

Tôi trưng ra bộ mặt thân thiện nhất để đón khách.

- Xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì anh ạ?

Anh ta đứng yên, nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc chuông đó.

- Tôi muốn cái đó, giá bao nhiêu?

“Cái này không bán”, tôi đang định nói vậy thì Thanh Minh đã lên tiếng:

- Tám mươi bảy vạn.

Tôi giật nảy người, Thanh Minh, anh lại bắt đầu chặt chém rồi!

Nhưng người khách lại tỏ vẻ vui mừng.

- Có thể trả bằng chi phiếu không?

- đương nhiên có thể.

Nửa phút sau, tôi nhìn theo họ ra ngoài, anh ta ôm trong tay chiếc chuông đồng, dáng vẻ vô cùng nâng niu, cứ đi được mấy bước lại nhìn nó một lần.

Linh nói là sắp đi, hóa ra là ám chỉ điều này.

Vậy thôi, duyên phận đã đến, có miễn cưỡng cũng chẳng giữ lại được.

Tôi nghĩ rằng sẽ không gặp lại cô ấy.

Nhưng vào một buổi chiều không lâu sau đó, tôi đã gặp lại cô ấy. Khi đó tôi đang cùng Thanh Minh chơi cờ trong cửa hàng, vì kỹ nghệ của tôi thấp kém nên cả ván cờ cứ đi lung tung, đang sắp sửa giờ tay xin hàng thì chợt nghe thấy giọng nói yếu điệu của Linh:

- Quân đen ở bên tay trái của em, đi lên trước một nước là có thể ăn xuống.

Thanh Minh nhặt quân cờ lên, nói với không khí một câu:

- Xem cờ không được mách nước.

- Đáng ghét quá đi, tôi có phải quân tử gì đâu. Tiểu Hạ ơi, lâu ngày không gặp, chị nhớ em chết đi được!

Tôi lập tức sồn da gà, giọng nói nũng nịu như thế, không cần nhìn cũng biết là hồ ly tinh kia đã quay về rồi. Tôi đang định né thì bị lôi vào một vòng tay mềm mại và thơm nức, ôm riết, khiến tôi ngệt thở.

Đúng lúc tôi cảm thấy mình sắp chết đến nơi vì sự ôm ấp dịu dàng ấy, thì Linh buông tay.

Tôi ôm lồng ngực, thở hổn hển nhìn cô ấy.

Mấy ngày không gặp, Linh dường như càng đẹp hơn, nói một cách nôm na thì toàn cơ thể đều toát ra mùi nữ tính nồng nàn.

Cô ấy mặc một chiếc váy siêu ngắn, phía trên mặc một chiếc áo cổ khoét rộng, cảm tưởng như sắp sửa rớt xuống khỏi bờ vai, hể cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy ngay những đường nét gợi cảm mê hồn. Đối diện với một người đẹp bốc lửa như thế, cho dù cùng là con gái mà tôi cũng cảm thấy rất không tự nhiên, không biết mắt nên nhìn đi đâu mới phải.

Tôi trộm liếc Thanh Minh, anh vẫn ngồi im, trưng ra bộ mặt lạnh như tiền đó lạnh lùng nhìn Linh:

- Cô tạo sát nghiệp rồi.

Linh hoàn toàn không để tâm, cười hì hì:

- Ai bảo cơ thể anh ta kém thế chứ... Không thể trách mình tôi.

Tôi lay lay Linh:

- Chị Linh, chị giết người à?

Cô ấy ngược nhìn tôi, khuôn mặt đầy vẻ vô tội:

- Chị chẳng làm gì cả.

Nhìn thái độ của cô ấy, tôi bỗng hiểu ra, xem ra người khách đến cửa hàng mấy ngày trước chắc là đã thắng thiên rồi.

- A! Cái nhà cô này! Sao lại quay về đây?

Chưa thấy người đã thấy tiếng, Dao lại sắp quậy tung lên rồi.

- Tôi còn tưởng là ai cơ đấy? Hóa ra là mèo con, lâu không gặp rồi nhỉ... Ấy? Anh đi bắt chuột về rồi đấy à? – Linh ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế mà Dao vẫn hay ngồi, giả bộ ngạc nhiên.

- Bản thiếu gia không bao giờ làm những chuyện hạ đẳng ấy! Huống hồ, một kẻ đến chuột cũng không biết bắt như cô, cơ bản không có tư cách nói chuyện với ta! – Dao tức giận quá, không thềm nể nang gì nữa.

- Thôi, được rồi, được rồi. Đừng tức giận nữa.

Thấy tình thế không ổn, tôi đành làm người tốt đi hòa giải đôi oan gia ghét nhau như chó với mèo này vậy. Thấy tôi lên tiếng, Dao mới hậm hực im lặng. Linh vốn chỉ định trêu chọc Dao chút thôi, thấy Dao ngừng nói, Linh cũng thôi không trêu tiếp nữa.

Tôi thở phào, tưởng rằng đã yên ắng trở lại, nào ngờ chỉ một lúc sau, hai người lại bắt đầu tranh cãi.

Nguyên nhân chính là vì chiếc ghế mây của Dao bị Linh chiếm dụng, anh chàng mặt mũi ảm ức đòi ngồi chung ghế với tôi, khiến cho Linh bên cạnh không chịu, đòi trả lại ghế cho Dao, qua ngồi chung với tôi. Hai người cãi cọ không thôi, chẳng ai thềm nghe lời tôi cả.

Bên cạnh rõ ràng còn ghế trống mà? Tại sao mấy tên yêu quái này lại thích cãi cọ thế nhỉ?

Người ta thường nói, càng già tính khí càng trẻ con. Hai lão yêu quái già đời này, nhiều lúc tính khí chẳng khác trẻ con chút nào.

Kết quả cuối cùng là Linh chiếm thế thượng phong, đắc ý vênh mặt ngồi sát cạnh tôi, còn Dao thì bực bội chạy đến ngồi lên chiếc ghế tít trong góc, ra vẻ khổ sở đáng thương.

Mấy ngày sau đó, ngày nào hai người này cũng đều vì những chuyện “nhỏ như con thỏ” mà cãi nhau ầm ĩ. Cho đến một đêm nọ, khi tôi đang cuộn mình trong chiếc ghế mây ngủ gật thì bị Linh lay gọi.

Cô ấy trang điểm rất đẹp, thì thào vào tai tôi:

- Chị đi đây, mấy ngày nữa mới về.

- O, chị định đi đâu thế? – Tôi mơ màng hỏi.

Cô ấy chỉ khẽ cười, không đáp, rón rén bước ra cửa, chui vào trong một chiếc ô tô lặng lẽ chờ đến, rồi lao vút đi.

Thanh Minh nhìn chăm chăm theo hướng cô ấy đi, nhè nhẹ lắc đầu.

Thật lạ, tôi chẳng còn buồn ngủ chút nào.

Những ngày hồ ly tinh đi vắng, không khí lại yên tĩnh như lúc ban đầu, Dao cũng không làm ồn nữa. Tất cả đều rất yên tĩnh.

Lâu ngày, tôi dường như cũng quên rằng cô ấy từng xuất hiện tại đây, chỉ là thi thoảng nói chuyện với Tô Dương, tôi chợt có những khoảnh khắc cảm thấy hoang mang. Nếu như ngay từ ban đầu tôi đã có một người bạn sôi nổi thích trêu đùa như Linh, thì tính cách của tôi liệu có cởi mở hơn một chút không?

Ngày nghỉ hiếm hoi, tôi liền bị Tô Dương lôi đi dạo phố. Thực ra tôi chẳng có chút xiu hứng thú gì, nhưng không thoát khỏi sự ép buộc lẫn van nài của cô ấy, nhưng đành để mặc cho cô ấy kéo đi.

Có lẽ tôi đã rời xa xã hội quá lâu rồi.

Đường phố tấp nập khiến tôi thấy chóng mặt, đâu đâu cũng là người, những cửa hàng hai bên đường khiến tôi hoa hết cả mắt. Sau hơn ba tiếng đồng hồ đi không ngừng nghỉ, liên tục lượn qua lượn lại, tôi đã không nhắc nổi chân nữa. Tô Dương tuy vẫn còn hứng thú, nhưng nhìn dáng vẻ sống dở chết dở của tôi thì “từ

bi”, trút một đồng túi đang xách trong tay tôi, sau đó mắt sáng long lanh lao đến một cửa hàng đang giảm giá ở bên cạnh.

Tôi ôm đồng đồ đó, chặt vật lê sang quán cà phê ngoài trời gần nhất, gọi một cốc cà phê đen. Tôi ngồi đó nghỉ ngơi, vừa ngóng Tô Dương vừa quan sát đám người muôn màu muôn vẻ quanh mình. Có lẽ dịp cuối tuần nên người trên phố rất đông, qua lại vô cùng nhộn nhịp.

Đương nhiên, trên khu phố thương mại sầm uất nổi tiếng này, có đến quá nửa là những nam thanh nữ tú ăn vận sành điệu. Cận chỗ tôi ngồi có một người đàn ông trông như là bị vợ bỏ lại đây, đang giữ một đồng túi xách bằng giấy của các cửa hiệu nổi tiếng, vừa hút thuốc, vừa ngắm những cô gái xinh đẹp trên đường.

Có lẽ nhìn thấy một mỹ nhân kiều diễm nào đó, nên ánh mắt anh ta sáng lên, nhìn chằm chằm, điều thuốc trên miệng suýt chút nữa thì rơi xuống.

Tôi cười thầm trước bộ dạng ấy, và cũng hiểu kỳ không biết là mỹ nhân cỡ nào mà có sức thu hút như vậy. Tôi cũng nhìn theo ánh mắt của anh ta.

Quả nhiên là mỹ nhân, hơn nữa còn là hai đại mỹ nhân!

Trong đó có một người có vẻ đẹp rất thời thượng, mái tóc cắt ngắn, chiếc áo da bó sát, chiếc quần với những đường cắt cúp tinh xảo ôm chặt lấy đôi chân dài miên man và thẳng tắp, dưới chân đi một đôi giày da nhỏ. Mỹ nhân còn lại thì phong tình quyến rũ, khoác tay cô kia một cách thân thiết, mái tóc đen bóng mượt buộc hờ hững, chiếc áo mỏng tang bó sát cơ thể đầy đặn, khiến cho người ta không thể rời được ánh mắt.

Mỹ nhân tóc dài chú ý đến ánh mắt của tôi, liền cười với tôi, sự kiều diễm yếu điệu ấy khiến tôi kinh ngạc. Chẳng phải là Linh sao?

Tôi đang do dự không biết có nên chào hỏi hay không thì hai người ấy đã đi qua trước mặt tôi.

Linh khoác tay cô gái kia, tỏ ra rất thân thiết, chẳng biết đang nói chuyện gì.

Cô ấy không quay đầu lại nhìn tôi.

Có lẽ bản tính của hồ ly tinh vốn bạc bẽo như thế, khi tốt với bạn thì khiến bạn ngẹt thở, thoát một cái là đã có thể quên bạn ngay.

Tôi lầm bầm tự an ủi bản thân rằng yêu quái đều thế cả, muốn đi là đi, muốn đến là đến, chẳng có quan hệ gì với tôi, nên cũng chẳng cần có nghĩa vụ nhớ đến tôi làm gì.

Bất chợt có ai đó vỗ lên vai tôi một cái.

- Nghĩ gì mà ngây ra thế?

Hóa ra Tô Dương đã mua xong, trên tay xách thêm hai chiếc túi, sắc mặt vui vẻ. Xem ra thu hoạch khá khá đây.

- Không có gì, đi dạo thêm một lát không?

Tôi đứng dậy.

Thực tế đã chứng minh, khả năng mua sắm của con gái thật kinh người.

Khi tôi loạng choạng xách đồng túi về Vong Xuyên đường, trời đã gần tối đen. Lúc đi tôi quên mang theo điện thoại di động nên cũng không biết lúc đó là mấy giờ rồi. Tôi chỉ sợ về quá muộn sẽ bị Dao mắng nên sau khi xuống xe thì co giò chạy như điên. Về đến nơi đúng là bị ăn mắng thật.

Dao lên lớp tôi mấy câu, khi nhìn đồng đồ trong tay tôi, anh lập tức trở nên vui vẻ:

- Tiểu Hạ của chúng ta cuối cùng cũng biết ăn diện rồi sao? Mua gì thế, đưa anh xem nào.

Anh cười hì hì mở túi ra kiểm tra. Anh moi được một cái hộp, mở ra nhìn hồi lâu, rồi hỏi tôi:

- Cái gì đây?

- Mô hình Gintama[2], anh thấy rồi đấy thôi! – Tôi xua xua tay.

- Thế còn những cái này? – Anh lôi tiếp những chiếc hộp khác ra hỏi.

- À, là robot điều khiển Áo giáp vàng[3], anh biết rồi còn hỏi làm gì.

- Hừ, những chiếc túi quái quỷ này là thế nào?

- Gì chứ? Là túi in hình Doraemon[4] mà em mới mua, anh đừng có kéo kéo làm rách đấy.

[2,3,4] Gintama, Áo giáp vàng, Doraemon: Tên những bộ truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản. (ND)

- Còn cái này?

- Nhìn cũng biết là máy chơi game mà.

- Thế quần áo đâu?

- Quần áo nào? – Tôi lườm anh một cái.

- Có đứa con gái nào dạo phố mà lại không mua quần áo không? Em có đúng là con gái không? Không phải là đầu thai nhầm đấy chứ? – Dao ngồi xuống than vãn.

- Tiểu Hạ, anh bó tay với em rồi...

- Thế thì anh cứ từ từ mà bó tay đi nhé, bảo trọng! – Tôi dài giọng, vỗ vỗ vào vai anh rồi cầm những chiếc túi xung quanh lên, chuẩn bị về phòng.

Thanh Minh vẫn im lặng từ nãy bỗng xen vào:

- Lần sau ra ngoài, dẫn anh đi cùng nhé.

- Hả? – Một là tôi không nghe rõ, hai là tôi không dám tin vào tai mình nên lại hỏi lại một lần nữa cho chắc.

- Máy chơi game! – Anh chỉ vào chiếc PS2[5] trong lòng tôi, khiến tôi kinh ngạc đến mức trố cả mắt, con người suýt rớt ra ngoài.

[5] PS2 là máy chơi game Play Station. Đây là một loại máy chơi game di động, trông giống như một chiếc điện thoại di động.

Máy chơi game? Tôi không nghe nhầm chứ? Thanh Minh có hứng thú với máy chơi game sao? Cho dù xét trên phương diện nào đi nữa thì hai đối tượng này đều chẳng ăn nhập gì với nhau.

- Cái này... hay là anh thử dùng PS2 của em trước nhé? Dù sao em còn mua mấy quyển tập chí, tạm thời cũng chưa chơi đến nó.

Tôi nhét chiếc PS2 màu trắng vào tay Thanh Minh, rồi bước đi như chạy trốn.

Anh biết chơi thật chứ?

Nói thật lòng là tôi rất nghi ngờ điều ấy.

Một lát sau, sau khi thu dọn xong xuôi, tôi quay lại cửa hàng, thấy Thanh Minh vẫn giữ tư thế lúc nãy, chăm chú “nghiên cứu” chiếc máy. Có thể thấy ngay anh không biết chơi, những vẫn đang cố gắng tìm hiểu, vẻ mặt cũng thay đổi theo các động tác của tay. Cuối cùng, Thanh Minh bỏ chiếc máy xuống với vẻ mặt rất nuối tiếc.

Tôi biết, đến tám phần là anh đã bị thua, cho nên bước qua hỏi:

- Có cần em dạy anh không?

Tôi chỉ tiện miệng hỏi thế thôi, hơn nữa tôi biết, với tính cách của Thanh Minh, chắc chắn anh sẽ từ chối. Nhưng chẳng ngờ anh lại gật đầu.

Một Thanh Minh thẳng thắn bày tỏ nguyện vọng như thế, đúng là hiếm thấy.

Tôi chẳng nói gì thêm, chơi một bàn biểu diễn cho anh xem. Có lẽ vì đặc ý quá nên kết quả ván đầu tiên là thảm bại. Dao đứng bên cạnh quan sát thẳng thừng cười nhạo tôi.

Tôi có phần xấu hổ, ngượng ngùng đưa chiếc máy lại cho Thanh Minh, rồi cuộn mình vào trong chiếc ghế mây, giả đồ không thèm quan tâm nữa.

Trời đã sang thu, càng ngày càng lạnh. Tối nay trời còn đổ mưa, gió thổi ù ù, không khí bỗng trở nên lạnh lẽo.

Tôi co mình trong ghế mây, bỗng dưng buồn vô cớ.

- Haizz...

- Than thở gì thế?

Dao không biết đã ngồi bên cạnh tôi từ lúc nào, hỏi han như một người anh thân thiết.

- Trời lại lạnh rồi...

- Anh không nhớ là em sợ lạnh...

- Đương nhiên em không sợ lạnh. Chỉ là hễ trời lạnh, thì cũng có nghĩa là một năm lại sắp qua đi.

- Thế thì hãy để nó qua đi...

Dao nói với vẻ thờ ơ, tôi lờm anh một cái.

- Yêu quái tất nhiên cần gì phải bận tâm đến một năm hay hai năm. Các anh trường thọ mà.

- Em có muốn giống bọn anh không?

Dao nhìn tôi, ánh mắt đầy vẻ nghiêm túc.

- Không. – Tôi dứt khoát từ chối.

Tôi là một người bình thường, chỉ là một người bình thường mà thôi.

Một người bình thường, có nghĩa là sống trên nhân thế chừng trăm năm, luân hồi, đầu thai, đúng hện lại loại bỏ ký ức. Như thế có gì là không tốt?

Dao xoa xoa đầu tôi, không nói năng gì nữa.

Mưa càng lúc càng lớn.

Trong những đêm như thế luôn xảy ra một số chuyện, theo như lời Thanh Minh nói thì khi trời mưa to, những vật thể không lành có thể trốn ra theo mưa.

Đêm nay cũng thế, có lẽ vì nguyên do ấy, hoặc cũng có thể vì những nguyên do khác nữa nên tôi luôn cảm thấy hơi bất an. Hình như Dao nhận thấy biểu hiện ấy nên hỏi tôi có cần về ngủ trước không, tôi đang định đồng ý thì bỗng trông thấy một thứ ngoài cửa.

Thứ đó có màu đỏ.

Nó là “thứ” nhưng kỳ thực đó là một con người, có điều “nó” không còn thành hình người nữa. Toàn cơ thể dị hợm đó co rúm thành một khối, chân tay đều bị gãy, hình dáng vụn vặt rúm ró cực kỳ kỳ dị. Cho dù “nó” chỉ đứng trước cửa, nhưng mùi máu tanh nồng nặc đã khiến tôi không dám mở mắt nhìn.

Tôi mắt hoa mày choáng, suýt nữa thì nôn mửa.

Dao đứng phắt dậy, chắn trước cục thịt ấy. Thứ đó không tiến lên nhưng cũng không lùi xuống, đứng bất động đối diện với Dao, một con mắt to tướng đảo qua đảo lại, nhìn chòng chọc vào trong nhà, cảnh tượng đó vừa gớm ghiếc vừa kỳ dị.

Tôi bị nó nhìn đến sồn da gà, chỉ biết cố gắng trốn sau lưng Thanh Minh. Khi Thanh Minh kéo tôi vào bên trong tủ quần, tránh xa luồng ánh mắt đó, tôi mới dần dần bớt sợ hãi.

Thứ đó rốt cuộc là gì?

Từ nhỏ tới lớn, tôi đã gặp vô số thứ đáng sợ, có hình dạng kỳ quái, nhưng chưa bao giờ gặp thứ gì như thế này. Theo lý mà nói, hình dáng này, lúc còn sống chắc hẳn đã bị giày vò tàn khốc, hoặc là chết vô cùng

thảm thương. Những thứ như thế luôn chứa một nỗi oán hận mạnh mẽ. Nhưng khối thịt vừa nãy, tuy rằng ánh mắt rất lạ lùng, nhưng tôi không hề cảm thấy có gì oán hận.

Ánh mắt của nó, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy nó đang tò mò.

Tôi nghĩ, nếu là một người bình thường thì chắc chắn không ai có thể chịu nổi việc bị khối thịt kinh dị, đáng sợ nhìn chòng chọc. Nhưng thực ra chỉ là không thể chịu đựng nổi về mặt thị giác mà thôi.

Còn nếu xét trên phương diện cảm giác thì nó không hề khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Tôi không muốn nhìn, nhưng lại rất muốn biết Dao đang râm rì nói gì với nó.

Ngữ khí của Dao nghe không nghiêm khắc, xem ra có lẽ đúng là cục thịt đó không đáng sợ như vẻ bề ngoài.

Nhưng âm thanh sau đó lại khiến tôi trở nên hơi mơ hồ.

Âm thanh quái lạ đó không hề xa lạ với tôi, chính là tiếng của Huyết Hóa Lang mà ngày ngày tôi đều thấy, thậm chí tôi còn thường xuyên chào hỏi ông ta. Trên đường phố vắng vẻ lạnh lẽo, trong số những người bán rong đi qua đi lại trên phố, một người bán đồ ăn vặt mà chẳng có mấy người gọi mua như ông ta, cũng coi là một trong những gương mặt hiếm hoi mà tôi quen thuộc.

Sau khi nói chuyện xong với Dao, Huyết Hoa Lang lại cao giọng gọi với vào trong nhà:

- Tiểu Hạ cô nương, xin lỗi đã làm cô sợ, ngày mai tôi mời cô ăn kẹo hồ lô nhé.

- Cảm ơn, không cần đâu.

Tôi lập tức đứng dậy cảm tạ và từ chối. Đùa gì vậy? Tôi dám ăn đồ của ông ta sao.

“Chỉ có người chết mới biết đồ của Huyết Hóa Lang có vị gì.”

Trước đó lâu lắm rồi, Vị Minh đã nói với tôi như thế và tôi luôn ghi nhớ. Chính vì thế, khi nhìn thấy những món ăn vặt của Huyết Hóa Lang, tôi luôn có một cảm giác lạ lùng. Dường như đó không phải là kẹo hồ lô, mà là một viên thuốc lấy mạng cấp tốc.

Dao từ cửa quay trở lại, thong thả ngồi xuống ghế mây. Tôi sán ra mép cửa, ngó nghiêng ra ngoài nhưng tuyệt nhiên chẳng nhìn thấy gì cả.

- Huyết Hóa Lang đâu?

- Đi rồi.

Câu trả lời của Thanh Minh vẫn luôn ngắn gọn như thế.

- Đi rồi? Vậy thứ đó?

- Bị đưa đi rồi.

Thật may là tuy Thanh Minh tiếc chữ như vàng, nhưng vẫn có thể biểu đạt ý tứ một cách rõ ràng. Tôi gật gật đầu, rồi tuôn ra câu hỏi thứ ba:

- Vậy thứ đó... là cái gì?

Dao và Thanh Minh nhìn nhau một lát, dường như hơi do dự, cuối cùng vẫn là Thanh Minh mở lời trước:

- Là súc vật?

- Không phải người à?

- Đã từng. Rất lâu trước đó.

Súc vật cũng có nghĩa là thức ăn. Nghĩ đến những món bánh thịt thơm ngon theo mùa mà Huyết Hóa Lang bán, tôi không kìm được một cơn buồn nôn dâng lên trong cổ họng. Nếu như khi đó tôi ăn chúng thì không biết bây giờ sẽ cảm thấy thế nào?

Tôi nhìn Dao, thử thăm dò anh:

- Trong mắt anh, có phải em cũng là súc vật tương lai không? Cũng giống lợn, trâu, bò đối với chúng em ấy?

Dao lặng người đi một lát, rồi lập tức bật cười:

- Em thấy gấu trúc có phải là súc vật không?
- đương nhiên không phải, gấu trúc là quốc bảo mà.
- Vậy thì em là quốc bảo của anh.

Dường như Dao sợ tôi không tin, lại giải thích thêm:

- Cứ coi em không phải là người mà là lợn, là trâu, là dê, thậm chí chỉ là một con sâu, anh cũng sẽ coi em là quốc bảo.

Một lần nữa tôi lại bị câu này của anh đánh gục. Trước mắt tôi chợt hiện ra cảnh tượng Dao ngồi tựa bên một chú trâu hoặc chú lợn mà kể truyện cười.

Nói thật lòng, thực sự tôi không thể tưởng tượng nổi cảm giác khi mình biến thành thứ gì đó không phải là người.

Thanh Minh nhìn tôi, bình thản nói:

- Em không cần suy nghĩ quá nhiều đâu, súc vật là do kiếp trước phạm phải mười tội ác không thể tha thứ nên sau khi chết mới không thể đầu thai làm người. Huống hồ, bây giờ đã rất hiếm người ăn những súc vật đó. Con vừa này là Huyết Hóa Lang nuôi để ngắm thôi.

Để ngắm... Sở thích của ông ta quả là kỳ quái.

Trở lại vấn đề liệu kiếp sau tôi có thể được đầu thai làm người nữa không? Ngộ nhờ không được, vậy phải chọn trở thành động vật nào bây giờ?

Suốt nửa đêm hôm đó, tôi cứ băn khoăn mãi câu hỏi này, đến tận khi trời sang cũng không nghĩ ra kết quả.

Dao biết được tôi lẩn cẩn vì điều ấy, liền cười lẩn cười bò.

Theo anh nói, một người nếu có phẩm hạnh tốt đẹp, thì phần lớn sẽ được đầu thai thành người, có điều giới tính chưa thể xác định được. Sở dĩ tôi luôn là nữ giới, cũng vì sự đặc biệt của linh hồn.

Sau khi liếc tôi một cái, Dao nói:

- Thực ra bây giờ nhìn bề ngoài của em, có lẽ đầu thai thành nam giới sẽ hợp hơn.

Tôi lập tức đấm anh một cái.

24. Chương 24

Tôi nằm mơ, một giấc mơ về Linh.

Cô ấy ngồi bên mép giường, đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, trên gương mặt đượm một vẻ mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy, ánh mắt ngập tràn u uất trong làn sương trắng mờ lung nhìn không rõ mặt, khiến tôi cảm thấy hơi xa lạ.

Có lẽ vì mộng cảnh quá chân thực, nên thậm chí tôi còn ngửi thấy mùi khói thuốc.

Tôi nghĩ chắc chắn tôi đã ho khục khặc, vì có một cánh tay gơ ra, quạt nhẹ trên mặt tôi.

Là Linh.

Cô ấy dập điều thuốc, cười khẽ với tôi:

- Tỉnh rồi à?

- Sao chị lại vào được đây?

- Đi vào cùng với ba lô của em.

Tôi nghĩ đến cảnh tượng lúc gặp Linh trên phố, hỏi:

- Người đó là...

Linh dường như biết tôi muốn hỏi gì, mau mắn trả lời:

- Cô ấy không phải người chị muốn tìm...

- Chị muốn tìm người như thế nào? – Tôi hơi tò mò, phải là người như thế nào mới có thể khiến một hồ ly tinh mãi mãi không thể quên?

- Là người như thế nào ư?... – Linh thần thờ, mơ màng nhớ lại.

- Đó là một người rất đẹp, vô cùng lương thiện, cũng vô cùng lợi hại. Khi còn nhỏ chị thường hay chơi đùa ở trong núi. Có một hôm không cẩn thận nên đã sa bẫy của thợ săn, chân bị đau ghê gớm, may mà được cô ấy đi ngang qua cứu giúp.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó? Sau đó chị sống cùng cô ấy.

- Vậy... Tại sao chị lại vào trong chuồng? – Tôi ngần ngừ, nhưng cuối cùng vẫn nói ra câu mà tôi luôn muốn hỏi.

- Bị pháp sư nhốt vào.

- Vậy người đó nhất định rất đau lòng đúng không?

- Cô ấy chính là pháp sư đó.

Về mặt của Linh vô cùng bình tĩnh, nhưng tôi lại cảm thấy dường như cô ấy vô cùng đau khổ.

Nếu không vì như thế, cô ấy đã chẳng muốn đi tìm người đó.

- Chị tìm cô ấy... có phải là muốn tính sổ không?

Tôi hơi lo lắng, nhưng cô ấy lại bật cười, đưa tay ra xoa đầu tôi.

- Trong đầu em đang nghĩ gì thế? – Chỉ là chị muốn hỏi cô ấy rằng, đã biết chị là yêu quái, tại sao lúc đầu còn cứu chị?

Tôi nhất thời không hiểu, lại nhớ đến vấn đề đầu thai. Giả dụ như người Linh muốn tìm đã chuyển thể làm người, thì giữa biển người mệnh mông, biết đâu mà tìm chứ?

- Chị Linh, nếu không tìm thấy thì sao?

- Nhất định sẽ tìm thấy.

Hình như cô ấy rất tự tin. Thấy tôi bán tín bán nghi, Linh lại cười:

- Có muốn xem hình dáng cô ấy không?

- Có!

Linh đặt tay lên trán tôi, tôi nhắm mắt lại, trong đầu quả nhiên xuất hiện hình dáng một người.

Đúng là một mỹ nhân, tuy cô ấy mặc kiểu cổ trang nhưng tôi vẫn lập tức nhận ra khuôn mặt ấy, rõ ràng là Tô Dương! Hay nói cách khác, là một người giống Tô Dương như đúc!

Tôi nhớ ra một thân phận khác của Tô Dương – pháp sư trừ tà. Đem điểm này đối chiếu với những lời ở trên, cho dù nghĩ kiểu gì thì người này cũng vẫn là Tô Dương.

Phải làm sao bây giờ? Người Linh muốn tìm lại là Tô Dương. Hai người này nếu như gặp nhau sẽ xảy ra chuyện gì? Tôi phải làm thế nào?

Điều quan trọng là, Linh gặp lại người năm xưa đã từng phong ấn cô ấy, liệu cô ấy có thể giữ bình tĩnh mà chỉ hỏi chuyện cũ thôi không?

Và đối với Tô Dương, những chuyện đã qua sẽ bị nhắc lại ư?

Tôi rất quý Linh, nhưng với tôi Tô Dương cũng rất quan trọng.

Sau khi suy tính, tôi quyết định tạm thời chưa nói cho Linh biết chuyện này, mà tôi sẽ đi tìm Tô Dương thám thính tình hình rồi tính sau.

Linh cảm nhận được sự xáo trộn trong đầu tôi, bèn quan tâm hỏi:

- Sao thế? Em khó chịu à?

Đương nhiên tôi không dám nói thật, chỉ ậm ừ nói là hơi buồn ngủ.

Thấy tôi như thế, Linh bèn cáo từ.

- Chị còn quay về nữa chứ? – Tôi hỏi cô ấy.

- Đương nhiên.

Cô ấy cười với tôi rồi biến mất.

Tôi vốn chỉ giả vờ buồn ngủ, nên lúc này tỉnh như sáo. Móc điện thoại ra, tôi nghĩ một lát rồi bấm số của Tô Dương. Sau mấy tiếng tút tút, đầu bên kia có người bắt máy.

- Tiểu Hạ? Sao thế? Có chuyện gì à? – Giọng Tô Dương hơi ngạc nhiên. Cũng dễ hiểu thôi, rất hiếm khi tôi chủ động gọi cho cô ấy.

- Không có gì, cậu đang đi làm à?

Nghe tiếng động hỗn tạp ở đầu dây bên kia, hình như cô ấy đang ở một nơi rất đông người.

- Ủ, một lát nữa là tan làm rồi.

Tô Dương đúng là một cô gái khéo cư xử, biết tôi gọi điện nhất định sẽ có chuyện nên không đợi tôi mở miệng kiểm cố, đã thẳng thắn hẹn tôi.

- Hay tới đến chỗ cậu nhé?

- Không cần đến đây đâu, chúng mình hẹn nhau ở bên ngoài đi.

- Sao vậy?

- Ở quán cà phê gần trường học, thế nào?

- Được, năm giờ tới tan làm, sáu giờ chúng ta gặp nhau nhé.

Tôi không muốn để Tô Dương đến Vong Xuyên đường, vì Linh luôn xuất quỷ nhập thần, ngộ nhờ hai người gặp nhau thì gay go to.

Ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo trên cửa sổ, sắp năm giờ rồi, tôi liền vội vàng dậy. Trong cửa hàng, Dao đã tỉnh ngủ, đang ôm PS2 ngồi trên ghế mây chơi rất vui vẻ, thấy tôi, anh ngược lên nhìn một cái.

- Ra ngoài à?

- Vâng.

- Ủ, về sớm chút nhé.

Nói xong, Dao tiếp tục say sưa chơi tiếp.

Bầu trời xám nhạt, vầng dương nhìn như đã lặn.

Tôi bỏ ví tiền và đi động vào túi áo khoác, không mang theo gì khác, hai tay không đi ra ngoài.

Trên đường phố lác đác bóng người, tôi bước đi trên đường, cảm giác rất an tâm.

Hình như đã lâu rồi tôi không một mình yên lặng bước đi trên đường. Ở trong thế giới mà đâu đâu cũng có đủ loại sinh vật, thì yên tĩnh nghiêm nhiên trở thành một ước muốn xa xỉ.

Khi tôi đến điểm hẹn thì Tô Dương vẫn chưa tới, tôi bèn tìm một chỗ ngồi, gọi một cốc cà phê, thông thả đợi cô ấy.

Chiều tà là khoảng thời gian thật kỳ diệu, quán cà phê cũng là một nơi kỳ diệu, ánh đèn mờ tối, rèm cửa buông hờ tạo nên một bầu không khí an tĩnh, hiền hòa. Không khí này không chỉ hấp dẫn người ta, mà còn hấp dẫn một số thứ khác, bây giờ tuy không phải là thời điểm đông khách nhất, nhưng trong quán cũng gần kín chỗ.

Ngồi cạnh tôi là một đôi tình nhân, người nam mặc Âu phục thất cà vạt rất chỉnh tề, nhưng trên đầu lại đeo một đôi tai thỏ, nhìn chẳng hài hòa chút nào. Nếu không phải trong trường hợp này, thì chắc chắn tôi sẽ tưởng anh ta đang cosplay.

Còn người nữ mặc đồ theo phong cách vintage, trang điểm tinh tế, trên đầu cũng đội một đôi tai thỏ, hai người ngồi đối diện, nói chuyện nho nhỏ. Nhân viên phục vụ ra ra vào vào dường như không nhìn thấy bọn họ. Tôi nghĩ không phải vì họ gặp nhiều nên quen, mà có lẽ căn bản họ không nhìn thấy hai người đó.

Phóng tầm mắt nhìn khắp lượt cả quán cà phê, đâu đâu cũng là khói mù mịt, khách ở đây phần lớn là những u linh, mặt mũi nhợt nhòa, thần sắc vô hồn.

Yên tĩnh đến cực điểm, đến âm thanh một chiếc thìa nhỏ lạnh canh chạm vào tách sứ cũng vang lên cực kỳ rõ ràng. Tôi thấy xem ra trong quán này, người khách kỳ dị nhất phải là tôi mới đúng.

Cánh cửa khẽ bị đẩy ra, Tô Dương bước vào trong, cô ấy mặc bộ đồng phục công sở, bước đi trên đôi giày cao gót đi về phía tôi. Đôi tình nhân bên cạnh dường như căng thẳng, lo lắng, giọng nói càng lí nhí hơn.

Mây mù trong không khí cũng tản đi một chút, Tô Dương quả là một người có sức mạnh, cô ấy vừa đến, không khí xung quanh đã thay đổi ít nhiều.

- Đợi tớ lâu không?

- Không, tớ cũng vừa đến thôi.

Tô Dương ngồi phía đối diện, chậm chậm khuấy cà phê rồi ngược mắt nhìn tôi.

- Tiểu Hạ, có phải cậu có chuyện gì muốn nói với tớ không?

Tôi nhìn Tô Dương, trong lòng như có một thứ gì đang bị chặn lại, khiến cho tôi mãi không mở miệng nói ra được.

Một lúc sau, tôi lấy cớ có việc, dời về trước.

Đi chưa được bao xa tôi đã thấy hối hận, nhưng tôi không thể quay lại vì chẳng biết phải nói gì lúc này. Tôi không thể hỏi thẳng cô ấy rằng, có phải kiếp trước cậu từng thu phục một con hồ ly không? Những lời vô cớ như thế, ai có thể trả lời tôi chứ? Cho dù là Tô Dương đi nữa, thì e rằng cũng không thể hiểu tôi đang nói gì.

Có lẽ tôi không nên nhúng tay vào chuyện này làm gì, chỉ cần đứng sang một bên quan sát xem sự tình sẽ đi đến đâu.

Tôi nhớ Dao từng nói với tôi rằng “Có những chuyện, nếu đã không thể thay đổi thì chỉ nên đứng một bên quan sát mà thôi”.

Có lẽ tôi nên làm một khán giả thì tốt hơn.

Tôi đã về gần tới căn nhà mà khá lâu rồi tôi chưa về. Dạo này trời đang dần trở lạnh nên tôi muốn về lấy mấy chiếc áo ấm.

Hôm thư đầy ắp, hình như lâu lắm rồi tôi chưa dọn dẹp nó. Mò thấy chìa khóa vẫn mang theo, tôi tiện tay mở ra. Các loại thư từ ào ra, rơi xuống đất. Tôi ngồi xuống, nhặt chúng lên, xem từng chiếc một. Hầu

hết đều là thư quảng cáo, tờ rơi, thư báo của ngân hàng... Chỉ có mấy bức là thư cá nhân, trong đó có một bức làm tôi chú ý.

Đó là bức thư gửi từ đạo quán tối, ngoài bì thư là nét chữ cứng cỏi của sư đệ. Tôi bóc thư ra xem, quả nhiên là mấy lá bùa chú. Đột nhiên tôi cảm thấy hơi áy náy, sư đệ vẫn nhớ tới tôi, cứ cách một quãng thời gian lại đều đặn gửi bùa mới đến để đảm bảo an toàn cho cuộc sống của tôi. Còn tôi thì sao? Từ sau khi tốt nghiệp đại học đến giờ, tôi vẫn chưa quay lại đạo quán.

Thậm chí đã rất lâu rồi tôi không nhớ tới cậu ấy.

Nếu như không vì nhận được bức thư này thì không biết đến bao giờ tôi mới nhớ tới nơi mình đã từng sống ấy?

Tôi vứt những bức thư khác vào thùng rác, chỉ giữ lại bức này, cầm chặt trong tay.

Tôi bỗng muốn được quay về đạo quán một chuyến.

Buổi tối, tôi nói với Thanh Minh về ý định này.

Anh không hỏi tôi vì sao đột nhiên muốn quay về, cũng không nói gì khác, chỉ đơn giản gật đầu:

- Được.

Thế coi như là anh đã đồng ý.

Tôi về phòng thu dọn hành lý, Dao theo vào cùng.

- Em có tâm sự gì phải không?

- Đâu có.

Tôi không ngoảnh đầu lại.

Nếu như nói ra sự tình, nhất định Dao sẽ cười tôi.

Với bản tính do dự thiếu quyết đoán, lảm chuyện, luôn tự mình giày vò, không lanh lợi, không vui vẻ... thì việc phiền muộn trong lòng đương nhiên là đáng kiếp.

- Rốt cuộc là làm sao?

Vai bị anh ôm chặt từ đằng sau. Cằm của Dao đặt trên đầu tôi, cọ cọ.

- Nói đi mà, anh sẽ không cười em đâu.

Tên này đúng là hiểu tôi!

Nhưng tôi gan lì không nói, chỉ đáp bừa mấy câu nhăng cuội:

- Con gái mà, mỗi tháng đều có mấy ngày buồn bực, anh không giúp được đâu...

- Hử? Nhưng anh nhớ, tháng này thời gian buồn bực của em vẫn chưa đến cơ mà?

- Làm sao anh biết? Trên mặt em có viết hai chữ “buồn bực” à?

- Tất cả về em anh đều nhớ rất rõ.

Nghe anh nói vậy, tôi im lặng.

Bình tâm mà xét, Dao tuy thường ngày hay trêu chọc, cười nhạo tôi, nhưng thực tế anh đối với tôi cực tốt. Cho dù tôi không hề muốn thừa nhận những điều mà cuốn sách mộng đã cho tôi thấy chính là quá khứ của mình, nhưng cũng không thể tránh khỏi cảm giác áy náy với Dao.

Nếu không vì tôi thì anh đã không phải chịu chui rúc ở nơi chật hẹp này.

Nếu không vì tôi, anh sẽ có tương lai xán lạn hơn.

Tôi không biết cảm giác hiện tại của Dao thế nào, tôi chỉ biết tình cảm của mình với anh. Phức tạp, day dứt, ỷ lại, đồng thời cũng có chút thương anh.

Chính vì thế nên tôi không muốn để anh phải phiền toái thêm nữa. Tôi của hiện tại thực sự là một người bình thường, sống yên ổn hết kiếp này, mới là cách báo đáp anh tốt nhất.

- Không có gì thật mà, chỉ là hơi nhớ nhà thôi. – Tôi nắm lấy cánh tay Dao, khẽ lắc.

- Em sẽ mau trở về thôi.

- Ừ.

Đầu anh vùi vào vai tôi, không động đậy. Tôi xoa xoa tóc anh, vẫn không có động tĩnh gì. Tôi liền nhổ một sợi tóc anh, lẩm bẩm:

- Muốn làm áo len thì còn phải nhổ nhiều hơn...

Dao nhảy dựng lên.

- Em định làm áo lông mèo đấy à?

- đương nhiên rồi, áo lông cừu chẳng có gì quý hiếm cả, mặc áo lông mèo đi trên đường mới oai chứ.

Tôi làm bộ nghiêm túc, thậm chí còn với lấy chiếc kéo bên cạnh.

Dao hét lên, ôm đầu chạy mất.

Cuối cùng cũng được yên tĩnh rồi, tôi thở phào, tiếp tục thu dọn hành lý.

Mấy phút sau, tôi lại bị ôm chặt.

Tôi đang định kêu lên, thì bị giọng nói phía sau làm cho giật thót.

- Trên người em có mùi của cô ấy...

Tôi thót tim, hôm nay tôi gặp Tô Dương, lẽ nào Linh ngửi thấy? Tôi hơi hối hận, không ngờ mũi của hồ ly thánh thế.

Tôi còn chưa kịp trả lời thì Linh đã chui tọt vào chiếc túi tôi đang cầm trên tay, ngửi ngửi hít hít, cuối cùng lòi ra một thứ.

- Cái này ở đâu ra?

Trong tay cô ấy chính là lá thư mà tôi vừa mang về, nhưng lá thư đó tôi lấy sau khi gặp Tô Dương, nên không thể có mùi của cô ấy.

- Bức thư đó làm sao ạ?

- Trên này có mùi của cô ấy.

Trước ánh mắt khẩn cầu của Linh, tôi đồng ý mở lá thư ấy, nhìn thấy mấy lá bùa đó, đôi mắt cô ấy bừng sáng.

- Không sai, chính là bùa cô ấy vẽ. Tiểu Hạ, cái này ở đâu ra vậy?

- Cái này... từ đạo quán gửi tới.

Tôi quyết định nói thực, vì dù sao sư đệ cũng không phải là người cô ấy muốn tìm.

- Tiểu Hạ, dẫn chị đến chỗ đó nhé! – Linh nhìn tôi chăm chăm, van nỉ.

Tôi cười méo mó:

- Dù chị không cầu xin thì em cũng đang định đến đó một chuyến.

Vậy là hành trình về thăm quê cũ theo dự tính của tôi có thêm một người bạn đồng hành kỳ quái.

Cuộc đời là vậy đó, bạn không bao giờ có thể biết được phía trước sẽ xảy ra những chuyện gì.

Trời mới tờ mờ sáng tôi đã bị Linh gọi dậy. Nhìn vẻ mặt háo hức chờ đợi của cô ấy, tôi cũng không nỡ ngủ tiếp, đành dậy hẳn. Đi sớm một chút, hy vọng có thể đến nơi trước khi trời tối.

Đèn trong cửa hàng vẫn sáng, Thanh Minh ngồi trước quầy đọc sách, Dao ngồi bên cạnh chơi PS2, hai người im lặng, cảnh tượng ấy thật hài hòa. Trước đây, trong vai trò là nhân viên của cửa hàng, tôi chưa bao giờ có cảm giác này. Còn bây giờ, dưới con mắt của người ngoài, tôi mới nhận thấy.

Thực ra thì cuộc sống của tôi ở đây khá an nhàn.

- Em đi đây, ngày kia em về.

Tôi xách hành lý, mỉm cười chào họ.

- Để anh tiễn em. – Dao đứng dậy.

Thanh Minh cũng đứng dậy, dịu dàng nói:

- Đi đường cẩn thận nhé.

Tôi gật đầu với anh rồi bước ra ngoài, Dao đưa tay ra đón lấy hành lý của tôi, tôi cũng không chối từ.

Bởi vì tôi biết chối từ cũng vô ích.

Sáng sớm, đường phố rất yên tĩnh, chúng tôi chậm chậm thả bước. Nhìn Dao, tôi đột nhiên nhớ ra một vấn đề.

- Lúc em còn nhỏ, anh có đến dạo quán thăm em không?

- Có.

- Thế khi em lên bốn, năm tuổi, trông như thế nào?

- Rất nghịch ngợm, em đến đâu là ở đó gà bay chó nhảy.

Dao hình như nhớ ra chuyện gì đó, nụ cười hiện lên trên gương mặt.

- Hừm, em nghe ông nội kể, lúc còn nhỏ em từng chọc tổ ong vò vẽ nữa. May mà mệnh lớn không bị ong chích. Đúng là may mắn thật đấy.

- Đương nhiên là em may mắn rồi, bởi vì người bị ong chích là anh. Lần đó anh bị ong vò vẽ chích ấy phát, phải mấy ngày sau mới đỡ đấy.

- Hả? Không phải chứ? Khi đó anh cũng ở đó à? – Tôi kinh ngạc, bởi vì mình hoàn toàn không có ấn tượng gì về chuyện ấy.

- Không chỉ chuyện đó, còn lần em trèo cây hái hạch đào, kết quả bị ngã, lần em chơi bên bờ sông, suýt nữa bị nước cuốn đi, còn lần em trêu con chó vàng nhà hàng dân trong thôn, kết quả bị rơi mất một chiếc giày, em ngồi trên đất khóc mãi...

- Thôi, anh đừng kể tiếp nữa...

Tôi vội vàng ngăn Dao, không cho anh kể tiếp nữa, không chừng thêm mấy câu nữa anh còn kể đến chuyện tôi tè dầm hay thò lò mũi xanh mất. Dao bị khơi lại những chuyện khổ sở xưa cũ, anh nhăn nhó:

- Những chuyện đó đâu có thấm thía gì, em có biết chuyện quá đáng nhất là gì không?

Đương nhiên là tôi không nhớ nên chỉ biết lắc đầu quầy quậy.

- Có một lần anh đang ngủ trưa trên sườn núi, bỗng nhiên em chạy tới, tóm lấy đuôi anh định quăng xuống khe núi! Thật quá đáng! Em đúng là ác quỷ!

- Ha ha ha, đúng là quá đáng thật! Nhưng... Có đúng là em làm thế không vậy?

- Đương nhiên là thật! – Dao thở dài một tiếng – Khi đó anh còn muốn đánh em một trận đấy.

- Em xin lỗi mà, anh đại nhân đại lượng, đừng so đo với trẻ con thế.

Tôi tuy ngoài miệng cười ha ha, nhưng trong lòng lại vô cùng phức tạp. Một mặt cảm thấy cũng hơi tức cười, nhưng mặt khác, khi biết rằng từ thuở thiếu thời của mình đã có sự tham gia của Dao, tôi cảm thấy vui vui, và cảm thấy áy náy nữa.

Hóa ra không phải tôi luôn cô đơn.

Trước lúc lên tàu, Dao còn nói muốn đi cùng tôi, nhưng tôi luôn tỏ ra kiên quyết khiến anh xiu mặt, ỉu xiu. Tôi biết anh rất muốn quay về thăm chốn cũ, có điều nếu anh cùng đi thì chắc chắn suốt chặng đường này tôi sẽ không được yên thân.

Tàu chậm chậm rời ga, đến khi nhìn thấy bóng Dao dần dần biến thành một cái chấm đen nhỏ xíu, Linh mới chui ra, ngồi chỗ bên cạnh tôi.

Trái hẳn với phong cách trang điểm diêm dúa gợi cảm mọi khi, hôm nay cô ấy ăn mặc rất đoan trang, trông như một nhân viên văn phòng vậy. Không chỉ có thế, dường như biểu hiện tính cách cũng bớt phóng túng hơn, đối diện với mấy anh chàng muốn bắt chuyện mà cô ấy cũng không thèm để ý, khiến tôi vô cùng ngạc nhiên.

- Chị Linh, chị không sao chứ?

Linh nhìn tôi:

- Tiểu Hạ, bao giờ mới đến nơi?

- Khoảng năm tiếng rưỡi nữa.

- Lúc này em cũng nói là năm tiếng rưỡi nữa.

- Đây là lần thứ mười mấy chị hỏi em rồi... Tàu mới đi chưa được nửa tiếng thôi mà.

- Haizz, tàu đi chậm thật đấy...

Cô ấy quay trở lại ghế, có chút bất mãn.

- Nhấn nại chút đi nhé, tại nơi đó không có sân bay.

Tôi an ủi cô ấy, nhưng kỳ thực trong lòng cũng hơi sốt ruột.

Đã lâu rồi tôi không quay lại nơi đó, khi đã lên đường trở về mới hiểu thế nào là “quy tâm tự tiện”[6]. Nhưng trong tình cảnh này thì sốt ruột cũng vô ích, chỉ bằng ngồi thảnh thơi ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ còn dễ chịu hơn.

[6] Quy tâm tự tiện: Lòng mong ngóng trở về như mũi tên bay, ý nói mong mau quay về. (ND)

Thực ra tôi rất thích đi tàu hỏa, lần nào đi du lịch cũng điều ưu tiên lựa chọn phương tiện này. Một là giá rẻ, hai là có thể gặp đủ loại người, ngoài ra còn có thể ngắm phong cảnh ven đường và nói chuyện với người bên cạnh. Đó đều là những việc thú vị cả.

Nhưng có điều tàu hỏa cũng có nhược điểm, đó là tôi thường xuyên nhìn thấy một số thứ kỳ quái, đặc biệt là ở nhà vệ sinh. Mỗi lần mở cửa, tôi đều giật thót cả người. Sau này rút kinh nghiệm, hễ lên tàu là tôi gần như không uống nước, vì thế cũng giảm được rất nhiều khả năng gặp phải những thứ đáng sợ.

Lần này Linh đi cùng cũng có cái hay. Tôi để ý từ lúc lên tàu tới giờ, xung quanh không hề có gì bất thường, đến ma tà quỷ quái ở những chỗ u tối nhất cũng không thấy tăm hơi. Xem ra một số yêu quái cực mạnh sẽ có sức uy hiếp đối với những thứ đáng sợ kia.

Chuyến đi này, có lẽ sẽ bình an hơn nhiều.

Năm tiếng đồng hồ thực ra trôi qua rất nhanh. Tàu vừa dừng hẳn, Linh đã nhảy phắt xuống, tôi vừa gọi cô ấy vừa lè mề xách hành lý theo sau.

Mùa thu mát mẻ, trên sân ga nhỏ chỉ có bóng dáng của hai chúng tôi, ngoài chúng tôi ra cả đoàn tàu không có ai khác xuống ở ga này.

Ga này chỉ là một ga của thị trấn nhỏ, đúng là nhỏ đến mức tội nghiệp, còn chẳng bằng một ga cấp huyện, ngoài những chuyến tàu màu xanh bình thường thì có lẽ không có tàu nào khác dừng lại ở nơi đây. Nhân viên trực ở cửa ga là một bác gái, cặp mắt lơ mờ ngái ngủ liếc vé tàu của chúng tôi, rồi xua tay bảo đi.

Ra khỏi ga liền bị núi non bao quanh.

Thị trấn nằm gọn trong lòng núi biếc, diện tích rất nhỏ, cả trấn chỉ có một con phố chính, những cửa hàng tạp hóa bán đủ thứ lặt vặt mở dọc hai bên phố. Tôi nhớ hồi còn nhỏ thường mong ngóng được ông dẫn lên thị trấn, khi ấy ông hay mua cho tôi những thứ ngon lành như kẹo, mít quả,...

Trong mắt trẻ nhỏ, thực ra chuyện đó vô cùng quan trọng.

Tôi nhìn quanh xem thị trấn thay đổi bao nhiêu, rồi len lén thở dài.

Chúng tôi ngồi trên xe buýt lắc lư trông chừng suốt dọc con đường xi măng nhỏ hẹp khoảng hai mươi phút, sau đó cuộc bộ tiếp.

Núi không cao lắm, đường cũng không phải quá khó đi, nhưng tôi vẫn hơi lo cho Linh vì cô ấy đang đi giày cao gót. Thế nhưng cô ấy lại không hề tỏ ra oán thán, chỉ chăm chú tránh những ổ gà và đá cuội, cẩn thận bước lên phía trước.

Tôi cũng đề nghị cô ấy chui vào trong chuồng đồng để tôi công đi, như thế sẽ nhẹ nhàng hơn, nhưng cô ấy vẫn kiên quyết tự mình đi hết hành trình. Thế nên tôi cũng không khuyên nhủ nữa, chỉ bước chậm lại, cùng cô ấy đi từ từ.

Tôi biết, đối với Linh, đây là một việc rất quan trọng.

Cứ đi được một lát lại nghỉ, trước khi mặt trời xuống núi, cuối cùng chúng tôi cũng đến nơi.

Từ xa đã có thể nhìn thấy cánh cửa của đạo quán đang mở, mấy tiểu đạo sĩ đang đi đi lại lại ở bên trong, có một cậu mất tinh thần thấy chúng tôi trước tiên, vội vàng đi báo tin.

Bàn tay hơi run run của Linh đang nắm chặt tay tôi.

Sư đệ đã nhận được tin báo, từ trong đạo quán bước ra.

Năm nay cậu ấy hai mươi tuổi, nhìn rất chừng chạc trưởng thành. Cậu ấy mặc một chiếc đạo bào màu xanh đậm, trong đôi mắt ánh lên niềm vui không thể che giấu.

- Sư tỷ, chị quay về mà không báo trước một tiếng để em đi đón chị.

Linh lại siết tay chặt hơn, tuy chỉ hơi đau nhưng tôi không thể cự quấy được, đành đứng yên tại chỗ đợi cậu ấy bước đến.

Cậu ấy bước đến trước mặt tôi, đón lấy hành lý rồi nhìn sang Linh bên cạnh.

- Sư tỷ, đây là bạn chị à?

- Ủ, đúng thế. Cô ấy là...

Tôi còn chưa kịp giới thiệu thì Linh ở bên cạnh đã ngắt lời:

- Chào cậu, tôi là Hồ Linh[7].

[7] Chữ “Hồ” trong hồ ly tinh, “Linh” tức là chuông, ý chỉ mình là con hồ ly bị phong ấn trong chiếc chuông năm xưa. (ND)

Linh vừa nói vừa đưa tay ra, nhưng sư đệ không bắt tay cô ấy mà chỉ mỉm cười, chấp tay hành lễ.

Linh ngẩng ra một lát rồi thu tay về, mặt trầm ngâm.

Tôi nắm lấy tay cô ấy, lạnh ngắt.

Lúc này, mấy đệ tử vốn ở trong đạo quán cũng đều ra đón, vây quanh chúng tôi hỏi này hỏi nọ, rồi cùng đi vào bên trong.

Đã lâu rồi tôi không quay lại, đạo quán vẫn như xưa, chẳng thay đổi bao nhiêu, vẫn là cánh cổng đó, khung cửa sổ đó, đến cái giếng mà hồi nhỏ tôi sụt chút nữa ngã xuống cũng vẫn còn nguyên, lớp đá xanh trên miệng giếng bị dây thừng miết thành một rãnh nhỏ, sờ lên nhẵn bóng.

Hành lý được sư đệ đem tới phòng khách, tôi đứng trong sân nhìn Linh đi tới đi lui.

Từ lúc tới đây, cô ấy hơi kích động, lúc thì ngậy ra nhìn những tiểu đạo sĩ đi lại trong sân, lúc lại nhìn chăm chăm sư đệ, rồi lảng vảng quanh cậu ấy.

- Chị Linh...

Tôi vẫy tay gọi, thoáng cái cô ấy đã đi tới.

- Chị Linh, chị có nhận ra ai không?

- Không nhầm đâu! – Cô ấy khẳng định.

- Chị chắc chắn chứ?

- Chính là cậu ấy.

- Hả?

Tôi vẫn luôn cho rằng người Linh cần tìm là Tô Dương, nay thấy cô ấy khẳng định là sư đệ, trong lòng tôi không khỏi nghi hoặc.

Theo lý mà nói, việc chuyển thể đầu thai biến thành nam giới cũng là chuyện bình thường, có điều tôi đã cùng sư đệ lớn lên từ nhỏ nên thực sự rất khó tưởng tượng cậu nhóc này kiếp trước là con gái, hơn nữa lại còn là một cô gái giống Tô Dương y hệt.

Nghĩ thế nào cũng vẫn cảm thấy không quen.

Đến bữa, sư đệ còn qua ăn cùng chúng tôi, thỉnh thoảng nói dăm câu ba chuyện phần lớn đều là Linh hỏi, sư đệ trả lời, tôi chỉ ở bên cạnh nghe và không biết nói gì.

Cho dù chỉ nhìn qua, tôi cũng có thể nhận ra sư đệ rất khách sáo và lạnh nhạt với Linh, khi hỏi đáp đều nói rất ngắn gọn và qua loa. Đầu tiên tôi còn cho rằng đó là sự cẩn trọng giữ mình trước các cô gái trẻ tuổi, nhưng sau khi suy ngẫm thật kỹ, mới thấy đúng là cậu ấy đối xử với Linh rất lạnh lùng.

Tôi và sư đệ lớn lên bên nhau nên tính cách cậu ấy thế nào, đương nhiên tôi rõ hơn ai hết. Cậu ấy đối đãi với người khác tuy không nhiệt tình, nhưng cũng tuyệt đối không tạo khoảng cách với khách khứa bao giờ. Chẳng lẽ cậu ấy làm như vậy là để tránh rắc rối?

- Sao em chẳng nói gì hết vậy, lẽ nào mới không gặp nhau ít ngày mà đã biết xấu hổ rồi sao? – Tôi cố ý trêu cậu ấy.

- Đâu có, chỉ là em thấy hơi bất an thôi.

- O, thế không phải là vì gặp người đẹp nên tinh thần bất an à?

- Sư tỷ...

- Tiểu Hạ...

Hai người đồng thanh lên tiếng, Linh âm thầm kéo áo tôi dưới gầm bàn.

- Được rồi, em biết rồi...

Đến pha trò cũng không được. Nửa đêm, tôi hỏi Linh:

- Cậu ấy không nhớ ra chị, đúng không?

Linh im lặng gật đầu. Thực ra không cần hỏi thì trong lòng tôi cũng đã rõ.

- Ngày mai cùng em quay về nhé.

Tôi vỗ vai cô ấy như thể rất thấu hiểu, tình hình bây giờ, có lẽ không thích hợp để ở lại.

- Chị phải ở lại nơi này.

- Cái gì? – Tôi còn tưởng mình nghe nhầm.

- Chị phải ở lại nơi này! – Linh nhìn tôi, chậm chậm nhắc lại.

- Chị Linh, đây là đạo quán. Hơn nữa... Hơn nữa...

Hơn nữa cậu ấy hoàn toàn không biết chị, cũng không nhớ những chuyện xảy ra trước kia. Quan trọng nhất là, cậu ấy căn bản cũng chẳng phải là người đã cứu chị ở kiếp trước.

Trong luân hồi kiếp này đến kiếp khác, ký ức đã trở nên mơ hồ, linh hồn cũng không còn khôi phục được như ban đầu, đến thân xác cũng trở nên xa lạ.

Cho dù là vì một người như thế, chị cũng muốn ở lại đây sao?

Những lời này, tôi không nói ra khỏi miệng.

Nếu là sự lựa chọn của Linh, thì tôi không có quyền can thiệp.

Chỉ là, người và yêu quái đã định là không đi chung một con đường, hướng hồ lại ở thế đối nghịch – hồ yêu và đạo sĩ?

Không ai có thể đảm bảo lần này sẽ không xảy ra bi kịch.

Dường như biết được tôi lo lắng điều gì, Linh khẽ ôm lấy tôi.

- Tiểu Hạ, em đừng nghĩ quá nhiều, chị biết mình đang làm gì. Từ khi bị phong ấn vào trong chiếc chuông đến nay, chị đã nghĩ rất nhiều. Đầu tiên chị oán hận, rất hận, không thể lý giải nổi. Nhưng dần dần chị cảm thấy, kỳ thực chuyện cũng không có gì to tát cả. Chị là yêu quái, cô ấy là pháp sư, cô ấy vốn có thể giết chị ngay từ đầu, nhưng đã không làm thế mà lại cứu chị, chữa cho chị. Đến cuối cùng, cô ấy cũng không giết chị mà chỉ phong ấn chị vào trong chuông. Chị nghĩ, có lẽ cô ấy cũng thương tình chị chẳng? Nghĩ được như thế nên trong lòng chị không còn khó chịu nữa.

Tóc Linh cọ vào má tôi ngứa ngứa, tôi hơi buồn cười nhưng không cười nổi.

- Từ lúc đến đây, chị đã quyết định sẽ ở bên cậu ấy. Cho dù dưới hình thức nào, ít nhất chị cũng muốn được ngắm cậu ấy hết kiếp này. Nay, Tiểu Hạ, kiếp người ngắn ngủi như thế, chút thời gian đó đối với chị thì có thấm vào đâu?

Cô ấy buông tôi ra, thấy tôi ủ dột không vui, bèn mỉm cười.

- Thực ra, chị thấy nơi đây non xanh nước biếc, đúng là một nơi hợp để tu hành. Chị phải sớm chiếm được địa bàn đẹp, sau còn tu thành Cửu vĩ hồ rồi quay về gặp em, oai biết bao, đúng không?

- Đúng thế, đúng là oai thật!

Tôi đành gượng cười, vội vã trốn tránh ánh mắt Linh bằng cách khoác áo lên mình.

- Em ra ngoài đi dạo một lát.

- Chị đi cùng em nhé!

- Không cần đâu, em đi thăm ông nội.

Tôi ra ngoài, hướng về phía phần mộ của ông nội trong trí nhớ.

Trong núi không có đèn đường, chỉ có vầng trăng sáng treo lơ lửng giữa trời. Tôi theo ánh trăng lạnh lẽo, tìm đến trước mộ ông nội. Xung quanh mộ rất sạch sẽ, xem ra nơi đây thường xuyên được quét dọn.

Gió núi rất lạnh, tôi khép chặt vạt áo, tìm một chỗ tương đối bằng phẳng, nép sau tấm bia đá, không nói gì, cứ thế chờ đợi ngày ra.

Không biết đã bao lâu, bỗng có một giọng nói hiền từ mà khàn khàn khẽ truyền đến tai tôi:

- Hạ à, đừng ngồi đây, kéo bị lạnh đó con.

- Ông nội! – Tôi chực khóc.

Từ sau khi ông nội qua đời, tôi thường xuyên nửa đêm canh ba chạy đến đây, hy vọng có thể gặp ông. Nhưng đáng tiếc là dù thế nào đi nữa, ông cũng không xuất hiện.

- Hạ à, con đừng quay đầu lại, mau về phòng đi, sắp biến thiên[8] rồi.

[8] Biến thiên: Vừa có nghĩa là thay đổi thời tiết, vừa có nghĩa là biến động lớn, ảnh hưởng đến thời thế, ở đây chỉ thiên kiếp sắp giáng xuống. (ND)

Trời cơ hồ lập tức tối sầm lại, mặt trăng biến mất, gió càng gào thét dữ dội hơn. Tôi bị một sức mạnh vô hình đẩy đi, ngơ ngẩn quay về trước cổng đạo quán. Từ xa đã có thể trông thấy Linh đang từ trong giữa sân đi ra, nhìn thấy tôi, gương mặt cô ấy đầy vẻ kinh ngạc, vui mừng.

- Tiểu Hạ, em đi đâu thế? Chị đang định đi tìm em đây. Ấy, sao mặt em trắng bệch thế này? Không khỏe à?

Linh bước tới chỗ tôi.

Tôi có một dự cảm không lành.

Tôi muốn ngăn cô ấy lại, đột nhiên một ý nghĩ mãnh liệt hiện ra trong đầu: Phải ngăn cô ấy lại!

- Đừng qua đây!

- Tiểu Hạ?

- Chị về đi, đừng qua đây!

Một luồng ánh sáng trắng chói mắt lóe lên trước mặt tôi, bên tai chỉ nghe thấy một tiếng sấm ầm ầm long trời lở đất.

Chỗ Linh đang đứng giờ đã biến thành một hố đen sâu hoắm, không thấy cô ấy đâu nữa, thay vào đó là một con thú nhỏ, co ro, đứng im không nhúc nhích. Tôi bước tới ôm nó vào lòng, không nén nổi khóc nghẹn ngào.

Đều do tôi cả, nếu như không vì tôi thì Linh đã không biến thành thế này!

Nhưng giọt nước mưa lạnh buốt bắt đầu rơi xuống.

Ngay sau đó, sấm ầm vì nghe thấy tiếng khóc của tôi mà tìm đến, lôi tôi ra khỏi màn mưa. Cậu ấy đưa một chiếc khăn khác, cẩn thận lau cho con hồ ly trong lòng.

- Chị cứ ngốc nghếch khóc thêm một lúc nữa đi, nó chết thật đấy.

Tôi hơi ngượng ngùng, vì lúc ấy tôi chỉ biết đau lòng mà quên không nhìn kỹ xem nó còn sống hay đã chết.

- Kinh qua thiên kiếp mà vẫn còn sống, đúng là mệnh lớn!

Sấm ầm khẽ đặt con hồ ly lên giường, đắp chăn cho nó, rồi quay sang nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc:

- Sấm ầm, nó chính là người bạn chị dẫn về đúng không?

Tôi không thể phủ nhận. vì đó là sự thực.

Sấm ầm mỉm cười.

- Kỳ thực em cũng đang thấy lạ, tại sao chị lại dẫn một con hồ yêu quay về, chỉ là chưa tìm được cơ hội để hỏi chị cận kề mà thôi. Hơn nữa nhìn bộ dạng nó cũng không có vẻ gì là sẽ hại chị, nên em cũng không quan tâm đến nó nữa. Chỉ đáng tiếc là nó vẫn không tránh được thiên kiếp.

- Em đã phát hiện rồi sao?

Cậu ấy gật đầu.

- Sao em không giết nó đi? Đó là hồ yêu mà?

- Bây giờ nó chỉ là một con hồ ly bình thường thôi.

- Có thể nhờ em một chuyện được không?

Tôi nhìn cậu ấy bằng ánh mắt khẩn cầu, cậu ấy cười hiền hòa đáp lại, có vẻ hơi thẹn thùng:

- Sấm ầm có chuyện gì thì cứ dặn dò em là được, sao còn khách sáo nhờ cậy làm gì?

- Xin em hãy giúp chị nuôi dưỡng con hồ ly này!

Ngày hôm sau, con hồ ly đó đã phục hồi sinh khí, bắt đầu chạy nhảy khắp sân. Nó có bộ lông đỏ rực, khi chạy nhanh trông như một đám lửa cháy rực. Đám đạo sĩ trong quán bắt đầu rất thích nó, nó cũng không sợ người, đặc biệt thích lẫn quẩn bên cạnh sư đệ. Trên cổ nó còn đeo một chiếc chuông nhỏ luồn sợi dây màu đỏ, kêu lanh canh lanh canh, khiến đạo quán náo nhiệt hẳn lên.

Linh, chị có cảm thấy hạnh phúc không?

Trên quãng đường tiễn tôi ra ga, sư đệ lấy ra một chiếc thẻ gỗ, nói là lần trước Tô Dương làm rơi lại, nhờ tôi cầm giúp cô ấy.

Lúc này tôi mới kinh ngạc phát hiện ra cậu ấy và Tô Dương có quen biết. Hỏi kỹ thì lại càng ngạc nhiên hơn, hóa ra Tô Dương lại là chị họ đằng ngoại của sư đệ.

Đời người thật là kỳ diệu, những người khác nhau lại có thể kết nối với nhau bằng những sợi chỉ mỏng manh. Trên thế gian này, có những người có linh hồn thuần khiết, có người lại sở hữu một linh hồn khiếm khuyết không toàn vẹn, và cũng có những người mà linh hồn có thể thẩm thấu lẫn nhau. Có lẽ còn có thể xảy ra trường hợp một linh hồn nào đó, giữa quá trình luân hồi đã tách ra làm hai mảnh, một nửa mang theo ký ức đầu thai ở nhân gian, một nửa còn lại lưu luyến ở kiếp trước, đầu thai thành một người hoàn toàn khác?

Là như thế sao? Linh?

Ngọn gió dịu dàng mơn man trên mặt tôi, ngứa ngứa, giống như chạm phải sợi tóc.

Tâm trạng khi quay về khác với lúc ra đi, dường như nhẹ nhõm hơn nhiều.

Trong dòng người hối hả, tôi nhận ra Dao. Anh đang ngó nghiêng xung quanh để tìm kiếm, khi nhìn thấy tôi liền mỉm cười.

Đó là nụ cười mà cho dù đang ở giữa tháng Chạp đông hàn, cũng khiến người ta thấy ấm áp như tắm trong gió xuân.

Tôi đi nhanh về phía trước, nhào vào lòng anh, trong phút chốc đã bị chiếc áo khoác của anh ôm trọn.

- Tiểu Hạ của chúng ta hình như đã biết làm nũng rồi.

- Thế em chui ra nhé...

- Không... như thế này tốt hơn.

- Thanh Minh đâu?

- Cậu ấy ở cửa hàng, anh ra đón em. Buổi tối muốn ăn gì nào?

- Ăn gì cũng được.

- Đề bài này khó thật đấy.

- Thế thì... ăn cái gì không chết người là được.

- Em coi thường anh quá đấy.

- Dao?

- Ừ, sao thế?

- Có phải anh mắc chứng lú lẫn của người già không?

...

Ngày 18 tháng 11, đêm, Vong Xuyên đường mở cửa bình thường.

25. Chương 25: Ngoại Truyện 1

Đầu thổ mình người, thân mang khô giáp, mình choàng bào đỏ, trên mũ còn điểm xuyên mấy quả cầu bông rung rung theo những bước đi, gương mặt hầy còn đỏ bừng, đôi mắt to tròn đen lay láy như hai hạt đậu đen, toát lên một vẻ anh dũng mà đáng yêu.

TẾT NGUYỄN TIÊU

Rằm tháng Giêng hàng năm là tết Nguyên Tiêu.

Ở thành phố miền Nam này, hoạt động đón tết Nguyên Tiêu không có gì khác ngoài mấy phương thức như múa rồng, múa sư tử, ngắm hoa đăng và ăn bánh trôi. Năm nào cũng thế, chẳng có gì mới mẻ cả.

- Tết Nguyên Tiêu năm nay, chúng ta chơi gì hay hay một chút được không? – Dao nói.

- Hay hay một chút là cái gì? – Tôi hỏi.

Anh chỉ cười, không đáp, quay đầu lại nhìn Thanh Minh với ánh mắt trưng cầu ý kiến. Thanh Minh không phản đối. Nhiều khi, anh tỏ ra là một ông chủ vô cùng hiền lành.

Vì thế mới có cảnh tượng lúc này – ba người chúng tôi sánh vai nhau đi trên con đường lát đá xanh trong ngõ đêm.

- Chúng ta đi đâu đây? – Tôi hỏi Dao.

Dao cười ra vẻ thần bí, ngón trỏ đặt lên môi suýt một tiếng, rõ ràng không định trả lời tôi. Vậy thì cứ đi đi, để xem nơi hay ho mà anh nói là như thế nào.

Con ngõ rất dài, đêm đen như mực, mặt trăng trốn lấp ló trong tầng mây. Con đường vắng lặng, chỉ có tiếng bước chân của ba chúng tôi vang lên rõ ràng trong đêm tối.

Vào ngày mừng một và ngày rằm hàng tháng, ma quỷ yêu quái luôn nhiều hơn bình thường một chút. Mặc dù có Thanh Minh và Dao bên cạnh, tôi vẫn thấy sợ bóng đêm, nhưng không dám nói ra mà chỉ lặng lẽ nép sát hơn vào người Dao một chút. Anh biết ý, bèn choàng một cánh tay lên vai tôi, rảo bước nhanh hơn, gần như là lôi tôi đi về phía trước. Tôi ngoái lại nhìn Thanh Minh, thấy vẻ mặt anh vẫn bình thản, bước đi thong thả. Thế nên tôi đành mặc cho Dao kéo đi.

Bị anh lôi đi chưa được bao xa thì tôi nhìn thấy phía trước có một ngọn đèn lồng màu trắng đục đưa bay đến, tôi cảm thấy da đầu mình tê rần rần... Phía sau chiếc đèn lồng đó không có người.

Đèn lồng bay đến trước mặt chúng tôi rồi dừng lại, tôi còn đang tròn mắt dò xét nó thì đột nhiên nó quay tít một vòng. Tôi sợ phát khiếp vội núp sau lưng Dao, chỉ dám len lén nhìn nó. Nó không thềm dếm xĩa tới tôi, chỉ chậm chậm bay về phía trước.

- Đi thôi! Đến đón chúng ta đó.

Dao kéo tôi tiếp tục theo chiếc đèn lồng. Tôi quay lại nhìn, phía sau không thấy bóng dáng Thanh Minh đâu nữa. Liệu anh ấy có theo kịp không?

- Thanh Minh đâu? Có phải đợi anh ấy không? – Tôi hỏi Dao.

Anh nói:

- Mặc kệ cậu ta, một lát sẽ tự khắc đến.

Tôi đành tiếp tục đi, vừa gặng theo kịp Dao, vừa cố đoán xem chiếc đèn lồng đó là vật gì. Dao rõ ràng rất vui vẻ, vừa đi vừa huýt sáo, thông thường khiến anh cao hứng đến thể chỉ có một nguyên nhân: Người đẹp. Tôi khó có thể nghĩ ra được nguyên nhân nào khác, có lẽ cứ đến đêm trăng là mèo lại phấn chấn hơn ngày thường? Không phải sắp biến thành mèo đấy chứ? Tôi sờ sờ tay anh, may quá, cho đến thời điểm này anh vẫn mang hình người.

Chiếc đèn lồng rẽ trái rẽ phải không biết mấy lần, cuối cùng dừng lại. Có lẽ ý nó muốn bảo chúng tôi đi vào bên trong, tôi nhìn nó, vì thực sự không biết phải đi vào kiểu gì.

Dù nhìn thế nào đi nữa thì đó cũng vẫn chỉ là một phiến đá bóng loáng, không, có lẽ nó giống bia mộ hơn, hơn nữa còn là một tấm bia mộ trong nghĩa trang công cộng.

Nửa đêm canh ba, đứng trong một nghĩa trang rộng lớn, tôi cảm thấy toàn thân mình nổi hết da gà.

Tôi thầm “hỏi thăm” mười tám đời tổ tông chiếc đèn lồng, tại sao nó lại dẫn chúng tôi đến nghĩa trang cơ chứ? Nó có mưu đồ gì chẳng?

Dao hình như không chú ý đến cảnh tượng xung quanh, chỉ gõ nhẹ vào cửa – cũng chính là tấm bia mộ. Anh vừa gõ xong, liền nghe từ trong bia mộ truyền ra một giọng cười sang sảng của nữ giới, gọi:

- Vào đi Tiểu Dao, đợi lâu quá rồi!

Dao chỉnh trang quần áo, thấy tôi vẫn nghi hoặc không nhúc nhích, anh liền đưa tay ra:

- Đi thôi!

Tấm bia mộ quả nhiên là lối vào, không những thế còn là lối vào công nghệ cao, đi xuyên qua không cần tốn chút sức lực nào. Bên trong cũng không phải là một hầm mộ nhỏ hẹp như tôi tưởng tượng, mà là... đồng không mông quạnh.

Không sai, là đồng không mông quạnh, rộng bát ngát. Trên bầu trời đêm, vầng trăng tròn treo lơ lửng, trong sáng mà đẹp đẽ. Và dưới ánh trăng sáng trong vắt đó, là một bầy... mèo.

Dẫn đầu là một con mèo đen rất lớn, bộ lông đen bóng như hắc ín, đứng thẳng cao bằng một nửa người bình thường, giọng cười sang sảng vừa nãy phát ra trong cổ họng nó. Dao ôm lấy nó, gọi rất thân mật:

- Bác!

Mèo đen gật đầu, yếu điệu quẫy đuôi. Catwalk[1]! Đúng là catwalk thực sự!

[1] Catwalk là động tác đi trên sàn biểu diễn thời trang của người mẫu thời trang. Ở đây tác giả chơi chữ, vì chữ catwalk cũng có nghĩa là bước đi của mèo. (ND)

Tôi chờ người ra, thì ra Dao về thăm nhà! Gia tộc tụ họp ư? Một bầy mèo đen tập trung. Đúng là cảnh tượng hoành tráng! Con nào con nấy lông đen bóng loáng, hợp lại thành cả cụm đen sì, chỉ thấy những đôi mắt màu hổ phách lóe sáng trong đêm tối, cảnh tượng này có thể gọi là kỳ quan. Tóm lại là tôi đã ngây ra nhìn, không nhúc nhích.

Một chú mèo đen nhỏ bé vọt ra từ giữa bầy mèo đó, nhảy phốc vào lòng tôi.

- Meooo...

Nó liếm một cái lên má tôi, sờ vào chỗ bị liếm rồi nhìn nó, nó cũng nhìn tôi. Tôi bật cười, đây chẳng phải là con mèo nhỏ của Bạch Vô Thường sao, chính là cậu nhóc Tiểu Lạc đó. Xem ra đúng là gia tộc tụ hội rồi.

Con mèo đen lớn xù dựng lông, biến thành một mỹ nhân diêm lệ, ánh mắt long lanh hút hồn. Bà đi thẳng đến bên tôi, dò xét:

- Đây chẳng phải là Tiểu Hạ cô nương mới đến Vong Xuyên đường sao? Đúng là một đứa trẻ đáng yêu! Sao không sớm dẫn đến cho bác gặp mặt? – Bà nhìn tôi cười dịu dàng, bàn tay đặt lên vai Dao vỗ vỗ – Lẽ nào con sợ bác hành hạ đứa trẻ này sao? Tiểu Dao?

Tôi bất giác quay sang nhìn Dao.

Dao không nói gì, hơn nữa không hiểu vì sao tôi thấy anh cười rất miễn cưỡng, hoàn toàn không có vẻ oai phong, rạng rỡ như bình thường.

Điều này khiến tôi hơi băn khoăn. Vô tình nhìn liếc xuống chân Dao, tôi giật thót mình, hai chân anh đã lún sâu trong đất đến gần nửa. Lại đưa mắt nhìn lên trên, thấy bác anh chỉ là thân mật vỗ vai chứ hoàn toàn không có vẻ kể cả của bậc trưởng bối. Người có thể khiến Dao ngoan ngoãn thuần phục như thế, tôi mới gặp lần đầu, bà hẳn là một nhân vật lợi hại.

Bây giờ thì tôi đã hiểu được nguyên nhân khiến Dao cười gượng gạo, trước một trưởng bối như thế này anh tha hồ mà chịu đựng nhé.

Lén nhìn sang bác Dao, thấy bà lại quay sang cười ngọt ngào với tôi. Tôi run sợ, vội vàng nhìn đi chỗ khác. Chú mèo nhỏ mà tôi đang ôm trong lòng không biết từ lúc nào đã biến thành một cậu nhóc, đang bá cổ tôi hết sức hồ hởi. Có lẽ cậu ta cũng hiếm khi được thấy bộ dạng thế này của Dao. Tôi vỗ nhẹ lên má cậu ta:

- Tiểu Lạc? Xuống nhé? Chị không bế nổi em nữa rồi!

Cậu bé ngoan ngoãn nhảy xuống, túm vạt áo tôi đứng yên lặng.

Quả nhiên nó đáng yêu hơn Dao nhiều.

Tôi nắm tay Tiểu Lạc, đi theo bác Dao. Lúc này đám mèo đã biến thành hình người, lần lượt từng người giới thiệu làm quen. Quả không hổ là gia tộc của Dao, sau khi biến thành hình người đều có dung mạo người người, chẳng có ai trông khó coi cả. Tôi háo hức lắng nghe từng người bọn họ tự giới thiệu. Hóa ra những con mèo đen này đều có danh phận riêng, đám mèo tầm thường khác không thể so sánh với họ được. Bác là người đứng đầu, không ai biết bà đã sống bao lâu. Làm yêu quái quả nhiên có lợi, nếu là con người thì chắc chắn đã thành tro bụi từ đời tám hoánh, vậy mà bà vẫn có phong thái yểu điệu thế này. Tôi thực lòng hâm mộ bọn họ mất rồi. Đến khi có một người tới lên tiếng chào hỏi thì tôi mới ngừng suy tư, nhìn thẳng vào anh ta. Nếu so với bảy nam thanh nữ tú này, thì anh ta quả thực là một người quá bình thường, hay nói cách khác là một con mèo quá đỗi bình thường, dung mạo cùng lắm chỉ có thể gọi là sáng sủa dễ coi mà thôi. Nhưng cái người rất bình thường ấy trong phút chốc lại thu hút tôi, vì đôi mắt anh ta màu xanh, một màu xanh sâu thẳm giống như nước hồ thu, khiến người ta tò mò muốn được xem dưới đáy có gì. Tôi cứ chăm chăm vào đôi mắt ấy như thế bị trúng tà, còn anh ta cũng không hề thay đổi thái độ, chỉ nhìn tôi, khẽ gật đầu chào rồi nói rất nhẹ nhàng:

- Tôi là Quang, Quang trong “Minh nguyệt quang[2]”.

[2] “Minh nguyệt quang” có nghĩa là ánh trăng sáng, quang có nghĩa là ánh sáng. Vì tiếng Trung có nhiều từ đồng âm, nên khi giới thiệu tên, người Trung Quốc thường phải trích tên mình trong một từ ghép nào đó. (ND)

-Ồ, chào anh, tôi là Hạ Chí của Vong Xuyên đường.

Tôi hơi lú lờ. Tôi suy đoán nhanh trong đầu, có lẽ Quang là tên anh ta? Thế “Minh nguyệt quang” là cái gì? Nghe thì không giống tên địa danh, càng không giống tên một chức vụ.

Quang cười với tôi rồi cầm chén rượu trong tay đi mất.

Bác Dao kéo tay tôi, đương nhiên tôi ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh bà, không dám chạy lăng xăng.

Bảy mèo lại ồn ào như trước, người hát, kẻ nhảy, rồi ngâm thơ, thật là náo nhiệt. Bình thường Dao vốn rất hoạt bát, lúc này lại càng như cá gặp nước. Anh kéo một tiểu mỹ nhân vào khiêu vũ, dáng nhảy tuyệt đẹp, đám người vây xung quanh không ngớt lời khen ngợi. Nghe thấy những tiếng khen ngợi, Dao tỏ ra vô cùng đắc ý, tiểu mỹ nhân bên cạnh cười giống một con mèo hoa, không, phải nói là cười tươi như một đóa hoa chứ!

Xem ra hai người họ đúng là một cặp Kim Đồng Ngọc Nữ. Thấy ánh nhìn của tôi, từ xa Dao đã gửi đến một nụ hôn gió, liền lập tức bị tiểu mỹ nhân bên cạnh đâm ột cái, anh làm bộ ôm đầu xin tha, cực kỳ đáng yêu. Tôi bật cười, chuyển hướng nhìn, không nhìn anh nữa.

Trên khoảng đất trống cách xa đám đông, có một người đang ngồi, tự rót rượu uống, dường như bầu không khí sôi nổi xung quanh chẳng liên quan gì đến anh ta. Cái cây thấp thấp phía sau lưng anh ta hắt lên một cái bóng mờ tối, khiến vẻ lạnh lẽo, cô đơn của anh ta càng lộ rõ. Người đó uể oải vươn người, đôi mắt xanh thẳm thẳm nhìn về phía tôi. Là Quang! Chính là Quang trong “Minh nguyệt quang”.

Đến khi tôi ý thức được mình đang làm gì thì đã đến ngồi bên cạnh Quang, tôi cầm lấy chén rượu. Quang rót đầy chén cho tôi, mỉm cười.

- Không uống à?

Tôi nâng chén rượu lên, nhìn chất lỏng đục màu xanh đỏ mà không biết nên làm thế nào mới phải, đành giả vờ không nghe thấy. Anh cũng không ép, lại tự rót ỉnh một chén đầy rồi nâng chén uống cạn.

Ánh trăng rất sáng, ngẩng đầu nhìn mặt trăng ở chốn xa vời, Quang cứ uống hết chén này đến chén khác, tôi nhìn mặt trăng, rồi lại nhìn anh ta. Bỗng dưng thấy lòng thật thanh thản, những lời muốn nói không hiểu đã bay chốn nào, chợt cảm thấy cứ ngồi thế này cũng khá là thú vị. Quang đột nhiên nghiêng người, ngã sóng xoài ra mặt đất, lẽ nào đã say lúy túy rồi?

Tôi cuống quýt lay lay anh ta:

- Này, anh không sao chứ?

Quang tóm chặt tay tôi, lăm rằm cái gì đó, tôi nghe không rõ, đành ghé sát tai vào, bỗng đột ngột bị cánh tay anh ta ôm chặt, gò má áp sát vào lồng ngực phập phồng khiến tôi thấy ngạt thở. Rốt cuộc tôi cũng đã nghe rõ lời anh ta, trong tiếng nghẹn ngào đầy ẩn ức, chỉ lặp đi lặp lại hai từ:

- Minh Quân... Minh Quân... Minh Quân.

Là tên người sao? Quang cứ không ngừng gọi như thế, có lẽ đó là một người vô cùng quan trọng đối với anh ta chẳng? Tôi không giãy giụa, chỉ im lặng nghe anh ta tự nói một mình. May mà không lâu sau, anh ta đã thả tôi ra, ngồi dậy, cười với tôi như không có chuyện gì, rồi tiếp tục uống thứ chất lỏng đục đục đó.

Trong lòng người này hẳn rất cô đơn. Cô đơn đến mức trong đêm Nguyên Tiêu, độc ẩm hết chén này đến chén khác, cô đơn đến mức ngay cả tên của một người, cũng phải mượn rượu mới có thể nói ra, và cũng chỉ biết nói vậy mà thôi. Người kia có nghe thấy Quang gọi không? Tôi nhìn Quang, đột nhiên cảm thấy buồn. Dù là yêu quái, có lẽ cũng không thể nào cảm nhận được nội tâm của người khác.

Bởi vì lòng người vô cùng phức tạp, phức tạp đến mức khiến người ta sợ hãi.

Trong khoảnh khắc ấy, cả trăm ngàn cảm xúc đan xen vào nhau, nhưng thực tại không cho tôi thời gian để bồi ngùi cảm khái, bởi từ xa tôi đã nhìn thấy bóng dáng của Thanh Minh. Hình như anh vừa mới bước tới nơi, anh đã bị bầy người vây lấy. Tôi gật đầu chào Quang rồi bước về phía Thanh Minh. Khi đến trước mặt anh, lúc này bên cạnh anh chỉ còn lại bác gái, bà nhìn tôi cười:

- Tiểu Hạ, chơi có vui không?

Tôi gật đầu, nhìn sang Thanh Minh, là ảo giác của tôi chăng? Sao tôi lại luôn cảm thấy Thanh Minh có chút bi thương vậy nhỉ?

Tuy bình thường anh cũng rất ít nói cười, nhưng Thanh Minh của hôm nay hình như có chút gì khác biệt, có điều rốt cuộc là khác ở điểm nào thì tôi lại không thể nói rõ ra được. Thanh Minh cụp mắt xuống, nhìn tôi:

- Em nên ngủ rồi.

Tôi chẳng buồn ngủ chút nào, nhưng bàn tay của Thanh Minh đã sờ lên trán tôi, tôi bỗng cảm thấy mí mắt díp lại. Đáng ghét quá, lại dùng chiêu này sao? Sao lúc nào anh cũng bỏ qua cảm nhận của người khác như thế... Tôi không muốn ngủ, không muốn ngủ chút nào. Tư duy trở nên rời rạc, cơ thể có một chỗ dựa, được một cánh tay lạnh lạnh ôm lấy. Cuối cùng tôi nghe thấy Thanh Minh nói.

Anh nói với chất giọng bình thản vô cùng:

- Tôi vừa đến thăm Minh Quân...

Minh Quân, lại là Minh Quân... Tôi nghĩ thế, sau đó liền rơi vào giấc ngủ sâu hun hút.

26. Chương 26: Ngoại Truyện 2

TRĂNG TRUNG THU

Thấm thoát đã đến rằm tháng tám, tôi đang ở sân sau của Vong Xuyên đường.

Tay tôi nâng một chén rượu đầy, trước mặt bày một bàn hoa quả, ở giữa còn có một chiếc đĩa đựng bánh trung thu, bên cạnh là Dao đang cười hì hì, và Thanh Minh đang tự rót rượu ỳnh.

Tôi nghĩ mình đã choáng say, nếu không sao lại có thể ngửi thấy mùi hương hoa quế thơm ngào ngạt được?

Trong sân này làm gì có cây quế nào?

Nhưng khi ngửa cổ uống cạn chén rượu thì rõ ràng tôi thoáng nhìn thấy có một cây quế.

Nó đang sừng sững trong gốc sân, và không phải là ảo giác của tôi.

Trên cây chỉ có những đóa hoa li ti, từ đó tỏa ra mùi thơm mà tôi vừa ngửi thấy ban nãy.

- Đúng là Trung Thu không thể thiếu hương hoa quế... - Tôi hít một hơi dài đầy mãn nguyện.

Dao đến bên, nhấp một ngụm rượu trong chén của tôi, nở nụ cười ranh mãnh rồi gối đầu lên chân tôi. Yêu quái rốt cuộc vẫn là yêu quái, thi thoảng vẫn nổi hứng muốn trêu chọc, liền vỗ vỗ lên đầu anh:

- Mimi, đi xem đèn không?

- Được! - Hình như không phát hiện ra cách gọi của tôi nên anh chàng đang gối trên đùi tôi không nhúc nhích, đồng ý luôn. Tôi nén cười, đợi anh phản ứng.

- Này, em vừa gọi anh là gì? - Cuối cùng cũng nhận ra sự bất thường, Dao giận dữ dưng dưng - Em mới là Mimi! Cả nhà em là Mimi! Đừng có lấy cái tên tầm thường đó ra gọi bản thiếu gia!

- Nhà em chỉ có mình em thôi! - Tôi bình tĩnh đáp.

Dao hình như biết mình lỡ lời nên vội cười ha ha át đi, tỏ ra ân cần quan tâm hơn đến tôi.

Xem ra yêu quái cũng biết áy náy.

- Được rồi, bản thiếu gia dẫn em đi xem đèn nhé! - Dao quay đầu lại nhìn Thanh Minh - Này!

Thanh Minh liếc Dao một cái, rồi khẽ ngoắc tay về phía cây quế như để gọi thứ gì.

Rất nhanh chóng, phía sau cây quế có một người bước ra, nếu nhìn kỹ thì cũng không thể coi đó là người.

Đầu tỏ mình người, thân mang khôi giáp, mình choàng bào đỏ, trên mũ còn điểm xuyên mấy quả cầu bông rung rung theo những bước đi, gương mặt hãy còn đỏ bừng bừng, đôi mắt to trong lay láy như hai hạt đậu đen, toát lên một vẻ anh dũng mà đáng yêu.

Nó bước tới trước mặt Thanh Minh, hơi nhún mình một cái, hình như là tỏ ý chào.

Thanh Minh khẽ gật đầu, coi như đáp lễ.

Tôi kinh ngạc đến mức tròng mắt suýt rơi ra ngoài.

- Thổ Nhi Gia[3]!

[3] Thổ Gia Nhi: Túc Thổ Ngọc trên cung trăng theo truyền thuyết. (ND)

Không phải tôi chưa từng nhìn thấy thổ, chỉ là chưa bao giờ tôi gặp một con thổ cao bằng đầu người, lại còn biết nói chuyện, đi đứng như Thổ Nhi Gia này. Tôi phấn khích tới mức chạy tới sờ sờ hai cái tai dài của nó, có điều vì chưa biết tính khí vị thần tiên này thế nào, nên đành nín sự phấn khích đó lại, không dám khinh suất.

Đồng tử của Thổ Gia Nhi đảo một vòng, đi thẳng qua Thanh Minh để đến bên cạnh tôi, ngửi ngửi. Tôi ưỡn ngực đứng thẳng, không dám nhúc nhích, chỉ sợ chẳng may mà chạm phải Thổ Nhi Gia, ngộ nhờ bị cắn ột miếng thì kẻ người trần mắt thịt như tôi chắc không chịu nổi.

Nó dường như đã ngửi đủ, bèn dừng lại để chào hỏi Dao đang đứng kề bên:

- Dao huynh đệ, bao năm không gặp rồi! Đạo này thành thạo nhỉ?

Dao cũng nhiệt tình chào hỏi nó, xem ra là cặp anh mèo em thổ này rất hợp nhau.

Mục đích gọi Thổ Nhi Gia ra đây là để nó dẫn chúng tôi đi ngắm hoa đăng, cho nên sau khi hàn huyên vài câu, mọi người cũng không hề rề rà nữa, chuẩn bị xuất phát.

Thổ Nhi Gia nguỷng mông đi lên dẫn đầu, lộ rõ vẻ đáng yêu. Thanh Minh đi bên cạnh nó, thân hình vững chãi. Bóng dáng một người một thú đó cực kỳ tương phản, thật là đáng yêu.

Tôi đi theo sau mà nhìn bọn họ, mặt mày rạng rỡ, suýt chút nữa bật cười thành tiếng, may mà Dao giật gật một cái, mới kịp thời nén cười lại.

Đúng rồi, phải cung kính, người ta là thần tiên mà.

Tôi mãi nhìn Thổ Nhi Gia nên hoàn toàn không chú ý đến cảnh vật hai bên, chỉ nghe thấy Thanh Minh nói “Đến rồi”, lúc ấy mới nhận ra mình đang ở trên đường phố nhộn nhịp.

Đèn đuốc sáng rực khắp nơi, những ngọn đèn xanh đỏ, đủ mọi kiểu dáng treo đầy hai bên đường, khiến người ta cảm giác choáng ngợp.

Vấn đề là tôi nhớ ra mình chưa ra khỏi sân sau của Vong Xuyên đường.

Thế giới này quả nhiên không thể đánh giá theo cách bình thường.

Nhưng thôi bỏ qua, đó đâu phải là vấn đề quan trọng. Nắm chắc hiện tại, hưởng thụ những thú vui trước mắt mới là điều quan trọng nhất.

Thổ Nhi Gia không biết đã chạy đi chốn nào, bên cạnh tôi chỉ còn lại Dao và Thanh Minh. Tôi nhìn đông ngó tây, “ý định xấu xa” vẫn chưa dẹp hẳn, trong lòng hơi hối hận vì khi nãy không kịp thừa cơ sờ thử tai nó xem sao.

Dao bấm sinh ưa náo nhiệt, đường phố đông đúc sầm uất khiến anh cực kỳ phấn khích, chạy qua chạy lại trên phố, thi thoảng còn chỉ trỏ những đồ vật kỳ lạ, rồi rồi rít gọi tôi qua xem.

Thanh Minh vẫn bình thản như mọi khi, dường như hết thấy cảnh vật trước mắt đều không lọt vào mắt anh. Tôi vừa thăm lườm anh vừa cảm thấy hơi hiếu kỳ, không biết trên đời này có chuyện gì có thể khiến anh chàng này ngạc nhiên không?

Trong lòng thầm tưởng tượng ra cảnh Thanh Minh hò hét lôi tôi đi xem cái này cái họ, nhảy nhót tung tăng, nhưng lập tức tôi phải xua ngay đi ý nghĩ đó, bởi nó thực sự quá đáng sợ...

- Anh Dao!

Một tiếng gọi ngọt ngào như mật vang lên sau lưng chúng tôi, tôi cảm nhận được Dao ở phía sau hình như hơi rùng mình một cái.

- A ha ha, anh chợt nhớ ra anh quên đồ trong tiệm. Anh đi về lấy nhé!

Dao chạy mất tăm mất tích, đương nhiên, chủ nhân của giọng nói ngọt ngào đó cũng không cam chịu, lập tức đuổi theo Dao. Xem ra lần này Dao không dễ dàng trốn thoát được.

Nhìn dáng vẻ trốn chui trốn lủi của Dao, tôi thầm than “Không phải là anh nợ tình người ta đấy chứ Dao?”.

Tôi đang suy nghĩ lung tung thì bất chợt có ai đó vỗ mạnh lên vai một cái, suýt nữa làm tôi bị trật khớp!

- Ui da! – Tôi ôm vai, đang định nhìn xem kẻ nào ác ôn như thế mà giữa chốn đông người lại muốn biến người ta thành bao cát như thế. Định thần nhìn lại, hóa ra là một “cô gái” cực kỳ xinh đẹp, ánh mắt long lanh đang nhìn tôi.

- Tiểu Hạ cô nương! Lâu rồi không gặp!

- ...

“Cô gái” thấy tôi ôm vai nhăn nhó, hình như hiểu ra mình hơi quá tay, bèn nói có phần hối lỗi:

- Xin lỗi nhé, ta chỉ mới dùng chút công lực nhỏ, chẳng ngờ làm cháu bị đau rồi.

Qua cái vỗ vai ấy, tôi chợt nhớ ra người phụ nữ này là ai.

Tết Nguyên Tiêu, Dao đã dẫn tôi đi tham dự buổi tụ họp của gia tộc mèo, khi đó có một phụ nữ hào sảng ngút trời, sức mạnh vô biên, chỉ thân mật vỗ vai Dao một cái mà chẳng khác nào đóng đinh anh vào trong đất, khiến người đang đứng bên cạnh anh quan sát là tôi, nhất thời cũng thấy hơi sờ sợ.

- Hóa ra là bác gái, lâu rồi không gặp lại bác nhỉ? – Tôi sực tỉnh...

Cũng chẳng thể trách trí nhớ tôi kém, bởi bác gái đang đứng trước mặt tôi đây không giống chút nào với một từ “bác gái” bình thường. Hình như lần này trông bà còn trẻ trung hơn cả lần gặp trước, nhận ra được mới là lạ chứ.

- Ha ha, cháu nhớ ra rồi chứ! – Bà liếc mắt, cười với Thanh Minh bên cạnh, thói quen lại vỗ vào vai anh một cái. Đường như chợt nghĩ ra chuyện gì, bà vừa cười vừa chạy biến.

- Tiểu Hạ cô nương, chúng ta gặp nhau sau nhé!

Tiếng vẫn còn mà người thì đã mất hút. Nếu như gia tộc mèo không phải có sở trường chạy cự ly ngắn, thì cũng có khả năng di chuyển tức thời.

- Đi thôi! – Thanh Minh nhìn tôi, hơi mỉm cười.

Tôi giật mình trước nụ cười đường đột của anh, lúc này mới nhận ra chỉ còn lại hai chúng tôi.

Điều này khiến tôi hơi căng thẳng, trong lòng hơi bối rối.

- Vâng.

Tôi cúi đầu, im lặng đi theo anh.

Những lúc ở một mình bên cạnh Thanh Minh, tôi đều không biết nên nói gì. Anh lại không phải là người hay gọi chuyện, nên nhất thời không có gì để nói, không khí trở nên chùng xuống.

Chúng tôi chỉ lặng thinh bước đi, cũng chẳng rõ là đã đi bao lâu.

- Có cần nghỉ không? – Nghe anh hỏi thế, tôi ngẩng đầu lên.

Không biết từ lúc nào, chúng tôi đã ra khỏi phố đèn, đến bờ sông. Vầng trăng đêm Trung Thu đang soi bóng dưới nước, tròn vành vạnh khiến người ta cần một miếng.

Tôi tìm một bậc thang đá bên sông, ngoan ngoãn ngồi xuống. Thanh Minh bên cạnh đột nhiên cười, nói:

- Anh nhớ trước đây em không ngoan thế này.

Thế có nghĩa là trước đây tôi rất nghịch ngợm, nhưng rõ ràng tôi luôn rất ngoan cơ mà.

Chỉ là...

Chỉ là hề đối diện với gương mặt lạnh lùng của anh, em không biết phải nói gì...

Câu này đương nhiên tôi không nói ra, vừa khéo khi đó, từ thượng lưu trôi xuống rất nhiều hoa đăng, những chiếc đèn hoa sen trắng, tỏa ánh nến vàng nhạt, nhìn đẹp mắt vô cùng.

Có một chiếc trong đó bị dòng nước xô đến trước mặt tôi, có lẽ là vì bị cỏ rác lẫn trong nước quẩn lại nên nó không trôi lên phía trước được, đang chìm dần xuống nước. Tôi đưa tay ra giúp nó thoát khỏi đám rong, tiếp tục xuôi dòng, sau đó mới quay đầu lại, hỏi anh:

- Trước đây em rất ồn ào đúng không?

- Khiến người ta lo lắng.

- Hả?

Còn chưa kịp cự nự, tôi đã bị người ấy nhẹ nhàng ôm lấy.

... Chuyện gì thế này?

Tôi lặng người đi, không hiểu, nhưng vẫn để mặc anh ngả đầu lên vai mình.

- Cho anh dựa một chút nhé.

Hơi thở ẩm nồng lướt qua vai tôi.

- Anh hơi mệt...

Mệt rồi, vậy hãy mau quay về nghỉ ngơi đi.

Tôi nghĩ mình nên nói thế, nhưng lại chẳng nói được gì, chỉ khẽ khàng ôm anh.

Cho dù chỉ có thể trở thành chỗ dựa cho Thanh Minh trong giây phút ngắn ngủi này, nhưng vậy là quá đủ rồi.

Không bao lâu sau, Thanh Minh đã nhanh chóng rời khỏi vai tôi, trở lại dáng vẻ bình thường.

Bên sông loáng thoáng tiếng huyền não, càng lúc càng gần. Tôi có một dự cảm chẳng lành.

- Ô, Tiểu Hạ cũng ở đây à? – Quả nhiên là tiếng của ông Hắc Vô Thường kỳ cục.

- Lâu rồi không gặp, gần đây vẫn khỏe chứ? – Dịu dàng trong trẻo, là tiếng của Cửu Viễn.

- Meooo..

Còn đây chắc chắn là tiếng của Tiểu Lạc, có Tiểu Lạc có nghĩa là Bạch Vô Thường cũng ở đây.

Tôi vẫy tay chào họ, quả nhiên, Tiểu Lạc đang ngoan ngoãn nằm trên vai Bạch Vô Thường, gương đôi mắt to tròn nhìn sang bờ bên chúng tôi.

Tết Trung Thu này, xem ra chắc chắn sẽ rất náo nhiệt đây.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-dem-vong-xuyen-duong>